ROSLUND & HELLSTRÖM

CRIME

virtual-project.eu

Trei secunde

NEW YORK TIMES BESTSELLER
CEL MAI BUN ROMAN POLIȚIST
SUEDEZ AL ANULUI

FICTION CONNECTION

TREI

ANDERS ROSLUND
&
BÖRGE HELLSTRÖM

TREI SECUNDE

Original: *Tre Sekunder* (2009)

Traducere din suedeză de:
GABRIELLA EFTIMIE

virtual-project.eu

2013

Anders Roslund & Börge Hellström, este formula sub care semnează împreună cei doi scriitori suedezi de romane polițiste: jurnalistul Anders Roslund, născut în 1961 și Börge Hellström, născut în 1957, un cunoscut analist al sistemului corecționar din Suedia. În ultimii zece ani, Roslund a lucrat ca reporter de știri, jurnalist cultural și editor pentru Rapport News. Hellström este un fost condamnat și unul dintre fondatorii KRIS (Kriminellas Revansch i Samhället), o organizație care luptă pentru prevenirea infracționalității.

Seria **Grens & Sundkvist** cuprinde: (#1 - The Beast; #2 - The Vault [The Box]; #3 - Edward Finnigans upprättelse [Cell 8]; #4 - Flickan under gatan; #5 - Tre sekunder [Three Seconds]; #6 - Två soldater [Two Soldiers])

Au fost premiați cu: International Dagger Award, Sweedish Academy of Crime Writers' Award și Great Readers' Prize.

PRIMA PARTE

Duminică

•••

Încă o oră până la miezul nopții.

Cu toate că era deja sfârșitul primăverii, era mai întuneric decât se aștepta. Mai mult, apa, acolo jos, era aproape neagră, ca un văl acoperind ceva ce părea un hău nesfârșit.

Nu-i plăceau ambarcațiunile, sau poate că marea era misterul pe care nu-l înțelesese. Dârdâia tot timpul când bătea vântul, ca acum, și Świnoujście dispăru încet în neant. Obișnuia să stea cu mâinile încleștate în jurul balustradei și să aștepte până când casele își pierdeau forma, părând doar niște pătrățele pe cale să se dizolve, în timp ce întunericul din jurul lui devenea din ce în ce mai pătrunzător.

Avea douăzeci și nouă de ani și îi era frică.

Îi auzea pe oamenii care se mișcau în spatele lui și care se îndreptau și ei undeva; încă o noapte, câteva ore de somn, și aveau să se trezească într-o altă țară.

Se aplecă înainte și închise ochii. I se părea că drumurile acestea deveniseră din ce în ce mai problematice odată cu trecerea timpului, iar mintea lui era la fel de conștientă de pericolele care-l păsteau ca și corpul lui; mâinile îi tremurau, fruntea îi era leoarcă de transpirație și obrajii îi ardeau, cu toate că tremura în bătaia aprigă a vântului. Peste două zile urma să stea exact în același loc, doar că pe drumul de întoarcere și avea să uite că jurase să n-o mai facă niciodată.

Dădu drumul balustradei, deschise ușa care delimita frigul de căldură și care-l conduse spre una dintre scările acelea lungi unde niște fețe necunoscute se îndreptau spre cabinele lor.

Nu voia să doarmă, nu putea să doarmă, nu încă.

Barul nu era cine știe ce, cu toate că *M/S Wawel* era unul

dintre cele mai mari feriboturi care făcea curse regulate între nordul Poloniei și sudul Suediei; dar locul ăla, mesele pline de firimituri și scaunele cu patru bețe subțiri pe post de spătar nu te îmbiau deloc să zăbovești pe-acolo prea mult.

Transpira în continuare. Mâinile lui se repeziră după sendviș și halba de bere, în timp ce se holbă drept înainte, încercând să nu pară speriat. Câteva guri de bere și o jumătate de felie de cașcaval cu care se lupta împotriva senzației de rău, gândindu-se că un gust nou îl va elimina pe cel vechi: mai întâi o friptură grasă de porc pe care a fost nevoit s-o mănânce ca să-și protejeze stomacul și apoi chestia aia gălbuie, ascunsă într-o masă maro, cauciucată – numărase fiecare înghițitură, de la unu până la două sute, până când biluțele de cauciuc îi alunecaseră pe gât, zgâriindu-l pe dinăuntru.

— *Czy podać panu coś jeszeze*?

Femeia tânără care-l servise îl privi, apoi scutură din cap: nu, nu în seara asta, s-a terminat.

Fierbințeala din obraji se transformase într-o amorțeală. Își zări fața palidă din oglinda de lângă casa de marcat și împinse farfuria cu sendvișul neatins și paharul plin cât putu de departe pe tejghea, apoi arătă cu degetul spre ea până când chelnerița pricepu ce vrea și o mută pe raftul cu vase nespălate.

— *Postawić ci piwo*?

Era un bărbat cam de vârsta lui, ușor amețit, genul care intră în vorbă cu oricine ca să nu se simtă singur. Continuă să se holbeze drept înainte, întors spre fața albă din oglindă, nici măcar nu se răsuci spre cel care-i vorbise. N-avea cum să știe dacă nu cumva se prefăcea beat și voia să-i facă cinste cu o bere fiindcă știa ce căuta pe vasul ăla. Lăsă douăzeci de euro pe tăvița argintie cu bonul și părăsi încăperea aproape pustie, cu mese goale și muzică ridicolă.

Îi venea să urle de sete și limba încerca să găsească niște salivă ca să umezească măcar pentru moment locurile uscate, dar nu îndrăznea să bea, de teamă să nu i se facă rău și să vomite ceea ce înghițise.

Trebuia să păstreze totul în stomac pentru că altfel – și era

conștient că așa funcționau lucrurile – altfel era un om mort.

•••

Asculta păsările, cum făcea adesea târziu după-masa, când aerul cald dinspre Oceanul Atlantic se retrăgea și lăsa loc unei seri reci de primăvară. Era momentul lui preferat – terminase ce avea de făcut, dar nu era câtuși de puțin obosit și avea destule ore până când trebuia să se culce în patul îngust din camera de hotel și să încerce să adoarmă în camera aceea care urla a pustietate.

Erik Wilson lăsă aerul rece să i se izbească de obraji, închise ochii preț de câteva secunde ca să-i ferească de lumina puternică a reflectoarelor care inundară toată zona cu o lumină mult prea albă. Își lăsă capul pe spate și miji ochii cu grijă spre bobinele mari de sârmă ghimpată din cauza cărora gardul părea și mai înalt decât era, încercând să scape de senzația că raza aceea era îndreptată chiar spre el.

La câteva sute de metri mai încolo se auzea un grup de oameni care se deplasau pe o bucată dură de asfalt, întinsă și iluminată.

Șase bărbați îmbrăcați în negru în fața, în jurul și în spatele celui de-al șaptelea.

Și o mașină la fel de neagră care-i urmărea încet.

Plin de curiozitate, Wilson privi fiecare pas.

Transport obiectiv protejat. Transport pe teren deschis.

Brusc, un alt sunet îl anihilă pe cel de dinainte. Cineva trăsese câteva focuri de armă. Cineva trăsese câteva focuri răzlețe, unul după altul, spre oamenii care se deplasau pe suprafața de asfalt. Erik Wilson stătu nemișcat și văzu cum doi dintre oamenii îmbrăcați în negru aflați cel mai aproape de obiectivul protejat se aruncară asupra acestuia și-l trântiră la pământ, pe când ceilalți patru se întoarseră și încercară să localizeze sursa focurilor.

Procedară exact ca Wilson: încercară să identifice arma, trăgând cu urechea.

Un kalașnikov.

Un foc tras dintr-un pasaj dintre două clădiri joase, de la patruzeci, poate cincizeci de metri depărtare.

Păsările care cântaseră adineauri dispăruseră deja, la fel ca și vântul cald care în curând avea să se răcească.

Lui Erik Wilson nu-i scăpa nicio mișcare din spatele gardului și percepea fiecare moment de tăcere. Bărbații în negru începură să tragă și mașina acceleră puternic, pentru ca apoi să se oprească foarte aproape de obiectivul protejat, plasându-se în calea focurilor ce veneau în continuare dinspre cele două clădiri joase. După doar câteva secunde, nu mai mult, corpul protejat fu târât pe bancheta din spate prin portiera deschisă și vehiculul dispăru în întuneric.

— Bine.

Vocea venea de undeva de sus.

— Cam asta a fost pentru seara asta.

Difuzoarele erau plasate chiar sub reflectoarele mari. Președintele supraviețuise acestei seri, încă o dată. Wilson se întinse și ascultă. Păsările se întorseseră. Un loc ciudat. Era a treia oară când vizita FLETC, adică Federal Law Enforcement Training Center, aflat în punctul cel mai sudic al statului Georgia – o bază militară a statului american, loc de antrenament pentru DEA, ATF, US Marshals, Border Patrol și cei de aici, care tocmai salvaseră din nou țara, numiți Secret Service. Sigur fuseseră ei, își spuse cercetând asfaltul iluminat, era mașina lor, echipa lor, se antrenau destul de des pe aici.

Continuă să se plimbe de-a lungul gardului care îl separa de o altă realitate. Aerul era ușor de respirat, mereu îi plăcuse clima din locurile acelea, era mult mai multă lumină și mai cald decât în Stockholm, unde așteptai o vară care părea că n-o să sosească niciodată.

Părea un hotel ca oricare altul. Traversă holul și o luă spre restaurantul ponosit și scump, dar se răzgândi și coti spre lifturi, după care urcă la etajul al doisprezecelea din clădirea care, timp de câteva zile, săptămâni sau luni devenea căminul comun al cursanților.

În cameră, aerul era sufocant și prea cald. Deschise fereastra care dădea spre terenul de antrenament și privi un timp spre lumina orbitoare, apoi porni televizorul și se plimbă printre canalele ce păreau că difuzează același program. Lăsă

televizorul deschis până când avea să se culce. Era singurul lucru care reușea să anime cât de cât o cameră de hotel.

Nu-și găsea locul.

O senzație de neliniște i se târî dinspre stomac spre picioare și Wilson se ridică de pe marginea patului, își dezmorți membrele și se duse la birou, unde se aflau cele cinci telefoane mobile aliniate la câțiva centimetri distanță unul de celălalt pe suprafața goală, cinci telefoane identice între lampa cu abajurul puțin prea mare și mapa din piele neagră.

Le ridică pe rând și le verifică. Pe primele patru nu-l sunase și nu-i lăsase nimeni niciun mesaj.

Pe cel de-al cincilea – își dăduse seama dinainte să-l fi atins.

Opt apeluri pierdute.

Același număr.

El aranjase astfel. Pe telefonul din urmă putea fi sunat doar de la numărul acela. Și nici Wilson nu suna alt număr de la el.

Două cartele reîncărcabile neînregistrate de pe care se sunau și, în caz că ar fi vrut cineva să facă cercetări ca să localizeze telefoanele, n-ar fi găsit niciun nume, ci doar două numere care primeau și inițiau apeluri, doi clienți necunoscuți care nu puteau fi găsiți nicăieri.

Se uită la celelalte patru aparate ce zăceau pe masă. Același aranjament, toți sunau la același număr și toate aveau acces la un singur număr secret.

Opt apeluri pierdute.

Erik Wilson strânse puternic telefonul lui Paula.

Calculă în minte. În Suedia trecuse de miezul nopții. Formă numărul.

Vocea lui Paula.

— *Trebuie să ne vedem. La etajul cinci. Într-o oră.*

La etajul cinci.

Vulcanusgatan 15 și Sankt Eriksplan 17.

— N-am cum.

— *Trebuie să ne vedem.*

— Nu se poate. Nu sunt în țară.

Respirație grea. Foarte aproape. La câteva sute de mile

depărtare.

— Atunci am bulit-o, Erik. Avem o livrare importantă peste douăsprezece ore.

— Amân-o.

— E prea târziu. Cincisprezece catâri polonezi se apropie de destinație.

Erik Wilson se așeză pe marginea patului, în același loc, șifonând ușor cuvertura.

O achiziție importantă.

Paula se infiltrase în grup mai adânc decât oricare dintre ei.

— Gata, ieși din joc. În clipa asta.

— Știi că nu merge așa. Știi bine că n-am cum. Asta dacă nu vreau să mă trezesc cu două gloanțe în tâmplă.

— Repet, ieși din joc. De data asta, ascultă-mă, de data asta n-am cum să te acopăr. Trebuie să ieși, n-auzi?

Se lasă o tăcere supărătoare de fiecare dată când cineva închide telefonul în mijlocul conversației. Lui Wilson nu îi plăcuse niciodată liniștea aceea electronică. Când altcineva punea punct discuției.

Se duse din nou la fereastră și cercetă terenul de exercițiu inundat, aproape scufundat în lumina puternică, albă, care îl făcea să pară mai îngust decât era.

Vocea aceea fusese forțată, aproape temătoare.

Erik Wilson se uită la telefonul mobil din mână, la tăcerea care-l înconjura.

Știa că Paula avea să facă toată treaba singur.

Luni

•••

Oprise mașina în mijlocul podului Lidingö.

Razele soarelui reușiseră să pătrundă prin întuneric la câteva minute după ora trei, nerăbdătoare și amenințătoare, semn că negura avea să se întoarcă abia seara târziu. Ewert Grens coborî geamul și privi suprafața apei, apoi trase adânc în piept aerul încă rece al răsăritului care alungă noaptea

aceea blestemată.

Porni spre malul celălalt și traversă insula adormită până când ajunse la casa amplasată pe o stâncă, având o vedere superbă spre ambarcațiunile care treceau dedesubt. Parcă mașina pe suprafața de asfalt goală, scoase stația de emisie-recepție din încărcător și atașă microfonul de haină. De obicei, o lăsa în mașină când o vizita pentru că niciun apel nu era mai important decât discuțiile lor, dar acum nu mai exista nicio discuție care să fie perturbată.

Ewert Grens făcuse drumul acesta săptămânal timp de douăzeci și nouă de ani și nu putea să renunțe la acest ritual. Chiar dacă, între timp, camera ei fusese ocupată de altcineva. Se ducea la ceea ce fusese fereastra ei; de acolo, ea privise lumea de afară, iar el îi stătuse alături, încercând să-și dea seama ce anume căuta.

Singura persoană în care avusese vreodată încredere.

Îi era dor de ea. Pustietatea asta nenorocită se agăța de el cu ghearele, îl urmărea, dar nu reușea să scape de ea; țipa la ea, dar ea nu se lăsa, simțea c-o respiră în loc de aer, habar n-avea ce trebuia să facă să umple vidul acela imens.

— Comisar Grens.

Vocea ei venise dinspre ușile de sticlă pe care le țineau de obicei deschise când era vreme frumoasă și scaunele cu rotile încăpeau toate în jurul mesei de pe verandă. Susann, studenta la medicină care, conform insignei de pe buzunarul halatului alb, ajunsese între timp medic stagiar, cea care îi însoțise pe el și pe Anni în excursia aceea cu vaporașul și-l avertizase să nu aibă speranțe *prea mari*.

— Bună!

— Iar ați venit?

— Da.

N-o mai văzuse de foarte mult timp, de pe vremea când Anni trăia încă.

— De ce faceți asta?

Bărbatul privi spre fereastra goală.

— Ce vrei să spui?

— De ce vă faceți rău singur?

Camera era întunecată, pacientul care o ocupa acum nu se trezise încă.

— Nu înțeleg.

— V-am văzut pe-aici pe-afară în fiecare miercuri, douăsprezece săptămâni la rând.

— E interzis sau ce?

— În aceeași zi a săptămânii, la exact aceeași oră. Ca mai demult.

Ewert Grens nu răspunse.

— Ca pe vremea când încă trăia.

Susann coborî o treaptă.

— Vă faceți singur rău.

Femeia ridică tonul.

— Înțeleg că purtați doliu. Dar e aiurea să vă faceți un program. Văd că nu trăiți *cu* durerea în suflet. Trăiți *pentru* durere. Vă agățați de ea, vă ascundeți după ea. Nu vă dați seama, domnule comisar Grens? Lucrul de care vă temeați s-a petrecut deja oricum.

Bărbatul cercetă fereastra întunecată, imaginea lui oglindită, reflexia unui bărbat în vârstă care nu știa ce să răspundă.

— Trebuie să-i dați drumul. Trebuie să mergeți mai departe. Nu vă formați o rutină din doliu.

— Mi-e așa de dor de ea.

Susann luă piciorul de pe treaptă, apucă mânerul ușii verandei cu gândul s-o închidă, dar se opri în mijlocul gestului și strigă:

— Să nu vă mai văd aici niciodată!

•••

Era un apartament frumos, situat la etajul cinci pe Västmannagatan nr. 79. Trei camere mari într-o clădire veche, cu tavan înalt, podeaua șlefuită și ferestre luminoase care dădeau și către Vanadisvägen.

Piet Hoffmann era în bucătărie. Deschise frigiderul și scoase încă o cutie de lapte.

Se uită la bărbatul care zăcea pe jos, cu fața într-o găleată de plastic roșie. Un rahat cu ochi din Varșovia, un găinar

dependent de droguri, plin de coșuri, cu dinții stricați și haine murdare. Îi trase un șut în burtă cu vârful întărit și ascuțit al pantofului și nenorocitul împuțit își pierdu echilibrul vomitând, în sfârșit, laptele alb și masa cauciucată maro pe pantaloni și pe dalele lucioase de marmură din bucătărie.

Trebuia să bea mai mult. *Napij się kurwa.* Și trebuia să vomite mai mult.

Piet Hoffmann îi mai trase un șut, dar nu la fel de puternic. Masa cauciucată maro fusese înfășurată în jurul fiecărei capsule ca să protejeze stomacul de cele zece grame de amfetamină, iar Hoffmann nu voia ca vreun gram să rătăcească pe unde nu trebuia. Bărbatul împuțit de la picioarele lui era unul dintre cei cincisprezece catâri pregătiți care transportaseră în noaptea și dimineața precedentă în jur de două mii de grame de persoană via M/S *Wawel* de la Świnoujście și cu trenul de Ystad, fără a ști nimic despre ceilalți paisprezece care traversaseră granița și fuseseră direcționați în diferite puncte ale Stockholmului, așteptând să fie goliți.

Încercase să-i vorbească frumos, prefera să folosească tactica asta, dar acum fu nevoit să țipe *pij do cholery,* din ce în ce mai tare, în timp ce îi trăgea șuturi amărâtului ăluia, trebuia să bea naibii tot laptele și, ce mama dracului, *pij do cholery,* să vomite destule capsule, astfel încât clientul să aibă ce să controleze și să evalueze.

Bărbatul costeliv plângea.

Avea pete pe pantaloni și pe cămașă, iar fața lui plină de coșuri era la fel de albă precum podeaua pe care zăcea.

Piet Hoffmann încetase cu șuturile. Numărase bucățelele maronii care pluteau în lapte și își dăduse seama că, momentan, n-avea nevoie de mai multe. Pescui masa cauciucată din lichid, cele douăzeci de biluțe aproape rotunde pe care le clăti la chiuvetă, punându-și mănuși chirurgicale, scoase cele douăzeci de capsule mici și le așeză pe o farfurie de porțelan din dulapul de bucătărie.

— Mai am lapte, să știi. Și câteva cutii de pizza. Nu te miști de aici. Mănânci, bei și vomiți. Să vedem ce mai iese.

Camera de zi era încinsă, aerul îmbâcsit, și cei trei bărbați de la masa alungită din lemn de stejar maro-închis transpirau cu toții; prea multe haine și prea multă adrenalină, așa că Piet deschise ușa de la balcon și rămase nemișcat, în timp ce vântul rece alunga aerul urât mirositor.

Piet Hoffmann vorbea în poloneză. Cei doi care trebuiau să înțeleagă ce zice preferau să folosească această limbă.

— Mai are o mie opt sute de grame. Vedeți voi ce faceți. Și plătiți-l după ce-a terminat. Patru procente.

Cei doi arătau aproape la fel, în jur de patruzeci de ani, îmbrăcați în costume închise la culoare care fuseseră scumpe, dar arătau ieftin, cu capetele rase care, atunci când se apropie de ei, arătau ca niște coroane de păr cărunt, crescut peste noapte, ușor de distins, și niște ochi absenți, fără niciun licăr de plăcere, mai ales că niciunul din ei nu zâmbea prea des; de fapt, dacă se gândea mai bine, nu-i văzuse râzând niciodată. Executară comanda lui: intrară în bucătărie ca să-l golească pe cărăușul care zăcea pe podea și vomita, doar era marfa lui și niciunul dintre ei n-avea chef să le explice mai târziu ălora din Varșovia că o achiziție se dusese pe apa sâmbetei.

Se întoarse spre cel de-al treilea bărbat de la masă și-i vorbi în suedeză pentru prima oară.

— Sunt douăzeci de capsule. Două sute de miare. E destul, dacă pui în balanță.

Se uită la tipul înalt, blond, musculos, care părea să aibă vârsta lui, treizeci și cinci de ani. Un tip în jeanși negri, tricou alb și o grămadă de bijuterii din argint pe degete, la încheietura mâinii și în jurul gâtului. Un tip care executase patru ani la Tidaholm pentru tentativă de omor și douăzeci și șapte de luni la Marienfeld pentru două acte de violență deosebit de grave. Totul era în ordine. Și totuși, senzația asta ciudată persista: își imagina despre cumpărător că era deghizat în altcineva, de parcă ar fi jucat un rol – într-un fel neconvingător, de altfel.

Piet Hoffmann continuă să-l privească și când acesta scoase o lamă din buzunarul jeanșilor negri, despică o capsulă de-a latul și se aplecă peste farfuria de porțelan ca să miroasă

conținutul ei.

Senzația persista.

Dar cel din fața lui, posibilul cumpărător, era doar luat. Sau agitat. Sau poate că de asta îl sunase pe Erik în creierii nopții, poate din cauza senzației ăsteia, o senzație puternică, dar pe care nu reușise s-o descrie la telefon.

Mirosea a flori, a lalele.

Hoffmann stătea la două scaune de ei, dar mirosul îl distingea perfect.

Clientul mărunți masa alb-gălbuie și tare, adună puțin praf cu lama de ras și-l vărsă într-un pahar de apă gol. Trase douăzeci de mililitri de apă într-o seringă și o împroșcă în pahar peste pulberea care se dizolvă și se amestecă în lichidul clar care se scurgea încet. Bărbatul dădu din cap mulțumit. Praful se dizolvase repede. Lichidul era clar. Da, era amfetamină și se dovedise a fi exact așa de concentrată cum îi promisese vânzătorul.

— Patru ani la Tidaholm. Nu-i așa?

Păruse o treabă profesionistă. Dar tot nu se simțea în largul lui.

Piet Hoffmann trase farfuria cu capsule spre el și așteptă să i se răspundă.

— Da, din nouăș'șapte până în două mii. Dar n-am stat decât trei ani. Am ieșit înainte de termen.

— Ce secție?

Hoffmann studie fața cumpărătorului.

Mușchii nu-i zvâcneau, nu clipea, nu dădea niciun semn că ar fi tulburat.

Vorbise suedeza cu un accent abia perceptibil, era probabil danez sau norvegian, își spuse Piet. Apoi se ridică brusc, apropiindu-și cam mult o mână de fața lui. Nu părea nimic în neregulă, dar era prea târziu, lucrurile de genul ăsta se detectează, în mod normal s-ar fi simțit jignit de mai demult, și-ar fi agitat pumnul în fața lui încă de la început, *ce, nu crezi ce zic, dobitocule*?

— Cunoșteai deja sentința, nu-i așa?

Acum părea că *joacă* rolul omului iritat.

— Înc-o dată. *La ce secție*?

— Aripa C. Din nouăș'șapte până în nouăș'nouă.

— Aripa C. Unde, mai exact?

Și o făcu prea târziu.

— Ce dracu' vrei?

— *Unde*?

— Aripa C. Secțiile *nu* sunt numerotate în Tidaholm.

Zâmbi.

Piet Hoffmann îi zâmbi înapoi.

— Cu cine ai fost închis?

— Da' ia mai lasă-mă, frate!

Cumpărătorul ridicase tonul, voia să pară și mai iritat, și mai ofensat.

Dar Hoffmann detectă altceva.

Un soi de nesiguranță.

— Vrei să continuăm sau nu? Aveam impresia că m-ai chemat ca să-mi spui ceva.

— *Cu cine ai fost închis*?

— Cu Skåne. Mio. Josef Libanon. Virtanen. Contele. Mai vrei?

— Și cu mai cine?

Tipul stătea în continuare în picioare și făcu un pas spre Hoffmann.

— Gata, eu nu mă bag în chestia asta.

Se apropie, iar bijuteriile de argint de la mână și de pe degete licăriră când își flutură mâna în fața lui Piet Hoffmann.

— Nu-ți mai dau niciun nume. Ajunge. Tu hotărăști dacă încheiem sau nu afacerea.

— Josef Libanon a fost expulzat pe viață și a dispărut imediat după ce a aterizat în Beirut acum trei luni și jumătate. Virtanen a stat tot anul la Säters, secția închisă, îi curg balele, e complet dus, are psihoză cronică. Și Mio e la trei metri sub pământ…

Cei doi îmbrăcați în costume scumpe auziseră vocile și deschiseseră ușa de la bucătărie.

Hoffmann le făcu semn să nu se apropie.

— Mio e îngropat în nisip lângă Ålstäket, pe Värmdö, cu

două gloanțe în ceafă.

De data asta erau trei persoane în cameră, care vorbeau într-o limbă străină.

Piet Hoffmann observă modul în care cumpărătorul își roti privirea prin încăpere, încercând să găsească o cale de evadare.

— Josef Libanon, Virtanen, Mio. Și continui cu Skåne care și-a băut creierii și nu-și mai amintește dacă a fost închis la Tidaholm sau la Kumla sau, de ce nu, la Hall. Și Contele… lui i-au tăiat lațul cei de la penitenciarul Härnösand, că s-a spânzurat cu cearșaful. Cam astea ar fi cele cinci nume date de tine. Le-ai ales bine. Ca să nu poată să depună mărturie nimeni c-ai fost închis și tu.

Unul dintre cei îmbrăcați în costume închise la culoare, pe nume Mariusz, făcu un pas înainte cu un pistol într-o mână, fabricat în Polonia de Radom, vizibil nou, și-l apropie de capul cumpărătorului. Piet Hoffmann *utspokój się do diabła*[{1}] țipă la Mariusz, țipă *utspokój się de diabła* de mai multe ori, Mariusz trebuia să o ia mai încet, dracului, *utspokój się de diabła,* nu era cazul să împungă tâmpla nimănui cu țeava pistolului.

Cu degetul mare pe siguranță, Mariusz îndepărtă încet pistolul și coborî mâna, iar Hoffmann continuă în suedeză.

— Știi cine-i Frank Stein?

Hoffmann îl privi pe cumpărător. Ochii acestuia se străduiau să pară iritați, să exprime revolta unui om jignit sau chiar ieșit din fire.

Fusese prins la înghesuială și era speriat, iar brațul acoperit de argint voia să ascundă asta.

— Știi bine că da.

— Bine. Atunci spune-mi, cine e?

— Clădirea C. Tidaholm. Al șaselea nume. Acum ești mulțumit?

Piet Hoffmann ridică telefonul mobil de pe masă.

— Păi, atunci, poate vrei să stai un pic la taclale cu el. Din moment ce-ați fost colegi de celulă?

Aduse telefonul în dreptul feței, fotografiind ochii care îl urmăreau și formă numărul pe care-l învățase deja pe de rost.

Se priviră fix, fără să spună nimic, în timp ce Piet trimise poza și formă din nou același număr.

Cei doi în costume, Mariusz și Jerzy, discutau aprins. Z *drugiej strony*[{2}]. Mariusz trebuia să se mute pe partea cealaltă, în dreapta cumpărătorului. *Blizej głowy*[{3}]. Trebuia să se ducă și mai aproape, să ridice arma și s-o lipească de tâmpla lui, pe partea dreaptă.

— Mă scuzi, dar prietenii mei din Varșovia sunt un pic cam agitați.

Cineva îi răspunse.

Piet Hoffmann rosti câteva replici scurte și ridică display-ul telefonului. Apăru imaginea unui bărbat cu părul brunet prins în coadă, a cărui față părea mai îmbătrânită decât posesorul ei.

— Alo. Frank Stein la telefon.

Hoffmann zări o pereche de ochi neliniștiți, care apoi se feriră.

— Și… tot mai vrei să zici că vă cunoașteți?

Închise telefonul și îl așeză pe masă.

— Amicii mei nu vorbesc suedeza. Așa că ce-o să-ți zic acum e doar pentru urechile tale.

Aruncă o privire scurtă spre cei doi care se apropiaseră de ei și dezbăteau problema poziționării țevii pistolului în raport cu capul clientului.

— Noi doi avem o problemă. Și asta pentru că nu ești cine zici. Ai două minute să-mi explici cine ești.

— Nu înțeleg la ce te referi.

— Nu, nu așa. Fără căcaturi. E prea târziu pentru asta. Spune-mi cine dracu' ești și gata. De preferință acum. Pentru că, spre deosebire de prietenii mei, eu știu că morții nu creează decât probleme și mai sunt și rău-platnici pe deasupra.

Așteptară. Amândoi. Ca unul dintre ei să vorbească mai tare și să acopere plescăitul monoton venind dinspre gura bărbatului care-și lipise pistolul marca Radom de pielea subțire a tâmplei celuilalt.

— Te-ai descurcat destul de bine când a trebuit să-mi

prezinți un portret credibil și ți-e clar că tocmai ai dat-o în bară pentru că ne-ai subestimat. Organizația asta e compusă din ofițeri ai serviciilor secrete poloneze, așa că pot să aflu cine ești când vreau eu. Pot să-i întreb și ce școală ai terminat și n-ai decât să-mi servești tâmpeniile pe care te-au pus să le înveți pe de rost că tot o să știu dacă spui adevărul sau nu. Pot să aflu cum o cheamă pe maică-ta, dacă ți-ai vaccinat câinele, ce culoare are espressorul tău și așa mai departe. Ajunge să dau un telefon. Adică exact ce am făcut acum. Am dat un telefon, dar Frank Stein a zis că nu te cunoaște. Nu ați fost închiși la Tidaholm pentru că tu n-ai călcat pe-acolo în viața ta. Iar sentința pe care zici c-ai primit-o e o minciună pe care ai născocit-o ca să poți să vii aici și să te prefaci că vrei să cumperi amfetamină de la sursă, proaspăt scoasă din laborator. *Așa că zic s-o luăm de la început.* Explică-mi cine ești. Și poate atunci, zic *poate,* o să-i conving pe ăștia doi să nu apese pe trăgaci.

Mariusz strângea mânerul pistolului, plescăind mai tare și mai des; nu înțelesese ce discutase Hoffmann cu clientul, dar simțea că era ceva pe punctul de a exploda. Strigă în poloneză, *despre ce dracu' vorbiți, cine dracu-i ăsta,* și eliberă piedica.

— OK.

Clientul percepu zidul de agresivitate necontrolată, neliniștea și imprevizibilul din jurul lui.

— Sunt polițist.

Mariusz și Jerzy nu vorbeau suedeza.

Dar cuvântul „polițist" nu necesita traducere.

Țipară din nou unul la celălalt, mai ales Jerzy care striga la Mariusz să apese pe trăgaci, în timp ce Piet Hoffmann ridică ambele brațe și făcu un pas mai aproape.

— Dați-vă mai în spate!

— E polițist!

— Eu mă ocup de treaba asta!

— Nu acum!

Piet Hoffmann se repezi spre ei, dar mult prea târziu, iar cel cu bucata de metal lipită de tâmplă simți asta, în timp ce se

scutură cu fața schimonosită.

— Stați dracului, că-s polițist! Ia-l de aici!

Jerzy coborâse puțin tonul și era aproape *bliźej* calm când îl instrui pe Mariusz să *z drugiej strony* să treacă din nou în locul lui – probabil că era, totuși, mai bine să-l împuște prin tâmpla cealaltă.

•••

Continuă să zacă în pat. Era o dimineață din acelea în care corpul refuza să se trezească și lumea era mult prea departe.

Erik Wilson inspiră aerul umed.

Era încă frig în sudul Georgiei când zorii zilei se strecurară în cameră prin fereastra deschisă, dar în curând avea să fie cald, chiar mai cald decât în ziua precedentă. Se străduí să urmărească aripile ventilatorului mare care se rotea deasupra capului său, dar renunță când ochii începură să-i lăcrimeze. Dormise câte o oră, în mai multe reprize. Paula îl sunase de patru ori în noaptea aceea și păruse din ce în ce mai hărțuită, vorbind pe un ton atât de agitat și dezorientat, încât părea că vrea să evadeze, să fugă de ceva sau de cineva.

Sunetele binecunoscute dinspre terenul de exerciții al celor de la FLETC se auzeau de ceva timp; așadar, sigur trecuse de șapte, ceea ce însemna că în Suedia era târziu, după-amiază și că urmau să termine în curând.

Se ridică pe jumătate și-și potrivi perna la spate. Ziua își reintrase deja în drepturi, vedea asta din pat, prin fereastră. Bucata de asfalt tare pe care, cu o zi înainte, cei de la Secret Service protejaseră și salvaseră un președinte era cu siguranță goală, doar liniștea de după o împușcătură simulată îi răsuna în continuare în urechi. Dar, la câteva sute de metri mai încolo, pe următorul teren folosit pentru exerciții se aflau câțiva agenți alerți și matinali de la Border Patrol, îmbrăcați în uniforme ca de militari, care alergau spre un elicopter alb cu verde în aterizare. Erik Wilson numără opt bărbați care se urcară în el și dispărură în zare.

Se dădu jos din pat și făcu un duș rece, ceea ce-l ajută oarecum: își aminti mai bine noaptea și discuția aceea panicată.

Vreau să ieși din joc.

Știi bine că n-am cum.

Riști între zece și paisprezece ani.

Erik, dacă nu duc la bun sfârșit chestia asta, dacă bat în retragere acum, dacă fac ceva fără să le dau o explicație de bun-simț… risc și mai rău. Îmi risc viața.

Erik Wilson încercase să o lămurească de fiecare dată când l-a sunat că o livrare sau o achiziție nu se putea duce la bun sfârșit fără ajutorul lui. Dar nu avea cum, mai ales că vânzătorul, cumpărătorul și cărăușii se aflau deja la locație, în Stockholm.

Fusese prea târziu ca să mai întrerupă ceva.

Avea timp de un mic dejun rapid, niște clătite cu afine, bacon și pâine din aceea albă, moale. O cană de cafea fără zahăr și *New York Times*. Stătea tot timpul la aceeași masă, într-un colț liniștit al sălii imense. Prefera să stea singur dimineața.

Nu mai avusese niciun om ca Paula, nimeni care să se fi infiltrat la fel de adânc într-o organizație, cineva care să fie la fel de priceput, de alert, de rece; cei cinci cu care colabora acum nu făceau împreună cât jumătate din Paula. Era prea bună, mult prea bună pentru cineva care se presupunea c-ar fi un criminal.

Încă o cană de cafea fără zahăr și o luă la fugă spre cameră. Era în întârziere.

În fața ferestrei deschise, elicopterul zbârnâia deasupra pământului și trei uniforme de la Border Patrol atârnau de picioarele de sub el, la câțiva metri unii de alții, apoi coborâră în zona periculoasă care trebuia să reprezinte granița cu Mexicul, încă un exercițiu, totul era un exercițiu aici. Erik Wilson locuia în baza militară din estul Statelor Unite de o săptămână, mai avea două și termina cu programul de instruire pentru polițiștii europeni în domeniul informațiilor, tehnicilor de infiltrare și protecției martorilor.

Închise fereastra, pentru că femeilor de serviciu nu le plăcea când o lăsa deschisă. Era ceva legat de noul sistem de aer condiționat introdus în hotelurile pentru ofițeri – aparatele

începeau să funcționeze când oaspeții se apucau să aerisească de capul lor. Își puse o cămașă curată și se uită la bărbatul înalt și blond de vârstă medie care-l privea în oglindă și care ar fi trebuit să plece de mult spre sala de curs unde îl așteptau colegii săi, niște polițiști veniți din patru state americane.

Rămase pe loc. Opt și trei minute. Trebuie să fi terminat de-acum.

Mobilul lui Paula zăcea la capătul șirului, în dreapta, pe masa de scris, și avea un singur nume pre-programat, aidoma celorlalte.

Erik Wilson nici nu apucă să-i pună întrebarea.

— *S-a dus dracului totul.*

•••

Până acum, Sven Sundkvist n-a reușit să se atașeze nicicum de coridorul lung, întunecat și, uneori, chiar prăfuit al departamentului de investigații. Lucrase la Poliția Capitalei toată viața lui de adult, și investigase fiecare caz încadrabil în codul penal dintr-un capăt al unei încăperi suficient de apropiate de cutia poștală și de automatul cu mâncare și băuturi răcoritoare. În dimineața asta, se deplasa pe coridorul întunecat și prăfuit, dar când ajunse în fața ușii deschise a șefului său, se opri brusc.

— Ewert?

Bărbatul masiv și lipsit de grație mergea de-a bușilea de-a lungul unui perete al biroului.

Sven bătu cu grijă în cadrul ușii.

— Ewert?

Ewert Grens nu-l auzise. Continuă să se târască în fața unor cutii de carton maro, iar Sven încercă să scape de senzația neplăcută care-i dădea târcoale. Îl mai văzuse pe jos pe comisarul criminalist mătăhălos, pe podeaua unui alt birou de la subsol, cu optsprezece luni în urmă, ținând în mână un teanc de hârtii dintr-un dosar vechi și repetând două propoziții. *A murit. Eu am omorât-o.* O anchetă preliminară de acum douăzeci și șapte de ani, o tânără polițistă care fusese rănită grav și urma să-și petreacă restul vieții într-un sanatoriu. Sven Sundkvist rămăsese blocat când îi citise

numele în rapoartele care au urmat. Anni Grens. Habar n-avea că fuseseră căsătoriți.

— Ce faci acolo, Ewert?

Părea că împachetează ceva în cutiile imense de carton maro. Cam atât se vedea. Dar nu vedea ce anume punea în ele. Sven Sundkvist bătu din nou la ușă. Dar Ewert Grens nu-l auzi, cu toate că în cameră era liniște.

Fusese o perioadă ciudată.

La fel ca la majoritatea oamenilor îndoliați, prima reacție a lui Ewert fusese negarea – *nu, chestia asta nu s-a întâmplat* – apoi furia – *de ce-mi fac chestia asta* – după care n-a mai avut puterea să treacă la faza următoare și a rămas cu furia, adică felul lui de-a rezolva majoritatea lucrurilor. Probabil că faza propriu-zisă de doliu nu începuse pentru el decât de curând, cu câteva săptămâni în urmă: nu mai era la fel de furios, ci mai degrabă introvertit și gânditor, vorbea mai puțin și gândea mai mult, se pare.

Sven intră în cameră. Ewert îl auzi, dar nu se întoarse, în schimb, oftă zgomotos, ca atunci când era iritat. Ceva îl deranja sigur. Nu Sven, ci ceva legat de vizita sa la sanatoriu care, de obicei, avea un efect calmant asupra lui. Susann, medicinista care fusese acolo atâta timp și se îngrijise de Anni atât de bine și care acum devenise medic rezident, comentariile ei, aversiunea ei, *e aiurea să vă faceți un program după care să purtați doliu,* ce ușor era pentru o fetiță din Lidingö să țopăie de colo-colo și să-și dea cu părerea, să-i împărtășească experiența de viață după douăzeci și cinci de ani, *lucrul de care vă temeați s-a petrecut oricum deja,* ce dracu' știa ea despre singurătate?

La întoarcere condusese mai repede decât și-a propus. Se dusese direct la depozitul sediului poliției și făcuse rost de patru cutii de carton folosite pentru mutat, după care, fără să știe de ce, și-a continuat drumul spre biroul pe care-l avusese de când se știa. A stat apoi un timp în fața raftului din spatele mesei de scris și singurul lucru care însemna ceva pentru el, respectiv, caseta cu Siw Malmkvist pe care o înregistrase singur, carcasa din anii șaizeci având culorile încă vii,

fotografia cu Siwan pe care o făcuse într-o seară în Folkets Park, în Kristianstad, toate lucrurile care se legau pe vremea când încă-i mergea bine.

Începuse să-și împacheteze lucrurile, să le învelească în hârtie de ziar și să stivuiască cutiile.

— Ea nu mai e.

Ewert Grens se așeză pe podea și se holbă la cutiile de carton.

— Ai auzit, Sven? N-o să mai cânte niciodată în camera asta.

Negare, furie, durere.

Sven Sundkvist stătea chiar în spatele șefului său și văzu un creștet chel și apoi imagini cu toate zilele acelea în care a stat și a așteptat, în timp ce Ewert se clătina încet prin cameră, dansând singur sub lampa aceea destul de urâtă, de diminețile și serile târzii și de vocea lui Siw Malmkvist, dansase cu cineva care nu exista, o strânsese tare în brațe. Sven își dădea seama c-o să-i lipsească muzica aceea iritantă, versurile acelea care i s-au strecurat cu forța în cap până când a ajuns să le fredoneze în toți acei ani de când lucra alături de Ewert Grens.

Avea să-i fie dor de imaginile acelea.

Avea să râdă pentru că dispăruseră, în sfârșit.

Ewert trecuse prin perioada de maturitate susținut de o cârjă plasată sub brațe. Anni. Siw Malmkvist. Acum trebuia să se deplaseze fără ajutorul lor. Poate de asta se târa acum pe podea.

Sven se așeză pe canapeaua ponosită pentru vizitatori și îl privi în timp ce Ewert ridică ultima cutie și o așeză peste celelalte două într-unul din colțurile camerei, după care le sigilă cu niște bandă adezivă cu gesturi greoaie și ceremonioase. Ewert Grens era transpirat și părea hotărât; împinse cutiile de carton până în locul în care voia să le aibă. Sven se gândi să-l întrebe cum se simțea, de fapt, dar n-o făcu, ar fi fost o greșeală, considerație de dragul gestului, și oricum, felul în care se comporta Ewert acum era un răspuns cât se poate de evident. Făcea progrese, dar nu-și dădea încă singur

seama.

— Ce-ai făcut?

Colega lor nu bătuse la ușă.

Intră direct în cameră și se opri brusc, observând că nu se auzea niciun fel de muzică și că raftul din spatele biroului arăta ca o gaură în perete.

— Ewert? Ce-ai făcut?

Mariana Hermansson se uită la Sven care dădu din cap spre raftul gol și apoi spre cele trei cutii de carton așezate una peste alta. Până acum nu intrase niciodată în biroul lui fără să fi auzit muzica, trecutul, Siw Malmkvist. Nu-l mai recunoștea fără sunetele acelea.

— Ewert…

— Voiai ceva?

— Voiam să știu ce-ai făcut.

— Ea nu mai există.

Hermansson se duse la raftul gol și își trecu degetul pe lângă urmele lăsate în praf de casete, combina muzicală, boxe și poza alb-negru a cântăreței, care stătuseră în același loc timp de atâția ani.

Scoase un șomoiog de praf și-l ascunse în palme.

— *Ea* nu mai există?

— Da.

— Cine?

— Ea.

— Cine? Anni? Sau Siw Malmkvist?

Ewert se întoarse spre ea pentru prima oară și o privi.

— Voiai ceva, Hermansson?

Stătea în continuare pe jos, sprijinit de cutii și de perete. Era în doliu de un an și jumătate și pendulase încontinuu între căderi nervoase și nebunie. Fusese o perioadă ca naiba, ea îi spusese de câteva ori să se ducă dracului și-și ceruse apoi scuze de tot atâtea ori. S-a gândit chiar să renunțe, să-și dea demisia și să scape de amărăciunea omului ăstuia distrus, care părea că nu are limite. Încet-încet, începuse să creadă că, într-o bună zi, avea să capituleze și să se ruineze de tot, avea să se culce pe jos ca să nu se mai trezească niciodată. Dar chipul

acesta din fața ei afișa un soi de dârzenie în toată această suferință, o forță a voinței pe care n-o mai văzuse de mult timp.

Câteva cutii de carton, o gaură mare pe un raft cu cărți – aceste lucruri ar fi putut aduce o neașteptată ușurare.

— Da, voiam ceva. Tocmai am fost alertați. Västmannagatan 79.

Bărbatul o asculta, își dădea seama de asta, o asculta în felul acela intens de care aproape că uitase.

— O execuție.

•••

Piet Hoffman privi afară pe una dintre ferestrele mari ale superbului apartament. Era un altul, într-o altă parte din centrul Stockholmului, dar semănau destul de mult. Ambele aveau trei camere renovate cu grijă, tavane înalte cu pereți vopsiți în culori deschise. Dar în apartamentul acesta nu zăcea niciun eventual cumpărător pe podeaua de lemn lustruită, cu o gaură mare într-o tâmplă și două în cealaltă.

Acolo jos, pe trotuarul lat, stăteau grupuri de oameni puși la patru ace și nerăbdători care se pregăteau să vadă un matineu în teatrul cel mare; cabotini, care intrau și ieșeau pe niște uși pe o scenă și-și urlau replicile.

Uneori tânjea după o viață ca asta, a unor oameni obișnuiți care făceau lucruri obișnuite împreună.

Le întoarse spatele celor puși la patru ace și nerăbdători, precum și ferestrei care dădea spre Vasagatan și Kungsbron, traversă camerele imense ale apartamentului, camera lui, biroul cu masa de scris antică și cele două cabinete închise în care își ținea armele și un șemineu care acum funcționa destul de bine. O auzi pe ultima cărăușă vomitând în bucătărie; o ținea așa de ceva timp, nu era obișnuită, îți trebuiau câteva călătorii ca să te obișnuiești. Intră în bucătărie. Jerzy și Mariusz stăteau lângă chiuvetă cu mănuși de nailon galbene și ridicau una câte una bucățelele care se distingeau în masa maronie, cauciucoasă pe care tânăra femeie o scuipase împreună cu niște lapte și încă ceva în cele două găleți din fața ei. Era cel de-al cincisprezecelea cărăuș, ultimul. Pe

primul l-au golit pe Västmannagatan, pe ceilalți au fost nevoiți să-i golească aici. Lui Piet Hoffmann nu-i plăcea treaba asta. Apartamentul ăsta era locul lui de refugiu, fațada de care avea nevoie și nu voia să existe vreo legătură între el și narcotice sau polonezi. Dar s-au grăbit. Afacerea s-a dus oricum dracului. Un om s-a ales cu tâmplele găurite. Hoffmann îl studie pe Mariusz, tipul cu capul ras și cu costumul scump, care omorâse un om cu doar două ore în urmă, dar acesta nu lăsa să transpară nimic; poate că n-avea ce sau poate că se comporta ca un profesionist. Hoffmann nu se temea de el și nici de Jerzy, dar îi respecta pentru faptul că nu cunoșteau limite și știa că, dacă i-ar fi agitat și le-ar fi zdruncinat încrederea, glonțul acela ar fi putut să nimerească la fel de bine în capul lui.

Era mânios, frustrat și-i era silă, toate în același timp, și-i venea greu să stea locului.

Fusese acolo și nu putuse să împiedice ce s-a întâmplat.

Dacă i-ar fi împiedicat, ar fi murit.

Așa că un altul a trebuit să moară în locul lui.

Tânăra femeie din fața lui terminase. N-o cunoștea, n-o mai văzuse niciodată. Îi ajungea că-i știa numele, Irina, și că era din Gdańsk, că avea douăzeci și doi de ani, era studentă și nici nu-și dădea seama ce riscuri își asumase. Era un cărăuș perfect. Exact genul pe care-l căutau. Existau și ceilalți, desigur, drogații care soseau cu miile din suburbiile marilor orașe, gata să-și închirieze corpurile drept containere pentru sume și mai mici decât îi dăduseră fetei ăsteia, dar s-au învățat să nu mai folosească dependenți de droguri, erau mult prea imprevizibili și vomitau marfa deseori înainte să fi ajuns la destinație.

În interiorul lui, aceeași mânie, frustrare și silă; de fapt, mai multe sentimente și gânduri la un loc.

Nu mai avusese loc nicio operațiune. În schimb, a avut loc o livrare pe care n-a putut s-o controleze.

Nu se înregistrase niciun rezultat semnificativ. Cei doi polonezi ar fi trebuit să fie deja în Varșovia la ora asta, să-și intre în rolul de instrumente care aveau drept scop localizarea și

identificarea unui nou colaborator pentru el.

Nu se făcuse nicio afacere. Recrutaseră cincisprezece cărăuși degeaba, zece cu experiență, pe care i-au mai folosit și înainte, fiecare cu două sute de capsule, și cinci noi, cu câte o sută cincizeci de capsule, ceea ce în total însemna douăzeci și șapte de kilograme de amfetamină abia ieșită din fabrică, preparată pentru a fi vândută pe stradă, asta însemna optzeci și unu de kilograme de marfă vandabilă la prețul de o sută cincizeci de coroane per gram.

Dar fără întăriri s-a ales praful de operațiune, de rezultate și de afacere.

Fusese o livrare necontrolată care se terminase cu o crimă.

Piet Hoffmann dădu încet din cap spre femeia tânără și palidă pe care o chema Irina. Banii se aflau în buzunarele pantalonilor lui în pachețele gata rulate încă de dimineață. Hoffmann scoase ultimul teanc și-l frunzări ca să vadă dacă era suma corectă. Femeia era o novice și n-avea încă acea capacitate la care se aștepta organizația. După primul drum livrase doar o mie cinci sute de grame, ceea ce în formă diluată însemna de trei ori mai mult și valora șase sute șaptezeci și cinci de mii de coroane.

— Uite, cele patru procente care-ți revin. Douăzeci de mii de coroane. Dar eu de obicei rotunjesc în sus. Trei mii de euro. Dacă data viitoare o să ai curajul să înghiți mai mult, o să câștigi și mai mult. Fiecare livrare îți mai lărgește stomacul puțin.

Era frumoasă. Chiar și așa, cu fața palidă și cu fruntea transpirată. Chiar și când stătea în genunchi într-un apartament cu trei camere din Suedia și vărsa de câteva ore.

— Și biletele mele.

Piet Hoffmann dădu din cap spre Jerzy care scoase două bilete din buzunarul interior al costumului de culoare închisă. Unul pentru trenul care făcea legătura între Stockholm și Ystad și unul pentru un feribot care se deplasa între Ystad și Świnoujście. Jerzy i le întinse femeii, care era pe punctul de a le lua, când bărbatul din fața ei își retrase mâna zâmbind. Așteptă, apoi i le întinse din nou, ea dădu să le apuce iar, dar

bărbatul repetă gestul.

— Ce dracu'! Merită măcar atât!

Hoffmann smulse biletele din mâna tipului și i le întinse tinerei.

— Ne auzim. Când o să avem din nou nevoie de ajutorul tău.

Mânia, frustrarea, sila.

Erau din nou singuri în apartamentul care servea drept sediu pentru una dintre firmele de asigurare din Stockholm.

Piet Hoffmann făcu un pas spre bărbatul care în dimineața aceea împușcase mortal un om.

— În țara asta *eu* sunt cel care vorbește limba și tot *eu* sunt cel care dă ordinele.

Era mai mult decât mânie. Era furie. Se abținuse de când auzise împușcătura. Fuseseră nevoiți să se ocupe de cărăuși, să-i golească și să finalizeze livrarea. Dar acum se putea descărca, în sfârșit.

— Aici nu trage nimeni decât la ordinul meu și *doar al meu.*

Nu-și dădea seama de unde venea furia asta și de ce era atât de puternică. Nu știa dacă era din cauză că nu identificase un colaborator. Sau dacă era frustrat pentru că un om care probabil că avusese aceeași misiune ca și el fusese executat degeaba.

— Și pistolul? Ce dracu' ai făcut cu el?

Mariusz arătă spre piept, spre buzunarul interior al hainei.

— Ai ucis un om. Pentru așa ceva se dă închisoare pe viață. Și totuși, ești atât de tâmpit încât mai ții arma în buzunar?

Furia și încă ceva nu-i dădeau pace. *Ar fi trebuit să fiți în Polonia acum și să dați raportul.* Alungă senzația aceea ce se putea foarte bine să fie și frică, se apropie de bărbatul care zâmbea și-i arăta buzunarul interior, apoi se opri chiar în fața lui. *Joacă-ți rolul.* De fapt, despre asta era vorba, despre putere și respect, despre a apuca frâiele și a nu le mai da drumul niciodată.

— Era polițist.

— De unde dracu' știi tu asta?

— Păi, a spus-o chiar el.

— Și de când vorbești tu suedeza?

Piet Hoffmann respiră încet. Își dădu seama că era iritat și obosit când se duse la masa rotundă de bucătărie unde se afla vasul de metal care conținea două mii șapte sute cincizeci de capsule vomitate și spălate, adică în jur de douăzeci și șapte de kilograme de amfetamină pură.

— A zis că-i polițist. L-ai auzit doar.

Hoffmann îi răspunse fără să se întoarcă.

— Ai fost cu mine la întâlnirea aia din Varșovia. Știai care sunt regulile. Până când terminăm, *eu* sunt cel care ia deciziile aici. *Numai eu.*

•••

Stătuse într-o poziție incomodă pe tot parcursul drumului scurt dintre Kronoberg și Vasastan. De fapt, stătuse *pe* ceva. Când Hermansson luă curba spre Västmannagatan și mașina se apropie de numărul 79, își ridică puțin trupul greoi și pipăi bancheta. Două casete. Piese amestecate, de Siw. Ținu carcasele de plastic în palme și se uită la lista cu muzica pe care ar fi trebuit să o pună deoparte, apoi mai descoperi două pe scaunul din față și în torpedou. Se aplecă și le împinse cât putu de adânc sub scaunul din dreapta șoferului. Îi era la fel de frică să le vadă pe cât îi era că va uita să le ia cu el, ultimele patru rămășițe dintr-o viață anterioară care trebuiau puse într-o cutie de carton și sigilate cu bandă adezivă.

Ewert Grens prefera să stea unde stătea acum, adică pe bancheta din spate.

Nu mai avea casete și nici chef de muzică și nici nu voia să răspundă la apelurile regulate care se auzeau dinspre stația de emisie-recepție. În plus, Hermansson se descurca mult mai bine în aglomerația capitalei decât el sau Sven.

Era cam înghesuială; trei mașini ale poliției și microbuzul bleumarin marca Volkswagen al tehnicienilor de la secția de Criminalistică parcaseră paralel cu șirul de mașini deținute de cei care locuiau în cartier. Mariana Hermansson încetini, urcă pe trotuar și se opri în fața intrării în bloc, aproape de cei doi polițiști în uniformă care o păzeau. Erau amândoi tineri și palizi și cel aflat mai aproape se repezi spre tânăra femeie și

cei doi bărbați din mașina roșie. Hermansson știa ce voia și, chiar în clipa în care colegul ei dădu să bată în geam, îl coborî și îi arătă legitimația de polițist.

— Suntem anchetatori. Toți trei.

Îi zâmbi. Nu numai că arăta tânăr, dar probabil că era mult mai tânăr decât ea. Hermansson presupuse că erau primele lui săptămâni. Puțini erau cei care nu-l recunoșteau pe Ewert Grens.

— Voi ați ajuns primii la fața locului?

— Da.

— Cine v-a alertat?

— A fost un apel anonim, conform celor de la LKC.

— Ziceați că-i vorba de o execuție?

— Am zis că *arată* ca și când ar fi fost o execuție. O să vă dați și voi seama la fața locului.

Ușa de la etajul cinci al apartamentului din capătul culoarului, cel mai îndepărtat față de lift, era larg deschisă. Un alt coleg în uniformă stătea de pază în fața ei. Acesta era mai în vârstă, avea mai multă vechime și-l recunoscu pe Sundkvist. Îl salută dând din cap. Hermansson făcu doi pași înainte și-și pregăti legitimația; urma s-o arate în curând și se întreba dacă avea să rămână undeva vreodată destul de mult încât să fie recunoscută de un anumit grup din același departament, dar nu era convinsă, știa că nu era genul care să stea prea mult timp locului.

Își puseră cu toții halate albe și-și traseră niște pungi de plastic transparente peste pantofi, după care intrară. Ewert se încăpățânase să aștepte liftul care urca și cobora la fel de încet; avea să ajungă și el în scurt timp.

Un hol destul de înghesuit, un dormitor cu un pat simplu și îngust drept mobilier, o bucătărie cu dulapuri frumoase vopsite într-o nuanță de verde și o cameră de lucru cu un birou singuratic și niște rafturi goale.

Mai aveau de verificat o cameră.

Se priviră unul pe celălalt, apoi intrară.

Camera de zi avea, de fapt, o singură piesă de mobilier. O masă mare, dreptunghiulară, din lemn de stejar, cu șase

scaune asortate. Patru dintre ele erau apropiate de masă, al cincilea era tras într-o parte și lăsat cumva perpendicular față de masă, de parcă cineva s-ar fi ridicat de pe el brusc. Al șaptelea zăcea pe podea. Dintr-un motiv necunoscut, se răsturnase și cei trei se apropiară ca să vadă de ce.

Zăriră mai întâi pata întunecată.

O pată destul de mare, aproape maronie, cu margini neregulate. Aproximaseră diametrul la patruzeci, poate cincizeci de centimetri.

Și imediat după aceea văzură și capul.

Zăcea în mijlocul petei, deasupra ei, de parcă ar fi plutit. Un bărbat aparent tânăr – era greu de estimat pentru că fața era complet desfigurată, dar corpul era puternic și genul ăla de îmbrăcăminte nu era ceva ce un om mai în vârstă ar fi purtat de obicei. Jeanși negri, bocanci negri, tricou alb și o grămadă de bijuterii de argint în jurul gâtului, la încheieturile mâinilor și pe degete.

Sven Sundkvist încercă să se concentreze pe pistolul din mâna dreaptă.

Dacă se uita destul de mult la el, dacă reușea să decupeze restul din imagine, poate izbutea să uite de moartea urâtă pe care n-avea s-o înțeleagă niciodată.

Pistolul strălucea întunecat, avea un calibru de nouă milimetri și fusese fabricat de Radom, în Polonia – era o marcă pe care n-o prea vedea la locurile crimelor. Se concentră pe detaliile tehnice și încercă să se îndepărteze de o viață care se scursese și formase o pată maro pe un covor scump. Părea că boltul se blocase în culată, vedea clar glonțul ajuns pe la jumătatea canalului. Verifică apoi țeava, patul armei și arcul declanșator, căutând ceva pe care să-l fixeze cu ochii, orice, numai să nu fie mort.

Nils Krantz stătea la câțiva metri mai încolo, flancat de doi colegi mai tineri. Doi tehnicieni care au cercetat fiecare colțișor al camerei împreună. Unul dintre ei ținea o cameră video în mână și filma ceva pe perete, pe tapetul alb. Sven făcu un pas lung spre capul victimei și văzu ceea ce vedea și camera: un fel de pată mai mică, ceva inofensiv și destul de

departe de raza vizuală, ceva lipsit de viață.

— Cadavrul prezintă *o* urmă de glonț – unul doar – care a intrat prin tâmplă.

Nils Krantz se strecurase prin spatele colegului său care filma și se aplecă spre urechea lui Sven Sundkvist.

— Și *două* urme de ieșire.

Sven își luă ochii de pe tapet și pată și îl privi întrebător pe inspectorul judiciar mai în vârstă.

— Și orificiul de intrare e mai mare decât cele două orificii de ieșire din cauza presiunii gazului din țeavă.

Sven auzise ce-i spusese Krantz. Dar nu-l înțelesese și preferă să nu-l mai întrebe nimic pentru că nu voia să știe nimic. Îi urmări doar degetul în timp ce-i indica pata de pe tapet.

— Apropo, chestia aia pe care am filmat-o adineauri și la care te uiți acum provine de la mort, e substanța cenușie a cerebelului.

Sven Sundkvist trase adânc aer în piept. Ar fi vrut să evite prezența morții și de aceea alesese să se concentreze pe o pată de pe tapet, dar când colo, se trezise din nou în preajma morții a cărei prezență era cât se poate de concretă. Coborî privirea și îl văzu pe Ewert intrând în cameră.

— Sven?

— Da?

— N-ar trebui să te duci să-i interoghezi pe colegii care au răspuns la apel? Sau pe vecini, eventual? Pe cei care *nu sunt aici.*

Sven îl privi plin de recunoștință pe șeful lui și plecă repede de lângă petele întunecate și cele abia perceptibile de pe tapet, în timp ce Ewert Grens se lăsă pe vine ca să vadă mai bine corpul neînsuflețit.

•••

Împărțiseră puterea din nou. Și aveau s-o mai facă, iar și iar. Și, de fiecare dată, el trebuia să iasă câștigător.

Continuă să joci. Altfel mori.

Stătea între Mariusz și Jerzy, la masa rotundă de bucătărie a firmei Hoffmann Security și golea două mii șapte sute

cincizeci de capsule cu amfetamină. Ultima tranșă din fabrica de la Siedlce. Degetele lor, învelite în mănuși albe de medic, se descotorosiseră mai întâi de masa maro cauciucată și apoi scoaseră pulberea din capsule cu ajutorul unui cuțit, golind-o în boluri mari de sticlă ca s-o amestece apoi cu dextroză. O treime amfetamină din estul Poloniei și două treimi dextroză din magazinul Konsum de pe Odengatan. Douăzeci și șapte de kile de narcotice în stare pură deveniră optzeci și unu de kilograme de narcotice pregătite pentru a fi vândute pe stradă.

Piet Hoffmann așeză o cutie metalică pe un cântar de bucătărie și îl umplu cu o mie de grame de amfetamină preparată. Trecu peste pudră cu o fâșiuță de folie de aluminiu, apoi așeză pe ea ceva ce semăna cu un cub de zahăr. Apropie un chibrit aprins de tabletă și, când dreptunghiul alb începu să ardă, închise rapid cutia. Flacăra avea să se stingă în curând din lipsă de oxigen și un kilogram de amfetamină avea să fie împachetat în vid.

Repetă operațiunea aceasta de optzeci și unu de ori.

— Benzina?

Jerzy deschise sticla cu benzină pură, vărsă puțin din lichidul incolor peste capacele și laturile cutiilor și îl întinse cu niște vată peste suprafața de metal. Bărbatul aprinse din nou un chibrit, așteptă să ardă, și stinse după zece secunde flacăra albastră cu o cârpă.

Șterseseră toate amprentele.

•••

Petele de sânge erau mai mici pe tapetul din hol, puțin mai mari pe peretele din capătul opus al camerei de zi, creșteau puțin pe masa din sufragerie și se lățeau cel mai mult pe podea, în jurul scaunului răsturnat. Deveneau mai întunecate și mai compacte cu cât te apropiai mai mult de cadavru, fiind deosebit de clare pe covor, acolo unde zăcea capul lipsit de viață.

Ewert Grens stătea suficient de aproape încât să-l audă pe cel care zăcea pe jos dacă brusc i-ar fi venit ideea să-i șoptească ceva. Dar mortul ăsta nu mai percepea nimic, nici măcar n-avea un nume.

— Orificiul de intrare, Ewert. Uite, aici.

Nils Krantz filmase și fotografiase, târându-se în patru labe pe-acolo. Era unul dintre puținii specialiști în care Grens avea încredere și care îi dovedise de mai multe ori că nu prefera un răspuns simplu doar ca să ajungă acasă mai devreme și să se uite la televizor o oră în plus.

— Cineva a ținut pistolul lipit de capul lui. Presiunea gazului dintre țeava armei și tâmplă a fost foarte puternică. Vezi și tu. Jumătate din față e complet distrusă.

Pielea de pe față devenise deja cenușie, ochii erau goi, gura, o linie dreaptă care n-avea să mai rostească niciun cuvânt.

— Nu înțeleg. Există un singur orificiu de intrare. Și două orificii de ieșire?

Krantz apropie palma de gaura mare cât o minge de tenis de pe partea dreaptă a capului.

— N-am mai văzut asta în treizeci de ani decât de vreo două ori. Dar se întâmplă, să știi. Și o să vezi că raportul medicului legist o să confirme. Că e vorba de un singur glonț. Sunt sigur de asta.

Trase de mâneca halatului alb al lui Grens, vorbindu-i pe un ton aproape nerăbdător.

— Un singur glonț în tâmplă. Este vorba de un glonț semiblindat, jumătate plumb, jumătate titan, care s-a spart în două când a nimerit osul cranian.

Krantz se ridică și întinse un braț în sus. Era o locuință mai veche, cu tavanul înalt de aproximativ trei metri. Zăriră câteva crăpături mici, în rest, părea aproape neatins, dacă nu luai în considerare crăpătura adâncă în varul alb, indicată de inspectorul judiciar.

— De acolo am scos o jumătate de glonț.

Bucățele mici de tencuială căzuseră acolo unde niște degete precaute scoseseră la lumină metalul dur.

Un pic mai încolo se vedea o rană și mai adâncă în lemnul moale.

— Și cealaltă jumătate era înfiptă aici. Deci ușa bucătăriei era închisă.

— Nu știu, Nils.

Ewert Grens stătea în continuare lângă capul care prezenta prea multe găuri.

— Cel care a sunat a vorbit despre o execuție. Dar dacă mă uit mai atent… ar putea fi la fel de bine vorba despre o sinucidere.

— Cineva a încercat să însceneze o sinucidere.

— Ce vrei să spui?

Krantz puse piciorul lângă mâna care strângea pistolul.

— Vezi, pare înscenat. Eu zic că l-a împușcat cineva și i-a pus pistolul în mână *după*.

Dispăru în hol, dar se întoarse numaidecât cu o geantă neagră.

— Însă o să verific. Luăm o probă de unghi de tragere. Și după aia o să știm sigur.

Ewert calculă și, aruncând o privire spre Hermansson, observă că și ea făcea același lucru.

Trecuse o oră și patruzeci și cinci de minute de la apel. Mai aveau destul timp – cadavrul nu apucase să atragă prea multe particule străine pentru a scoate din calcul un omor cu suspect necunoscut.

Krantz deschise geanta și căuta un tub rotund cu bandă pentru luat amprente. Lipi banda adezivă de mâna mortului de câteva ori, mai ales în zona dintre arătător și degetul mare. Apoi se mută în bucătărie la microscopul care fusese deja montat și-l aștepta pe blatul de lucru, așeză bucata de bandă adezivă pe o lamelă și o studie printr-o lupă.

Câteva secunde îi fură de ajuns.

— Nu sunt resturi de praf de pușcă.

— Exact cum ai bănuit.

— Așadar, mâna care ține pistolul n-a tras niciun glonț.

Se întoarse.

— A fost o crimă, Ewert.

•••

Duse brațul stâng la umărul drept și trase de cureaua din piele până când tensiunea din umeri slăbi și reuși să țină tocul pistolului cu o mână. Îl deschise și scoase pistolul marca

Radom, de calibrul nouă milimetri. Roti butoiașul și plasă și ultimul glonț în camera cartușului, lângă celelalte paisprezece.

Piet Hoffmann stătu nemișcat un timp și respiră suficient de zgomotos încât să se audă pe sine.

Era singur în cameră, în apartamentul cu vedere spre Vasagatan și Kungsbron. Ultimul cărăuș se afla de vreo două ore într-un tren care mergea spre sud, iar Mariusz și Jerzy tocmai porniseră mașina care avea să-i poarte spre aceeași destinație.

Fusese o zi lungă, dar nu se înserase încă și Hoffmann știa că avea să fie treaz încă multe ore de acum încolo.

Cabinetul cu arme era plasat pe podea, în spatele biroului. Două dulapuri identice, înalte de câțiva metri și cu lățimea în jur de un metru, cu un raft gol, mai mic, deasupra și unul mai mare, cu două arme, sub el. Hoffmann puse pistolul pe raftul de sus, în primul dulap și camera cartușului plină în cel de-al doilea, la fel de sus.

Traversă încăperile care, de doi ani, serveau drept birou al firmei Hoffmann Security AB. Una dintre multiplele filiale ale firmei-mamă, Wojtek Security International. Vizitase deja majoritatea celorlalte filiale de câteva ori, chiar și pe cele din nord, din Helsinki, Copenhaga și Oslo.

Șemineul era frumos, cu cărămizile sale închise la culoare și cu rosturile albe – exact modelul care știa că i-ar fi plăcut Zofiei. Pescui câteva vreascuri mici și uscate de pe fundul coșului pentru lemne, le aprinse și așteptă până când și cele mai groase luară foc, apoi se dezbrăcă. Haina, pantalonii, cămașa, chiloții și ciorapii dispărură în flăcările aproape galbene. La fel și maldărul de haine purtate de Jerzy și Mariusz. Flăcările erau acum roșii și puternice, iar el stătea dezbrăcat în fața lor și se bucura de căldura plăcută până când arseră suficient încât să poată închide ușa și să facă un duș al naibii de lung.

Un om se alesese cu tâmplele găurite.

Un om care probabil că avusese aceeași sarcină ca și el, dar care nu-și asigurase spatele suficient.

Roti robinetul și apa fierbinte îl plesni peste corp. Era

limita aceea fragilă între plăcut și dureros, dar știa că, dacă rezistă, corpul are să amorțească încet și o să-l cuprindă o pace stranie.

Făcea treaba asta de prea mult timp: uneori se întâmpla să uite cine era și se speria când cealaltă viață a lui se contopea cu viața de tată, soț și proprietar al unei vile dintr-un cartier în care vecinii tundeau iarba și-și pliveau straturile de flori.

Hugo și Rasmus.

Promisese c-o să-i ia de la grădiniță după ora patru. Închise apa și luă un prosop nou de pe raftul de lângă oglindă. Ceasul arăta aproape patru și jumătate. Se repezi spre birou, verifică focul care era pe punctul de-a se stinge, deschise ușa garderobei și alese o cămașă albă, o haină gri și niște jeanși tociți.

— Din clipa asta ai exact șaizeci de secunde să părăsești apartamentul și să încui.

Tresări și recunoscu că n-avea să se obișnuiască nicicând cu vocea electronică ce-i vorbea dinspre cutia alarmei de lângă ușa de la intrare imediat ce forma cele șase numere corecte.

— Alarma se activează în cincizeci de secunde.

Avea să ia legătura cu cei din Varșovia în curând, ar fi trebuit s-o facă deja până acum, dar preferase să aștepte, voia să se asigure că livrarea ajunsese la destinație fără probleme.

— Alarma se activează în patruzeci de secunde.

Încuie ușa groasă și grilajul de metal al Hoffmann Security AB. O firmă de securitate. Așa lucrau toate organizațiile. Toate ramurile mafiei din țările est-europene. Piet Hoffmann își aduse aminte de vizita pe care-o făcuse în Sankt Petersburg cu un an în urmă. Era un oraș cu opt sute de firme de securitate înființate de foști agenți KGB și ofițeri ai Serviciilor Secrete, niște fațade schimbate care ascundeau același tip de activitate.

Coborâse cam jumătate din scări când îi sună unul dintre telefoane.

Telefonul mobil al cărui număr era cunoscut de o singură persoană.

— Stai o secundă.

Parcase mașina puțin mai încolo, pe Vasagatan. Deschise

portiera și se urcă în mașină, apoi continuă conversația fără riscul de a fi auzit.

— Da?

— Ai nevoie de ajutorul meu.

— Aș fi avut nevoie de el ieri.

— Mi-am reprogramat biletul și ajung mâine la Stockholm. Ne vedem la unsprezece la etajul cinci. Și cred c-ar fi bine să pleci și tu într-o călătorie, înainte de asta. Pentru credibilitate.

•••

Gaura mare din capul mortului părea și mai largă când se îndepărtă puțin.

Ewert Grens îl urmă pe Nils Krantz în bucătărie, dar după un timp se întoarse și îl privi pe bărbatul care zăcea lângă un scaun răsturnat, cu un *singur* orificiu de intrare în tâmpla dreaptă și *două* orificii de ieșire în partea stângă. Anchetase cazuri de omor cel puțin atâția ani cât trăise și respirase cel din fața lui, timp în care învățase un lucru: și anume, că fiecare caz era unic, fiecare avea o poveste, un curs anume, un deznodământ diferit. De fiecare dată descoperea ceva ce nu mai văzuse înainte și știa deja când se apropia de ochii aceia goi că se uitau într-o direcție pe care ar fi fost mai bine s-o evite.

Se întreba cum o sfârșise mortul ăsta, ce văzuseră ochii aceia și ce ar fi urmat să facă posesorul lor.

— Vrei să știi sau nu?

Krantz stătuse pe vine pe podeaua din bucătărie și așteptase cam mult.

— Că dacă nu, am și altele de făcut.

Ținea mâna deasupra unei crăpături din dala de marmură. Grens dădu din cap, „Da, te ascult”.

— Pata aia de-acolo. O vezi?

Grens se uită la urma albă cu margini neregulate.

— Sunt resturi nedigerate dintr-un stomac. Vărsate în urmă cu cel puțin douăsprezece ore, sunt sigur. Există mai multe pete asemănătoare pe aici.

Inspectorul judiciar desenă un cerc mic în aer.

— Toate cu același conținut. Resturi de mâncare și fiere. Și

încă ceva, mult mai interesant. Fragmente de cauciuc.

Pata albă cu margini neregulate se zărea în cel puțin trei locuri, constată Grens apropiindu-și capul.

— Cauciucul e parțial corodat, probabil de sucurile gastrice.

Krantz ridică ochii.

— Și știm cu toții ce înseamnă să găsești urme de cauciuc în vomă.

Ewert Grens oftă adânc.

Masa de cauciuc însemna un container uman. Container uman era egal cu livrare de narcotice. Un om mort care avea o anumită legătură cu o livrare de narcotice era egal cu o crimă comisă de traficanți. Și crima comisă de traficanți însemna anchetă, multe ore de muncă și o grămadă de resurse.

— Un cărăuș a livrat marfa chiar aici, în bucătărie.

Se întoarse spre camera de zi.

— Și el? Ce știm despre el?

— Nimic.

— Nimic?

— Deocamdată. Ceva trebuie să faci și tu, Grens.

Ewert Grens intră în camera de zi, se apropie de cadavru și îl privi în timp ce doi bărbați îi prinseră picioarele și brațele, îl ridicară și îl puseră într-un sac negru, traseră fermoarul și îl așezară pe un pat rulant din metal care încăpu cu greu prin holul îngust.

•••

Părăsise Vasagatan și nimerise în ambuteiajul de pe Söderleden, la același nivel cu Slussen. Ceasul arăta aproape cinci – ar fi trebuit să-i ia de la grădiniță cu aproape o oră în urmă.

Piet Hoffmann stătea în mașină și încerca să ignore stresul, căldura și iritația generată de traficul după-amiezii pe care oricum nu putea să-l influențeze. Cele trei benzi înmărmuriseră total și mașinile nu se mișcau cât vedeai cu ochii. De obicei, ca să nu se ia la bătaie cu capitala, se gândea la chipul Zofiei, atât de catifelat când îl atingea cu degetele, sau la ochii lui Hugo, când reușea să-și țină echilibrul pe

bicicletă, sau la părul lui Rasmus, răsfirat în toate direcțiile și stropit cu suc de morcovi și de portocale. Dar n-avea efect. *Cu cine ai fost închis*? Imaginile cu oamenii care-i plăceau se amestecau de fiecare dată cu imaginile unei livrări dintr-un apartament de pe Västmannagatan, care a provocat moartea unui om. *Skåne. Mio. Josef Libanon. Virtanen. Contele. Câte nume mai vrei*? Un alt agent sub acoperire, cu aceeași misiune ca și el. *Și cu mai cine*? Un alt agent sub acoperire care stătuse față-n față cu el, dar își jucase rolul mai prost. *Și cu mai cine*? Dacă exista un om pe lumea asta care știa cum arăta o identitate falsă, ăla era el. Știa cum se construiau poveștile astea și ce fel de întrebări trebuiau puse pentru a le demasca. Lucraseră pentru poliție de pe poziții diferite și aterizaseră în aceeași locație, chiar n-avea ce să mai facă, la dracu', altfel ar fi murit amândoi, ajungea dacă murea unul, un altul, nu el.

Mai văzuse oameni murind și înainte. Nu asta era problema. Viața lui de zi cu zi presupunea acest lucru, credibilitatea lui presupunea acest lucru și se învățase să se debaraseze de oamenii morți care nu erau lângă el. Dar el fusese responsabil de operațiune și pentru o crimă risca să fie închis pe viață.

Erik îl sunase dintr-un aeroport din afara orașului Jacksonville. Nouă ani pe lista neoficială de salariați a poliției suedeze îl învățaseră pe Piet Hoffmann că era o piesă prețioasă. Până acum, autoritățile șterseseră din dosare toate contravențiile, atât personale, cât și profesionale în ceea ce privea cariera lui. Erik Wilson avea să facă să dispară și incidentul acesta. Polițiștii se pricepeau la așa ceva – ajungea să plaseze câteva rapoarte cu informații secrete pe masa șefului potrivit.

Căldura devenise aproape insuportabilă în mașina care stătea pe loc și Piet Hoffmann își șterse sudoarea care i se prelingea pe sub gulerul cămășii, în timp ce șirul ăla nenorocit de mașini se puse încet în mișcare. Fixă o plăcuță de înmatriculare care se deplasa încet, cu câțiva metri în fața lui și încercă să scape de imaginile cu Hugo și Rasmus și viața adevărată, și, după douăzeci de minute, reuși să coboare din

mașină în parcarea pentru vizitatori a complexului Hagtornsgården, în mijlocul cartierului Enskededalen plin cu blocuri pentru chiriași.

Se apropie de ușa de la intrare, dar se opri brusc, cu mâna în aer, la câțiva centimetri de clanță. Ascultă strigătele și chiotele copiilor care se jucau și zâmbi, bucurându-se câteva clipe de cel mai frumos moment al zilei. Deschise ușa, dar se opri din nou, era ca și când ceva îl împiedica să întindă brațul și Hoffmann își strecură rapid mâna sub haină, dar răsuflă ușurat: își *scosese* tocul și arma.

Deschise ușa. Mirosea a pâine proaspăt scoasă din cuptor, câțiva copii luau o gustare târzie în sala de mese. Strigătele veneau de mai departe, dinspre sala mare unde se jucau. Se așeză pe un scăunel jos din hol, lângă pantofiorii și hăinuțele colorate care atârnau pe umerașe marcate cu numele copiilor și cu niște elefanți desenați de fiecare în parte.

Dădu din cap spre o femeie tânără, o angajată nouă, probabil.

— Bună ziua.

— Sunteți tatăl lui Hugo și al lui Rasmus?

— De unde știți? N-am spu…

— N-au mai rămas prea mulți copii.

Femeia dispăru în spatele unui raft cu niște piese de puzzle tocite și un set de cuburi din lemn și se întoarse imediat cu doi copii în vârstă de trei, respectiv patru ani. Văzându-i, lui Piet îi săltă inima de bucurie.

— Bună, tati.

— Bună, bună, tati.

— Bună, bună, bună, tati.

— Bună, bună, bună…

— Bună, năzdrăvanilor. De data asta ați câștigat amândoi. Azi nu mai avem timp de „cine spune bună de cele mai multe ori”. Mâine. Mâine o să avem timp să ne jucăm din nou. OK?

Se întinse spre o geacă roșie și o trase pe brațele întinse ale lui Rasmus, apoi îl ținu pe băiat pe genunchii lui ca să-i scoată papucii și să-i pună pantofii de stradă în piciorușele agitate. Se aplecă înainte și, preț de o secundă, își privi propriii pantofi.

În mă-sa! Uitase să-i arunce în foc. Poate că suprafața neagră lucioasă fusese atinsă de moarte, de particule de piele și sânge și substanță cenușie. Avea să-i ardă de îndată ce ajungea acasă.

Verifică scaunul copilului, montat cu spatele la parbriz, în dreapta scaunului șoferului. Era bine fixat, așa cum trebuia să fie, și Rasmus începuse deja să smulgă bucățele din căptușeala scaunului, cum făcea de obicei. Scaunul lui Hugo era mai degrabă un pătrat dintr-un material tare, ca să vadă mai bine, și Piet Hoffmann cercetă centura de siguranță, sărutând obrazul neted.

— Tati trebuie să dea un telefon. Puteți să nu faceți gălăgie o secundă? Una scurtă de tot? Promit că termin înainte să ajungem sub Nynäsvägen.

Amfetamină în capsule, scaune pentru copii care trebuiau fixate într-o poziție corectă, pantofi care străluceau a moarte.

În clipa aceea n-avea puterea să tragă concluzia că, da, erau părți diferite dintr-o zi obișnuită din viața lui.

Închise telefonul chiar în clipa în care mașina traversă banda de acces aglomerată. Reușise să dea două telefoane scurte, prima la o agenție de turism pentru un bilet la ultima cursă SAS spre Varșovia, pentru ora 18:55, apoi vorbi cu Henryk, persoana de contact de la sediul central, ca să stabilească o întâlnire acolo, trei ore mai târziu.

— Gata, m-am încadrat în timp. Vedeți, am terminat chiar aici, unde am spus. De acum încolo o să vorbesc numai cu voi.

— Ai vorbit cu serviciul?

— Da. Cu serviciul.

Un copil de trei ani. Și totuși, putea să deosebească limbile și funcțiile pe care le îndeplineau pentru tatăl lui. Îl mângâie pe păr pe Rasmus și îl simți pe Hugo care se aplecă înainte în spatele lui ca să-i spună ceva.

— Și eu știu poloneză. *Jeden, dwa, trzy, cztery, pięć, sześć, siedem*[{4}]…

Se opri, apoi continuă cu vocea puțin îngroșată.

— … opt, nouă, zece.

— Bravo. Știi o grămadă de numere.

— Vreau să știu și mai multe.
— *Osiem, dziewięć, dziesięć*[5].
— *Osiem, dziewięć… dziesięć*?
— Acum știi.
— Acum știu.

Mașina trecu pe lângă florăria Enskede și Piet Hoffmann opri, dădu cu spatele și coborî.

— Stați aici puțin. Vin imediat.

Câteva sute de metri mai departe, o mașină de pompieri roșie din plastic i se puse în drum, în mijlocul căii de acces înguste care ducea spre garaj, dar reuși s-o evite cu prețul unei zgârieturi ușoare pe o portieră. Desfăcu centura de siguranță și scaunele pentru copii și rămase în mașină, urmărindu-le picioarele sprintene pe peluza verde ca mușchiul. Se aruncaseră amândoi pe jos și se târâră în patru labe prin tufișul des din grădina vecinului care avea trei copii și doi câini. Piet Hoffmann izbucni în râs și simți cum îl năpădește o căldură plăcută – energia și voioșia lor făceau ca totul să pară simplu, cel puțin, uneori.

Cu buchetul de flori în mână, deschise ușa casei întunecate pe care o părăsiseră în grabă – fusese o dimineață din aceea în care totul tărăgăna mai mult decât de obicei. Avea să spele imediat farfuriile rămase pe masă de la micul dejun și avea să strângă și hainele aruncate prin toate camerele de la parter, dar mai întâi coborî scările spre pivniță și încăperea unde se afla boilerul.

Era luna mai și comutatorul temporizat pentru centrala termică era încă blocat. Porni centrala prin comandă manuală, apăsă butonul roșu, deschise ușa și ascultă zgomotele din interiorul mașinăriei care se puse în mișcare și începu să ardă. Se aplecă, se dezlegă la șireturi și-și aruncă pantofii în foc.

Puse apoi cele trei fire de trandafir roșu în mijlocul mesei de bucătărie, în vaza frumoasă pe care o cumpăraseră într-o vară de la sticlăria Kosta Boda și așeză farfuriile lui Hugo, Rasmus și Zofia pe locurile pe care obișnuiau să stea de când se mutaseră din apartament, în aceeași vară. Luă jumătatea de kilogram de carne tocată dezghețată de pe raftul de sus al

frigiderului și o prăji într-o tigaie, adăugă sare și piper, smântână pentru gătit și două cutii de roșii pasate. Începu să miroasă bine și, când vârî un deget în tigaie, constată că avea și gust bun. Umplu o oală pe jumătate cu apă și turnă și un pic de ulei de măsline ca să nu se lipească pastele.

Urcă la etaj și intră în dormitor. Patul era nefăcut și Piet Hoffmann se afundă cu fața în pernele care miroseau a ea. Geanta de voiaj pregătită îl aștepta în garderobă cu două pașapoarte, un portofel cu euro, zloți și dolari americani, o cămașă, niște șosete, lenjerie de corp și trusa cu cosmetice. O ridică, dar fu nevoit s-o abandoneze în hol pentru că apa începuse să fiarbă și aruncă în oală o jumătate de pachet de spaghete răsfirate prin aburul umed. Se uită la ceas. Era cinci și jumătate. Se grăbea, dar avea timp destul.

Afară era în continuare cald, ultimele raze de soare aveau să dispară în curând în spatele acoperișului vecinului. Piet Hoffmann se apropie de gardul viu pe care avea de gând să-l tundă ca lumea în vara aceea, zări doi copii pe care-i recunoscu în curtea vecină și-i strigă să vină la masă. Puțin mai încolo pe străduța îngustă, auzi taxiul apropiindu-se. Mașina luă curba și parcă pe drumul de acces spre garaj. Mașinuța roșie de pompieri supraviețui din nou.

— Salut.

— Salut.

Se îmbrățișară ca de obicei și de fiecare dată avea impresia că n-o să-i mai dea drumul niciodată.

— N-am timp să mănânc cu voi. Trebuie să plec la Varșovia în seara asta. O întâlnire urgentă. Dar mă întorc mâine-seară. OK?

Soția lui ridică din umeri.

— Nu prea. Deja mă bucuram c-o să petrecem seara împreună. Dar OK.

— Am făcut de mâncare. E pe masă. Le-am zis băieților. Sunt pe drum. Sau, mă rog, ar trebui să fie.

O sărută scurt pe gură.

— Încă o dată. Știi doar.

Încă o dată. Întotdeauna un număr cu soț. Mâna lui pe

obrazul ei, încă două săruturi.

— Trei. Încă unul.

O sărută din nou. Își zâmbiră. Luă geanta și începu să meargă cu ochii îndreptați spre deschizătura din gardul viu prin care ar fi trebuit să iasă băieții lui.

Dar nu se vedeau. Ceea ce nu-l miră deloc.

Zâmbi din nou și porni mașina.

•••

Ewert Grens cotrobăi pe sub scaunul pasagerului din dreapta șoferului, ocupat de Sven Sundkvist. Împinsese acolo două casete. În torpedou mai avea încă două. Avea să le adune pe toate, avea să le pună într-o cutie și avea să le uite.

Cei doi polițiști tineri, îmbrăcați în uniformă, stăteau în continuare pe trotuar, poate mai puțin palizi, între capota mașinii și intrarea în blocul de pe Västmannagatan nr. 79. Hermansson porni mașina și începuse să dea cu spatele, când unul dintre ei îi bătu în parbriz și Sven coborî geamul.

— Ce părere aveți?

Ewert Grens se aplecă înainte pe bancheta din spate.

— Da, ai avut dreptate. A fost o execuție.

Era sfârșitul după-amiezii și, ca de obicei, pe Bergsgatan, la marginea cartierului Kronoberg, era aproape imposibil să găsești un loc de parcare. Hermansson înconjură clădirea veche a sediului poliției și, ignorând protestele lui Ewert, parcă pe Kungsholmsgatan, în fața intrării de la Norrmalmspolisen și Länskriminalen. Grens dădu ușor din cap spre portar și intră pe ușa pe care n-o mai deschisese de mulți ani; învățase să aprecieze rutina și se ținea cu dinții de ea ca să nu-și piardă echilibrul mental. Traversară coridorul și urcară câteva scări înguste, apoi intrară în Länskommunikationscentralen, inima clădirii aceleia mari, o sală cât un teren de fotbal de dimensiuni reduse, plină cu polițiști sau angajați civili care stăteau în fața unor calculatoare și urmăreau trei monitoare mai mici sau cele uriașe care umpleau pereții de jos până sus, gata să evalueze cele în jur de patru sute de apeluri de urgență ale zilei în curs.

Își luară fiecare câte un scaun și câte o ceașcă cu cafea,

apoi se așezară lângă o femeie în jur de cincizeci de ani, una dintre angajații civili, genul care punea mâna pe brațul tău când vorbea cu tine.

— La ce oră?

— Douăsprezece și treizeci și șapte. Și un minut sau așa ceva mai devreme.

Femeia își ținea mâna în continuare pe umărul lui Ewert și cu cealaltă își notă cifrele 12.36.20, apoi se lăsă o liniște din aceea lungă, ca atunci când mai multe persoane stau și ascultă un sunet imperceptibil.

Twelve thirty-six twenty.

O voce electronică, în engleză, ca în lumea polițienească de pretutindeni, urmată de una reală, o femeie tânără care plângea în timp ce îi anunța că la o adresă de pe Mariatorget se auzea o ceartă aprinsă dintr-un apartament.

Twelve thirty-seven ten.

Un copil țipa că tatăl lui căzuse pe scări și îi curgea sânge din obraz și din păr multmultmult.

Twelve thirty-seven fifty.

Cineva zgârie o suprafață.

Apel de undeva dinăuntru, clar. Probabil un telefon mobil.

Pe monitor apăru un număr necunoscut.

— O cartelă reîncărcabilă neînregistrată.

Operatoarea își luase mâna de pe umărul lui Ewert Grens și el nu-i mai răspunse ca să evite un nou contact fizic. Nu-l mai atinsese nimeni de câțiva ani și nu mai știa ce să facă pentru a se relaxa.

— *Serviciul pentru situații de urgență.*

Zgârieturile, din nou. Apoi un șuierat supărător. Și vocea unui bărbat agitat, încordat, care vru să pară calm în timp ce vorbea, aproape în șoaptă.

— *Un bărbat mort. Pe Västmannagatan nr. 79.*

În suedeză. Fără accent. Dar mai spusese ceva. Ultima propoziție era greu de deslușit din cauza șuieratului.

— Aș vrea să mai ascult o dată.

Operatoarea mută puțin cursorul în spate pe banda ca o omidă neagră ce se întindea pe monitorul calculatorului.

— Un bărbat mort. Pe Västmannagatan nr. 79. Etajul patru.

Asta a fost tot. Șuierul scăzu în intensitate și conversația se întrerupse. Vocea electronică citi monoton *twelve thirty-eight thirty* și un bărbat revoltat între două vârste anunță că cineva tocmai jefuia o tutungerie de pe Karlavägen. Ewert se ridică și mulțumi pentru ajutor.

Traversară împreună coridoarele lungi ale sediului poliției și o luară spre brigada de investigații. Sven Sundkvist încetini pasul pentru a vorbi cu șeful lor care șchiopăta din ce în ce mai rău odată cu trecerea anilor, dar care refuza să folosească un baston.

— Apartamentul, Ewert. Administratorul zice că e închiriat de un cetățean polonez. De câțiva ani încoace. L-am rugat pe Jens Klövje de la Interpol să facă niște cercetări.

— E un cărăuș. Cadavrul. Un polonez.

Ewert Grens se opri în fața șirului lung de scări înainte să urce două etaje și se uită la colegii lui.

— Ceea ce înseamnă trafic de droguri, ceea ce înseamnă violență, ceea ce înseamnă țară est-europeană.

Cei doi îl priviră, dar nu le mai spuse nimic și nici ei nu-i cerură mai multe detalii. Se despărțiră lângă automatul de cafea, fiecare cu o cafea în mână, iar Grens deschise ușa și se duse din obișnuință la raftul din spatele mesei de scris, ridică mâna și se opri la mijlocul gestului. Raftul era gol. În praf se vedeau urme dreptunghiulare de mărimi diferite, acolo unde stătuseră combina muzicală, suportul cu casete și cele două difuzoare.

Ewert Grens își trecu degetele peste urmele unei vieți.

Muzica pe care o pusese în cutii și care n-avea să mai răsune niciodată în camera aceea aparținea unei perioade apuse. Se simțea păcălit, dar încercă să adopte o atitudine potrivită față de liniștea care nu dominase niciodată încăperea aceea.

Nu-i plăcea. Cineva urla înăuntrul lui al naibii de tare.

Se așeză pe scaunul de birou. *Un cărăuș, un cadavru, un polonez.* Tocmai văzuse un bărbat care avea trei găuri mari în cap. *Ceea ce înseamnă trafic de droguri, ceea ce înseamnă*

violență, ceea ce înseamnă țară est-europeană. Treizeci și cinci de ani în slujba Poliției Capitalei și, cu toate astea, i se părea mai greu de suportat, mai dur. *Ceea ce înseamnă crimă organizată.* Nu era de mirare că uneori alesese să se refugieze în trecut. *Ceea ce înseamnă mafie.* Când se angajase, era un tânăr polițist care credea că munca lui o să schimbe ceva, iar Mafia era ceva care domina orașele din sudul Italiei și din America. Astăzi avea de-a face cu execuții de genul ăsta, murdare, iar colegii lui din secțiile mai mari stăteau și se uitau neputincioși în timp ce crima organizată își întindea tentaculele și făcea bani din trafic de droguri, de arme și trafic uman. În fiecare an, Poliția Capitalei lua în vizor noi și noi actori care intrau pe scenă zgomotos și violent și în ultimele luni cercetaseră chiar și membri ai mafiei mexicane și egiptene. Asta cu care aveau de-a face acum, cea poloneză, nu îi era cunoscută de mai demult, cel puțin nu în combinația asta, cu droguri, bani și crime. Îi cercetau din când în când din varii motive, dar n-aveau cum să le facă față. În fiecare zi, mii de polițiști își riscau viețile și sănătatea mentală și în fiecare zi se îndepărtau câte puțin de la nivelul acela în care lucrurile ar fi putut fi controlate, întrucâtva.

Ewert Grens nu se clinti mult timp de la masa de scris și se uită spre cutiile de carton maro.

Îi era dor de sunetele alea.

De Siwan. De Anni.

De perioada în care totul era mult mai simplu.

•••

Sala de așteptare de la Sosiri din aeroportul Frédéric Chopin din Varșovia era aglomerată tot timpul. Numărul decolărilor și al aterizărilor creștea paralel cu aeroportul cel mare, în curs de extindere, și Piet Hoffmann își pierduse bagajul de două ori în ultimul an într-un haos format din pasageri rătăciți și cărucioare mari care se deplasau prea repede și prea aproape de oameni.

Cu geanta ușoară de voiaj în mână, Piet Hoffmann trecu pe lângă banda rulantă pentru bagaje și dădu piept cu un oraș puțin mai mare decât Stockholmul pe care-l părăsise cu două

ore în urmă. Bancheta acoperită cu piele închisă la culoare a taxiului mirosea a fum de țigară și, preț de o clipă, se simți din nou copil, iar tata și mama îl încadrau pe bancheta îngustă din spate, în timp ce el se uita la un oraș extrem de schimbat. Îl sună pe Henryk de la Wojtek și confirmă că avionul aterizase la timp și că întâlnirea urma să aibă loc la ora douăzeci și două, în locul stabilit. Tocmai se pregătea să închidă, când Henryk îl anunță că două persoane aveau să se alăture grupului. Zbigniew Boruc și Grzegorz Krzynówek. Vicele și Acoperișul. Piet Hoffmann trecuse pe la sediul central al Wojtek International în fiecare lună în ultimii trei ani ca să se întâlnească cu Henryk. Îi câștigase treptat încrederea și el fusese cel care-l ajutase să avanseze în interiorul organizației. Henryk era unul dintre numeroșii oameni care aveau încredere în el și care, fără să-și dea seama, erau mințiți în față. În schimb, cu Vicele nu se mai întâlnise decât o dată. Era unul dintre agenții aceia din serviciile secrete și comandanți de armată care fondaseră firma-mamă și o conduceau în continuare din clădirea aceea neagră din centrul Varșoviei, un comandant de armată cu principii solide și maniere de agent secret, în ciuda unei fațade de om de afaceri. Țineau la titulatura asta, le plăcea să se numească oameni de afaceri. Nu înțelegea de ce trebuia să se întâlnească cu Vicele și cu Acoperișul. Se lăsă pe spate pe scaunul din piele cu miros de fum de țigară și simți ceva în piept, probabil că-i era frică.

Taxiul pluti ușor prin traficul lejer al serii, iar parcurile mari și clădirile frumoase ale ambasadelor se întrezăreau prin geamul murdar în timp ce se apropiau de marginea cartierului Mokotów. Îl bătu pe umăr pe șofer și-l rugă să oprească; trebuia să dea două telefoane.

— O să vă coste mai mult.

— Opriți doar, vă rog.

— Vă costă douăzeci de zloți în plus. Prețul pe care vi l-am dat era fără opriri.

— Opriți dracului mașina!

Se aplecase în față și șoptise la urechea șoferului, obrajii nebărbieriți strălucindu-i umezi în timp ce mașina părăsea

Jana Sobieskiego și parca între un chioșc de ziare și o trecere de pietoni de pe aleea Wincentego Witosa. Piet Hoffmann stătu în aerul rece al serii și ascultă vocea obosită a Zofiei care îi spunea că Hugo și Rasmus dormeau pe canapea, lângă ea, și că urmau să se trezească devreme în dimineața următoare, grădinița organiza una dintre numeroasele ei excursii la rezervația naturală din Nacka, era ceva legat de pădure și primăvară.

— Piet?

— Da?

— Mulțumesc pentru flori.

— Te iubesc.

O îndrăgea nespus de tare. În ultima vreme nu suporta să stea departe de ea mai mult de o noapte. Nu mai simțise așa ceva înaintea Zofiei, nu simțise singurătatea strangulându-l în camere de hotel dizgrațioase, sau că n-avea rost să respire fără să iubească și să fie iubit.

Nu voia să închidă telefonul, stătu mult timp cu el în mână și privi una dintre casele scumpe din Mokotów, sperând că vocea ei n-avea să se stingă. Dar tocmai asta se întâmplă. Schimbă telefoanele mobile și sună din nou. În sudul Statelor Unite ar fi trebuit să fie în jur de cinci după-masa.

— Paula se întâlnește cu ei peste treizeci de minute.

— Bine. Dar să știi că nu *pare* deloc bine.

— Sunt stăpân pe situație.

— Există riscul să ceară niște explicații pentru eșecul de pe Västmannagatan.

— N-a fost un eșec.

— A murit un om!

— Asta nu ne interesează prea tare acum. În schimb, livrarea s-a desfășurat în condiții optime. Asta e important. Consecințele unei împușcături se rezolvă prin câteva minute de măsurători.

— Cum zici tu.

— O să primești un raport complet când ne vedem.

— La unsprezece fix, la etajul cinci.

Flutură iritat din mâini spre taximetristul care-l claxonă.

Mai voia să stea câteva minute singur în întuneric și în aerul rece. Era așezat între tata și mama din nou și călătorea din Suedia, din Stockholm spre un oraș numit Bortoszyce, aflat la câțiva kilometri de granița cu Uniunea Sovietică și regiunea care primise numele de Kaliningrad. Ei nu-i spuneau niciodată așa. Refuzaseră să rostească numele ăla. Pentru mama și tata nu existase decât Königsberg, Kaliningrad era invenția proștilor ălora. Simțise disprețul din tonul lor, dar, copil fiind, nu înțelesese niciodată de ce părăsiseră părinții lui un loc după care au tânjit toată viața.

Taximetristul care-l claxonase înjură cu voce tare când părăsiră aleea Wincentego Witosa și trecu cu viteză pe lângă spațiile verzi amenajate și clădirile de birouri care găzduiau firme mari. În zona aceea a orașului locuiau destul de puțini oameni, ca de obicei când prețul pe metru pătrat era adaptat posibilităților și cerinței pieței.

Se refugiaseră în Suedia la sfârșitul anilor șaizeci. Îl întrebase de multe ori pe tatăl lui de ce, dar nu primise niciodată un răspuns, așa că o bătuse la cap pe mama și aceasta îi dăduse câteva descrieri schematice, ceva despre un vapor și perioada de sarcină și câteva nopți petrecute în întuneric pe un vas biciuit de marea învolburată, când ea era ferm convinsă că or să moară amândoi și debarcaseră lângă un oraș care se numea Simrishamn și se afla în Suedia.

O luară spre stânga, pe Ludwika Idzikowskiego, mai aveau de parcurs un cartier.

În ultimii ani vizitase țara aceasta care-i aparținea. S-ar fi putut naște și ar fi putut crește acolo, ar fi putut fi un alt om, precum cei din Bortoszyce care încercaseră să mențină legătura mult timp după moartea mamei și a tatălui său. Renunțară însă, văzând că nu le răspunde niciodată. De ce n-o făcuse? Nu știa nici el. Și nu știa nici de ce nu-i anunța când era prin zonă, de ce nu-i vizitase niciodată.

— Șaizeci de zloți. Patruzeci pentru drum și douăzeci pentru oprirea aia nenorocită de care nu mi-ați spus.

Hoffmann puse o bancnotă de o sută pe scaunul pasagerului și coborî.

Era o clădire neagră, veche, aflată chiar în centrul Mokotówului – una dintre clădirile cele mai vechi ale orașului care fusese ras de pe fața pământului cu șaptezeci de ani în urmă. Henryk îl aștepta pe scările din fața clădirii. Se salutară scurt, niciunul dintre ei nu se pricepea la discuții amiabile.

Sala pentru ședințe se afla în capătul coridorului, la etajul unsprezece. Era mult prea luminoasă și încinsă. Vicele și un bărbat în jur de șaizeci de ani, probabil Acoperișul, așteptau în capătul mesei lungi. Piet Hoffmann fu întâmpinat cu niște strângeri de mână mult prea ferme și se duse spre scaunul deja tras, așezat în fața unei sticle de apă minerală.

Nu își feri privirea de ochii care-l urmăreau. Dacă ar fi făcut-o, dacă ar fi ales să bată în retragere, s-ar fi terminat.

Zbigniew Boruc și Grzegorz Krzynówek.

Încă nu înțelegea. Or fi venit aici să-l condamne la moarte? Sau ca să-i permită accesul și mai departe?

— Domnul Krzynówek o să stea cu noi și o să ne asculte puțin. Presupun că nu vă cunoașteți.

Piet Hoffmann dădu din cap spre costumul elegant.

— Nu ne-am întâlnit. Dar știu cine sunteți.

Îi zâmbi bărbatului pe care-l văzuse timp de mai mulți ani în ziarele poloneze și la televizor, un om de afaceri al cărui nume îl auzise uneori șoptit pe coridoarele lungi ale firmei Wojtek, născută din același haos ca și celelalte organizații est-europene noi, în urma prăbușirii bruște a unui zid, după care interesele economice și criminale s-au amestecat într-un talmeș-balmeș îngrozitor în goana după capital. Organizațiile fondate de polițiști și foste cadre militare aveau toate aceeași structură ierarhică și deasupra lor trona Acoperișul. Grzegorz Krzynówek era Acoperișul de deasupra firmei Wojtek și era perfect pentru rolul cu pricina. Era patronul protector, plasat în centrul organizației, cu o imensă putere economică în spate, omul invulnerabil într-o societate care pretindea legi, garantul care făcea legătura între partea economică și cea criminală, o fațadă perfectă ce ascundea capital și violență.

— Livrarea?

Vicepreședintele îl cercetase destul.

— Da?

— Presupun că totul a decurs cum trebuie.

— Totul a decurs cum trebuie.

— O să verificăm.

— N-o să fie nicio problemă.

— Păi, atunci, să continuăm.

Și asta a fost tot. La asta se rezumase ziua precedentă.

Piet Hoffmann n-avea să moară în seara aceea.

Îi venea să râdă, era ca și când ceva ar fi dat pe dinafară din el odată ce se simți în afara pericolului, dar trebuia să-și păstreze demnitatea pentru ritualul care urma, cu toate că n-avea să-l mai amenințe nimeni.

— Ați lăsat apartamentul nostru într-un hal fără de hal și asta nu-mi place.

Mai întâi s-au asigurat că livrarea fusese dusă la bun sfârșit. Abia după aceea l-au întrebat despre bărbatul omorât. Vocea Vicelui era mai calmă, mai prietenoasă, normal, nu mai vorbea despre ceva la fel de important.

— Nu vreau să-i văd pe colaboratorii mei puși în situația de a-i explica poliției poloneze care colaborează cu poliția suedeză, cum se face că închiriază apartamente în centrul Stockholmului.

Piet Hoffmann știa că poate să răspundă și la întrebarea aceasta. Dar zăbovi puțin și aruncă o privire rapidă spre Krzynówek. *Livrarea. Ați lăsat apartamentul nostru într-un hal fără de hal și asta nu-mi place.* Omul de afaceri respectat știa foarte bine despre ce vorbeau. Dar cuvintele sunt ciudate uneori. Dacă nu le folosește nimeni într-un context oficial, e ca și când n-ar exista. Nimeni n-avea să vorbească în camera aceea despre douăzeci și șapte de kilograme de amfetamină și despre o crimă. Nu atâta timp cât cel care nu știa nimic, oficial, era prezent în cameră.

— Dacă s-ar fi respectat acordul conform căruia doar eu, repet, *doar eu* sunt autorizat să conduc o operațiune în Suedia, sigur nu s-ar fi ajuns aici.

— Aș vrea să ne explicați.

— Dacă acei colaboratori pe care i-ați desemnat ar fi urmat

instrucțiunile dumneavoastră fără a se grăbi să acționeze pe cont propriu, n-am fi ajuns în situația aceea.

Operațiunea. Pe cont propriu. Situația.

Hoffman privi din nou spre Acoperiș.

Cuvintele astea. Știi bine că le folosim de dragul tău.

Dar ce cauți tu aici? De ce stai lângă mine și asculți ceva ce poate să însemne totul sau nimic?

Nu-mi mai este frică.

Dar nu înțeleg.

— Presupun că n-o să se mai repete.

Hoffmann nu spuse nimic. Vicepreședintele trebuia să aibă ultimul cuvânt. Așa funcționau lucrurile și Piet Hoffmann se pricepea de minune să-și joace rolul într-un joc. Știa că avea să moară dacă n-ar fi făcut asta. În clipa în care era Paula, nu mai exista. Ar fi sfârșit precum cumpărătorul ăla cu zece ore în urmă, într-o mașină care se îndrepta spre o suburbie din Varșovia, flancat de doi polonezi care-i lipiseră de tâmplă o armă cu piedica trasă.

Își cunoștea mai bine rolul, replicile, povestea pe care o repetase în prealabil, și n-avea să moară. N-aveau decât să moară ceilalți, nu el.

Acoperișul se mișcă puțin, nu mult, dar s-a văzut că dăduse din cap spre Vicepreședinte.

Părea mulțumit. Hoffmann trecuse testul.

Vicele sperase și plănuise asta. Se ridică aproape zâmbind.

— Ne vom extinde într-o oarecare măsură și pe piețele cu circuit închis. Deja am investit și am dobândit o anumită cotă de piață în țările nordice. Urmează să le includem și în aria de care răspundeți. Adică Suedia.

Piet Hoffmann îl privi tăcut pe Acoperiș și apoi pe Vicepreședinte.

Piețele cu circuit închis.

Închisorile.

•••

Lumina stridentă dinspre lămpile îndreptate în jos se reflectă în cele două șine de metal. Nils Krantz o ridică pe prima și o umplu cu o pulbere albastru-deschis și cu apă, apoi

îl rugă pe Ewert Grens să dea la o parte cearșaful verde care-l acoperea pe omul întins pe o targă în mijlocul camerei.

Un corp uman dezgolit.

Ten palid, constituție atletică, între două vârste.

Și o față fără piele, un craniu atașat de un corp altfel întreg.

Era o priveliște stranie – oasele acelea fuseseră curățate pentru ca privitorul să se poată apropia cât mai mult, iar pielea era doar o piedică în calea unui răspuns corect și, tocmai de aceea, fusese îndepărtată.

— Alginat. Asta folosim. E destul de bun. Există și soluții mai scumpe, dar nu facem risipă când e vorba doar de o autopsie.

Inspectorul judiciar despărți maxilarul inferior de cel superior, lipi șina metalică plină cu lichid albastru de dinții maxilarului inferior și o ținu nemișcată până când lichidul se închegă.

— Fotografii, amprente, ADN, amprente dentare. Sunt mulțumit.

Făcu câțiva pași în spate în camera sterilă și dădu din cap spre Ludvig Errfors, medicul legist.

— Locul de impact.

Errfors arătă spre craniul descărnat și tâmpla stângă.

— Glonțul a intrat prin *os temporale* și apoi a pierdut din viteză uite aici.

Trasă o linie în aer cu degetul de la gaura cea mare din tâmplă până la mijlocul craniului.

— *Mandibula.* Osul maxilarului. Cămașa glonțului s-a izbit de osul tare, după cum ne arată urmele, și a crăpat în două bucăți care au perforat craniul în două locuri în partea stângă. Una a ieșit prin mandibulă. Și cealaltă, prin *os frontale.*

Grens se uită la Krantz. Inspectorul judiciar avusese dreptate încă de la început, pe podeaua apartamentului.

— Și, Ewert, aș vrea să te uiți și mai atent la ce-o să-ți arăt.

Ludvig Errfors ridică brațul drept al mortului, cuprins de un sentiment straniu pentru că mușchii nu reacționau și trupul, viu cu câteva ore în urmă, devenise ca o păpușă de cauciuc.

— Vezi asta? Urme clare în jurul încheieturii mâinii. Cineva

l-a strâns de mână *post mortem*.

Grens se uită din nou la Nils Krantz, care dădu din cap cu un aer satisfăcut. Avusese dreptate și în privința asta. Cineva mișcase brațul după moartea bărbatului. Cineva încercase să însceneze o sinucidere.

Ewert Grens plecă de lângă targa iluminată din mijlocul încăperii și deschise fereastra de pe coridor. Afară era întuneric, seara era pe terminate.

— N-avem niciun nume. Nu știm cine e. Vreau mai multe informații. Vreau să mă apropii mai mult. Vreau să știu cine e.

Îl privi pe Krantz și apoi pe Errfors. Așteptă. Până când medicul legist își drese glasul.

Întotdeauna se mai găseau și alte informații.

— M-am uitat la câteva plombe. Uite una aici, aproape în mijlocul maxilarului inferior. E o plombă veche de vreo opt, maximum zece ani. E făcută în Suedia. Îmi dau seama după tehnică, după calitate și materialul folosit, care diferă mult de cel importat din Taiwan de majoritatea țărilor europene. Am avut de-a face cu el săptămâna trecută, era un tip din Cehia cu o plombă pe canal într-un dinte din maxilarul inferior, cu ciment… cum să vă zic, era cu mult sub standardele noastre.

Medicul legist își mută mâna din zona feței fără piele la cea din jurul trunchiului.

— A fost operat de apendicită. Vezi cicatricea. Din punct de vedere cosmetic, o treabă executată excelent. Asta – și tehnica cu care au închis intestinul gros – ce să mai, toate dovedesc că intervenția a fost făcută într-un spital suedez.

Se auzi un sunet înfundat și toată lumea avu impresia că pământul se cutremurase. Un camion trecuse chiar înainte de miezul nopții prin zona împrejmuită, aproape de fereastra departamentului de medicină legală a secției de poliție din Solna.

Ludvig Errfors surprinse privirea nedumerită a lui Grens.

— A, nu-ți bate capul cu ăștia. Descarcă marfă un pic mai încolo. Habar n-am ce fel de marfă, dar îi aud în fiecare seară.

Medicul legist se îndepărtă puțin de targă, fiindcă voia ca Grens să aibă acces la cadavru.

— Plombele, operația de apendicită și fizionomia, după părerea mea, nord-europeană. Ewert, e clar că-i suedez.

Grens studie chipul transformat într-un cap de mort alcătuit din oase dezgolite, albe.

Am găsit urme de bilă, amfetamine și masă cauciucată.

Dar nu provin de la tine.

Am constatat că este vorba despre o răfuială mafiotă între niște traficanți de droguri polonezi.

Dar tu ești suedez.

Nu tu erai cărăușul. Și nici vânzătorul.

Erai cumpărătorul.

— Droguri, ceva?

— Nu, nimic.

— Sigur?

— N-am găsit nici urme de ace, nimic în sânge și nici în urină.

Erai cumpărătorul, dar nu și consumatorul.

Se întoarse spre Krantz.

— Și apelul?

— Ce-i cu el?

— Ai apucat să-l analizezi?

Nils Krantz dădu din cap.

— Tocmai ce-am ajuns de pe Västmannagatan. Îmi construisem o teorie. M-am întors ca să mă asigur că am dreptate. Îți amintești de sunetul ăla deranjant care se aude înainte de „etajul cinci”? Ultima replică din apelul ăla scurt?

Aruncă o privire spre Grens. Acesta părea că-și amintește.

— E exact cum am bănuit. Venea de la compresorul frigiderului din bucătărie. E pe aceeași frecvență. Și se aude la același interval.

Ewert Grens bătu ușor cu mâna peste piciorul mortului.

— Apelul a fost făcut din bucătărie, deci?

— Da.

— Și vocea? Crezi că e a unui suedez?

— N-are niciun pic de accent. Dialect de Mälardal.

— Atunci avem de-a face cu doi suedezi. Și asta în timp ce, într-un apartament, mafia poloneză se bate pentru niște

narcotice și ajunge să omoare pe cineva. Unul dintre ei zace aici. Și celălalt ne dă alarma.

Mâna îi atinse din nou piciorul mortului ca și când ar fi sperat c-o să se miște.

— *Ce-ai făcut* acolo? *Ce-ați făcut* acolo?

•••

Îi fusese atât de frică. Dar n-avea să moară. Îl cunoscuse pe Acoperiș și, dacă nu murise, înseamnă că avansase în ierarhie. Nu știa cât de mult și cum, dar era conștient de faptul că Paula se apropia de un punct critic, o realizare pentru care își riscase viața în fiecare zi, în fiecare minut din ultimii trei ani.

Piet Hoffmann stătea lângă scaunul gol în sala de ședințe mult prea luminoasă. Grzegorz Krzynówek părăsise sala în costumul său elegant, cu înfățișarea sa îngrijită, și cuvintele care ascundeau crimă organizată și bani și violență, toate pentru și mai mulți bani.

Vicele nu-și mai încorda gura în timp ce vorbea și nu-și întindea nici spatele, cuprins de agitație. Deschise o sticlă de Zubrówka, amestecând-o cu suc de mere. Era ceva intim să bei votcă cu șeful și zâmbi văzând firul de iarbă din sticla al cărei conținut nu era cine știe ce, dar trebuia să fie politicos și să respecte obiceiul; așa că îi zâmbi și fostului ofițer al serviciilor secrete din fața lui, care își depășise condiția socială și înlocuise paharele de apă urâte de pe masa de bucătărie cu două pahare de grog scumpe, suflate, pe care mâinile acelea mari nu prea știau să le țină grațios.

— *Na zdrowie.*

Se priviră în ochi și-și goliră paharele, după care Vicele le umplu din nou.

— Piețele cu circuit închis.

Goli paharul și îl umplu pentru a treia oară.

— Hai să discutăm clar, fără ocolișuri.

— Da, asta aș prefera și eu.

Al treilea pahar era deja gol.

— Piața suedeză. E timpul să ne facem intrarea și acolo. Acum.

Lui Hoffmann îi venea greu să stea liniștit. Wojtek deținea

deja controlul asupra pieței norvegiene. Și daneze. Și finlandeze. Începuse să bănuiască despre ce urmau să discute. De ce participase Acoperișul la discuție. De ce ținea un pahar de votcă cu gust de iarba-zimbrului și suc de măr.

Pornise demult pe drumul ăsta.

— În Suedia există în jur de cinci mii de pușcăriași. Aproape optzeci la sută din ei sunt dependenți de droguri și consumatori regulați de amfetamină, heroină și alcool. Știi și tu, bănuiesc.

— Da.

— Situația fiind aceeași și acum zece ani.

— Da.

Douăsprezece luni nenorocite în penitenciarul Österåker.

— Un gram de amfetamină costă o sută cincizeci de coroane, prețul străzii. La zdup costă de trei ori mai mult. Un gram de heroină costă câteva mii pe stradă. În închisori e de trei ori mai scumpă.

Zbigniew Boruc mai purtase conversația aceasta și înainte. Cu alți colaboratori de la organizații din alte țări. Fusese vorba despre același lucru. Despre niște calcule matematice.

— Patru mii de narcomani închiși la pârnaie – dependenții de amfetamină, care iau două grame pe zi și dependenții de heroină, care se limitează la un gram. Îți dai seama cât am câștiga după o zi, Hoffmann… între opt și nouă milioane de coroane suedeze.

Paula se născuse în urmă cu nouă ani. Moartea îi respirase în ceafă zi de zi. Dar clipa asta meritase. Câte minciuni. Și câte manipulări. Toate duceau în direcția asta. Ajunsese la destinație.

— Ar fi o operațiune formidabilă. Dar mai întâi… trebuie investiți bani, mulți bani, asta înainte să ne punem măcar în mișcare. Înainte să facem ceva profit.

Vicele se uită la scaunul gol dintre ei.

Wojtek avea suficientă putere de investiție și era gata să aștepte cât era nevoie ca să acapareze piața cu circuit închis. Wojtek avea un garant economic, o variantă est-europeană pentru un *consigliere,* dar avea un capital mai mare și mult mai

multă putere.

— Da, e o operațiune formidabilă. Dar posibilă. Și tu o să fii șeful ei.

•••

Ewert Grens deschise fereastra. De obicei făcea asta pe la miezul nopții, asculta orologiul bisericii Kungsholm și apoi încă unul pe care nu reușise să-l localizeze nicicum, știa doar că se afla undeva departe și că nu răzbătea până la el în serile acelea în care vântul înghițea toate sunetele fragile. Se plimbase prin birou cuprins de o senzație ciudată, era prima seară și noapte petrecută în sediul poliției fără vocea lui Siwan undeva în întuneric; cu ea se obișnuise să adoarmă, ascultând-o pe la ora asta tot timpul de pe caseta înregistrată de el.

Acum nu mai exista nimic aici care să semene măcar cu pacea.

Înainte nu se gândise niciodată la toate sunetele nopții care se jucau în fața ferestrei și deja ura mașinile care accelerau când ajungeau la partea în pantă dintre Bergsgatan și Hantverkargatan. Închise geamul și se așeză, în liniștea care se lăsase brusc, lângă fax, unde tocmai primise un mesaj de la Klövje, tipul de la Interpolul suedez. Citi protocolul întocmit la cererea poliției suedeze referitor la cetățeanul polonez care era înregistrat de câțiva ani pe adresa de pe Västmannagatan nr. 79. Ewert Grens nu-i mai văzuse numele până atunci și oricum nu-l putea pronunța. Avea patruzeci și cinci de ani, era născut la Gdańsk, dar domiciliat în Varșovia. Un bărbat fără antecedente penale care, conform polițistului polonez care-l interogase, se afla sigur în Varșovia la ora la care avusese loc crima din Stockholm.

Ești implicat, într-un fel sau altul.

Ewert Grens apucă foaia cu rânduri dese.

Ușa era încuiată când am ajuns.

Se ridică și ieși pe holul întunecat.

N-au existat urme de pătrundere prin efracție și nici semne de violentă.

Două cafele de la automat. *Prin urmare, cel care a intrat și a ieșit avea cheia.* O chiflă cu cașcaval și un iaurt cu gust de

banane de la automatul de dulciuri și sendvișuri. *Cineva care te cunoaște.*

Stătu pe coridorul pustiu și întunecat, goli primul pahar de plastic cu cafea și mâncă jumătate din iaurt, dar aruncă chifla la gunoi. Era mult prea uscată, chiar și pentru el.

Aici era în siguranță.

În clădirea mare și urâtă a poliției în care o parte dintre colegii lui se rătăceau sau pe care unii o evitau chiar, singurul loc în care rezista, de fapt, locul în care știa ce trebuie să facă, locul de care aparținea, locul în care putea să doarmă pe canapea și să scape de nopțile lungi de pe balconul care dădea spre Sveavägen, spre o capitală care nu se odihnea nicicând.

Ewert Grens se întoarse în singurul biroul al departamentului de investigații unde lumina era încă aprinsă, se apropie de casetele împachetate și lovi ușor cutiile de carton cu piciorul. Nici măcar nu se dusese la înmormântare. Plătise pentru ea, dar nu fusese acolo și acum lovi cutiile din nou, mai tare, și-ar fi dorit să se fi dus, cine știe, poate atunci ar fi înțeles că ea nu mai există, poate ar fi înțeles cu adevărat.

Faxul lui Klövje zăcea în continuare pe masa de scris. Un cetățean polonez care nu putea fi cuplat cu un cadavru. Grens înjură și traversă camera, apoi trase din nou un șut într-una dintre cutii și făcu o gaură mică în ea cu vârful pantofului. Nu avansase deloc. Nu știa decât că doi suedezi se aflaseră în același timp într-un apartament, în timpul unei răfuieli între niște traficanți de droguri polonezi și că unul din ei era mort și celălalt alarmase poliția printr-un apel telefonic, șoptind, stând în bucătărie lângă frigider. Un suedez fără accent, Krantz fusese sigur de asta.

Erai la fața locului și ne-ai sunat după comiterea crimei.

Ewert Grens rămase lângă cutiile de carton, dar nu le mai lovi.

Ești ori criminalul, ori doar un martor.

Se așeză pe jos, se sprijini de cutiile de carton și acoperi gaura pe care o făcuse.

Un criminal nu sună poliția după ce-a împușcat pe cineva mortal și nu aranjează totul ca să pară o sinucidere.

Era destul de plăcut să stea cu spatele la muzica interzisă, probabil că avea să rămână acolo, pe podeaua tare, în întuneric, până când se lumina.

Ești un martor.

•••

Stătuse la fereastră vreo două ore și urmărise micile puncte de lumină care creșteau încet în timp ce avionul cobora în întuneric și se apropia de pista de aterizare a aeroportului Frédéric Chopin. Piet Hoffmann se întinsese pe patul tare de hotel cu hainele pe el, chiar înainte de miezul nopții și încercase să doarmă, dar renunțase în scurt timp. Ziua care începuse cu moartea unui om și se terminase cu sarcina cea nouă, de a prelua traficul de droguri din închisorile suedeze, continua și acum în capul lui, șoptea și țipa, iar Piet Hoffmann nu mai avea puterea să-și astupe urechile și să aștepte somnul.

Vântul șuiera dincolo de fereastră. Hotelul Okęcie se afla la doar opt sute de metri de aeroport și vântul se juca deseori pe suprafețele deschise, punctele de lumină fiind spectaculoase mai ales când crengile copacilor păreau că refuză să stea nemișcate. Îi plăcea să stea așa și să privească ultimul colț al Poloniei câte o noapte, asta făcea mereu, privea, dar nu lua parte, deși ar fi trebuit să se simtă acasă aici, unde avea veri și mătuși și un unchi, aici unde oamenii îi semănau fără ca el să simtă vreo legătură cu ei.

Probabil că era un om fără identitate.

O mințea pe Zofia și ea îl strângea puternic în brațe. Îi mințea pe Hugo și pe Rasmus și ei își îmbrățișau tatăl. Îl mințea pe Erik. Îl mințea pe Henryk. Îl mințise de curând și pe Zbigniew Boruc și mai băuse o Zubrówka împreună cu el.

Mințise atâta timp, încât uitase cum arată și ce senzație îi dădea adevărul, nu mai știa cine e.

Punctele de lumină se transformaseră într-un avion imens care ateriză legănat de vântul puternic ce bătea dintr-o parte, roțile ricoșară necontrolat de pe asfalt de câteva ori, apoi avionul coborî și rulă spre o scară aflată lângă terminalul cel nou.

Se sprijini de fereastră și-și lipi ușor fruntea de sticla cea

rece.

Ziua continua, șoptind și urlând.

Un om încetase să respire în fața lui. Își dăduse seama prea târziu. Avuseseră aceeași misiune, participaseră la același joc, de pe poziții diferite. Fusese un om care poate avea copii, o nevastă, un om a cărui viață se transformase într-o minciună, astfel încât nu mai știa cine era.

Numele meu e Paula. Oare tu cum te-ai numit?

Rămase lângă pervazul ferestrei și privi drept înainte, în întuneric, plângând.

Era miezul nopții, într-o cameră de hotel, la câțiva kilometri de centrul Varșoviei, și moartea unui om îl apăsa încă, într-atât încât plânse până când nu mai putu și somnul îl doborî și se prăbuși cu capul înainte în ceva negru, ceva pe care n-aveai cum să-l minți.

Marți

•••

Ewert Grens se trezise când primele raze de lumină se strecuraseră prin perdelele subțiri, furișându-i-se sub pleoape. Stătuse pe podea, sprijinit de trei cutii de carton puse una peste cealaltă, dar, ca să nu-i bată soarele în ochi, se întinsese pe linoleumul tare și ațipise câteva ore. Era un culcuș bun, spatele nu-l durea aproape deloc și putea să-și întindă piciorul ăla amorțit care n-avea loc pe canapeaua moale.

N-avea să mai petreacă acolo nicio noapte.

Brusc se trezi cu capul limpede, se întoarse pe burtă și își împinse în sus corpul greoi cu brațele. Scoase o carioca albastră din suportul de pe birou și scrise câte ceva pe fiecare cutie de carton. Tușul avea un miros pătrunzător.

IP Malmkvist.

Ewert Grens se uită la cutiile sigilate cu bandă adezivă și izbucni într-un râs zgomotos. Reușise să doarmă lângă casetele alea puse la păstrare și totuși, simțea că nu se mai odihnise așa de bine de nu mai știa de când.

Făcu câțiva pași de dans fără muzică, nu cânta nimeni, însă dansă cu o făptură închipuită.

Ridică prima cutie care era cea mai grea și o împinse afară din cameră prin tot coridorul, până la lifturi. Coborî trei etaje până la subsol, unde păstrau probele ridicate în urma investigațiilor. Scrise din nou cu carioca pe capacul cutiei: *19361231,* un număr de înregistrare pentru inventar. Urmă un coridor și mai întunecat decât primul, împinse cutia, ud leoarcă, până când ajunse la ușa deschisă a depozitului cu bunuri confiscate.

— Einarsson.

Un angajat civil tânăr stătea în spatele tejghelei scunde din lemn, care lui Grens i se părea atât de veche, încât îi aducea aminte de un magazin alimentar la care se oprea deseori în drum spre casă de la școală când era copil, un magazin de lângă Odenplan care fusese distrus cu multă vreme în urmă și care, între timp, fusese înlocuit cu o cafenea unde adolescenții beau cafea cu lapte și-și comparau telefoanele mobile.

— Mda?

— Vreau ca Einarsson să se ocupe de cazul ăsta.

— Dar eu…

— Einarsson.

Tânărul pufni pe nas, dar nu spuse nimic, părăsi tejgheaua și se întoarse cu un bărbat cam de o vârstă cu Ewert, încins cu un șorț negru în jurul abdomenului rotund.

— Ewert.

— Tor.

Unul dintre polițiștii buni care, dintr-odată, după zeci de ani de muncă, se așezase într-o dimineață și le explicase cu o voce stinsă că nu mai făcea față rahaturilor ălora, darămite să mai rezolve cazuri. Stătuseră de vorbă îndelung în ziua aceea și Ewert înțelesese că oamenii puteau să ajungă în halul ăsta când știau că mai au un scop în viață și că nu vor să sfârșească într-un mod absurd. Einarsson nu se clintea de acolo până când șefii nu deschideau ușa de la subsol unde se păstrau toate cutiile alea cu bunuri confiscate care serveau drept dovezi în câteva cazuri investigate atunci, dar seara nu

zăbovea prea mult niciodată.

— Am câteva cutii de carton. Aș vrea să le pui la păstrare.

Bărbatul în vârstă din spatele pupitrului de lemn luă cutia și cercetă literele ascuțite, scrise cu tuș albastru.

— IP Malmkvist. Ce dracu'-i asta?

— Investigație preliminară Malmkvist.

— Da, de asta m-am prins. Dar n-am auzit până acum de cazul ăsta.

— E un caz rezolvat.

— Dar atunci n-ar trebui să…

— Aș vrea să le păstrezi aici. Într-un loc sigur.

— Ewert, eu…

Einarsson amuți, îl privi îndelung pe Grens și apoi cutia. Zâmbi. Investigație preliminară Malmkvist. Număr de înregistrare 19361231. Afișă un zâmbet și mai larg.

— Hai că m-ai omorât. E ziua ei de naștere, nu-i așa?

Grens dădu din cap.

— Un caz încheiat.

— Ești sută la sută sigur?

— Îți mai aduc două imediat.

— Păi, atunci… da, e mai bine să păstrezi la mine probele astea. Dacă e vorba de probe unice, vreau să zic. Mai bine aici decât într-un pod nesupravegheat sau într-o boxă dintr-o pivniță umedă.

Ewert Grens nu-și dăduse seama cât fusese de încordat până atunci și constată cu mirare că umerii, brațele și picioarele i se relaxară treptat. Nu fusese sigur că Einarsson o să-l înțeleagă.

— Am nevoie de un proces-verbal de predare-primire. Vreau să-l scrii chiar acum. Și după aia sunt sigur c-o să le găsesc un loc bun.

Einarsson îi întinse două formulare și un stilou.

— Între timp, eu o să trec aici că-i vorba despre o investigație secretă. Pentru că așa și e, nu-i așa?

Grens dădu din nou din cap.

— Bine. După asta n-o să le poată deschide decât cel care conduce investigația.

Polițistul care cândva fusese un anchetator priceput, dar

care acum purta un șorț negru în spatele unui pupitru într-un subsol, lipi o etichetă roșie de-a curmezișul capacului. Era un sigiliu ce nu putea fi spart decât de cel care avea să se legitimeze drept comisarul criminalist Ewert Grens.

Ewert îi aruncă o privire recunoscătoare colegului său, care se îndreptă spre rafturi, ținând cutia în brațe.

Un om care nu avea nevoie de explicații.

Lăsă formularele pe tejghea și dădu să plece când îl auzi pe Einarsson fredonând printre rândurile de bunuri confiscate.

Mi-ai trimis cele mai frumoase lalele și m-ai rugat să uit ce s-a întâmplat.

Tunna skivor. Siw Malmkvist. Ewert Grens se opri și strigă în direcția depozitului îngust.

— Nu acum!

Dar am vărsat un ocean de lacrimi și iată ce m-am gândit să îți răspund.

— Einarsson!

Ewert țipase cât de tare putuse și Einarsson scoase mirat capul de după un raft.

— Nu acum, Einarsson. Îmi tulburi doliul.

Se simți ușor când ieși de acolo, subsolul i se păruse aproape frumos și, la vederea liftului, scutură din cap și urcă cele trei etaje pe scări. Ajunsese la jumătatea drumului când îi sună telefonul din buzunarul interior al hainei.

— Da?

— Dumneavoastră conduceți ancheta privind cazul de omucidere de pe Västmannagatan nr. 79?

Ewert Grens respira greu. Nu urca prea des etajele fără lift.

— Depinde cine întreabă.

— Depinde cine e la telefon.

Era un danez, dar înțelegea ușor ce spunea, probabil că era din zona Copenhagăi, partea aceea din Danemarca în care Grens lucrase cel mai mult de-a lungul anilor.

— Cine a sunat, tu sau eu?

— Iertați-mă. Jacob Andersen, departamentul de infracțiuni contra persoanei, Copenhaga. Cel pe care voi îl numiți „Investigații Infracțiuni Violente”[{6}].

— Și ce dorești?

— Dumneavoastră conduceți ancheta privind crima de pe Västmannagatan 79?

— Cine zice că e vorba de-o crimă?

— Eu. Și cred că știu și cine e victima.

Se opri pe ultima treaptă și încercă să-și regleze respirația în timp ce aștepta ca vocea care i se prezentase drept un polițist danez să continue.

— Vreți să mă sunați?

— Închide.

Grens se repezi spre birou și găsi dosarul pe care-l căuta în cel de-al treilea sertar al mesei de scris. Îl răsfoi un timp și sună la numărul poliției din Copenhaga cu dosarul în față. Îi rugă să-i facă legătura cu un anume Jacob Andersen de la departamentul de infracțiuni contra persoanei.

— Andersen.

Era aceeași voce.

— Închide.

Sună din nou centrala și de data asta îi rugă să-i facă legătura cu telefonul mobil al lui Jacob Andersen.

— Andersen.

Aceeași voce.

— Deschide geamul.

— Ce?

— Dacă vrei să-ți răspund la întrebare, deschide geamul acum.

Auzi cum cel cu care vorbise așază telefonul pe o masă și se luptă un timp cu mânerul unei ferestre scârțâitoare.

— Da?

— Ce vezi?

— Hambrogade.

— Și mai ce?

— Apă, dacă mă aplec suficient.

— Jumătate de Copenhaga vede apă dacă se uită pe geam.

— Langebro.

Grens se uitase pe fereastră de multe ori pe vremea când se afla la sediul departamentului de infracțiuni contra persoanei.

Știa că apa de sub Langebro strălucea când soarele se reflecta în ea.

— Moelby unde stă?

— Șeful meu?

— Da.

— În biroul de alături. Doar că acum nu-i aici. Altfel l-aș fi…

— Și Christensen?

— Aici n-avem niciun Christensen.

— Bine. Bine Andersen. Acum putem să continuăm.

Grens aștepta. Danezul fusese cel care îl sunase și el trebuia să continue. Se duse la fereastră și el, dar nu prea văzu apă în curtea interioară urâtă a sediului din Kronoberg.

— Am motive să cred că victima e un colaborator de-al nostru. Aș vrea să văd o fotografie cu el. Puteți să-mi trimiteți una pe fax?

Ewert Grens se întinse după un dosar de pe masa de scris, verifică dacă pozele lui Krantz mai erau acolo, cele pe care le făcuse în apartament când fața era încă acoperită de piele.

— Ai fotografia în cinci minute. Aș vrea să mă suni după ce o verifici.

•

Lui Erik Wilson îi plăcea să se plimbe prin centrul Stockholmului.

Nebuni, costume, femei frumoase, traficanți de droguri, cărucioare cu copii, treninguri, câini, biciclete și câte un om rătăcind aiurea, fără vreun scop anume. Era zece și jumătate, o dimineață obișnuită în capitală, și Erik Wilson îi întâlnise pe toți pe bucata scurtă dintre sediul poliției și Sankt Eriksplan, pe trotuarul cu plăci dreptunghiulare noi. Era mai răcoare aici, respira mai ușor în comparație cu sudul Georgiei unde deja era prea cald și în câteva săptămâni avea să fie insuportabil. Părăsise Newark International la cinci după-amiază, ora locală, și ateriză după opt ore de zbor pe Arlanda, unde era dimineață. Dormise puțin în avion, ațipise în ciuda celor două femei în vârstă care stăteau în fața lui și discutaseră pe tot parcursul zborului și a bărbatului care își

dregea vocea din cinci în cinci minute pe scaunul de lângă el. Îl rugase pe șoferul de taxi să facă un ocol, înainte de-a ajunge în centru, la sediul poliției, și să oprească pe Västmannagatan, la numărul 79, adresa pe care o primise de la Paula. Wilson se legitimă în fața agentului de pază de la ABAB care supraveghea apartamentul de la etajul cinci, sigilat cu bandă alb-albastră și marcat cu un afiș conform căruia acolo avusese loc o acțiune ilegală; apoi se plimbă singur prin camerele pustii, care, cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă, fuseseră martore la executarea unei persoane. Pornise de lângă o pată mare și întunecată de pe covorul de sub masa din camera de zi. Viața omului se scursese chiar în locul acela. Un scaun zăcea răsturnat lângă marginea petei, locul în care sălășluia moartea. Cercetase o gaură din tavan și încă una din ușa închisă a bucătăriei unde se distingeau urme clare de gloanțe. Stătuse apoi lângă peretele camerei de zi, lângă zgârieturile și dungile din jurul petei, relevante pentru estimarea unghiului din care se trăsese și a vitezei glonțului. Pentru asta se dusese acolo. Pentru analiza petelor de sânge. Avea nevoie de ele pentru următoarea întâlnire și pentru a susține versiunea lui Paula. Erik Wilson își îndreptase întreaga atenție asupra unei suprafețe conice, pe care tehnicienii o marcaseră cu două bucăți de sfoară; era singurul unghi în care nu existau dungi, pete de sânge sau substanță cenușie. Cercetase suprafața și memorase fiecare detaliu până când își dădu seama cam unde se aflaseră cele două persoane importante pentru el, în momentul în care s-a tras, unde stătuse cel care a tras și unde era cel care *nu* a tras.

Pe Sankt Eriksbron bătea un vânt domol și Erik Wilson privi ambarcațiunile, trenul, mașinile; probabil că asta îi plăcea cel mai mult când se plimba, faptul că putea să se oprească și să stea așa, cu privirea pierdută, câtva timp.

Noaptea precedentă ascultase versiunea lui Paula la telefonul mobil, o versiune marcată de agitație și îngrijorare, iar când vizitase apartamentul în liniște, avea impresia că totul se întâmplase întocmai cum îi spusese. Știa că Paula era o persoană capabilă și că, dacă ar fi trebuit să aleagă între a

muri și a omorî, Paula putea și avea suficientă putere ca să omoare singur. Așadar, teoretic, ar fi putut fi chiar el cel care trăsese, dar Wilson era convins că nu asta se întâmplase. După fiecare telefon, Paula părea mai chinuit și mai speriat, fără să-i pese că părea vulnerabil, iar după nouă ani petrecuți ca negociator și spion, cu contacte strânse prin care reușise să le câștige încrederea, Erik Wilson își dădea deja seama când mințea și când spunea adevărul.

Se opri în fața intrării de la numărul 17 de pe Sankt Eriksplan, cu geamuri subțiri într-un cadru de lemn vechi, aproape de pasajul aglomerat. Aruncă o privire în jur, zăbovind asupra fețelor care treceau, dar care nu se uitau spre el, se asigură încă o dată, apoi intră.

Lăsase în urmă petele și analiza petelor de sânge de pe Västmannagatan și-și continuase drumul cu taxiul care-l aștepta, îndreptându-se spre Kronoberg, spre biroul serviciului de investigații. Conform foii cu ordinele de serviciu, numiseră deja o echipă de investigații. Ewert Grens, asistat de Sven Sundkvist și Mariana Hermansson. Grens și Wilson lucrau în aceeași brigadă de câțiva ani, dar Wilson nu-l cunoștea pe comisarul ciudat; încercase să ia legătura cu el în repetate rânduri fără a primi vreun răspuns și apoi renunțase, pur și simplu, hotărând că n-are nevoie de un om bătrân care cândva fusese starul secției, dar care în ultima vreme era doar furios și asculta doar Siw Malmkvist. Erik Wilson se așeză în fața calculatorului, închise mapa cu ordinele de serviciu și deschise un sistem intitulat *Registrul de Intrări,* căută Västmannagatan 79 și găsi trei intrări în ultimii zece ani. O deschise pe cea mai recentă: comerț cu bunuri furate, era vorba de aproximativ o tonă de cupru prelucrat, scos la vânzare de un bărbat cu nume finlandez care locuia într-unul din apartamentele de la parter.

Erik Wilson închise ușa de la Sankt Eriksplan nr. 17 și își trase sufletul în liniștea de pe coridor, ferit de mașini grăbite. În casa scărilor era întuneric și, văzând că nu reușește să aprindă lumina nici după trei încercări, alese liftul îngust și urcă la etajul șapte. Nimeri în mijlocul unui șantier, într-o clădire supusă la renovări drastice, cu locatarii evacuați

temporar. Stătu nemișcat pe hârtia protectoare maro și ascultă liniștea până când se asigură că era singur, apoi descuie ușa cu plăcuța STENBERG și trecu prin bucătărie și cele două camere ca să verifice fiecare piesă de mobilier care se ascundea sub folia de plastic transparentă. Așa lucra el. Câteva dintre firmele mari care închiriau apartamente îi împrumutau cheile unui apartament temporar nelocuit și programul de lucru al meseriașilor. Ăsta era „etajul cinci". Wilson îl folosea de aproximativ o săptămână, se întâlnise aici cu diferiți agenți secreți și avea să-l păstreze până când terminau cu lucrările de renovare și chiriașul putea să se mute înapoi.

Îndepărtă folia de plastic din jurul ferestrei de la bucătărie, deschise geamul și privi spre o curte interioară cu cărări din pietriș frumos greblat și mobilier de grădină nou într-un pătrat demarcat lângă două leagăne și un tobogan scurt. Paula avea să sosească într-un minut. Urma să intre pe ușa din spate, care aparținea clădirii de vizavi, cu intrarea principală pe Vulcanusgatan nr. 15. Se întâlneau întotdeauna într-un apartament evacuat, obținut de la o firmă privată de închirieri din Stockholm, și alegeau tot timpul o clădire care împărțea curtea interioară cu o alta a cărei intrare principală se afla la o adresă diferită.

Erik Wilson închise fereastra și lipi la loc folia protectoare pe cele două suprafețe de sticlă chiar în clipa în care ușa de jos se deschise și Paula păși grăbit pe cărăruia pietruită.

•

Ewert Grens strângea nerăbdător mapa cu fotografiile bărbatului mort, făcute de Nils Krantz. Cu zece minute în urmă, trimisese una prin fax departamentului de infracțiuni contra persoanei, din Copenhaga, o fotografie cu un cap spălat și cu pielea intactă, făcută înainte de autopsie. Mai erau trei poze în mapă și Ewert Grens le studie în timp ce aștepta. Una făcută din față, una din stânga și una din dreapta. O parte importantă a timpului dedicat serviciului și-l petrecea privind morți fotografiați și se obișnuise cu faptul că, de multe ori, era greu să-ți dai seama dacă dormeau sau dacă erau morți cu

adevărat. În cazul ăsta era clar că era mort, victima avea în cap trei găuri mari. De obicei, dacă nu apuca să vadă fotografia la locul crimei și nu primea nici altele de la vreun inspector judiciar sau prin fax de la un coleg de la o altă secție, începea prin a căuta suportul acela lucios din oțel pe care se odihnea capul victimei, și știa că fotografia fusese făcută de un medic legist. Le privi din nou și se întrebă oare el cum ar fi arătat într-o poză din asta și la ce s-ar fi gândit cel care ar fi cercetat capul lui fixat într-o ramă de oțel.

— Grens.

Telefonul sunase și Grens puse mapa pe masa de scris.

— Jacob Andersen, Copenhaga.

— Da?

— Poza pe care ați trimis-o.

— Da?

— Cred că el este.

— Cine?

— Unul dintre informatorii mei.

— Cine?

— Nu vă pot spune. Deocamdată, cel puțin. Nu înainte de-a mă asigura sută la sută. Nu vreau să divulg numele unui informator în van. Știți cum e cu chestiile astea.

Ewert Grens știa cum era cu chestiile alea și nu-i plăcea deloc. Cerințele referitoare la discreție în ceea ce privea identitatea informatorilor și a cârtițelor creștea în egală măsură cu numărul lor și ajunseseră între timp mai importante decât comunicarea dintre agenții de poliție. Într-o perioadă în care, dintr-odată, fiecare polițist putea să se autointituleze negociator, având dreptul de a-și forma propriii informatori, secretomania era mai degrabă distructivă decât constructivă.

— Și ce-ți trebuie?

— Tot ce aveți.

— Amprentă dentară, amprente. Și așteptăm analizele ADN.

— Trimiteți-mi-le.

— Imediat. Și mă aștept să mă suni din nou peste câteva

minute.

Capul din rama de oțel.

Grens își trecu degetele peste hârtia fotografică netedă.

Un agent secret. De la Copenhaga. Unul dintre cei doi care vorbeau suedeza într-un apartament, locul în care l-a executat mafia poloneză.

Dar cine era celălalt?

•

Piet Hoffmann păși pe cărarea pietruită a curții interioare dezolante. Aruncând o privire rapidă spre etajul șapte al clădirii de pe partea cealaltă, zări capul lui Wilson în geamul descoperit temporar. Lăsase în urmă aeroportul Frédéric Chopin cu avionul companiei LOT, care decolase la scurt timp după ora opt. Își petrecuse noaptea cu fruntea lipită de un geam rece, dar nu se simțea foarte obosit, adrenalina și neliniștea îi animau pieptul. Încă îl chinuia imaginea zilei precedente în care un om murise și în care participase la o întâlnire importantă în Varșovia; simțea că se îndrepta spre ceva și habar n-avea ce trebuia să facă pentru a rămâne în locul în care se afla acum. Când sunase acasă, îi răspunsese Rasmus, care nu mai voia să-i dea drumul telefonului, avea atâtea de povestit și, deși nu reușise să țină pasul cu el, intuise că era vorba despre un desen animat cu un monstru verde și rău. Piet Hoffmann înghiți în sec și se înfioră, copleșit de un dor la care corpul lui nu știa cum să reacționeze. Știa că avea să-i vadă în seara aceea și avea să-i strângă în brațe pe toți trei până când se rugau de el să le dea drumul. Deschise o portiță și apoi încă una, trecu din curtea interioară de pe Vulcanusgatan nr. 15 în cea de pe Sankt Eriksplan nr. 17 și intră prin ușa din spate în casa scărilor. Întunericul persista, chiar dacă apăsă de mai multe ori pe butonul întrerupătorului. Urmară șase etaje (nu lua niciodată liftul: exista riscul de a rămâne blocat) și fiecare treaptă era acoperită cu hârtie maro, lucru care îngreuna deplasarea discretă. Verifică ceasul și citi numele de pe uși. La unsprezece fix, ușa aparținând familiei STENBERG se deschise din interior.

Erik Wilson îndepărtase folia de plastic de pe două scaune

și o masă din bucătărie, iar acum își îndreptă atenția către aragaz și un dulăpior de sub chiuvetă, cotrobăi pe acolo și se întoarse cu un ibric și un borcan cu ceva ce părea a fi cafea instant.

— Stenberg face cinste. Cine o mai fi și ăsta.

Se așezară.

— Ce mai face Zofia?

— Nu știu.

— Nu știi?

— Nu prea ne-am văzut zilele astea. Dar îmi dau seama după vocea ei că s-a prins. Că știe că mint, mai mult decât obișnuiesc să mint de obicei. Am vorbit cu ea la telefon azi-noapte și în dimineața asta.

— Ai grijă de ea. Înțelegi ce zic?

— Știi prea bine că am grijă de ea.

— Bine. Asta-i bine, Piet. Știi că nimic din ceea ce faci nu valorează mai mult decât ea, decât copiii. Aș vrea să nu uiți asta, atâta tot.

Nu prea îi plăcea cafeaua instant, gustul fad de după îi aducea aminte de cafeaua din restaurantele scumpe din Varșovia.

— N-ar fi trebuit să zică nimic. Că-i polițist.

— Era polițist?

— Nu știu. Nu cred. Cred că era ca mine. Și că s-a speriat foarte tare.

Wilson dădu din cap. Probabil că tipul se speriase. Și că, panicat cum era, a scăpat un cuvânt care în mod normal ar fi trebuit să-l protejeze. Dar în situația aceea, a obținut exact efectul contrar.

— Am auzit cum a țipat „sunt polițist”, cum celălalt a scos arma și a tras.

Hoffmann așeză ceașca pe masă. Cafeaua aia nu se putea bea, oricât ar fi încercat.

— N-am mai văzut pe cineva murind de ceva timp. Liniștea aia care se lasă după ce-și dă suflarea, ultima expirare…

Erik Wilson îl privi pe omul mișcat și chinuit de responsabilitatea pe care o purta pentru moartea cuiva;

bărbatul viguros din fața lui, care la nevoie putea fi atât de dur, acum părea foarte schimbat. Trecuseră trei ani de când se făcuseră primii pași pentru infiltrarea firmei Wojtek Security International. Serviciul de informații al Poliției Suedeze, secția Criminalistică, definise firma într-un raport drept o ramură a mafiei est-europene, ce creștea puternic și se stabilise deja în Danemarca și Norvegia. Controlorul oficial de lângă Poliția Capitalei îi transmisese raportul lui Wilson și îi reamintise povestea lui Paula, care vorbea poloneza la nivel de limbă maternă, era înregistrat în ASPEN și avea un cazier judiciar solid, în eventualitatea vreunui control sau a vreunei evaluări.

Ajunseseră la destinație.

Paula atinsese scara cea mai înaltă din organizație, datorită curajului, autorității și credibilității lui. Comunica direct cu Vicele și cu Acoperișul din Varșovia, ascuns după fațada unei așa-zise firme de securitate poloneze.

— L-am auzit când a deblocat trăgaciul, dar n-am apucat să intervin.

Erik Wilson îl privi pe informatorul și prietenul său; chipul era când al lui Piet, când al lui Paula.

— Am încercat să-i calmez cât se putea, după care… n-am avut încotro, Erik, înțelegi, n-am avut încotro dacă voiam să-mi joc rolul. Și trebuia să-l joc al naibii de bine, altfel… muream.

Era la fel de imprevizibil ca întotdeauna. Chipul se transformă complet: era Paula.

— El a fost cel care a jucat prost. Nu era deloc credibil. Ca să joci un criminal, chiar trebuie să fi încălcat legea cumva.

Erik Wilson nu trebuia convins, cunoștea prea bine condițiile în care trăia Paula, faptul că-și risca viața zi de zi și că era urât de toți oamenii lui care-l considerau un simplu trădător. Dar cu toate astea, voia să verifice că nu era vinovat, nici el nu știa de ce, trebuia să se asigure că poate să-i ofere imunitate.

— Glonțul.

— Da?

— Din ce unghi s-a tras?

— Știu ce vrei să demonstrezi, Erik. Să știi că am spatele acoperit.

— Din ce unghi, te-am întrebat.

Piet Hoffmann știa că Erik era nevoit să-i pună toate întrebările alea. Asta era, n-avea încotro.

— Tâmpla stângă. Perpendicular. A ținut pistolul lipit de cap.

— Și tu unde erai?

— Chiar în fața victimei.

Erik Wilson se întoarse în gând la apartamentul pe care-l vizitase de curând, la pata de pe jos și la ștersăturile de pe perete, la pasajul conic fără pete de sânge și urme de creier.

— Și hainele tale?

— Nimic.

Deocamdată nu minți*se*.

Unghiul opus față de locul în care se afla victima nu prezenta urme de sânge.

Însă cel care trăsese fusese sigur împroșcat de un jet puternic.

— Le mai ai? Hainele?

— Nu. Le-am pus pe foc. De dragul siguranței.

Hoffmann știa ce căuta Erik. Dovezi.

— Dar am păstrat hainele celui care a tras. M-am oferit să le ard, dar am păstrat cămașa. În caz că aveți nevoie de ea.

Întotdeauna singur. Nu te poți baza decât pe tine însuți.

Așa trăia Piet Hoffmann. Așa se făcea că supraviețuia.

— Eram sigur.

— Și arma. Am și arma.

Wilson zâmbi.

— Și apelul?

— Eu am sunat.

Răspuns corect, din nou.

După ce plecase din Kronoberg, Wilson verificase banda *twelve – thirty-seven – fifty* aflată în posesia celor de la Länskommunikationscentralen.

— Am ascultat înregistrarea. Păreai agitat… Și aveai motive să fii. Dar lasă că rezolvăm chestia asta. Mă apuc de

treabă imediat ce am terminat.

•

Ewert Grens se săturase de așteptat. Trecuseră deja douăzeci și două de minute de la ultimul apel. Cât îți lua, de fapt, să verifici amprentele dentare și digitale ale unei persoane decedate? Jacob Andersen din Copenhaga îi vorbise despre un informator. Grens oftă. Viziunea conducerii poliției asupra viitorului, cu persoane private drept informatori și cârtițele care n-ar fi costat atât de mult ca polițiștii-spioni, și poliția s-ar fi putut descotorosi de ei la nevoie, fără a fi trasă la răspundere și fără sindicate incomode. Era un viitor cu care n-avea nicio legătură, o perioadă în care munca polițistului putea fi înlocuită cu niște criminali care aveau să se toarne între ei. Oricum, până atunci avea să se pensioneze sigur.

Douăzeci și patru de minute. Hotărî să sune el.

— Andersen.

— Văd că-ți trebuie ceva timp, nu glumă.

— Ewert Grens, presupun.

— Deci, care-i treaba?

— Da, el e.

— Ești sigur?

— A fost de ajuns să-i verific amprentele.

— Cum îl cheamă?

— Noi îi ziceam Carsten. A fost unul dintre cei mai buni agenți secreți de la noi.

— Nu mă lua cu nume de cod.

— Știți cum funcționează, eu care mă ocup de…

— Conduc o anchetă pentru elucidarea unui caz de omor. Nu mă interesează secretomania asta a voastră de dragul aparențelor. Vreau un nume, un cod numeric personal și o adresă fixă.

— Nu te pot ajuta.

— Stare civilă. Număr la pantofi. Orientare sexuală. Ce mărime purta la chiloți. Vreau să știu ce căuta la locul crimei. Cine l-a trimis acolo. Tot.

— N-ai cum. Era doar unul dintre numeroșii agenți implicați în operațiunea asta. Așa că nu te pot ajuta nici

măcar cu o informație.

Ewert Grens dădu cu receptorul în masa de scris înainte de a țipa în el.

— Deci… carevasăzică… una la mână, poliția daneză desfășoară operațiuni pe teren suedez fără a înștiința poliția suedeză! Doi, când operațiunea se duce dracului și se termină cu o crimă, poliția daneză refuză în continuare să-i dea informații poliției suedeze când aceasta încearcă să rezolve problema! Andersen, tu te-auzi?

Mai dădu o dată cu receptorul de masă, mai tare decât prima oară. De data asta nu țipă, ci șuieră, mai degrabă.

— Știu că ai primit o sarcină, Andersen, și că n-ai cum să te comporți altfel. Dar și eu am una. Și dacă n-o rezolv în… hai să zicem, douăzeci și patru de ore, atunci nu mă interesează ce crezi, dar o să ne vedem și o să facem schimb de informații până când nu mai putem.

•

Piet Hoffmann se simți mai ușurat.

În seara aceea răspunsese la întrebările Vicelui referitor la operațiunea eșuată de pe Västmannagatan și scăpă în felul acesta de o tură cu mașina într-una din suburbiile Varșoviei și de două gloanțe în cap. Iar cu câteva minute în urmă reușise să răspundă și la întrebările lui Erik, singura persoană care i-ar fi putut confirma povestea și care avea să-l scape de un proces și o pedeapsă.

Singurul lucru pe care-l așteptau era întâlnirea de la Varșovia cu Acoperișul, garantul economic care avea să-l ajute în preluarea pieței cu circuit închis din Suedia.

— Patru mii de deținuți, toți consumatori de bază. Preț de trei ori mai mare decât cel din afară. Opt, poate nouă milioane de coroane pe zi. Dacă plătește fiecare, adică.

Hoffmann mai dădu la o parte o bucată de folie de pe masa de bucătărie.

— Dar nu asta-i ideea.

Erik Wilson îl ascultă cu spatele sprijinit de spătar. Aceasta era clipa pentru care sacrificaseră totul. Trei ani ai naibii de grei în care i-au construit un dosar suficient de periculos încât

să se poată infiltra într-o organizație de care n-aveau cum să se apropie altfel. Informațiile culese de Paula făceau cât munca a patruzeci de agenți sub acoperire, știa mai multe despre ramura asta a mafiei decât orice polițist suedez.

— Ideea e să controleze și piața de afară.

Clipa care justifica expunerea, pericolul permanent.

— Există destui care pot plăti din celulă pentru marfă. Ăia cu bani.

Clipa în care o organizație începea să crească, să preia puterea, să devină altceva.

— Și există și ăia fără bani, care nu pot să plătească, dar cărora o să le vindem totuși. Ăia care or să se care acasă cu câteva tricouri, trei sute de coroane și un bilet de autobuz, după ce și-au ispășit pedeapsa. Flăcăii lui Wojtek. În felul ăsta, o să avem de unde recruta din afară. Or să aibă două variante: să lucreze pentru noi ca să-și plătească datoriile sau să încaseze câte două gloanțe.

Clipa în care poliția suedeză avea să se năpustească pe ușă ca să anihileze expansiunea criminală, clipa care n-avea să se repete niciodată.

— Înțelegi ce zic, Erik? Țara asta are cincizeci și șase de penitenciare. Și vor să mai construiască. Wojtek o să dețină controlul asupra fiecăruia. Dar și asupra unei armate de datornici, formată din niște infractori periculoși.

Cele trei zone de interes ale mafiei est-europene.

Traficul de arme. Prostituția. Narcoticele.

Wilson nu se mișcă de lângă masa care urma să fie acoperită din nou și de unde vedea curtea interioară comună. Organizațiile dețineau controlul, iar poliția stătea și se uita. Acum Wojtek urma să facă primul pas. Mai întâi în penitenciare, apoi și pe stradă. Dar de data asta aveau un avantaj mare. Cel din vârful organizației era unul de-al lor. Știau când, unde și cum puteau să intre în ring și să pareze lovitura.

Erik Wilson se uită după Paula care deschise o portiță, o închise și dispăru în clădirea de vizavi.

Era vremea să convoace o nouă întâlnire.

La sediul Guvernului.

Aveau nevoie de garanții ca să nu poată fi trași la răspundere pentru crima de pe Västmannagatan nr. 79, ca să poată continua acțiunile de infiltrare și dinăuntru, din închisori.

•••

În colțul camerei mai rămăseseră două cutii de carton. În curând avea să le împingă pe coridor până la Einarsson, care avea să le ștampileze cu „confidențial” și avea să le pună la păstrare într-un loc sigur în inventar.

Soția lui fusese complet singură.

Nu înțelesese asta atunci, fusese vorba numai despre el, despre frica lui și despre cât se simțea *el* de singur.

Nici măcar nu se dusese acolo. O înmormântaseră în timp ce el zăcea în costum negru pe canapeaua reiată din birou și se holba la tavan.

Ewert Grens se întoarse cu spatele. N-avea puterea să se mai uite la cutiile de carton care-i aduceau aminte de ea, i se făcuse rușine.

Încercase să uite un timp de Västmannagatan 79, dar fără vreun rezultat și masa de scris părea și mai plină de dosare în curs de anchetare care se învecheau și deveneau din ce în ce mai greu de rezolvat. Frunzărise mape cu diverse anchete preliminarii și apoi le pusese la o parte, una după alta. *Tentativă de șantaj,* niște adolescenți mucoși din zona Södra Station, care amenințaseră niște proprietari de magazine din complexul Ringen. *Furt de mașini,* o mașină de poliție civilă care fusese găsită fără sistemul de navigare computerizat și fără echipamentul de comunicații într-un tunel de sub Sankt Eriksbron. *Hărțuire, victimă de sex feminin,* un fost soț care încălcase în mod repetat ordinul de restricție și pătrunsese în locuința fostei sale soții, aflată pe Sibyllegatan. Erau niște anchete plictisitoare, fără viață, dar făceau parte din munca lui de zi cu zi și mai devreme sau mai târziu urma să se ocupe de ele, doar se pricepea la cazurile obișnuite. Dar nu acum. Acum avea un mort în drum.

— Intră.

Cineva bătuse la ușă. Până și o bătaie în ușă răsuna cu ecou într-o cameră în care nu se auzea muzica.

— Aveți puțin timp liber?

Grens privi spre ușa deschisă și spre o persoană pe care n-o prea înghițea. Nu știa de ce, de fapt n-avea niciun motiv să n-o placă, dar asta era, uneori nu știi de ce te simți deranjat de prezența anumitor persoane.

— Nu, nu am.

Păr blond și des, trup zvelt, ochi vii, vorbăreț, genul intelectual, considerat, probabil, chipeș și încă destul de tânăr.

Erik Wilson era exact opusul lui Ewert Grens.

— Nici măcar pentru o întrebare simplă?

Grens oftă.

— Întrebări simple nu există.

Erik Wilson zâmbi și intră. Grens tocmai se pregătea să protesteze, dar se răzgândi. Wilson era unul dintre puținii lui colegi care n-aveau nimic împotriva muzicii date tare, deși biroul lui se afla pe același palier, așa că, poate avea dreptul să-l viziteze acum când nu mai făcea atâta gălăgie.

— Västmannagatan, 79. Crima. Dacă am înțeles corect… dumneavoastră vă ocupați de caz?

— Tu ai spus-o.

Erik Wilson întâlni privirea comisarului de la Criminalistică zgârcit la vorbă. În ziua precedentă căutase niște informații în calculator și în registrul poliției și fusese convins că găsise o scuză prin care putea să-și ascundă adevăratul scop.

— Voiam să vă întreb un singur lucru. E vorba de un apartament de la etajul întâi?

Un nume finlandez, comerț cu bunuri furate, o tonă de cupru prelucrat.

— Nu.

Conform extrasului din registru, era vorba de un caz închis, cu o sentință care nu mai era valabilă.

— Acum un an. Persoana în cauză locuia la aceeași adresă. Am anchetat un cetățean finlandez care vindea și cumpăra o grămadă de cupru înnobilat furat.

Era o infracțiune de doi bani care nu fusese investigată de

Grens, drept care habar n-avea că nici Wilson nu rezolvase cazul.

— Așa, și?

— Nimic, era o coincidență cu adresele astea. Eram doar curios. Dacă e vreo legătură între cele două cazuri.

— Nu, nu e.

— Sunteți sigur?

— Sunt sigur. În cazul ăsta e vorba de niște polonezi. Și un informator danez mort.

Erik Wilson primise informația de care avea nevoie.

Grens se ocupa de caz.

Grens știa deja prea multe.

Și Grens avea să sape în continuare, bătrânul părea la fel de pasionat ca în vremurile lui bune.

— Informator?

— Știi ceva… nu cred că te privește.

— Dar m-ați făcut curios.

— Să închizi ușa după tine când ieși.

Wilson nu protestă, n-avea nevoie de mai multe detalii. Făcu doi pași pe coridor când vocea lui Grens despică aerul prăfuit.

— Ușaaa!

Wilson făcu doi pași înapoi, închise ușa și se opri în fața biroului următor.

Cel al inspectorului de poliție Göransson.

— Erik?

— Ai două secunde?

— Ia loc.

Erik Wilson se așeză în fața bărbatului care era șeful lui și al lui Grens, și controlorul oficial care se ocupa de activitatea celor ce ofereau indicii poliției din cadrul Poliției Capitalei.

— Avem o problemă.

Wilson se uită la Göransson. Camera era mai mare, masa de scris, la fel. Probabil de asta părea tot timpul așa de mic.

— Așa…

— Tocmai am trecut pe la Ewert Grens. El anchetează crima de pe Västmannagatan. Dar problema e că eu, care nu

sunt implicat, știu mai multe despre ce s-a întâmplat decât anchetatorul.

— Nu înțeleg de ce ar fi asta o problemă.

— Paula.

— Da?

— Ți-l mai amintești?

— Da, mi-l amintesc.

Wilson știa că nu era nevoie să dea mai multe explicații.

— A fost acolo.

•

O voce electronică.

Twelve thirty-seven fifty.

Gâjâituri. E undeva înăuntru, clar. Vocea e încordată, șoptită, fără accent.

Un om mort. Västmannagatan 79. Etajul cinci.

— Înc-o dată.

Nils Krantz apăsă pe butonul CD-playerului și reglă cu grijă difuzoarele. În momentul acela recunoscură amândoi gâjâitul unui frigider din cauza căruia ultimele două cuvinte erau greu de distins.

— Înc-o dată.

Ewert Grens ascultă singurul indiciu care făcea legătura cu un om ce fusese martor la o crimă și alesese apoi să dispară.

— Înc-o dată.

Inspectorul judiciar scutură din cap.

— Să știi că am o grămadă de treabă, Ewert. Dar pot să-ți înregistrez materialul ca să-l asculți de câte ori vrei.

Krantz copie fișierul audio cu apelul preluat de Länskommunikationscentralen cu doar câteva minute după împușcătura fatală și-l transferă pe un CD nou.

— Ce vrei să fac cu el?

— Păi, n-ai CD-player?

— Cred c-am primit unul de la Ågestam după o mică dispută referitoare la părintele ăla care l-a împușcat pe ucigașul fiicei lui. Dar nu l-am folosit niciodată. Și de ce să-l folosesc?

— Ia-l pe ăsta și adu-mi-l când ai terminat.

— Înc-o dată?

Krantz scutură din nou din cap.

— Ewert?

— Habar nu ai cum funcționează, nu-i așa?

— Exact.

— Pune-ți căștile. Și pornește-l singur. Te descurci tu.

Grens se așeză pe scaunul din capătul biroului departamentului tehnic. Apăsă la nimereală câteva butoane și trase ezitând de un cablu destul de lung, apoi tresări când vocea reapăru din nou, dintr-odată, în căștile lui.

Era tot ce știa despre bărbatul pe care-l căuta.

— Ar mai fi ceva.

Nils Krantz arătă spre urechile lui, făcându-i semn să-și scoată căștile.

— Am cercetat tot ce-am găsit pe Västmannagatan 79. Mai multe locații. Dar n-am găsit nimic care să poată fi legat de ancheta asta.

— Mai cercetați o dată.

— Auzi, să știi că noi nu facem treabă de mântuială. Dacă n-am găsit nimic prima oară, n-o să găsim nici a doua oară. Ești conștient de asta, Ewert.

Da, Ewert Grens era conștient. Și mai era conștient de faptul că nu exista nimic altceva și că nu avansa deloc cu investigația asta. Traversă clădirea cea mare cu pași repezi, cu CD-playerul în mână și o luă spre ieșirea dinspre Kungsholmsgatan. Câteva minute mai târziu, îi făcu semn de pe trotuar unei mașini de patrulă aflată în trecere, deschise ușa din spate și îl rugă pe polițistul surprins să-l ducă până la Västmannagatan 79 și să-l aștepte până când termină.

Urcă cele cinci etaje, se opri scurt în fața ușii cu nume finlandez despre care îi povestise Wilson, oarecum chinuit, înainte de masă, apoi își continuă drumul spre apartamentul păzit în continuare de niște agenți angajați de poliție, îmbrăcați în uniforme verzi. Văzu pata mare de sânge și urmele de pe perete, dar de data asta era interesat de bucătărie și un loc de lângă frigider, locul în care stătuse cel care a alertat poliția, conform părerii lui Krantz. *Pari liniștit,*

deși ești agitat. Își puse căștile și apăsă cele două butoane care funcționaseră prima oară. *Ești genul meticulos, sistematic și știi ce vrei.* Vocea, din nou. *Poți să te izolezi, chiar dacă te afli în mijlocul haosului.* Grens se plimbă între chiuvetă și blatul de bucătărie și-l ascultă pe cel care fusese acolo, exact în locul acela, cineva care șoptise ceva despre un om mort, în timp ce dincolo de ușă, niște oameni se mișcau în jurul unui corp care sângera puternic. *Ai fost părtaș la o crimă, dar ai decis să ne alertezi și apoi să dispari.*

— E al naibii de bun aparatul ăsta.

În timp ce cobora scările, îl sună pe Nils Krantz.

— Care aparat?

— Aparatul pe care l-am împrumutat de la tine. Al dracu', pot să ascult când vreau și de câte ori vreau.

— Foarte bine, Ewert. Grozav. Ne auzim în curând.

Mașina îl aștepta în fața intrării, parcată paralel cu o alta. Agentul de poliție părea pregătit pentru plecare, stătea în continuare cu centura pusă.

Grens se așeză pe bancheta din spate.

— Aeroportul Arlanda.

— Poftim?

— Vreau să ajung la Arlanda.

— Ăsta nu-i taxi. În cincisprezece minute mi se termină tura.

— Atunci cred c-ar fi mai bine să pornești girofarul. Ca să ajungem mai repede.

Ewert Grens se lăsă pe spate în timp ce mașina se apropie de Norrtull și de șoseaua E4 din nord. *Cine ești*? Își puse căștile pe urechi, știind că va apuca să asculte materialul de câteva ori înainte de-a ajunge la Terminalul 5. *Ce făceai acolo*? Se îndrepta spre cineva care știa mai multe despre (cel puțin) una dintre persoanele prezente în apartament în clipa în care un glonț de plumb și titan pătrunsese în capul cuiva și n-avea de gând să se întoarcă acasă până când nu-l întâlnea pe omul acela. *Unde ești tu acum*?

•

Ținu punga de plastic în mână, legănând-o încet înainte și

înapoi între volan și geam.

Piet Hoffmann lăsase în urmă „etajul cinci” la unsprezece și jumătate, înainte de prânz, un apartament evacuat, accesibil de pe două străzi diferite. Se simțise hărțuit, pendulase între împușcătura de pe Västmannagatan și succesul firmei Wojtek, încredere sau o eventuală condamnare la moarte, între a rămâne sau a fugi cât vedea cu ochii. Când a închis și ultima poartă din curtea interioară, i-a sunat telefonul. Era una dintre angajatele de la grădiniță care-i spuse că băieții lui aveau febră și zăceau cu obrajii încinși pe o canapea, așteptând să fie duși acasă. Merse direct la Hagtornsgården din Enskededalen, își luă copiii obosiți și cu obrajii încinși și o luă spre casa din Enskede.

Se uită la punga cu cămașa gri cu carouri albe, greu de distins sub petele de sânge și fragmentele de creier uman.

Îi culcase în pătuțurile lor și cei doi adormiseră cu câte o revistă cu Bamse în mână. O sunase pe Zofia și îi promisese c-o să stea acasă și ea sărutase receptorul de două ori, întotdeauna un număr par.

Privi prin parbrizul mașinii spre ceasul montat deasupra intrării unui magazin. Mai avea șase minute. Întoarse capul spre ei. Cei doi stăteau nemișcați, cu ochii goi și corpurile fără vlagă, Rasmus pe jumătate întins pe bancheta din spate.

Se plimbase prin casa răvășită, mângâind uneori neliniștit doi obraji amorțiți de febră și-și dădu seama că n-avea încotro. Găsi sticla cu Alvedon lichid pe ușa frigiderului și cei doi înghițiră doză dublă, după ce protestară spunând că preferă să fie bolnavi decât să guste ceva atât de scârbos. Îi dusese apoi în mașină și parcurse bucata scurtă dintre Slussen și Södermalm, după care parcase la câteva sute de metri de poarta de pe strada Hökens.

Rasmus se întinsese de tot pe bancheta din spate și Hugo peste el. Flăcările din obrajii lor scăzuseră puțin datorită Alvedonului lichid.

Piet Hoffmann simți ceva în piept: probabil rușine.

Iertați-mă. N-ar fi trebuit să vă aduc aici.

Promisese încă din clipa în care fusese recrutat că nu va

expune pericolului pe niciunul dintre oamenii lui dragi. Aceasta avea să fie singura dată. N-avea să se mai întâmple niciodată. Cu câțiva ani în urmă fusese pe punctul de a comite aceeași greșeală. Cineva bătuse la ușă dintr-odată și Zofia îi invitase pe cei doi vizitatori la cafea, fusese drăguță și prietenoasă cu cei doi bărbați, fără a ști că era vorba de Vicele și Acoperișul, fuseseră să verifice pe cineva mai pe îndelete, undeva prin zonă, și mai târziu Hoffmann îi spusese că erau clienți de-ai lui, iar ea îl crezuse, ca de obicei.

Mai avea două minute.

Se aplecă și le sărută frunțile deocamdată reci, rugându-i să fie cuminți puțin, numai puțin și să-i promită c-or să stea liniștiți, exact ca niște băieți mari.

Încuie portiera și intră pe poarta clădirii de pe Hökensgatan nr. 1.

Erik intrase pe poarta de pe Göksgatan nr. 15 cu douăzeci de minute în urmă și-l urmărea prin fereastra de la etajul trei, ca de obicei, în timp ce traversa curtea interioară.

Locul de întâlnire numărul patru, ora: paisprezece fix.

Un apartament evacuat dintr-o clădire frumoasă, din centru, unul dintre cele șase locuri de întâlnire în curs de renovare. Trei etaje mai sus, la ușa cu plăcuța LINDSTRÖM, Hoffmann se opri și îl salută pe Erik dând din cap, îi întinse punga de plastic cu cămașa pătată cu sânge și cu urme de praf de pușcă, cea pe care Mariusz o purtase cu douăzeci și patru de ore în urmă, apoi se grăbi din nou jos, la copiii lui.

•

Scările de aluminiu care coborau din avionul companiei SAS pe pista de aterizare de pe Kastrup[7] păreau mult prea joase, dacă urca una câte una și mult prea abrupte, dacă urca două câte două. Ewert Grens își privi tovarășii de drum care aveau aceeași problemă, picioarele lor se mișcau aritmic în drum spre un autobuz mai mic ce urma să-i transporte până la clădirea terminalului. Grens așteptă pe ultima treaptă până când zări mașina albă cu dungi albastre pe care scria POLITI, condusă de un șofer tânăr în uniformă; acesta îi amintea de tânărul polițist suedez care parcase cu doar o oră în urmă în

fața biroului de check-in de pe Arlanda. Tânărul coborî grăbit, deschise ușa din spate și îl salută pe comisarul suedez. Salutul oficial. Trecuse ceva timp de când îl văzuse ultima oară. Așa îi saluta și el pe superiorii săi prin anii șaptezeci. Dar nimeni nu-l mai saluta pe el așa de când avansase în rang. Iar lucrul acesta îl bucura, fiindcă nu se simțea în largul lui când le vedea gesturile umile.

Cineva stătea deja pe bancheta din spate.

Un bărbat îmbrăcat în civil care semăna destul de mult cu Sven, genul de polițist cumsecade.

— Jacob Andersen.

Grens zâmbi.

— Nu ziceai că biroul tău are vedere spre Langebro?

— Bine ați venit.

Polițistul tânăr parcă mașina patru sute de metri mai încolo, aproape de o ușă de pe la mijlocul clădirii terminalului și cei trei intrară în biroul poliției de pe aeroport. Ewert Grens mai fusese acolo de multe ori, așa că găsi imediat sala de recepție din capătul holului, unde cineva așezase pe masă cafea și pateuri daneze.

Aici îl luau cu mașina. Închiriau săli de conferințe în cea mai apropiată secție. Îl serveau cu cafea și cu prăjituri.

Grens își privi colegii danezi care umblau după pahare de plastic și cuburi de zahăr.

Se simțea bine, aversiunea aceea ciudată, sentimentul că nu vrea să colaboreze cu ei dispăruse total.

Jacob Andersen își șterse degetele pe pantaloni după ce umblase cu hârtia lipicioasă și puse apoi o fotografie A4 pe masă. O copie color, puternic mărită. Grens studie imaginea reprezentând un bărbat între treizeci și patruzeci de ani, tuns scurt, blond, cu trăsături dure.

— Carsten.

În camera de autopsie, Ludvig Errfors descrisese un bărbat cu trăsături nord-europene și cu niște lucrări dentare care indicau că trăise în Suedia.

— Aici avem un alt sistem. Cu nume de cod masculine pentru bărbați și nume de cod feminine pentru femei. De ce să

complicăm lucrurile inutil?

Te-am văzut pe o podea, aveai trei găuri mari în cap.

— Carsten. Sau Jens Christian Toft.

Te-am văzut mai devreme pe targa lui Errfors, n-aveai deloc piele pe față.

— Cetățean danez, dar născut și crescut în Suedia. A fost condamnat pentru violență deosebit de gravă, sperjur și șantaj și a stat închis în clădirea D din Vestre Fængsel, Copenhaga, timp de doi ani. Atunci l-am recrutat. Exact cum faceți și voi. Uneori chiar înainte să fi fost eliberat. Nu-i așa?

Te recunosc, tu ești, până și poza aia din timpul autopsiei, când te spală, până și aia seamănă cu asta de aici.

— L-am instruit, i-am construit o identitate. L-am angajat ca agent secret la Poliția din Copenhaga ca să declanșeze niște acțiuni de cumpărare de la majoritatea membrilor unor nuclee de crimă organizată din capitală. Hells Angels, Bandidos, mafia rusă, iugoslavă, mexicană… tot ce vrei și ce nu vrei. Era a treia oară când făcea afaceri cu polonezii de la Wojtek.

— Wojtek?

— Wojtek Security International. Agenți de pază, protecție persoane, transporturi securizate. Oficial. Exact ca în toate celelalte state est-europene. Crimă organizată în spatele unei fațade, cea a firmei de securitate.

— Mafia poloneză. Care acum a primit și-un nume. Wojtek.

— A fost prima oară când s-a deplasat în Suedia. Și fără întăriri. Am vrut să evităm o operațiune pe teritoriu suedez. Așa că s-a ajuns la ceea ce numim „tranzacție necontrolată”.

Ewert Grens se scuză și se ridică în picioare. Părăsi încăperea cu fotografia bărbatului mort într-o mână și cu telefonul mobil în cealaltă, ieși în sala imensă de la Plecări și încercă să evite coliziunea cu niște geamantane mari care se grăbeau să se alăture unei cozi lungi.

— Sven?

— Da?

— Unde ești?

— La mine, în birou.

— Du-te la calculator. Caută un anume Jens Christian Toft.

Născut în o mie nouă sute șaizeci și cinci.

Se aplecă și ridică o geantă de voiaj care căzuse de pe căruciorul unei doamne în vârstă, bronzată și zâmbitoare. Aceasta îi mulțumi și Grens îi zâmbi și el drept răspuns, în timp ce-l ascultă pe Sven Sunkvist care își trase scaunul și apoi sunetul acela iritant care semnala că pornise calculatorul.

— Gata?

— Nu.

— Mă grăbesc.

— Ewert, acum deschid programul. Știi cât timp îi ia. N-am ce să-i fac ca să-l grăbesc.

— Poți să-l deschizi mai repede.

După câteva minute de butonat, timp în care Grens se plimbă neliniștit printre călători și porți de îmbarcare, se auzi vocea lui Sven.

— N-am găsit nimic.

— Nimic, nicăieri?

— Nici în registrul de infracțiuni, nici în cel cu permise de conducere, nu e cetățean suedez, nu i s-a făcut dactiloscopie și nu-i nici în ASPEN.

Ewert Grens înconjură de două ori, cu pași lenți zona de plecări aglomerată.

I se dăduse un nume. Știa cine zăcuse pe o pată întunecată, pe o podea dintr-o cameră de zi.

Dar toate astea n-aveau nicio importanță.

Nu-l interesa deloc mortul ăsta. O identitate fără viață căpăta sens doar dacă îl ducea mai aproape de criminal. Ăsta era numele pe care voia să-l afle. Momentan, numele ăla, care nici măcar nu era prezent în registrele suedeze, nu contribuia cu nimic la rezolvarea cazului.

— Vreau să asculți înregistrarea asta.

Ewert Grens se așezase din nou în camera cu pateuri prea mari și cu două cești micuțe de cafea, aflată în sediul poliției din Kastrup.

— Nu încă.

— Nu e mult. Dar e tot ce am.

O voce șoptind șapte cuvinte – apelul acela de urgență era

singurul indiciu care făcea legătura cu un criminal.

— Nu încă, domnule comisar Grens. Înainte de a continua, vreau să mă asigur că știți care sunt premisele întâlnirii acesteia.

Jacob Andersen luă CD-playerul și căștile, dar le așeză pe masă.

— Nu v-am dat nicio informație la telefon pentru că voiam să fiu sigur că vorbesc cu dumneavoastră, nu cu altcineva. Că pot să am încredere în dumneavoastră. Pentru că dacă se află că acest Carsten a fost omul nostru, e clar că și alte cârtițe – pe care-i recomandase și-i apărase chiar el față de cei de la Wojtek – da, că și ei riscă să moară. Așa că, ceea ce discutăm aici rămâne între pereții ăștia. OK?

— Nu-mi place deloc secretomania asta legată de activitatea informatorilor. E dăunătoare pentru restul anchetelor.

— OK?

— OK.

Andersen își puse căștile și ascultă.

— E apelul dat din apartament.

— M-am prins.

— E vocea lui?

Ewert Grens arătă cu degetul spre fotografia de pe masă.

— Nu.

— Ai mai auzit-o?

— Aș avea nevoie de mai mult ca să vă dau un răspuns clar.

— E tot ce avem.

Jacob Andersen ascultă din nou înregistrarea.

— Nu. Nu recunosc vocea.

Carsten, care se numea, de fapt, Jens Christian Toft, era mort în poză, dar îi dădea impresia că se uită la el și lui Grens nu-i plăcea asta. O trase mai aproape de el și o întoarse.

— El nu mă interesează. Mă interesează cine l-a împușcat. Vreau să știu cine mai era în apartament.

— Habar nu am.

— Ei, ce dracu', nu știi cu cine se întâlnea la ordinul *tău*?

Lui Jacob Andersen nu-i plăceau oamenii care ridicau tonul

când nu era cazul.

— Dacă-mi mai vorbiți o dată pe tonul ăsta, suspendăm întâlnirea.

— Dar nu tu l-ai pus să…

— Ați înțeles?

— Da.

Comisarul danez continuă.

— Tot ce știu e că trebuia să se întâlnească cu reprezentanții firmei Wojtek și un om de legătură suedez. Dar n-am niciun nume.

— Omul de legătură suedez?

— Da.

— Ești sigur de asta?

— Astea-s informațiile pe care le-am primit.

Două voci care vorbeau suedeza într-un apartament, în timpul unei răfuieli mafiote poloneze.

Unul a murit. Celălalt a alertat poliția.

— Tu ai fost.

Andersen îl privi mirat pe Grens.

— Poftim?

— Omul de legătură suedez.

— Ce tot ziceți acolo?

— Zic c-o să-l găsesc pe nenorocitul ăsta.

•

Clădirea se afla la doar câteva sute de metri de aglomerația de pe Nynäsväg, care nimicea orice gând din cap. Dar după un drum scurt pe niște străduțe lăturalnice, pe lângă o școală și un parc mic, te aștepta o altă lume. Deschise portiera și ascultă. Nu se auzeau nici măcar camioanele care se depășeau unul pe altul.

Era pe alee, îl aștepta în fața garajului.

Era atât de frumoasă în hainele ei prea subțiri și cu papucii de casă.

— Unde ai fost? Sau, unde *ați* fost, mai bine zis.

Zofia deschise portiera din spate, îl mângâie pe Rasmus pe obraji, apoi îl ridică în brațe.

— Am avut doi clienți. Uitasem de ei.

— Clienți?

— Un agent de pază care avea nevoie de o vestă antiglonț. Și un magazin care voia să regleze sistemul de alarmă. N-am avut încotro. Și oricum, n-au stat prea mult în mașină. Și au fost foarte cuminți.

Femeia puse palma pe cele două frunți.

— Parcă nu mai au febră.

— Bun.

— Poate că se simt mai bine deja.

— Sper.

O sărut pe obraz și ea miroase a Zofia, în timp ce eu formulez o minciună.

E atât de simplu. Iar eu mă pricep la asta.

Dar nu mai pot să mint încă o dată, nici pe ea, nici pe copii, gata.

Scările din lemn scârțâiră când doi părinți urcară cu doi copii calzi în brațe și îi duseră până la pătuțurile lor aflate la etaj. Mai zăbovi un timp și le privi corpurile mici de sub așternuturile albe. Dormeau deja și sforăiau puțin, ca oamenii care se luptă cu niște bacterii viclene. Încercă să-și aducă aminte cum era înainte, când încă nu-i avea pe cei doi băieți care însemnau totul pentru el, se gândi la zilele goale, fără sens. Își aminti, dar nu simți nimic, pe vremea aceea încă nu realizase că toată durerea aceea care-i umplea viața n-avea nicio importanță, pentru că avea să vină o perioadă în care cineva avea să se uite la el și să-i zică „tata”.

Trecu dintr-o cameră în cealaltă și le sărută frunțile care începuseră să se încălzească iar. Coborî apoi în bucătărie, se așeză pe scaunul din spatele Zofiei și o privi în timp ce spăla niște farfurii, care apoi urmau să fie așezate într-un dulap din casa lui, casa ei, casa *lor*. Avea încredere în ea. Asta era, niciodată nu mai avusese atâta încredere în cineva. Avea încredere în ea și ea avea încredere în el.

Și ea avea încredere în el.

Tocmai o mințise. Nu se gândea des la asta, se transformase într-un obicei, întotdeauna cântărea credibilitatea unei minciuni înainte de-a conștientiza măcar că urma să mintă.

Dar de data asta rămase cu un gust amar. Stătea în spatele ei și minciuna era în continuare irațională, epuizantă și greu de suportat.

Zofia se întoarse, zâmbi și îi mângâie obrazul cu mâna umedă.

Gestul după care tânjise atâta timp.

Și care acum i se părea doar neplăcut.

Doi clienți. Uitasem de ei. Și, oricum, n-au stat mult în mașină. Și au fost foarte cuminți.

Măcar de n-ar fi avut încredere în el. *Nu te cred.* Măcar de n-ar fi înghițit minciuna lui. *Vreau să știu ce ai făcut de fapt.*

S-ar fi prăbușit în neant. Ar fi încetat atunci să mai existe. Pentru că toată puterea, toată viața și energia lui, toate se bazau pe încrederea soției lui.

•

Cu zece ani în urmă.

E închis la Österåkeranstalten, o închisoare aflată la nord de Stockholm.

Vecinii lui de celulă, prietenii lui timp de douăsprezece luni, toți și-au construit propriile minciuni, propriile mecanisme de apărare și supraviețuire în rușinea asta.

Cel de vizavi, din celula nr. 4, care își bagă în vene și fură ca să-și poată băga în vene în continuare, obișnuia să jefuiască într-o singură noapte cincisprezece vile dintr-o suburbie, iar acum se văicărește că *de copii nu mă ating niciodată, mereu închid ușa de la camerele lor, eu cel puțin nu fur nimic de la ei,* asta e mantra și pledoaria lui care-l ajută să reziste, o moralitate fabricată de el care ar trebui să-l facă să se simtă mai bine măcar față de sine și să nu se mai disprețuiască.

Piet știa, la fel ca și ceilalți, că tipul de la 4 se pișase pe moralitatea aia și că acum fura tot ce se putea fura chiar și din camerele copiilor, atunci când nevoia de narcotice depășea respectul de sine.

Și cel din celula nr. 8, aflată puțin mai încolo, care fusese condamnat pentru violență deosebit de gravă, și el găsise o scuză falsă, cu o altă mantră care-l ajuta să-și înghită disprețul față de sine, *eu nu dau niciodată într-o femeie, doar în bărbați,*

măcar eu nu dau niciodată într-o femeie.

Piet știa, la fel ca și ceilalți, că tipul de la 8 făcuse de mult distincție între vorbe și fapte, iar acum dădea și-n femei, dădea în toți cei care-i ieșeau în cale.

•

Scuzele false.

Piet le disprețuise, la fel cum îi disprețuise și pe cei care se mințeau pe ei înșiși.

Se uită la soția lui. La mâna udă care i se păruse iritantă.

O făcuse și el. Își sfâșiase propria scuză falsă, propriul raționament conform căruia încă era un om de care ar fi putut să-i placă, *familia, n-o să-mi expun familia la minciuni, n-o să-i implic pe Zofia și pe copii în minciunile mele, măcar atât.*

Iar acum o făcuse, exact ca tipul din celula 4 și cel de la 8 și toți ceilalți pe care-i disprețuise.

Se mințise pe sine.

Nu mai rămăsese nimic din cel care fusese el, cel de care ar fi putut să-i placă.

Zofia închise robinetul, șterse blatul de lucru și apoi se așeză pe genunchii lui. O îmbrățișă, o sărută pe obraji de două ori, cum îi plăcea ei, își afundă nasul între gâtul și umărul ei și zăbovi acolo unde pielea ei era atât de moale.

•

Erik Wilson deschise un document gol pe calculatorul special pe care-l folosea doar după ce se întâlnea cu un anume agent secret.

> *M scoate un pistol*
> (*fabricație Polonia, calibru 9 mm, marca Radom*)
> *din teaca orizontală.*
> *M deblochează cocoșul și lipește arma de capul cumpărătorului.*

Încercă să-și aducă aminte de întâlnirea de la etajul cinci și să noteze declarația lui Paula.

Pentru a-l proteja. Pentru a se proteja pe sine.

Dar înainte de toate, pentru a avea un fundament, în caz că

era întrebat ce se întâmplă cu banii de intermediere{8} primiți de poliție. Fără raportul serviciului de informații și fără casieria autorităților pentru banii de intermediere plătiți de public, nici Paula și nici colegii lui n-ar putea fi plătiți pentru munca lor și nici n-ar putea rămâne anonimi, în afara calculelor contabilității departamentului de resurse umane.

P îi ordonă lui M să se calmeze.
M coboară arma, face un pas înapoi,
lasă în jos cocoșul armei.

După ce raportul secret al serviciilor de informații părăsi masa de scris și își continuă traiectoria spre șeful de la Criminalistică, prin inspectorul de poliție Göransson, Wilson îl șterse de pe hard diskul calculatorului, activă parola și închise toate aparatele electronice care, din motive de securitate, nu se cuplau niciodată la internet.

Dintr-odată, cumpărătorul strigă
„sunt polițist”.

Erik Wilson scrise raportul, Göransson îl controlă și șeful de la Criminalistică îl îndosarie.

Dacă l-ar fi citit și altcineva, dacă ar fi aflat și altcineva… ar fi riscat viața informatorului. O informație în plus scursă către persoana greșită, referitoare la identitatea și misiunea lui, ar fi însemnat condamnarea la moarte a lui Paula.

M îndreaptă din nou pistolul
spre tâmpla cumpărătorului.

De data asta, poliția suedeză n-avea să intervină și n-avea să rețină sau să aresteze pe nimeni. Västmannagatan 79 fusese o operațiune cu un singur scop, acela de a întări poziția lui Paula în cadrul Wojtek și de-a vinde niște narcotice – ceva ce făcea parte din activitățile zilnice ale firmei Wojtek.

P încearcă să intervină și cumpărătorul
strigă din nou „sunt polițist”.
M apasă mai tare pistolul de tâmplă și trage.

Fiecare cărțiță trăia alături de o condamnare la moarte ascunsă, singurul lor tovarăș.

Erik Wilson citi de mai multe ori ultimele rânduri ale raportului serviciului de informații.

Ar fi putut fi Paula.

Cumpărătorul se prăbușește ușor spre dreapta,
cade de pe scaun și rămâne nemișcat pe podea.

N-avea cum să fi fost Paula.

Cel sau cei care au construit identitatea informatorului danez făcuseră o treabă de doi bani. Erik Wilson îl construise singur pe Paula. Pas cu pas, registru după registru.

Știa că se pricepea la asta.

Și știa că Piet Hoffmann putea să supraviețuiască.

•

Ewert Grens stătea într-unul din barurile mirosind a bere din Kastrup și bea apă minerală daneză dintr-un pahar maro de carton.

Câți oameni! Și toți se grăbeau undeva cu cutiile lor cu Toblerone și pungile lor sigilate, cu lichior de cafea. N-a înțeles niciodată de ce unii oameni munceau unsprezece luni pe an ca să pună deoparte suficienți bani și să plece din țară în cea de-a douăsprezecea.

Oftă.

Ancheta nu avansase prea tare. Nu aflase cine știe ce față de ce știa cu câteva ore în urmă, când plecase din Stockholm.

Știa că victima era un informator danez. Și că-l chema Jens Christian Toft. Că lucra pentru poliția daneză și inițiia tranzacții cu membrii unor nuclee de crimă organizată.

Dar nimic despre criminal.

Și nici despre cel care alertase poliția.

Mai știa că în apartament se aflase și un om de legătură

suedez, dar și reprezentanții unei ramuri ale mafiei est-europene, numite Wojtek.

Asta era tot.

Nicio față, niciun nume.

— Nils?

Grens reușise să dea de Nils Krantz într-unul din birourile departamentului tehnic.

— Da?

— Vreau să lărgești perimetrul de căutare.

— Acum?

— Acum.

— Cu cât?

— Cu cât crezi. Cercetați cartierele din jur. Fiecare curte din spate, fiecare casă a scărilor, fiecare ghenă.

— Unde ești? E o hărmălaie acolo pe fundal, de nici nu te aud.

— Într-un bar. Cu niște danezi care încearcă să se îmbete ca să nu le mai fie frică de zbor.

— Și ce cauți într-un…

— Nils?

— Da?

— Dacă există un indiciu care ne-ar putea fi de folos… găsește-l.

Bău și ultimele picături călduțe de apă minerală, luă câteva alune dintr-un bol de pe tejgheaua barului și se îndreptă spre poartă și coada formată din pasagerii avionului parcat lângă intrare.

•

Raportul secret al serviciului de informații referitor la crima de pe Västmannagatan 79 cuprindea cinci coli A4 pline, înghesuite într-o folie de protecție mult prea strâmtă. Inspectorul de poliție Göransson îl citise de patru ori în decursul unei ore, apoi își scoase ochelarii și se uită la Erik Wilson.

— Cine e?

Wilson îi urmărise fața deseori confuză, aproape timidă, în ciuda funcției de șef.

Devenise mai roșu, mai încordat după fiecare lectură.

Iar acum era pe punctul de-a exploda.

— Cine e victima?

— O cârtiță, se pare.

— O cârtită?

— O *altă* cârtiță. Presupunem că lucra pentru colegii danezi. Nu-l cunoștea pe Paula. Și nici Paula nu-l cunoștea pe el.

Șeful departamentului de investigații ținea cinci foi A4 care cântăreau mai mult decât majoritatea anchetelor preliminare ale secției. Așează foile pe masă, lângă o altă versiune despre aceeași crimă, efectuată la aceeași oră și aceeași locație. Un raport primit de la Ågestam, procurorul, referitor la cât de departe ajunseseră cu cercetările Grens, Sundkvist și Hermansson, care conduceau ancheta oficială.

— Vreau să-mi garantezi că eventuala complicitate a lui Paula la o crimă nu depășește foile alea. Mă refer la raportul secret.

Göransson privi cele două teancuri de hârtie din fața lui. Raportul secret al lui Wilson referitor la ce s-a întâmplat *cu adevărat*. Și ancheta în curs de desfășurare a lui Grens, care conținea și urma să conțină doar atât cât îi permiteau cei doi polițiști din încăperea aceea.

— Erik, știi că treburile astea nu merg chiar așa…

— Dacă află Grens… nu, nu se poate, nici vorbă. Paula mai are puțin și dă lovitura. Pentru prima oară, am reușit să distrugem o ramură a mafiei înainte de-a prinde rădăcini. Până acum, n-am putut să facem asta. Göransson, știi foarte bine că în orașul ăsta nu noi comandăm, ci ei.

— Nu pot să garantez când e vorba de o sursă nesigură.

Erik Wilson dădu cu pumnul în masa de scris. Nu mai făcuse asta niciodată de față cu un șef.

— Știi bine că nu-i așa. Ai primit rapoartele serviciului de informații referitoare la activitatea lui timp de nouă ani. Știi bine că n-a dat-o în bară *niciodată*.

— Este și va rămâne un infractor.

— Ceea ce constituie o condiție necesară pentru activitatea

unui informator!

— Complicitate la o crimă. Dacă nici el nu e o sursă nesigură, atunci chiar nu știu cine e.

Wilson nu mai bătu în masă și-a doua oară.

Se întinse după folia protectoare, strecură cele cinci foi în ea și o strânse tare în mâini.

— Fredrik, ascultă-mă. Fără Paula, ocazia asta o să dispară. Și n-o să mai apară niciodată. Ce pierdem acum, pierdem pentru totdeauna și-o să ajungem în aceeași situație ca închisorile din Finlanda, Norvegia sau Danemarca. Cât vrei să mai stăm cu mâinile în sân și să-i privim?

Göransson ridică o mână. Trebuia să se gândească. Auzise pledoaria lui Wilson, dar voia să și înțeleagă ce însemna de fapt.

— Vrei să facem ca atunci cu Maria?

— Vreau ca Paula să continue. Încă două luni, cel puțin. Mai mult n-avem nevoie de el.

Șeful departamentului de investigații luase o decizie.

— O să-i anunț în prealabil că trebuie să ne întâlnim. La Rosenbad.

Erik Wilson părăsi biroul inspectorului Göransson, se plimbă de-a lungul coridorului și se opri puțin în fața ușii lui Ewert Grens. Biroul era gol, comisarul de la Criminalistică pe care intenționa să-l împiedice să rezolve cazul acela nu era acolo.

Miercuri

•••

Un zid format din oameni.

Uitase cum se întindea la opt dimineața între peronul metroului și scările rulante ce dădeau spre Vasagatan.

Mașina o lăsase în fața garajului, lângă o mașinuță de pompieri roșie, din plastic, în caz că febra copiilor n-ar fi scăzut și Zofia ar fi avut nevoie de ea ca să-i ducă până la cabinet sau la farmacie. Piet Hoffmann căscă și făcu slalom printre navetiștii care se mișcau prea încet, obosit în continuare. Se dăduse jos din pat din oră-n oră, ca să le ia temperatura copiilor. Prima oară, imediat după miezul nopții, când a deschis ferestrele de la camerele băieților, a ridicat plăpumile de pe corpurile lor încinse și a stat când lângă unul, când lângă celălalt, până când au adormit la loc. Ultima oară, pe la cinci dimineața, când i-a forțat să mai înghită o doză de Alvedon. Aveau nevoie să doarmă, să se odihnească pentru a se însănătoși. Apoi cei doi părinți în halate de baie se înțeleseseră în șoaptă să împartă ziua, cum făceau de obicei când unul dintre copii era bolnav sau dacă grădinița era închisă. El lucra dimineața, apoi se întorcea acasă și, după prânzul luat împreună, o înlocuia pe Zofia care se ducea la serviciu după-masa.

Vasagatan nu era o stradă cine știe ce frumoasă, era doar o fâșie de asfalt plictisitoare și fără suflet, prima bucată anonimă de pământ pe care punem piciorul atunci când coborâm dintr-un tren, un autobuz care ne aduce de la aeroport sau dintr-un taxi, înainte de-a ne lansa într-o plimbare prin Stockholmul lăudat de broșurile lucioase ale agențiilor de turism, „orașul cu insule și întinderi de apă”. Piet Hoffmann era în întârziere și nu avea ochi nici pentru detaliile urâte, nici pentru cele frumoase în timp ce se apropie de hotelul Sheraton și masa de lângă bar din capătul holului elegant.

Se întâlniseră cu treizeci și șase de ore în urmă într-o clădire mare și neagră aflată pe bd. Ludwika Idzikowskiego din Mokotów, un cartier din centrul Varșoviei. Henryk Bak și Zbigniew Boruc. Persoana lui de contact și Vicele.

Îi salută și fu întâmpinat cu niște strângeri de mână ferme, la modul demonstrativ.

O întâlnire era felul sediului principal de-a sugera că avea intenții serioase.

Ăsta era începutul. Asta era o operațiune prioritară. Livrările și datele de livrare pentru închisori urmau să fie stabilite direct de către Varșovia.

Își dădură drumul mâinilor, apoi Vicele se așeză din nou la masă, în fața unui pahar cu suc de portocale pe jumătate gol. Henryk porni spre ieșire secondat de Hoffmann, dar încetini pasul în curând, fie pentru că nu știa drumul, fie pentru că voia să se simtă stăpân pe situație. Vasagatan era la fel de rece și din direcția aceea. Cei doi trecură pe lângă intrarea la metrou și traversară pe partea cealaltă printre mașinile grăbite, apoi urmară cursul trotuarului până când ajunseră la ușa unei firme de securitate aflată la etajul doi.

Nu vorbiră unul cu celălalt, la fel ca în Varșovia în urmă cu treizeci și șase de ore când se îndreptau spre Acoperiș, urcară tăcuți scările ce duceau spre Hoffmann Security AB, trecură prin fața ușii și urcară mai departe, etajul trei, patru, cinci, șase, până când ajunseră în fața ușii singuratice din tablă, care dădea spre pod.

Piet Hoffmann deschise ușa și intră în încăperea întunecată. Undeva pe perete se afla un buton negru, pipăi și-l găsi peste câteva secunde mult mai jos decât își amintea, încuie ușa pe dinăuntru, dar avu grijă să lase cheia în zăvor ca să nu mai intre nimeni. Boxa cu numărul douăzeci și șase era aproape goală. Patru anvelope de vară, puse una peste alta, zăceau într-un colț și Hoffmann o ridică pe prima, după care scoase la iveală un ciocan și o daltă fixate de interiorul gol al anvelopei cu bandă de scotch, se întoarse în gangul îngust, prost iluminat și urmări tubul de aluminiu lucios, care atârna la câțiva metri deasupra capetelor lor până când ajunse la un

perete și dispăru într-o gaură de ventilație. Așeză vârful dălții pe marginea șipcii de oțel care unea țeava și ventilatorul, și o lovi tare până când șipca cedă și Hoffmann putu să scoată din gaura temporară optzeci și una de cutii metalice albicioase.

Henryk îl așteptă să înșire cutiile pe podeaua podului, alese trei, cea mai din stânga, una de undeva din mijloc și cea mai din dreapta.

— Pe celelalte poți să le iei tu.

Hoffmann ascunse la loc cele șaptezeci și opt de cutii, în timp ce Henryk îndepărtă folia protectoare de pe celelalte trei și cei doi simțiră cum podul se umple de un parfum de lalele, atât de puternic, încât li se păru aproape neplăcut.

În mijlocul fiecărei cutii se vedea câte un bulgăre galben.

Amfetamină pură, amestecată cu două treimi de dextroză.

Piet Hoffmann amestecase substanța și o ambalase în vid, cu sânge și materie cenușie pe haine, flancat de către Jerzy și Mariusz.

Henryk deschise servieta neagră pe care o avea la el și scoase de acolo un cântar simplu pe care-l așeză lângă un stativ cu o eprubetă, scalpel și pipetă. O mie optzeci și șapte de grame. Un kilogram de amfetamină și greutatea cutiei. Dădu din cap spre Hoffmann. Era în regulă.

Scalpelul atinse un bulgăre galben, iar Henryk râcâi cu grijă până când reuși să desprindă o bucățică, cât să încapă în prima eprubetă. Strecură pipeta în următoarea eprubetă care conținea benzil-metil-cetonă și ulei de parafină, aspiră lichidul și îl vărsă peste bulgărele afânat, scuturând pipeta de câteva ori. Așteptă câteva minute, poate două, apoi ridică eprubetă spre fereastră până când lichidul transparent se coloră puțin în albastru, ceea ce însemna că era vorba de niște amfetamină foarte puternică. Dacă ar fi fost închis la culoare și tulbure, ar fi însemnat opusul.

— De trei sau de patru ori?

— De trei.

— Arată bine.

Henryk sigilă cutia cu o bucată de folie și cu un capac, apoi repetă procedura cu celelalte două. Constată că aveau aceeași

culoare albăstruie, străvezie și își rugă colegul suedez să le pună la loc în gaura de ventilație și să monteze la loc șipcile de oțel. Pocnetul îl asigură că acea conductă de ventilație era din nou întreagă.

Încuiară și verificară ușa podului din afară, apoi coborâră șase etaje și se plimbară pe Vasagatan fără a scoate vreun cuvânt.

Vicele stătea la aceeași masă.

Tot cu o jumătate de pahar de suc de portocale în față.

Hoffmann așteptă lângă pupitrul lung de la recepție, în timp ce Henryk se așeză lângă omul numărul doi al firmei Wojtek.

Lichid transparent, albăstrui.

Optzeci și unu de kilograme de amfetamină diluată.

Vicele se întoarse, dădu din cap și Piet Hoffmann simți cum i se relaxează mușchii stomacului în timp ce traversă holul hotelului luxos.

— Pulpa asta nenorocită de fructe. Îmi rămâne între dinți.

Vicele arătă spre paharul său pe jumătate gol și mai comandă două. Chelnerița era tânără și le zâmbi exact ca și celorlalți clienți care îi lăsau o bancnotă de o sută drept bacșiș și care păreau că vor să mai comande o dată.

— Eu o să conduc operațiunea din afara zidurilor. Tu o s-o conduci dinăuntru, din Kumla, Hall sau Aspsås. Niște penitenciare de maximă siguranță din Suedia.

— Simt nevoia de-o cafea.

Un espresso dublu. Chelnerița le zâmbi din nou.

— A fost o noapte lungă.

Se uită la Vicele care aștepta.

Ar fi trebuit să aibă loc o demonstrație de putere. Dar poate că avusese loc deja.

Sucul de portocale din cele două pahare arăta ca un lichid galben oarecare când chelnerița debarasă restul.

— Nopțile sunt lungi uneori. Se mai întâmplă.

Vicele zâmbea. Nu căuta respect. Căuta putere pe care să se poată bizui.

— În momentul de față avem trei inși la Aspsås, trei la Hall

și trei la Kumla. În secții diferite, dar cu acces în afară. Vreau să te lași arestat pentru o infracțiune atât de gravă, încât să te închidă într-una din ele.

— Două luni. Două luni și-am rezolvat.

— Ai tot timpul la dispoziție.

— N-am nevoie de mai mult. În schimb, aș vrea o garanție. Că mă scoateți de acolo chiar atunci.

— Nu-ți face griji.

— O garanție.

— Te scoatem sigur.

— Cum?

— O să avem grijă de familia ta cât ești acolo. Și când s-a terminat, ne ocupăm de tine. Îți dăm o viață nouă, o identitate nouă, bani câți vrei, ca s-o iei de la capăt.

Holul hotelului Sheraton era în continuare gol.

Cei care veniseră în capitală în interes de serviciu urmau să plece abia spre seară. Cei care voiau să viziteze muzee și statui erau deja în oraș, cu un ghid turuind și cu pantofi Nike noi în picioare.

Hoffmann își băuse cafeaua, așa că făcu semn spre recepție, „mai dă-mi un espresso dublu și o ciocolățică din aia cu mentă”.

— Trei kile.

Vicele puse paharul cu suc lângă celelalte.

Îl ascultă.

— Mă prind cu trei kile. Mă audiază și eu recunosc totul. Le zic că sunt singurul implicat. Primesc o sentință ușoară pentru că procesul o să mai dureze oricum o grămadă. Curtea de apel îmi dă o sentință dură ca să demonstreze că trei kilograme de amfetamină înseamnă o infracțiune prioritară în curtea suedeză, dar eu declar că sunt împăcat cu sentința ca să nu mai trebuiască să aștept să intre în vigoare. Dacă totul se desfășoară conform planului, ar trebui să fiu închis în două săptămâni.

Piet Hoffmann stătea în holul unui hotel, dar avea impresia că-și rotește privirea printr-o celulă strâmtă din penitenciarul Österåker și că a călătorit zece ani înapoi în timp.

Învățase că un om putea fi dărâmat complet de câteva luni de închisoare.

Fuseseră niște zile oribile, cu voci care țipau „probă de urină” și bărbați care se deplasau goi, în șir indian, până la camera cu oglinzi unde niște ochi curioși cercetau penisuri și probe de urină. Și nopți la fel, cu percheziții neanunțate, când te trezeau și te puneau să stai în fața ușii celulei în chiloți, în timp ce un grup de gardieni îți scotoceau printre lucruri, azvârleau totul pe jos și când terminau, te lăsau să faci singur ordine.

Dar de data asta avea să reziste. De data asta nu avea să intre acolo ca să fie umilit.

— La fața locului, o să acționezi în două faze. Exact ca în Oslo Fengsel, înainte să punem mâna pe fiecare, sau în Riihimäki, prima închisoare din Finlanda.

Vicele se aplecă înainte.

— Îi scoți din joc pe cei care activează acolo. Apoi le livrăm niște produse prin propriile noastre canale. Mă gândeam la șaptezeci și opt de kile, pentru început, ce ți-a mai rămas de ieri, marfă aprobată de Henryk. Îți ajunge ca să poți scădea prețul. Borfașii vor trebui să se învețe că noi suntem cei care furnizăm marfa și nimeni altcineva. Și-ți dai seama, amfetamină la cincizeci de coroane gramul, în loc de trei sute. Până când i-am prins pe toți în plasă. După care umflăm prețul. Sau, al dracu’ să fiu dacă nu… poate facem mai mult de-atât. *Continuă să cumperi.* Le dăm un preț șoc, cinci sute, sau, de ce nu, șase sute pe gram. *Sau nu mai băga în venă.*

Piet Hoffmann se afla din nou în celula strâmtă din Österåker. Când drogurile controlau totul. Când cei care *dețineau* drogurile controlau totul. Amfetamină. Heroină. Până și terciul ăla din franzelă lăsată la macerat cu niște mere putrezite într-o găleată cu apă timp de trei săptămâni. În clipa în care maglavaisul ăla se transforma într-un soi de alcool de douăsprezece grade, proprietarul găleții era cel care dicta pe-acolo.

— O să am nevoie de trei zile ca să scot concurența din joc. În astea trei zile nu vreau să iau legătura cu nimeni. Și eu

hotărăsc ce cantitate introduc.

— Trei zile.

— Începând cu ce-a de-a patra, vreau să-mi livrați un kilogram de amfetamină pe săptămână prin intermediarii folosiți de Wojtek. De consum răspund tot eu. Nu vreau să văd că cineva ascunde marfa sau o pune la păstrare – nimic care să semene a concurență.

Holul unui hotel era un loc straniu.

Nimeni nu aparținea locului. Nimeni nu avea de gând să rămână.

Cele două mese apropiate de ei, până atunci neocupate, se umplură brusc de două grupuri de turiști japonezi care așteptau răbdători să-și ia în primire camerele rezervate, ce încă nu fuseseră pregătite.

Vicele vorbi pe un ton mai scăzut.

— Cum ai de gând să abordezi lucrurile?

— Asta-i treaba mea.

— Vreau să știu cum vrei să procedezi.

— O să fac ce-am făcut și la Österåker cu zece ani în urmă. Sau în multe alte închisori.

— Cum?

— Cu tot respectul, dar știți că sunt capabil să rezolv lucrurile, că îmi asum responsabilitatea. Cred că e suficient ca răspuns.

— Hoffmann, *cum*?

Piet Hoffmann zâmbi și asta i se păru complet nefiresc, era prima oară când făcea asta din seara care trecuse.

— Cu lalele și poezii.

•••

Ușa nu era bine închisă.

Auzi pași ușor de distins pe coridor, niște pași care se apropiau repede.

Nu voia să aibă vizitatori chiar acum. Chestia asta nu voia s-o împărtășească cu nimeni.

Erik Wilson se ridică de pe scaunul de birou și trase de clanța blocată. *Era* încuiată. Își imaginase totul, pașii târșâiți care se auzeau din ce în ce mai clar nu existau; era mai

neliniștit, mai paranoic decât își închipuise.

Două întâlniri în decursul a câteva ore.

Cea lungă avusese loc la etajul cinci, când a ascultat versiunea lui Paula în ceea ce privea crima de pe Västmannagatan și darea de seamă despre întrevederea de la Varșovia, iar cea cu mult mai scurtă, la etajul patru, unde o cămașă pătată cu sânge ascunsă într-o pungă ajunsese în posesia lui.

Wilson privi spre dulapul încuiat de pe peretele din capătul celălalt al încăperii.

Era închisă acolo. Costumația purtată de un criminal.

Nu mai urma să zacă mult timp acolo.

Se așeză din nou la masa de scris. Pașii de pe coridorul departamentului de investigații dispăruseră, ca și cei din capul lui. Privi monitorul calculatorului.

Nume: *Piet Hoffmann* Cod numeric personal: *721018-0010* Număr rezultate: 75

Cel mai important instrument de care auzise în cei nouă ani cât i-a luat să-l instruiască pe cel mai bun agent secret.

ASPEN, registrul public de urmărire.

Începuse deja în ziua în care Piet își ispășise pedeapsa din Österåker, prima zi în libertate și prima zi în care fusese recrutat pe post de cârtiță. Erik Wilson s-a întâlnit personal cu el la poartă, l-a dus până la Stockholm cu mașina lui personală și, după ce s-a despărțit de el, s-a dus direct la sediul poliției și a înregistrat prima observație despre 721018-0010 în ASPEN, o informație accesibilă oricărui agent de poliție care se loga în sistem ca să afle mai multe despre Piet Hoffmann. O descriere scurtă, dar elocventă a suspectului care fusese preluat imediat cu mașina de la poarta penitenciarului Österåker, după ispășirea pedepsei, de către doi infractori cunoscuți și condamnați în trecut, având legături confirmate cu mafia iugoslavă.

De-a lungul anilor, l-a transformat într-un individ din ce în ce mai periculos, *suspectul a fost observat lângă clădirea percheziționată, fiind suspect de trafic de arme* din ce în ce mai periculos, *suspectul a fost observat cu cincisprezece minute înainte*

de uciderea lui Östling în compania suspectului Marković și din ce în ce mai nesăbuit. Wilson jongla cu formulările și gradul de dezinformare și, cu fiecare intrare nouă, contribuia la răspândirea mitului despre autoritatea lui Piet Hoffmann până când l-a transformat, cu ajutorul unui registru dintr-un calculator, într-unul dintre cei mai periculoși infractori suedezi.

Wilson trase din nou cu urechea. Pe coridor se auzeau mai mulți pași. Sunetul deveni tot mai clar și mai puternic, se auzi în fața ușii lui, apoi se stinse definitiv.

Wilson întoarse monitorul spre el.

CUNOSCUT.

Peste două săptămâni, Piet urma să fie condamnat la câțiva ani buni de închisoare și avea să preia controlul asupra traficului de droguri – era genul de activitate care se bucura de respect după gratii.

PERICULOS.

Drept care, de data asta, Erik Wilson scrise cu litere mari.

ARME.

Când colegul următor avea să controleze pagina cu Piet Hoffman din registrul de identificare, avea să dea peste o pagină specială și un cod folosit doar pentru câțiva infractori.

CUNOSCUT PERICULOS ARME

Fiecare patrulă care urma să aibă acces la informațiile acestea din registrul poliției avea să vorbească despre el și avea să-l trateze ca pe un infractor periculos și zvonul acesta o să-l însoțească apoi și în autobuzul care îi transporta pe deținuți la închisoare.

•••

Lipi de ureche telefonul mobil. Conform vocii electronice care intervenea din zece în zece secunde, era fix douăsprezece și jumătate. În secunda următoare, ușa familiei HOLM acoperită cu folie de plastic se deschise și Piet Hoffmann intră într-un apartament de la etajul trei. Parchetul se legăna într-un mod ciudat, probabil că fusese deteriorat din cauza unei

inundații.

Numărul doi.

Högalidsgatan nr. 38 și Heleneborgsgatan nr. 9.

Ca de obicei, Erik Wilson făcuse niște cafea instant, pe care, ca de fiecare dată, Piet Hoffman nu reuși s-o bea. Folia de plastic transparentă ce proteja canapeaua, din ceea ce presupuneau că era camera pentru televizor, foșni sub ei și rămase un timp lipită de spatele lor din cauza transpirației.

— O să folosim chestia asta.

Piet Hoffmann știa că se grăbeau.

O vedea pentru prima oară în ochii lui Erik, care cercetau neliniștiți încăperea, rătăcind fără a se putea fixa pe un punct anume. Omul care-i coordona munca de nouă ani și care nu râdea și nu plângea niciodată era stresat, prin urmare, procedă ca majoritatea oamenilor stresați: încercă să ascundă asta și ajunse să pară și mai stresat.

— Miroase a flori.

Hoffmann deschisese o cutiuță metalică în care cândva fusese ceai vândut la kilogram, dar care acum conținea o pastă galbenă, compactă, degajând un miros puternic de lalele. Erik Wilson râcâi o bucată cu un cuțit de plastic întins de Hoffmann, o duse la limbă și simți cum îl ustură. În scurt timp, în locul acela avea să-i apară o bășică.

— E a naibii de tare. Ai pus două părți de dextroză?

— Da.

— Cât ai acolo?

— Trei kile.

— Îndeajuns pentru o sentință rapidă și câțiva ani buni într-un penitenciar de maximă securitate.

Piet Hoffmann apăsă capacul pe cutia de metal și o vârî în buzunarul interior al hainei. Mai existau optzeci și unu de kilograme într-o gaură de ventilație din podul unei case construite la sfârșitul secolului trecut, aflată pe Vasagatan. Ar fi trebuit să-l instruiască pe Wilson. Dar nu acum. Deocamdată avea să mai dilueze marfa o dată, ca să scoată partea lui. Mai făcea asta din când în când, vindea mai departe.

— O să am nevoie de trei zile ca să elimin concurența.

Wojtek o să primească rapoartele de care are nevoie ca să-și poată continua activitatea. Și *după aceea* o să facem ce trebuie. O să-i eliminăm.

Erik Wilson ar fi trebuit să se simtă calm, fericit și curios. Cel mai bun agent secret al lui era în drum spre celula unei închisori, loc luat în vizor și de Wojtek, și de poliția suedeză, și urma să extindă și să distrugă o ramură a mafiei. Dar nu era obișnuit cu ideea asta și văzu că Piet îi observase starea de spirit.

— Încerc să rezolv faza cu Västmannagatan ca de obicei. Cu un raport de anchetă trimis șefului de la Criminalistică, Stockholm și dulapul secret. Dar… de data asta n-o să fie de ajuns. *Piet, e vorba de o crimă*! Dar va trebui să ducem cazul dincolo de sediul poliției. Trebuie să ajungem până la Rosenbad. Și tu va trebui să fii acolo.

— Știi bine că n-am cum.

— N-ai încotro.

— Erik, ce dracu', știi bine că nu pot să mă fâlfâi pur și simplu pe la intrarea principală a Parlamentului, împreună cu niște polițiști și politicieni!

— Te iau de la 2B.

Piet Hoffmann stătea pe o canapea protejată cu folie de nailon care i se lipea de spate și scutură încet din cap.

— Dacă mă vede cineva… sunt ca și condamnat la moarte.

— Ești condamnat la moarte din clipa în care cineva din închisoare află cine ești. Și atunci o să fii terminat. Ai nevoie de autorități. Ca să ieși. Ca să supraviețuiești.

•

Lăsase în urmă cafeaua instant și apartamentul de la etajul trei și băuse o cafea tare, cu lapte cald, la cafeneaua de pe colț care dădea spre Pålsundsgatan și încercă să gândească, în ciuda pieselor italiene, a câtorva școlărițe vesele care înlocuiseră prânzul de la cantina școlii cu un coș cu melci cu scorțișoară și a doi clienți aflați mai încolo, ce încercau să arate ca niște poeți, discutând prea tare despre scris și nefiind cu nimic mai speciali decât ceilalți clienți zgomotoși.

Erik avusese dreptate. *Întotdeauna singur*. N-avea încotro.

Bizuie-te doar pe tine.

Puse pe masă ceașca goală și ieși să se plimbe pe Västerbro, însoțit de un soare precaut. Se opri puțin lângă balustrada aflată la patruzeci de metri deasupra apei și se întrebă cum ar fi să sară, încercând să-și imagineze secundele care însemnau totul și nimic, înainte ca trupul să se zdrobească de suprafața transparentă. O sună pe fix pe Zofia, în mijlocul aleii Norr Mälarstrand, și-i explică din nou printr-o minciună că munca ei era la fel de importantă ca a lui, dar că nu putea să se ducă acasă și s-o ajute cu copiii decât seara târziu, o auzi cum ridică tonul și închise telefonul, dându-și seama că nu mai are puterea să mai spună încă o minciună.

Asfaltul deveni mai tare cu cât se apropia de centru.

Trotuarul de lângă Regeringsgatan era pustiu, deși era începutul după-amiezii. Piet Hoffmann intră într-un garaj subteran aflat în fața magazinului universal luxos. Urcă scările înguste ce duceau la etajul doi, ocoli mașinile parcate din sectorul B și ajunse la microbuzul negru cu geamuri fumurii parcat în capătul culoarului, lângă colțul de beton. Se apropie și puse mâna pe clanța unei portiere din spate. Nu era blocată. O deschise și se așeză pe bancheta din spate a mașinii părăsite, își verifică ceasul și constată că trebuie să mai aștepte zece minute.

Zofia nu terminase de vorbit când a închis telefonul. Continuase să vorbească în capul lui în timp ce el își văzu de drum de-a lungul canalului, prin fața clădirilor urâte din Tegelbacke și vorbea încontinuu și aici, pe bancheta din spate, vărsându-și frustrarea pe el, neștiind că el era un mincinos.

Tremura de frig.

În garajele astea sterile era tot timpul frig, dar răceala asta venea de undeva dinăuntru și nu putea fi ținută departe prin haine sau mișcări menite să încălzească trupul; nu exista răceală mai mare decât cea a disprețului de sine.

Portiera din dreptul șoferului se deschise.

Aruncă o privire la ceas. Le luase exact zece minute.

Erik aștepta de obicei undeva la etaj, de unde, dacă te aplecai, vedeai fiecare mașină parcată în sectorul B și pe

oricine care s-ar fi apropiat prea mult. Porni mașina fără să se întoarcă și fără să spună nimic, apoi parcurse bucata scurtă dintre Hamngatan și Mynttorget, intră pe poarta curții mici pietruite și parcă în fața clădirii care găzduia birourile parlamentarilor. Cei doi coborâră din mașină și ajunseră până la intrare, unde fură întâmpinați de un paznic, care îi rugă să-l urmeze. Coborâră două trepte și traversară un tunel aflat sub clădirea Parlamentului care ducea spre Rosenbad. Fusese un drum de câteva minute între cele două centre ale puterii din Suedia, singurul traseu pe care-l puteai urma ca să ajungi la clădirea Guvernului, fără să fii văzut.

•

Verifică ușa aflată la câțiva metri de ghereta paznicului intrării principale din Rosenbad și trase de clanță până când se asigură că era încuiată.

Se mișca greu.

Clanța deveni una cu vasul toaletei și pereții cu faianță albă îl apăsau din toate direcțiile.

Reportofonul subțire și alungit se afla lângă suportul pentru trabucuri și tubul de plastic de la farmacie, într-unul din buzunarele pantalonilor. Apăsă un buton din față. Acesta începu să clipească cu o luminiță verde, semn că bateria era încărcată la maximum. Îl apropie de gură și șopti „Sediul Guvernului, marți, zece mai” și avu grijă să nu-l închidă în timp ce îl strecură cu grijă în suportul pentru trabucuri pe care urma să-l ungă cu niște lubrifiant până când strălucea.

Umplu toaleta cu prosoape de hârtie. Introduse cablul microfonului prin vârful suportului pentru trabucuri.

Mai făcuse asta de nenumărate ori, cu cincizeci de grame de amfetamină sau un reportofon digital, în închisoare sau la sediul Guvernului, era singura modalitate de a transporta ceva ce n-ar fi trebuit să existe.

Se descheie la pantaloni, se așeză, luă suportul pentru trabucuri între degetul mare și cel mijlociu, se aplecă înainte și îl introduse încet în anus, zvâcni scurt de câteva ori până când simți că intră câțiva centimetri, după care alunecă afară și ateriză pe prosoapele de hârtie.

Mai încercă o dată.

Apăsă din nou, zvâcni scurt, până când dispăru încet, bucată cu bucată.

Cablul microfonului era suficient de lung dacă îl trăgea spre vintre și spre partea de jos a trunchiului, unde îl fixă cu scotch.

•

Paznicul din spatele geamului era îmbrăcat într-o uniformă verde cu roșu, un bătrân cu părul aproape în întregime alb și cu un zâmbet timid. Piet Hoffmann se holbă la el cam lung, dar își coborî privirea când realiză ce face.

Semăna cu tatăl lui. Ar fi arătat exact ca el dacă ar fi trăit.

— Colegul dumneavoastră a intrat deja.

— A trebuit să dau o fugă la toaletă.

— Se întâmplă. Mergeți la secretarul de stat al Ministerului de Justiție, nu-i așa?

Piet Hoffmann dădu din cap și semnă în registrul de vizitatori pe rândul de sub Erik Wilson în timp ce bărbatul cu părul nins îi verifică legitimația.

— Hoffmann? E nume nemțesc, pare-mi-se?

— Din Königsberg. Kaliningrad. Dar asta a fost demult. Părinții mei sunt de acolo.

— Și ce limbă vorbiți? Rusa?

— Când ești născut în Suedia, vorbești suedeza.

Îi zâmbi bărbatului care, preț de o clipă, fusese tatăl lui.

— Și ceva poloneză.

Descoperise camera de luat vederi de când intraseră, sus de tot, pe marginea superioară a gheretei din sticlă, se uită drept în ea când merse mai departe, zăbovi câteva secunde, având grijă ca prezența lui să se înregistreze încă o dată.

Îi luă șapte minute să-l ocolească pe cel de-al treilea paznic, între intrare și palierul de la etajul trei. Frica. Îl copleși dintr-odată. Nu fusese pregătit. Era în lift când îl inundă, îi seceră picioarele, îl făcu să tremure. Nu mai simțise niciodată o astfel de frică, una care se transforma în panică, apoi în anxietate și apoi, când nu mai puteai respira, în moarte.

Se temea de un bărbat care zăcea pe podea cu trei găuri

mari în cap, de schimbarea aceea importantă, anunțată în sala de conferințe din Varșovia, de nopțile dintr-o celulă îngustă și o condamnare la moarte care o să-l apese și mai mult între patru ziduri, și de tonul distant al Zofiei și de trupurile fierbinți de febră ale copiilor și de faptul că nu mai deosebea minciuna de adevăr.

Se așeză pe covorul din lift și încercă să evite privirea pazniculuipână când picioarele îi tremurară mai puțin și îndrăzni să se apropie de ușa întredeschisă din capătul unui hol destul de frumos.

Încă o dată.

Piet Hoffmann se opri la câțiva metri de ușă și se goli, cum făcea de obicei, de toate gândurile și sentimentele, le reprimă și le distruse și apoi își puse armura, stratul ăla gros și urât care-l proteja, doar se pricepea la asta, să nu-și permită să simtă nimic, încă o dată, o singură dată doar, la dracu'.

Bătu în ușă și așteptă până când picioarele care foșniră pe podea se apropiară de el. Un polițist în haine civile. Îl recunoscu, se mai întâlniseră, era șeful lui Erik, un tip pe nume Göransson.

— Ai ceva la tine care ar trebui să rămână aici, afară?

Piet Hoffmann scoase din buzunarul interior și cel al pantalonilor două telefoane mobile, un cuțit de buzunar cu arc și o foarfecă demontabilă și le așeză într-o fructieră goală, aflată pe masa din fața ușii.

— Întinde mâinile și depărtează picioarele puțin, te rog.

Hoffmann dădu din cap și se întoarse cu spatele la bărbatul înalt și slab care îi zâmbea binevoitor.

— Îmi pare rău. Dar știi că suntem nevoiți să procedăm astfel.

Degetele lungi și subțiri îi pipăiră hainele, gâtul, spatele și pieptul. Când ajunseră în zona posteriorului și a trunchiului, atinseră de două ori cablul subțire al microfonului, fără să-l repereze însă. Acesta alunecă în jos câțiva centimetri și Piet Hoffmann își ținu respirația până când se opri undeva pe la mijlocul pulpei; avea senzația că n-o să se desprindă.

•

Ferestre mari cu cadre late, vopsite în alb și vedere spre apa netedă ca oglinda din Nordström și Riddarfjärden. Mirosea a cafea și a detergent și lângă masa de conferințe se vedeau șase scaune. El era ultimul. Se apropie de unul dintre cele două locuri neocupate. Cei prezenți îl cercetară fără să spună nimic. Trecu prin spatele lor și profită de ocazie ca să pipăie materialul pantalonilor, microfonul era la locul lui, dar fusese îndreptat într-o direcție greșită, îl aranjă în timp ce-și trase scaunul și se așeză.

Îi recunoscu pe toți patru, dar nu se mai întâlnise decât cu doi, Göransson și Erik.

Secretarul de stat, o femeie, stătea cel mai aproape de el. Arătă spre un document din fața lui, apoi se ridică și îi întinse mâna.

— Am citit… dosarul. Presupun… cred că e vorba de… o femeie?

Îi strânse ferm mâna. Asemenea celorlalți, și ea credea că dacă strânge cu putere mâna cuiva, înseamnă că-l domină.

— Paula.

Piet Hoffmann continua s-o țină de mână.

— Așa mă numesc. Aici, înăuntru.

Liniștea stranie persista și, în timp ce aștepta să înceapă discuțiile, Hoffmann aruncă un ochi spre foaia la care se referise secretarul de stat.

Recunoscu formulările lui Erik.

Västmannagatan nr. 79. Raportul secret al anchetei.

Toți aveau în față o copie. Fuseseră deja implicați în cursul evenimentelor.

— E prima oară când mă întâlnesc așa cu Paula.

Erik Wilson avu grijă să întâlnească privirea fiecăruia în timp ce vorbi.

— Printre alți oameni. Într-o încăpere nesecurizată. Într-o locație unde nu suntem stăpâni pe situație.

Ridică raportul secret cu descrierea detaliată a unei crime ce avusese loc în prezența unuia dintre cei care stăteau la masa de conferințe a Guvernului.

— E o întâlnire unică. Și sper c-o să plecăm de aici cu o

decizie unanimă.

•

Ewert Grens zăcea pe podeaua din birou când Sven Sundkvist bătu la ușă și intră. Sven nu spuse nimic și nici nu-i puse vreo întrebare, doar se așeză pe canapea și aștepta, conform obiceiului său.

— Cred că-i mai bine aici.

— Aici, unde?

— Pe jos. Canapeaua aia începe să fie prea moale pentru mine.

Mai dormise acolo o noapte. Piciorul beteag nu-l mai sâcâia deloc și aproape că se obișnuise cu mașinile care o luau la goană pe panta abruptă de pe Hantverkergatan.

— Vreau să raportez în legătură cu cazul Västmannagatan.

— A mai apărut ceva nou?

— Nu prea.

Ewert Grens stătea întins pe jos și cerceta tavanul. Lângă lampă se vedeau niște crăpături mari pe care nu le observase până atunci. Poate că erau noi. Sau poate că nu se gândise la ele din cauza muzicii care-l distrăgea pe atunci.

Grens oftă.

Anchetase toată viața cazuri de omucidere. Chestia asta cu Västmannagatan 79 îi dădea o senzație ciudată, avea impresia că ceva nu era în regulă. Identificaseră cadavrul, proprietarul apartamentului, până și resturile de amfetamină și fiere vărsate de un cărăuș. Petele de sânge și unghiul din care s-a tras. Aveau și un martor care vorbea suedeză când a ales să-i sune și o agenție de securitate care era una și aceeași cu mafia poloneză.

Cu alte cuvinte, n-aveau nimic, la naiba.

Nu făcuseră niciun pas înainte din seara precedentă, când se întâlnise cu colegii danezi pe aeroportul Kastrup.

— Există cincisprezece apartamente pe scara respectivă. I-am chestionat pe toți locatarii care au fost acasă la momentul comiterii crimei. Trei dintre ei mi-au împărtășit câteva observații care ar putea fi interesante. La parter… tu mă asculți, Ewert?

— Continuă.

— La parter – care e, totodată, cel mai bun punct de observație pentru că toți trec pe acolo când intră și ies – la parter, deci, stă un cetățean finlandez care mi-a descris în amănunt doi bărbați pe care nu i-a văzut niciodată pe-acolo. Palizi, rași în cap, haine închise la culoare, între 30-40 de ani. I-a văzut doar prin vizor preț de câteva secunde, dar vezi și auzi mai bine de acolo decât mi-aș fi închipuit și când mi-a spus și că vorbeau o limbă slavă… eu zic că s-ar putea să nu vorbească prostii.

— Poloneză.

— Având în vedere că proprietarul apartamentului e polonez, s-ar putea să se lege.

— Cărăuș, cadavru, polonezi. Narcotice, violență, stat est-european.

Sven Sundkvist îl privi pe bărbatul în vârstă de pe podea. Zăcea acolo fără să-i pese ce credeau alții despre el și părea mai sigur de sine decât fusese Sven vreodată în viața lui, oricât ar fi încercat să se schimbe de-a lungul anilor. Întotdeauna a vrut să-i mulțumească pe toți și să fie plăcut și tocmai de aceea, nu ieșea niciodată în evidență.

— La etajul cinci, la două uși de locul crimei stă o femeie tânără și cu un etaj mai sus, la șapte, un bărbat mai în vârstă. Amândoi erau acasă la ora la care am stabilit că a fost comisă crima și mi-au spus c-au auzit o bubuitură puternică.

— O bubuitură?

— Niciunul din ei nu vrea să intre în detalii. Zic că nu se pricep la arme și nu știu dacă a fost vorba de un pistol. Dar sunt siguri că *bubuitura* respectivă nu e un zgomot pe care l-au mai auzit înainte în casă.

— Și asta-i tot?

— Da, asta-i tot.

Semnalul telefonului de pe masa de scris era strident și iritant și nu amuți, deși Sven nu se clinti de pe canapea și nici Ewert de pe podea.

— Vrei să răspund?

— Nu înțeleg de ce insistă.

— Vrei să răspund, Ewert?

— E pe biroul meu.

Se ridică cu chiu, cu vai spre sursa zgomotului.

— Da?

— Ai alergat sau ce?

— Eram pe podea.

— Vreau să vii până jos.

Grens și Sundkvist nu schimbară niciun cuvânt, părăsiră doar biroul și palierul și coborâră nerăbdători și tăcuți cu un lift care se mișca mult prea încet. Nils Krantz îi aștepta lângă intrarea departamentului tehnic și îi pofti într-o cameră îngustă.

— M-ai rugat să lărgesc aria de investigație. Am făcut exact ce mi-ai spus. Am verificat toate scările dintre numerele 70 și 90. Și uite ce-am găsit în ghena de pe Västmannagatan 73, într-un container pentru reciclat ziare.

Krantz îi întinse o pungă de plastic. Ewert Grens își puse ochelarii și începu s-o cerceteze. Părea o haină, ceva cu carouri albe și gri, acoperită parțial cu pete de sânge, o cămașă sau poate un sacou.

— Interesant. S-ar putea să dăm lovitura cu asta.

Inspectorul judiciar desfăcu punga și puse bucata de material pe un soi de tavă pentru servit, apoi arătă cu un deget strâmb spre insulele formate din pete ușor de distins.

— Urme de sânge și praf de pușcă care ne fac legătura cu un apartament de pe Västmannagatan 79. Și asta pentru că e vorba de sângele victimei, iar praful de pușcă provine din arma cu care știm că s-a tras.

— Ba n-o să dăm nicio lovitură. Nu știm cu nimic mai mult decât înainte.

Krantz arătă din nou spre materialul alb cu gri.

— E o cămașă, după cum vezi. Și petele provin de la victimă. Dar mai există unele. Cu o grupă sanguină diferită. Și sunt sigur că-i aparțin celui care a tras. Ewert, cămașa asta a fost purtată de ucigaș.

•

Exact ca într-o sală de judecată. Așa se simțea aici.

Încăperea mirosea a mâncare, iar pe masă zăceau documente care descriau niște acte violente. Göransson era procurorul care controla și punea sub semnul întrebării, secretarul de stat era judecătorul care asculta și lua decizia, Wilson, în dreapta lui, era avocatul apărării care vorbea despre legitimă apărare și încerca să obțină o sentință mai blândă. Lui Piet Hoffmann îi venea să se ridice și să plece de acolo, dar n-avea încotro, trebuia să se calmeze. Și asta fiindcă tocmai el era acuzatul.

— N-am avut de ales. Era vorba de viața mea.

— Întotdeauna ai de ales.

— Am încercat să-i liniștesc. Dar n-am putut nici să exagerez. Pentru ei, trebuie să fiu un infractor căruia nu-i e frică să meargă până la capăt. Altfel mă omoară.

— Nu înțeleg.

Era o senzație bizară. Se afla la doar un etaj de prim-ministrul Suediei, în clădirea de unde se conducea o țară întreagă. Afară, pe trotuar, în lumea reală, oamenii se întorceau din pauza de masă cu bere slab alcoolizată călâie și o cană de cafea, alegând să plătească cinci coroane în plus, în timp ce el era aici, în ghearele puterii, și încerca să explice de ce era mai bine dacă autoritățile nu cercetau crima în care fusese implicat.

— Sunt omul lor cel mai important din Suedia. Cei care se aflau în apartament au fost instruiți de serviciile secrete poloneze și se pricep să depisteze pe cineva care le miroase a marfă contrafăcută.

— E vorba de o crimă. Iar tu, Hoffmann, sau Paula, nici nu știu cum să-ți zic, ai fi putut preveni asta.

— Prima oară când au pus pistolul la capul cumpărătorului… i-am convins să nu tragă. Dar a doua oară n-am avut ce să fac, doar se dăduse de gol și era inamicul nostru, un trădător, pericol de moarte… *chiar n-am avut de ales.*

— Și pentru că tu n-ai avut de ales, zici că nici noi n-avem de ales și trebuie să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic?

Patru persoane se uitau la el, fiecare cu raportul de investigație în față. Wilson, Göransson și secretarul de stat. Al

patrulea nu scotea în continuare niciun cuvânt. Hoffmann nu înțelegea de ce.

— Da. Dacă vreți să distrugem o ramură nouă a mafiei, înainte de a prinde rădăcini. Dacă vreți asta, voi sunteți cei care n-au încotro.

Sala asta de judecată era exact ca și celelalte, la fel de rece și fără oameni adevărați. Mai fusese pus în situația asta cu cinci întâlniri în urmă, când era acuzat și judecat de niște oameni pe care nu-i respecta câtuși de puțin, dar care aveau să decidă dacă avea să poată trăi în libertate sau într-o celulă de câțiva metri pătrați, în spatele unei uși metalice. A primit câteva sentințe provizorii și a fost pus în libertate din lipsă de probe, dar de închis, l-au închis o singură dată, în anul acela cumplit în care a stat la Österåker.

De data aceea nu reușise să-și prezinte punctul de vedere, dar n-avea de gând să-și repete greșeala și acum.

•

Nils Krantz se aplecă spre monitorul calculatorului și arătă imaginea cu săgeți roșii care indicau în sus și erau însoțite de diferite cifre.

— Dacă vă uitați aici, vedeți că rândul de sus e de la Poliția din Copenhaga. E profilul ADN al unui cetățean danez pe nume Jens Christian Toft. Persoana decedată de pe Västmannagatan 79. Rândul de jos reprezintă rezultatele analizelor petelor de sânge efectuate de cei de la SKL, pete de sânge pe care le-am văzut pe cămașa găsită în ghena de pe Västmannagatan 73. Diametrul petelor e de cel puțin doi milimetri. Vedeți? Rândurile sunt identice. Fiecare marker STR – adică săgețile astea roșii – are exact aceeași lungime.

Ewert Grens asculta, dar vedea în continuare doar un model oarecum monoton.

— Tipul nu mă interesează, Nils. În schimb, mă interesează cine l-a omorât.

Krantz se întrebă ce-ar fi mai bine, să adopte o atitudine sarcastică sau una iritată. Dar nu era niciuna, nici alta, așa că hotărî să-l ignore, știa că de obicei se enerva mai tare.

— Dar, dacă tot eram acolo, i-am rugat să-mi analizeze și

petele alea mai mici. Ar fi o cantitate prea mică pentru o probă acceptată într-un proces. Dar ne ajunge ca să vedem niște diferențe importante.

Îi arătă imaginea următoare.

Modelul cu săgețile roșii apăru din nou, dar la o distanță mai mare și cu alte cifre.

— Vezi, provin de la un alt individ.

— De la cine?

— Nu știu.

— Dar ai profilul.

— Da, dar nu se potrivește.

— Nu-mi vorbi în chineză, Nils.

— Am deschis baza de date și l-am comparat cu toate probele la care am avut acces. Dar sunt sigur că sângele provine de la cel care a tras. Și că ADN-ul lui nu se regăsește în nicio bază de date din Suedia.

Îl privi pe comisarul de la Criminalistică.

— Ewert, ucigașul nu e cetățean suedez, cel puțin așa cred eu. Vezi felul în care au procedat, pistolul Radom, testul ADN și așa mai departe. Ar trebui să începi să cauți mai departe, în alte locuri.

•

Avea să fie o seară frumoasă. Soarele ca o portocală coaptă se afla deja în punctul în care orizontul se contopea cu Riddarfjärden, singurul lucru care se vedea de la fereastra cea mare a secretarului de stat. Piet Hoffmann urmări lumina care făcea ca masa de conferințe anostă, din lemn de mesteacăn scump să pară și mai ternă, ar fi vrut să fie afară, lângă corpul moale al Zofiei, în preajma râsetelor lui Hugo și a privirii lui Rasmus, când spunea „tata”.

— Înainte de-a continua întrevederea noastră.

Nu mai era acolo. Se îndepărtase cât putuse de lumea înconjurătoare, de camera plină de oameni influenți care puteau să decidă dacă urma să se îndepărteze și mai mult.

Erik Wilson, avocatul apărării, își drese vocea.

— Înainte de-a continua ședința, aș vrea să-mi garantați că Paula nu va fi condamnat pentru cele întâmplate pe

Västmannagatan 79.

Fața secretarului de stat nu trădă nicio emoție.

— M-am prins că asta vrei.

— Ați mai avut de-a face cu cazuri asemănătoare.

— Dar dacă urmează să garantez că va fi imun, trebuie să înțeleg și de ce o fac, sau nu?

Microfonul stătea lipit în continuare de pulpa lui.

Însă era pe punctul de-a se dezlipi din nou, banda adezivă începuse să se desprindă, dacă se mai ridica o dată, era sigur că n-o să rămână la loc.

— Vă explic cu mare drag de ce.

Wilson strângea tare în mâini raportul de anchetă.

— Acum nouă luni am fi putut elimina mafia mexicană încă din faza de dezvoltare. Acum cinci luni am fi putut distruge mafia egipteană încă din faza de dezvoltare. Asta dacă am fi primit undă verde pentru agenții noștri infiltrați printre ei. Dar n-a fost așa. Am stat și ne-am uitat cu mâinile în sân, timp în care pe teren au mai intrat alți doi jucători. Iar *acum* ni s-a mai dat o șansă. Cu mafia poloneză.

Piet Hoffmann încerca să stea nemișcat și să apuce pe sub masă cablul microfonului și fâșiile de bandă adezivă care se lipiseră una de cealaltă.

Făcu câteva mișcări abia perceptibile cu degetele, explorând zona.

— Paula o să rămână infiltrat. O să fie pe poziții când Wojtek o să preia tot traficul cu narcotice din închisorile suedeze. El o să le furnizeze rapoarte celor de la Wojtek despre livrări și vânzări și, în același timp, o să ne informeze și pe noi ca să știm cum și când trebuie să intrăm în acțiune.

Îl găsise. Era un microfon de mărimea unui ac de gămălie, ascuns sub materialul pantalonilor. Îl apucă și încercă să-l tragă în sus, spre vintre, stătea mai bine acolo și putea să-l îndrepte mai ușor spre cel care vorbea.

Dar se opri brusc, în mijlocul gestului.

Göransson, care stătea în fața lui, se holba direct la el.

— Închisorile cele mai dure din Suedia. Și Wojtek o să se concentreze pe două tipuri de deținuți. *Milionarii,* cei care au

făcut bani din infracțiuni grave și trebuie să ispășească niște pedepse mai mari, și care, gram cu gram, zi după zi, vor transfera capitalul murdar într-o clădire de pe bd. Ludwika Idzikowskiego. Și *borfașii,* cei care n-au bani deloc și care au în cârcă niște datorii mari, și ca să supraviețuiască, sunt gata să plătească după ce scapă de la închisoare, vânzând cantități mari de narcotice sau comițând diverse infracțiuni, datorii pe care Wojtek le va direcționa spre niște rețele criminale periculoase.

Dădu drumul microfonului și își puse ambele mâini la vedere, pe masă.

Göransson îl privea în continuare și-i era la fel de greu să respire și să înghită, secundele păreau ore până când cel din fața lui își luă ochii de pe el.

— Nu pot să vă dau o descriere mai potrivită. Decizia e a dumneavoastră. A tuturor. Permiteți-i lui Paula să continue. Sau stați și uitați-vă din nou cu mâinile încrucișate.

Secretarul de stat îl privi pe fiecare în parte, apoi se întoarse spre fereastră și soarele acela spectaculos, poate că și ea ar fi vrut să fie afară.

— Pot să te rog să ieși puțin?

Piet Hoffmann ridică din umeri și se îndreptă spre ușă, dar se opri brusc după câțiva pași. Microfonul. Se desprinsese și începuse să se legene între piciorul drept și materialul pantalonilor.

— Nu durează decât câteva minute. Și după aceea poți să intri.

Hoffmann nu spuse nimic. Ridică însă degetul mijlociu în aer, în timp ce porni din nou spre ușă. În spatele lui se auzi un oftat obosit. Îl văzuseră, se enervaseră și se îmbufnaseră. Asta și voia, să evite eventualele întrebări referitoare la obiectul pe care-l târa după el, pe picioare, când închise ușa.

Chipul secretarului de stat era în continuare imobil.

— Ziceai ceva de nouă luni. Și de cinci luni. Apropo de mafia mexicană și egipteană. Atunci am zis NU pentru că agenții voștri infiltrați erau niște foști infractori pe care-i puteam considera niște surse de risc.

— Paula nu e *o sursă de risc*. E omul care poate asigura expansiunea celor de la Wojtek. Toată operațiunea e construită în jurul lui.

— N-o să le ofer imunitate legală niciunuia dintre colaboratorii în care n-aveți încredere nici voi, nici eu.

— *Eu* am încredere în el.

— Atunci explică-mi de ce l-a percheziționat domnul inspector Göransson în fața ușii.

Erik Wilson se uită la șeful lui și apoi la femeia cu față imobilă.

— *Eu* sunt cel care se ocupă de Paula, *eu* lucrez cu el zi de zi. Am încredere în el și Wojtek ne suflă deja în ceafă! Niciodată n-am mai reușit să plasăm un agent secret într-o poziție atât de centrală într-un grup mafiot atât de dezvoltat. Cu Paula… putem să-i nimicim dintr-o lovitură. Dacă uitați de povestea de pe Västmannagatan 79. Dacă-l lăsați să acționeze liber dinăuntru.

Secretarul de stat se apropie de fereastra cu soarele galben și privelișteа spre capitala care își vedea de îndeletnicirile ei de după-masă, fără a bănui ceva despre decizia care domnea asupra ei. Apoi se întoarse spre bărbatul care participase la întâlnire fără a scoate vreo vorbă până atunci.

— Tu ce zici?

Secretarul de stat îi invitase la întâlnire pe comisarul Erik Wilson de la secția de Criminalistică și pe inspectorul de poliție Göransson. Dar tocmai pentru asemenea decizii avea nevoie de ajutorul șefului Poliției Suediei pe care îl rugase să stea lângă ea la masă și să asculte.

— Elita din lumea interlopă, multimiliardarii, infractorii cei mai periculoși – ei or să ajungă finanțatorii celor de la Wojtek. Micii infractori, cei cu datorii și hoții mărunți – ăștia o să ajungă sclavii lor.

Șeful Poliției Suediei avea o voce nazală, ascuțită.

— Nu vreau să se întâmple așa ceva. Nici tu nu vrei. Paula n-are voie să piardă timpul cu Västmannagatan.

Piet Hoffmann avea câteva minute la dispoziție.

Controlă unghiul acoperit de camerele de supraveghere de

lângă cele două lifturi și se postă chiar sub el ca să fie sigur că se afla într-un unghi mort. Se convinse că e singur, după care își desfăcu nasturii de la pantaloni și trase cablul subțire al microfonului la loc, lângă trunchi.

Banda adezivă nu mai putea fi folosită deloc.

Mâinile lui Göransson o mototoliseră când îl percheziționase.

Încă un minut, poate două.

Trase o ață din pantaloni, o legă cu niște degete neîndemânatice de cablu, fixându-l de stofă, îndreptă microfonul spre șliț și-și trase bluza cât putu de jos, încercând să acopere talia pantalonilor.

Nu era o soluție grozavă. Dar era singura pe care apucase s-o adopte.

— Ar fi bine dac-ai putea să intri.

Ușa din mijlocul coridorului era deschisă. Secretarul de stat îi făcu un semn cu mâna și el încercă să se deplaseze cât putu de degajat, în ciuda faptului că nu îndrăznea să facă pași prea lungi.

Luaseră o decizie. Sau, cel puțin, așa părea.

— O întrebare doar.

Secretarul de stat se uită mai întâi la Göransson, apoi la Wilson.

— De aproximativ douăzeci și patru de ore se desfășoară o anchetă preliminară. Presupun că e condusă de Poliția Capitalei. Vreau să știu… cum o abordați.

Erik Wilson se așteptase la întrebarea aceasta din partea ei.

— Ați citit raportul meu de anchetă, adresat șefului de la Länskrim.

Arătă cu degetul spre copiile documentului care zăceau în continuare pe masa de conferință.

— Și ăsta e raportul întocmit de anchetatori, Grens, Sundkvist, Hermansson și Krantz. Despre ce-au aflat și ce-au văzut. Comparați-l cu raportul meu, cel care prezintă faptele așa cum s-au întâmplat și motivul pentru care Paula se afla în apartament în numele nostru.

Femeia răsfoi rapid hârtiile xeroxate.

— Un raport care prezintă adevărul. Și unul care conține doar atât cât au aflat colegii noștri.

Treaba asta nu-i plăcea deloc. Când le citi, chipul mortului învie pentru prima oară în fața ei, gura, ochii păreau că încearcă să respingă disprețul și decizia pe care n-ar fi crezut c-o va lua vreodată.

— Și acum? Ce s-a mai întâmplat de când l-ați scris?

Wilson zâmbi, era primul zâmbet pe care-l vedeau în încăperea aceea care părea că o să se sufoce de atâta seriozitate.

— Acum? Acum, dacă am înțeles bine, anchetatorii au găsit o cămașă într-o pungă de plastic, într-o ghenă aflată lângă locul crimei.

Îl privi pe Hoffmann cu zâmbetul încă pe buze.

— O cămașă cu pete de sânge și urme de praf de pușcă. Dar… petele de sânge care-i interesează nu există, pare-se, în registrele suedeze. O variantă ar fi că-i vorba despre o pistă falsă pusă acolo dinadins, genul care nu duce nicăieri, dar a cărei cercetare îți ia o grămadă de timp și energie.

•

Cămașa era gri cu alb și prezenta niște pete care, după douăzeci și patru de ore, erau mai mult maro decât roșii. Ewert Grens le pipăi iritat cu mâna vârâtă într-o mănușă prea mare.

— Cămașa criminalului. Sângele criminalului. Și totuși nu avansăm deloc.

Nils Krantz stătea în continuare în fața imaginilor de pe monitor, cu săgeți roșii plasate deasupra unor cifre.

— Identitate necunoscută. Dar poate găsim o locație.

— Nu înțeleg.

Camera îngustă era la fel de plină de praf și de întunecată ca și celelalte încăperi din departamentul tehnic. Sven îi privi pe cei doi bărbați de lângă el. Erau de aceeași vârstă, nu aveau prea mult păr, nu erau cine știe ce prietenoși, obosiți, dar talentați în ceea ce făceau, și, mai ales, trăiseră pentru munca lor până când deveniseră una cu munca lor.

Nicio șansă ca tinerii care se angajaseră de curând să

ajungă ca ei. Grens și Krantz erau o specie pe cale de dispariție, ce nu prea-și mai găsea locul în secție.

— Petele mai mici, care-i aparțin criminalului, nu le pot localiza în registrele noastre. Dar cel care nu are un nume are măcar un domiciliu și lasă mereu în urmă ceva pe care-l putem folosi ca indiciu. De obicei, caut urme de toxine persistente, organice, care se depun în organism și sunt greu de metabolizat, genul care rezistă mult timp și nu se dizolvă în apă – ele sunt cele care-ți indică de cele mai multe ori un loc geografic anume.

Până și gesturile le semănau. Krantz se mișca exact ca Ewert Grens. Sven nu se gândise niciodată la asta. Aruncă o privire în jur, căută o canapea pentru vizitatori, dintr-odată convins că și inspectorul judiciar rămânea să doarmă la birou când casa i se părea prea pustie.

— Nu și de data asta. Nimic din proba asta de sânge nu ne face legătura cu un loc, o țară sau măcar un continent.

— Ce dracu', Nils, nu ziceai că…

— Dar mai e ceva. Pe material.

Despături cu grijă cămașa pe masa de lucru.

— În mai multe locuri. Mai ales aici, jos, pe mâneca dreaptă. Niște urme de amfetamină.

Grens se aplecă înainte ca să vadă ce nu se vedea oricum cu ochiul liber.

— Amfetamină sulfat. Poloneză.

O substanță cu care se întâlneau din ce în ce mai des la câte o razie. Mirosul de lalele. Amfetamină produsă în fabricile care foloseau îngrășăminte pentru flori în loc de acetonă.

— Ești sigur?

— Da. Ingredientele, mirosul, până și culoarea galbenă ca șofranul de la sulfatul care se ia de pe eprubetă – toate se potrivesc.

— Polonia. Din nou.

— În plus, știu exact de unde provine.

Krantz împături cămașa cu mișcări discrete, la fel de atent cum o despăturise.

— Am analizat niște amfetamină cu exact această

compoziție când am anchetat două infracțiuni acum nicio lună. Știm că e fabricată undeva pe lângă Siedlce. Un oraș la o sută de kilometri spre est de Varșovia.

•

Lumina puternică a soarelui încălzise încăperea prea tare, făcându-l să se scarpine pe sub gulerul sacoului. Până și pantofii din picioare i se păreau prea strâmți.

Trecuseră cincisprezece minute de când secretarul de stat părăsise camera pentru o întâlnire scurtă, care avea loc într-o cameră mai mare și unde avea să ia o decizie pe viață și pe moarte. Piet Hoffmann avea gâtul uscat și-și înghiți neliniștea și teama în loc de salivă.

Era atât de ciudat.

Un dealer mărunt, care cu zece ani în urmă ispășise o pedeapsă într-o celulă din penitenciarul Österåker. Un tată cu doi copii mici, cu o nevastă și doi băieți pe care a ajuns să-i iubească mai mult decât orice.

Era altcineva acum.

Un bărbat în vârstă de treizeci și cinci de ani care stătea sprijinit de marginea unui birou într-o clădire care simboliza puterea, ținând telefonul secretarului de stat într-o mână tremurândă.

— Salut.

— Când vii acasă?

— Seara, târziu. Sunt într-o ședință care nu mai vrea să se termine. Și nu pot să plec. Cum se mai simt?

— Chiar te interesează?

Nu-i plăcea tonul ei. Era rece și străin.

— Hugo și Rasmus. Cum se simt?

Femeia nu-i răspunse. Parcă o și vedea în fața lui, îi cunoștea fiecare grimasă, fiecare gest, mâinile slabe care frământau fruntea și picioarele care se mișcau în niște papuci de casă prea mari, urma să decidă în curând dacă avea energia să rămână supărată.

— Le-a mai scăzut puțin febra. Acum o oră aveau treizeci și opt și jumătate.

— Te iubesc.

Închise telefonul, se uită la oamenii din jurul mesei de conferință și apoi la ceas. Trecuseră nouăsprezece minute. Saliva aia nenorocită secase de tot, oricât ar fi înghițit. Își dezmorți membrele și porni spre scaunul lui gol din capătul mesei, când ușa se deschise.

Femeia se întorsese, însoțită de un bărbat înalt și bine făcut, care o urma la o jumătate de pas.

— Vi-l prezint pe directorul general Pål Larsen.

Se hotărâse.

— Dumnealui o să ne sprijine. În cele ce urmează.

Auzind asta, lui Piet Hoffmann îi venea să râdă sau să aplaude. *O să ne sprijine. În cele ce urmează.* Hotărâse să ignore faptul că fusese martor la un omor, lucru care, din punct de vedere juridic, ar fi putut fi calificat drept complicitate. Își asuma un risc. Și estimă că merita. Hoffmann era aproape sigur că grațiase în secret cel puțin doi agenți infiltrați condamnați la închisoare. Dar era convins că niciodată nu alesese să se uite în altă direcție în mod conștient, când știa că avusese loc o infracțiune nesoluționată, genul ăsta de soluții nu depășeau de obicei sediul poliției.

— Aș vrea să știu despre ce este vorba.

Directorul general al penitenciarului le dădu de înțeles că nu avea de gând să se așeze.

— Trebuie să… cum era, Doamne… să ne *ajutați* cu un plasament.

— Și dumneata cine ești?

— Erik Wilson, Poliția Capitalei.

— Și zici că vrei să te ajut cu un plasament?

— Pål?

Secretarul de stat îi zâmbi directorului general.

— Pe mine. Pe mine trebuie să mă ajuți.

Bărbatul solid cu pantaloni strâmți de stofă nu spuse nimic, dar gesturile sale îi trădau frustrarea.

— Sarcina ta e să găsești un loc pentru Paula – adică el, cel care stă lângă mine – în penitenciarul Aspsås, unde-și va ispăși pedeapsa pentru faptul c-a fost prins cu trei kilograme de amfetamină.

— Trei kile? Asta înseamnă o perioadă de detenție lungă. Mai întâi, trebuie să treacă prin Kumla și unitatea de recepție.

— Nu și de data asta.

— Ba da, mai întâi…

— Pål?

În ciuda tonului blând, secretarul de stat reușea să dea ordine destul de ușor.

— Găsește o soluție.

Wilson așteptă câteva secunde, cât dură liniștea aceea penibilă.

— Când Paula ajunge la Aspsås, trebuie să fie integrat imediat. Vreau să-l prezentați încă din prima după-amiază drept om de serviciu care răspunde de clădirea administrativă și de atelier.

— Genul ăsta de activitate e considerată o recompensă de către conducerea penitenciarului.

— Păi, atunci, recompensați-l.

— Dar cine naiba e Paula? N-are un nume? N-aveți un nume? Bănuiesc că puteți să vorbiți și singur?

Directorul penitenciarului era obișnuit să dea ordine și să fie ascultat, nu să i se dea ordine și să se supună.

— O să vă dau numele și datele mele. Ca să mă plasați unde trebuie, să-mi dați de lucru *și* să aveți grijă ca la exact două zile de la sosirea mea să se efectueze o percheziție generală și neanunțată în fiecare celulă din închisoare.

— De ce dracu'…

— Cu câini. E important.

— Cu câini? Și după ce am găsit ce ai plasat tu cine știe pe unde? Pe colegul pe care l-ai atras în capcană cu drogurile tale? Nicio șansă. Nu mă bag în așa ceva. Asta ar însemna să-mi pun toți angajații în pericol și, mai târziu, un om o să fie condamnat pentru o infracțiune pe care n-a comis-o. Nu, mersi, nu-mi trebuie.

Secretarul de stat făcu un pas spre Larsen, întinse o mână și o așeză pe mâneca hainei sale, în timp ce îl privi și-i vorbi pe un ton blând.

— Rezolvi tu cumva, Pål. Eu te-am numit pe tine. Ceea ce

înseamnă că tu hotărăști ce și cum în ceea ce privește administrația penitenciarelor. Tu hotărăști asupra lucrurilor pe care le-am convenit noi doi. Să închizi ușa după tine, te rog, când ieși.

Se făcu puțin curent de la fereastra deschisă din capătul palierului.

Poate din cauza asta li se păru că ușa se trântise mai tare decât ar fi fost normal.

— Paula trebuie să se infiltreze printre oamenii ăia. Trebuie să-l facem mai periculos.

Erik Wilson așteptă stingerea ecoului.

— În curând o să comită o infracțiune serioasă. O să-l condamne la niște ani grei. N-o să primească mână liberă în celule dacă nu le câștigă respectul. Și când ceilalți deținuți or să verifice registrul de infracțiuni ca să-i controleze trecutul, ceea ce or să facă deja din prima zi, vă spun de pe acum, o să primească răspunsul pe care vrem să-l primească.

— Cum?

Secretarul de stat se încruntă vag, aproape schimbând mimica feței sale inexpresive.

— Cum o să aibă trecutul de care vorbești?

— De obicei, apelez la unul dintre informatorii mei civili. Tipul pe care-l am în vedere acum lucrează la Domstolsverket[9], e unul dintre administratorii ăia care înregistrează date direct în registrul de stat al infracțiunilor. Un document original care provine de la ei… hm, eu nu cred c-a fost pus vreodată sub semnul întrebării de vreun deținut.

Se așteptase să i se pună o grămadă de întrebări. Să-l întrebe de câte ori schimbase un document în registrul de stat al executorilor judecătorești. Și câte persoane executau pedepse pentru infracțiuni inventate.

Nu i se puse nicio întrebare.

Cei care stăteau la masa de conferințe erau obișnuiți cu soluții necomplicate, ce nu cereau numele și funcția unor persoane-cheie, nu modificau trecutul și nu anulau perioada de așteptare pentru un proces.

— Peste treizeci și opt de ore o să reținem și o să audiem o

persoană urmărită de poliție.

Îl privi pe Hoffmann.

— Iar persoana în cauză o să-și recunoască infracțiunea și o să declare că nu a avut complici, iar peste câteva săptămâni o să accepte sentința curții care o să-l condamne la niște ani buni de detenție, iar pedeapsa va fi executată la penitenciarul Aspsås, unul dintre cele trei penitenciare de maximă siguranță din țară.

În cameră era în continuare la fel de multă lumină și o căldură înfiorătoare.

Se ridicară cu toții. Ședința luase sfârșit.

Lui Piet Hoffmann îi venea să spargă ușa, să se năpustească afară și să nu se oprească până când nu ajunge în brațele calde ale Zofiei de care nu mai voia să se dezlipească niciodată. Dar nu putea pleca încă. Mai întâi trebuia să audă exact ce hotărâseră, formulat cât se poate de neambiguu.

Întotdeauna singur.

— Aș vrea să știu ce-mi garantați exact, înainte să plec de aici.

Se aștepta să fie luat peste picior. Dar ea își dădu seama că Paula avea nevoie să audă ce urmau să-i spună.

— Mă ocup eu de asta.

Piet Hoffman făcu un pas spre ea și simți cum cablul desprins se lovi de stofa pantalonilor. Își sprijini greutatea pe piciorul drept cu gândul să plaseze microfonul exact în fața ei. Trebuia să înregistreze neapărat totul.

— Cum?

— Îți garantez că n-o să fii condamnat pentru Västmannagatan 79. Îți garantez că o să-ți oferim tot sprijinul necesar ca să-ți poți îndeplini misiunea dinăuntru. Și… c-o să ne ocupăm de tine după ce-ai terminat treaba. Se presupune că după aceea ești condamnat la moarte, știu asta, că nu mai ai ce căuta în lumea interlopă. Dar o să-ți dăm o viață nouă, o identitate nouă și bani ca s-o iei de la capăt undeva în străinătate.

Îi zâmbi discret. Cel puțin, așa arăta când lumina puternică îi căzu pe față.

— Îți garantez asta în calitate de secretar de stat al Ministerului Justiției.

Wojtek sau Guvernul. N-avea nicio importanță. Aceleași cuvinte pompoase și aceleași promisiuni. Două tabere diferite, dar aceleași soluții de ieșire.

Era bine. Dar nu îndeajuns de bine.

Să n-ai încredere în nimeni în afară de tine însuți.

— Și totuși, aș vrea să știu cum o să procedați.

— Am mai făcut asta de trei ori.

Aruncă o privire scurtă spre șeful Poliției Suedeze. Acesta dădu din cap.

— O să fii grațiat oficial. Din motive umanitare. Nu-i nevoie să fim mai expliciți. Ajunge să invoci motive umanitare sau probleme de sănătate ca să obții o ștampilă cu „clasificat” de la Ministerul Justiției.

Piet Hoffmann așteptă câteva secunde în fața ei fără să spună nimic.

Era mulțumit. Stătuse suficient de aproape.

Femeia îi spusese explicit ce voia să audă și vorbise suficient de tare ca să poată fi înregistrată.

•

Pășeau unul lângă altul prin tunelul subteran care unea clădirea Guvernului cu cea a Parlamentului și se termina lângă un lift cu acces spre Gamla Stan și Mynttorget 2. Ar fi trebuit să se grăbească, având în vedere cât timp mai aveau la dispoziție, dar era ca și când ar fi încercat să înțeleagă amândoi ce li se pregătea.

— Începând din clipa asta, ești un infractor.

Erik Wilson se opri.

— Reprezinți un pericol pentru ambele tabere. Pentru Wojtek, care te omoară în secunda în care află că ești infiltrat. Dar și pentru persoanele cu care am stat de vorbă adineauri. Și asta pentru că deții câteva informații pe care n-o să ți le confirme niciunul dintre ei. Îți pun pielea în băț din clipa în care devii o amenințare, te nimicesc imediat, așa cum au făcut-o și în trecut cu informatorii lor, când era vorba să-i protejeze pe cei care dețin puterea. Ești omul de bază al celor

de la Wojtek. Ești omul nostru de bază. Dar dacă se întâmplă ceva, să știi că ești al naibii de singur, Piet.

Piet Hoffmann știa cum e să-ți fie frică și voia să scape de senzația aceea, ca de obicei, dar, în același timp, ar fi vrut să mai zăbovească puțin în întunericul de sub străzile Stockholmului. În felul ăsta, n-ar fi urcat imediat în lift și apoi în mașina parcată, care îi aștepta într-o curte interioară și n-ar fi trebuit să se mai lupte pentru nimic.

— Piet?

— Da?

— Trebuie să deții controlul în fiecare secundă. Dacă treaba asta se duce dracului… societatea n-o să-ți ofere un refugiu, o să te distrugă.

•

Porni la drum.

Îi mai rămăseseră exact treizeci și opt de ore.

PARTEA A DOUA

•••

Microbuzul negru se opri într-un colț întunecat al parcării subterane.

Nivelul trei, sectorul A.

— Treizeci și opt de ore.

— Ne vedem.

— Ești un infractor. Să nu cumva să uiți asta.

Piet Hoffmann puse o mână pe umărul lui Erik Wilson și se dădu jos de pe bancheta din spate, inspirând aerul cu miros de gaze de eșapament. Coborî scările înguste până la Regeringsgatan în capitala animată de oameni care se grăbeau care încotro.

Lalele. Biserică. SwissMiniGun. Zece kile. Bibliotecă. Cronometru. Scrisoare. Expeditor. Nitroglicerină. Casetă de valori. CD. Poezie. Mormânt.

Mai avea treizeci și șapte de ore și cincizeci și cinci de minute.

Începu să pășească pe asfalt pe lângă oamenii care-l priveau fără să-l vadă, niște străini fără zâmbete pe față. Îi era dor de o casă de pe o stradă liniștită, aflată la câțiva kilometri de oraș, singurul loc care nu-l zorea și nu-i cerea să supraviețuiască. Ar trebui s-o sune din nou. Lalele, nitroglicerină și cronometru – toate astea avea să le rezolve, știa c-o să-i rămână destul timp, dar cu Zofia, cu soția lui tot nu știa cum trebuie să procedeze. Când era vorba despre o situație periculoasă, riscantă, ajungea dacă deținea controlul ca să poți influența rezultatul, dar cu Zofia nu deținea niciodată controlul, îi lipsea talentul de a-i prezice reacțiile și sentimentele și oricât ar fi încercat, nu reușea să se apropie de ea în condițiile impuse de el. O iubea atât de mult.

Făcu apoi precum cei din jurul lui, traversă centrul orașului cu pași repezi și o mină serioasă, trecu pe lângă Mäster Samuelsgatan, Klara Norra Kyrkogatan, Olof Palmesgatan,

apoi se îndreptă spre colțul de pe Vasagatan și intră în florăria Rose Garden a cărei vitrină dădea spre Norra Bantorget. Mai erau doi clienți înaintea lui, așa că se relaxă, dispăru printre florile roșii, galbene și albastre cu nume inscripționate pe tăblițe pătrățoase pe care le citea și le uita în secunda următoare.

— Lalele?

Femeia tânără își purta la rândul ei numele pe o insignă pătrată – îl citise de mai multe ori când mai fusese pe aici, dar îl uitase.

— Poate ar trebui să le mai variez…

— Lalelele se potrivesc pentru fiecare ocazie. Vreți boboci? Din frigider?

— Ca de obicei.

Era una dintre puținele florării din Stockholm care vindea lalele în mai, poate de dragul unui client de treizeci și cinci de ani care cumpăra regulat niște buchete mari păstrate la cinci grade, cu boboci neînfloriți.

— Trei buchete? Unul cu lalele roșii și două cu lalele galbene?

— Da.

— Douăzeci și cinci de fire în fiecare? Și felicitarea simplă, albă?

— Da, mulțumesc.

Fiecare buchet fu înfășurat în hârtie subțire și foșnitoare. *Vă mulțumim pentru colaborare, Asociația Antreprenorilor din Aspsås* urma să scrie pe felicitarea care le va însoți pe cele două cu lalele galbene și *Te iubesc* pe cea pe care o va strecura în buchetul format din lalele roșii.

Plăti și se plimbă câteva sute de metri pe Vasagatan până când ajunse în fața ușii firmei Hoffmann Security AB aflată la etajul doi. Descuie, dezactivă alarma și intră direct în bucătărie și se duse la blatul de lucru lângă care, cu o zi înainte, golise paisprezece cărăuși și colectase între o mie cinci sute și două mii de grame de amfetamină de la fiecare.

Avea o vază de cristal grea pe undeva printr-un dulap. O găsi deasupra hotei, o umplu cu apă și așeză cele douăzeci și

cinci de fire de lalele roșii în ea. Mai avea două buchete, cincizeci de fire verzi cu boboci galbeni încă adormiți, înșirați pe blatul de lucru.

Setă cuptorul la cincizeci de grade, cel puțin așa, după ochi, era greu să distingi unde începeau cele două dungi pe butonul acela vechi.

Modifică termostatul frigiderului de la șase la două grade și, ca să fie sigur, puse și un termometru pe raftul de sus, cel încorporat în ușa de plastic nu era prea exact și nici nu se putea citi prea bine.

Piet Hoffmann ieși din bucătărie și din apartament cu o sacoșă IKEA și urcă apoi câte două scări deodată până când ajunse în fața ușii de aluminiu a podului. Îndepărtă șipca de oțel la fel ca atunci când urcase cu Henryk în dimineața aceea și scoase unsprezece cutii, una câte una, de după elicele ventilatorului și le așeză în sacoșă, apoi încuie din nou, coborî cele patru etaje cu unsprezece kilograme de amfetamină preparată în brațe.

— *O să am nevoie de trei zile ca să scot concurența din ring.*

Verifică aragazul. Era cald, în cuptor erau cincizeci de grade. Deschise frigiderul, verifică termometrul de pe raftul superior. Arăta patru grade, ca la florărie; trebuia să mai scadă două.

— *Vreau să știu cum vrei să procedezi.*

Scoase prima cutie din sacoșa IKEA. O mie de grame de amfetamină. Mai mult decât suficient pentru cincizeci de lalele.

— *Cu lalele și poezie.*

Degeaba spălase chiuveta, că tot mai găsi câteva resturi de ieri, prinse în marginile sitei de metal. Își aminti de împușcătura neplănuită și de felul panicat în care goliseră cărăușii în singurul loc în care n-aveau ce căuta oficial. Deschise robinetul și lăsă apa caldă să curgă în timp ce curăță resturile de vomă amestecate cu lapte și masă cauciucată maro.

Mănușile de bucătărie zăceau într-unul din sertarele cu tacâmuri, puse câte o lalea în fiecare și le vârî în cuptor, cu

bobocii întorși spre ușă. Îi plăcea atât de mult momentul acela. Primăvara și viața însăși, concentrate într-un boboc de pe o tijă verde. Bobocii se trezeau la viață la căldură dintr-odată și își dezvăluiau culorile pentru prima oară.

Le scoase când bobocii se deschiseseră câțiva centimetri, nu avea voie să aștepte prea mult, să se lase zăpăcit de culori, de frumusețe, de florile care se trezeau la viață.

Le puse pe blatul de bucătărie și scoase o cutie cu prezervative, fără striații sau lubrifianți și, mai ales, fără parfum, desfășură încet câte unul peste fiecare boboc și le umplu cu câte un vârf de cuțit de praf alb, trei grame în bobocii mici și patru în cei puțin mai mari, îndesând cât putu de mult, și apoi puse două lalele umplute cu amfetamină pe o tavă și le băgă în congelatorul care torcea între blatul de lucru și aragaz.

Aveau să stea zece minute la minus optsprezece grade. Până când bobocii aveau să se strângă și să adoarmă la loc, cu petalele închise. După aceea le muta iar din congelator la plus două grade, în frigider, unde aveau să se odihnească mult timp, întârziind cu înfloritul.

A doua oară aveau să se deschidă la temperatura camerei, pe masa de scris a unui șef.

Când o să vrea el.

•

Piet Hoffmann stătea, ca de obicei, în biroul spațios și se uita pe fereastră la oamenii și mașinile de pe Kungsbron și Vasagatan. Pregătise cincizeci de lalele cu o sută optzeci și cinci de grame de amfetamină având o puritate de treizeci la sută, fără a se gândi măcar la faptul că praful alb-gălbui îi răpise mai mulți ani din viață și că fusese o vreme când nu se gândise la altceva decât să fure cât putea de mult ca să facă rost de marfă în ziua următoare. Toate centrele acelea de dezintoxicare, spaima și pedeapsa cu închisoarea, drogurile erau mai importante decât orice și restul nu mai conta, până când, într-o dimineață, se trezise cu ea în față. De atunci nu se mai injectase niciodată, mulțumită ei care îl obligase s-o țină strâns de mână, cum numai oamenii care au încredere unul în

celălalt o pot face.

•

Suportul pentru trabucuri se afla pe masa de scris. Lângă reportofonul digital.

— *Am citit… dosarul. Am presupus că… am crezut că e vorba de… o femeie*?

Un reportofon suficient de mic ca să poată fi transportat în anus.

Acum vocile fuseseră transferate în calculator.

— *Așa mă numesc. Aici, înăuntru.*

Copie întreaga înregistrare pe două CD-uri și le vârî într-un plic maro și unul alb, format A4. Luă patru pașapoarte de pe raftul de sus al cabinetului de arme, puse trei în plicul maro și pe-al patrulea în cel alb. Apoi căută în fundul sertarului două aparate de radiorecepție mici și două căști – câte unul în fiecare plic.

— Eu sunt.

Formase singurul număr introdus în memoria telefonului mobil.

— Da?

— Västmannagatan. Am uitat numele colegului tău. Cel care conduce ancheta.

— De ce te interesează?

— Erik, mai am doar treizeci și cinci de ore la dispoziție.

— Grens.

— Vreau numele complet.

— Ewert Grens.

— Cine e?

— Nu-mi place chestia asta. Ce ai de gând?

— *La dracu', Erik. Cine e*?

— Unul din cei bătrâni.

— E tare?

— Da. E tare. Și asta mă îngrijorează.

— Ce vrei să spui?

— E genul care… nu se dă bătut.

Piet Hoffmann scrise numele pe fața plicului maro cu litere mari și lizibile, apoi trecu și adresa mai jos, cu litere puțin mai

mici. Verifică din nou conținutul. O copie pe un CD, trei pașapoarte, o cască sub formă de buton.

Genul care nu se dă bătut.

•

Erik Wilson se bucura de soarele care cobora încet pe suprafața apei din Vättern. Avea câteva minute de răgaz după conversația ciudată cu Piet despre Ewert Grens, înainte de întâlnirea care avea să transforme un agent secret într-o persoană și mai periculoasă. În ultimele douăzeci și patru de ore percepuse schimbarea tot timpul, faptul că Piet se retrăgea din ce în ce mai mult, iar ultima oară vorbise la telefon cu un om care se numea Paula, Paula și atât. Știa că n-avea încotro și era exact ce-i predicase și el, dar de fiecare dată rămânea șocat când un om de care-i plăcea se transforma cu totul și devenea un altul.

Parcursese distanța scurtă dintre stația de tren de la Jönköping și Domstolsverket de câteva ori în ultimii ani și știa că dacă o taie perpendicular peste Järnvägsgatan și Västra Storgatan, nu poate să deschidă poarta aceea grea decât cu cinci minute după sosire.

Era acolo ca să manipuleze sistemul.

Doar se pricepea la asta, să recruteze oameni indiferent dacă era vorba de cineva care-și ispășea pedeapsa cu închisoarea și putea fi folosit pe post de cârtiță printre ceilalți infractori, sau de un funcționar al autorităților care-i putea fi de ajutor când voia să șteargă sau să adauge un rând într-un registru. Știa să-i facă să se simtă importanți sau să creadă că au ajutat atât societatea, cât și pe ei înșiși, se pricepea să zâmbească atunci când era nevoie, să râdă când era nevoie și să câștige simpatia agenților sub acoperire și a informatorilor, chiar dacă lui nu-i păsa atât de mult de ei.

— Bună.

— Mulțumesc că ai mai rămas.

Femeia în jur de cincizeci de ani îi zâmbi. O recrutase cu mulți ani în urmă cu ocazia unui proces, lucra la Curtea de Apel din Göta, așa că se întâlniseră în sala de judecată în fiecare zi, timp de o săptămână și, odată, când au luat cina

împreună, au căzut la învoială, el o împuternicise să modifice registre importante pentru poliția suedeză în ceea ce privea cartografierea în curs de desfășurare a crimei organizate.

Urcară scările din clădirea imensă a curții de apel și ea îi făcu semn gardianului, „am un vizitator”, apoi își continuară drumul până la departamentul administrativ de la etajul doi. Femeia se așeză în fața calculatorului, iar el își trase un scaun de lângă masa de scris goală de alături și așteptă în timp ce ea introduse numele utilizatorului și parola, apoi trecu o cartelă de plastic prin fanta îngustă din partea de sus a tastaturii.

— Cine e?

Pipăi agitată cardul de acces din jurul gâtului.

— 721018-0010.

Wilson puse brațul pe spătarul scaunului ei, știind că-i făcea plăcere.

— Piet Hoffmann?

— Da.

— Stockrosvägen nr. 12, 122 32 Enskede.

Se uită la monitorul calculatorului și la prima pagină a registrului cu caziere judiciare al Direcției Poliției Suedeze.

1. DEȚINERE ILEGALĂ DE ARME 1998-06-08
CAP. 9 § 1, ALIN. 2, LEGEA DEȚINERII ARMELOR

2. UZ DE ARMĂ DEȚINUTĂ ILEGAL 1998-05-04
CAP. 10 § BRB

3. DEPĂȘIREA LIMITEI DE VITEZĂ 1998-05-02
§ 3, ALIN. 2, P TBL (1951:649)

PEDEAPSĂ CU ÎNCHISOAREA: 1(UN) AN ȘI 6 (ȘASE) LUNI

1998-07-04 ÎNCEPEREA EXECUTĂRII SENTINȚEI
1999-07-01 ELIBERAT CONDIȚIONAT
Pedeapsă rămasă: 6 luni

— Vreau să efectuez câteva modificări.

Atinse din greșeală spatele ei când se aplecă puțin spre monitor. Dar niciodată mai mult, sentimentul de coeziune era doar o iluzie, o știau amândoi, dar ea se prefăcea pentru că avea nevoie de ceva ce semăna cu contactul uman, iar el, pentru că avea nevoie de un colaborator. Profitau unul de altul, la fel ca fiecare agent însărcinat cu instruirea cârtițelor și fiecare informator din cadrul poliției, un acord pe care nu-l formulase nimeni explicit, dar care era însăși premisa pentru faptul că voiau să se întâlnească.

— Modificări?

— Vreau… să adaugi câte ceva.

Își schimbă poziția, se aplecă înapoi, lăsându-și mâna din nou pe spătarul de la scaunul ei.

— Unde?

— Pe prima pagină. Perioada Österåker.

— Condamnat la un an și șase luni.

— Scrie „cinci” în loc de unu.

Femeia nu-l întrebă de ce. N-o făcea niciodată. Avea încredere în el, în faptul că domnul comisar de la Criminalistică din Stockholm stătea atât de aproape de ea de dragul comunității și în scopul prevenirii infracționalității. Degetele ei mângâiară ușor tastele și modificară rândul cu „PEDEAPSĂ CU ÎNCHISOAREA: 1 (UN) AN ȘI 6 (ȘASE) LUNI” în „PEDEAPSĂ CU ÎNCHISOAREA: 5 (CINCI) ANI”.

— Mulțumesc.

— Mai doriți ceva?

— Rândul următor. Ăla cu „condamnat pentru deținere ilegală de arme”. Nu sună destul de convingător. Vreau să mai adaugi câteva infracțiuni. Tentativă de omor. Act de violență deosebit de grav împotriva unui organ de poliție.

Era singurul calculator pornit și singura lampă aprinsă în biroul imens de la etajul doi al Domstolsverket. Wilson era conștient de riscul la care se expunea femeia care rămăsese la birou, în timp ce colegii ei își terminaseră tura și stăteau deja tolăniți pe canapeaua de piele din camera de zi uitându-se la televizor, de faptul că își asumase acest risc al condamnării pentru fals deosebit de grav în schimbul sentimentului

utilității.

— Gata, a primit o sentință mai dură și a comis mai multe infracțiuni. Altceva?

Imprimă extrasul din registru privind subiectul 721018-0010 și îl înmânână bărbatului care stătuse aproape de ea și o făcuse să se simtă vie. Așteptă în timp ce el citi și se aplecă, și mai aproape după un timp.

— Ajunge. Pentru azi.

Erik Wilson apucă cele două foi de care depindea dacă Piet avea să fie tratat cu respect sau cu suspiciune. Încă din primele secunde petrecute după gratiile închisorii Aspsås, Piet Hoffmann avea să fie provocat de către colegii lui de închisoare insistenți să-și arate dosarul cu sentințele primite, printre care cinci ani pentru TENTATIVĂ DE OMOR și ACT DE VIOLENȚĂ DEOSEBIT DE GRAV ÎMPOTRIVA UNUI ORGAN DE POLIȚIE. Aceste sentințe însemnau că fusese clasificat drept un infractor periculos, capabil să omoare în caz că era nevoit.

Din clipa în care intra în celula lui pentru prima dată, Paula avea să fie considerat cel care pretindea a fi.

Un om care în doar trei zile putea să elimine concurența și să preia tot traficul de droguri din penitenciar.

Erik Wilson o mângâie ușor pe brat pe femeia zâmbitoare și o sărută scurt pe obraz. Aceasta continuă să zâmbească și în timp ce Wilson se grăbi să prindă trenul de seară spre Stockholm.

•

Casa părea mai mică din cauza întunericului care începu s-o roadă pe la colțuri.

Fațada era incoloră, coșul de fum și acoperișul cu țigle noi se contopi cu parterul.

Piet Hoffmann stătea între cei doi meri din grădină și încerca să tragă cu ochiul prin geam spre bucătărie și camera de zi. Ceasul arăta zece și jumătate, era târziu, dar soția lui nu se culca de obicei la ora asta, ar fi trebuit s-o vadă pe undeva pe după perdelele albe sau albastre.

Ar fi trebuit să sune.

Întâlnirea de la Rosenbad se terminase imediat după cinci și de atunci se ocupase de cele trei buchete cumpărate de la florărie și de CD-urile pe care copiase o înregistrare dintr-un birou al Guvernului, și expediase două scrisori către două persoane care n-aveau să le primească niciodată. Continuase cu cele unsprezece cutii conținând unsprezece kilograme de amfetamină pe care le golise în bobocii lalelelor, apoi le așezase două câte două în cuptor, în congelator și apoi în frigider și seara dispăruse brusc, fără ca el să fi dat vreun semn de viață.

Îi mai rămăseseră treizeci și trei de ore.

Descuie ușa de la intrare. Televizorul nu se auzea în camera de zi, nici lampa nu ardea deasupra mesei rotunde din bucătărie, nici radioul nu zumzăia în birou, cu oameni care discutau încet pe postul P1, ceea ce ei îi plăcea nespus. Intrase într-o casă dușmănoasă, nepregătit să dea piept cu niște reacții pe care nu le putea controla și de care îi era atât de teamă.

Piet Hoffmann încercă să reprime senzația că era al naibii de singur.

De fapt, fusese singur tot timpul, nu prea mai avea nici prieteni de când renunțase la ei, neștiind la ce-i mai foloseau, și nici rude, la care renunțase după ce și ele renunțaseră la el, dar de data asta se lupta cu o altfel de singurătate, o singurătate pe care n-o alesese în mod conștient.

Aprinse lumina în bucătărie. Masa era goală, nicăieri o pată de dulceață de merișoare sau firimituri de „un biscuit doar”, fusese ștearsă până când nu mai rămăsese nicio urmă pe ea. Dacă se apleca înainte, ar fi văzut și dungile lăsate de laveta din microfibră pe suprafața netedă din lemn de brad. Familia lui stătuse și mâncase la masa aceea cu câteva ore în urmă. Iar ea avusese grijă să strângă și, fiindcă el nu participase, nu putea fi părtaș nici la clipele de după.

Vaza se afla în dulapul de deasupra chiuvetei.

Puse cele douăzeci și cinci de fire de lalele în apă, aranjă felicitarea cu „te iubesc” și plasă vaza în mijlocul mesei, cu inscripția la vedere.

Încercă să urce fără a face zgomot, dar treptele scârțâiau la

fiecare pas, vestindu-i prezența, astfel că cei care ascultau știau că e acasă. Îi era teamă, dar nu de furia care avea să-l întâmpine în curând, ci de consecințele ei.

Soția lui nu era în cameră.

Piet Hoffmann se opri în cadrul ușii și privi camera goală, patul nedesfăcut, acoperit cu o cuvertură. Intră în camera lui Hugo și ascultă hârâiala unui gât inflamat de copil de cinci ani. N-o găsi nici acolo.

Mai avea o cameră. O luă la fugă.

O găsi întinsă în pătuțul îngust și scurt, lângă băiatul lor cel mic. Sub pătură, ghemuită puțin. Dar nu dormea, respirația ei nu era regulată.

— Cum se simt?

Nu-l privi.

— Mai au febră?

Nu-i răspunse.

— Îmi pare rău, dar n-am reușit să scap de la birou. Știu că ar fi trebuit să sun, știu, știu.

Liniște. Era mai rău când tăcea. Prefera un conflict deschis.

— O să am eu grijă de ei mâine. Toată ziua. Doar știi.

Tăcerea aia nenorocită.

— Te iubesc.

Scările nu mai scârțâiră la fel de tare când coborî. Își luă haina de pe cuierul din hol și încuie ușa după el.

•

Mai avea treizeci și două de ore și jumătate. N-o să doarmă. Nu în noaptea asta. Și nici în cea următoare. Avea să doarmă destul mai încolo, în cei cinci metri pătrați ai celulei, timp de două săptămâni, din lipsă de televizor, ziare și vizitatori, avea să zacă acolo și să uite de căcatul ăsta.

•

Piet Hoffman stătea în mașină în timp ce strada cu vile întunecate dormea. Așa făcea de obicei, număra încet până la șaizeci, până când simțea că o parte din corpul lui se relaxa.

Mâine.

Avea să-i povestească totul mâine.

În casa vecinilor cu care împărțea viața de suburbie,

ferestrele se întunecară pe rând, doar lumina albăstruie a televizorului mai pulsa din când în când la etaj, la Samuelson și Sundell, o lampă își preschimba culoarea din roșu în galben la fereastra pivniței familiei Nyman unde locuia unul dintre băieții lor adolescenți – în rest, noaptea se lăsa încet peste tot. Aruncă o ultimă privire spre casa și grădina pe care le-ar fi putut atinge dacă ar fi coborât geamul și ar fi scos mâna, casa în care se simțea în siguranță și care acum se ascundea în liniște și în întuneric, nici măcar lămpile de decor nu aveau voie să fie aprinse pe pervaz.

Avea să-i povestească totul mâine.

Mașina rulă pe străzile înguste, timp în care purtă două conversații la telefon, una despre o întâlnire nocturnă la etajul doi și cealaltă despre o altă întâlnire puțin mai târziu, pe Danviksberg.

Nu se mai grăbea deloc. Trebuia să-și omoare timpul vreo oră. Conduse spre oraș, spre Södermalm și Hornstull unde locuise mulți ani, când încă era o zonă disprețuită de costumații care se rătăceau pe acolo. Parcă mașina pe Bergsunds Strand, aproape de apă și de clădirea superbă din lemn a băii publice pe care nenorociții se luptaseră atâta s-o dărâme cu câțiva ani în urmă. Aceasta se ridica în toată splendoarea ei și strălucea ca o bijuterie în cartierul sofisticat, invitându-le la baie pe femei în zilele de luni și pe bărbați în zilele de vineri. Era cald, deși era aproape noapte, așa că-și scoase haina și se plimbă pe asfalt, cu ochii îndreptați spre suprafața de apă strălucitoare, în care se reflectau farurile puternice ale câtorva mașini care se strecurau printre blocuri, încercând să găsească un loc de parcare.

Se așeză pe o bancă destul de tare dintr-un parc și stătu acolo vreo zece minute, apoi trase de o bere în Gamla Uret, lângă barmanul cu râs zgomotos pe care-l cunoștea dintr-o altă viață, când stătea în oraș până târziu, citi câteva articole dintr-un ziar de scandal uitat pe bar și mâncă niște arahide unsuroase din bolul de pe tejghea.

Reușise să omoare și ora aia.

Porni spre Högalidsgatan 38 și Heleneborgsgatan 9, spre un

apartament aflat la etajul trei, cu un parchet neregulat.

•

Erik Wilson stătea pe canapeaua acoperită cu folie de nailon când bărbatul care se transformase în Paula deschise ușa de la intrare și păși pe parchetul din hol, umflat de umezeală.

— Să știi că nu-i prea târziu. Să ieși din joc. Știi, bănuiesc.

Îl privi cu un soi de căldură, nu era obligat s-o facă, dar așa i-a ieșit. Un informator trebuia privit drept un instrument pe care el și poliția îl foloseau atâta timp cât aveau nevoie de el și apoi îl abandonau când devenea periculos.

— N-o să fii niciodată cine știe ce bine plătit. De fapt, n-o să-ți mulțumească niciodată oficial nimeni.

Dar cu Piet sau Paula nu putea să se comporte așa. Omul acesta era mai mult. Îi devenise prieten.

— O ai pe Zofia. Pe băieți. Habar nu am cum trebuie să fie… dar mă gândesc uneori, aș vrea să am și eu așa ceva. Și dacă o să am cândva o familie… al dracu' să fiu dacă o să risc să-i pierd pentru cineva care nici măcar nu-mi spune „mulțumesc".

Wilson era conștient că în clipa aceea făcea ceva ce n-ar fi avut voie. Îi oferea o scuză agentului sub acoperire să abandoneze misiunea acum, când autoritățile aveau nevoie de el cel mai mult.

— De data asta îți asumi un risc mai mare decât de obicei. Ți-am spus asta și în tunel, când ne duceam spre Rosenbad. *Piet, uită-te la mine când vorbesc.* Ți-o mai zic încă o dată. *Uită-te la mine*! În clipa în care-ți termini misiunea, ți-ai scris testamentul în ceea ce-i privește pe tipii de la Wojtek. Ești sigur că știi în ce te bagi? Ești sigur pe bune?

Nouă ani petrecuți ca agent sub acoperire. Piet Hoffmann încercă să aleagă o piesă de mobilier și până la urmă se așeză pe un fotoliu verde, sau poate maro. Nu. Nu era deloc sigur dacă înțelesese ce însemna asta și ce căuta aici, de fapt, într-un loc de întâlnire secret, în timp ce nevasta și copiii lui dormeau într-o casă amuțită. Uneori așa stau lucrurile. Uneori începi ceva care apoi continuă de la sine și zilele trec, lunile

trec și, după câțiva ani, îți dai seama că nu te-ai gândit prea bine la ce-ai făcut. Dar își amintea foarte bine de ce acceptase să li se alăture, de ziua în care Erik l-a vizitat la închisoare, în Österåker și i-a spus că-și poate ispăși pedeapsa, fără a fi lipsit de permisii regulate, că după pârnaie ar putea avea o viață în care n-ar trebui să-și bată capul din cauza cazierului său, că poliția ar putea închide ochii, ar putea ascunde și înfrumusețea multe detalii din registrul anchetatorilor și al procuraturii. Părea al naibii de simplu. Nici măcar nu s-a gândit c-ar putea fi minciuni, la ce se putea întâmpla dacă s-ar fi dat de gol ca turnător și nici la faptul că n-avea să primească nici mulțumiri, nici protecție. Pe vremea aceea n-avea familie. Nu trebuia să aibă grijă decât de el însuși și nici măcar asta n-o făcea bine.

— O să rezolv chestia asta.

— N-o să te condamne nimeni dacă vrei să abandonezi misiunea.

Începuse și continuase. Se obișnuise să trăiască pentru senzații tari, pentru adrenalina care-i făcea inima să-i sară din piept, pentru mândria că se pricepea mai bine la asta decât la orice altceva, el care niciodată nu fusese bun la nimic.

— Nu vreau s-o abandonez.

Devenise dependent. Nu-și mai putea închipui o viață fără adrenalină și mândrie.

— Atunci înseamnă c-am terminat discuția.

Era genul care nu reușise să ducă nimic la bun sfârșit.

Dar avea s-o facă acum.

— Mă bucur că m-ai întrebat, Erik. Știu că n-ar prea trebui s-o faci. *Dar am terminat discuția, pe bune.*

Erik Wilson îl întrebase. Și primise răspunsul pe care-l aștepta.

— Dacă se întâmplă ceva.

Își schimbă poziția pe canapeaua incomodă, acoperită cu nailon.

— Dacă se întâmplă să te dai de gol, într-o închisoare nu prea ai unde să fugi. Dar poți să le ceri să te trimită la izolator.

Wilson se uită la Paula, adică Piet.

— Da, e o condamnare la moarte. Dar n-o să mori. După ce ajungi în izolator, iei legătura cu noi și aștepți o săptămână. Cam de atâta e nevoie ca să rezolvăm cu transportul și să te putem scoate de acolo.

Deschise servieta neagră de la picioarele lui și puse două dosare pe măsuța de cafea dintre ei. Un extras nou din registrul cu caziere judiciare al Poliției Suediei și o audiere la fel de nouă care, începând din clipa aceea, avea să facă parte din dosarul unei anchete preliminare efectuate cu zece ani în urmă.

ȘEF AUDIERI, JAN ZANDER (ȘA): *Un Radom cu calibru de nouă milimetri.*

PIET HOFFMAN (PH): *Nu, serios*.

ȘA: *L-am găsit atunci când te-am reținut. Cineva a tras cu el de curând. Lipseau două gloanțe din încărcător*.

PH: *Dacă zici tu*.

Piet Hoffmann citi tăcut despre trecutul său modificat.

— Cinci ani?

— Da.

— Tentativă de omor? Act de violență deosebit de grav împotriva unui organ de poliție?

— Da.

ȘA: *Două împușcături. Există mai mulți martori care confirmă că-i așa*.

PH: (*tace*)

ȘA: *Mai mulți martori din blocul de chiriași de pe Kaptensgatan din Söderhamn, ale cărei ferestre dau către peluza pe care ai tras de două ori spre gardianul Dahl*.

PH: *Söderhamn*? *N-am călcat pe-acolo în viața mea*.

Erik Wilson avusese grijă să construiască fiecare detaliu în așa fel încât să alcătuiască, împreună cu restul, un trecut solid și credibil.

— Crezi că… ar putea să meargă?

O sentință modificată într-un registru cu caziere judiciare cerea întotdeauna o audiere nouă privitoare la ancheta efectuată cândva, precum și adnotații noi în actul special al Penitenciarelor Naționale emis de închisoarea în care ar fi trebuit executată pedeapsa, conform modificărilor.

— O să meargă.

— Conform sentinței și al procesului-verbal întocmit în ancheta preliminară, ai agresat un gardian lovindu-l de trei ori peste față cu un Radom încărcat și nu te-ai lăsat până când nu s-a prăbușit la pământ, inconștient.

ȘA: *Ai încercat să ucizi un polițist în timpul serviciului. Pe unul dintre colegii mei. Vreau să știu de ce dracu' ai vrut să-l omori*?

PH: *Mă întrebi pe mine*?

ȘA: *Vreau să știu de ce*!

PH: *N-am împușcat niciodată un polițist în Söderhamn. Pentru că n-am fost niciodată în Söderhamn. Dar* dacă *aș fi fost acolo și* dacă *aș fi tras în colegul tău, ar fi fost fiindcă nu prea-mi plac polițiștii.*

— Și după aceea ai întors pistolul, ai deblocat închizătorul și ai tras două gloanțe. Unul i-a atins pulpa. Celălalt, brațul stâng.

Wilson se lăsă pe spate, așa cum stătea pe canapeaua acoperită cu nailon.

— Nimeni dintre cei care vor avea acces la un extras din cazierul tău și la fragmente din dosarul tău n-o să aibă vreun dubiu. Mai jos am inserat și o notă, am scris că ai avut cătușe la mâini. Adică ai fost audiat cu cătușe la mâini tot timpul. Din motive de securitate.

— Da, se subînțelege.

Piet Hoffmann împături două teancuri de hârtii xeroxate.

— Lasă-mă două minute. Le mai citesc o dată și după aceea o să le știu pe de rost.

Ridică hârtia cu sentința care nu fusese niciodată pusă în aplicare și audierea care nu avusese niciodată loc, dar care

constituia instrumentul lui cel mai de preț în caz că voia să continue infiltrarea prin coridorul unei închisori.

Mai avea la dispoziție treizeci și una de ore.

Joi

•••

Orologiile de pe cele două turnuri ale bisericii Högalid bătură o singură dată. Era ora unu noaptea când se despărți de Erik Wilson și etajul doi printr-o curte interioară și o poartă care dădea spre Heleneborgsgatan. Afară era în continuare nefiresc de cald, fie din cauza primăverii timpurii care părea să anunțe o vară timpurie, fie din cauza fierbințelii emise de corp, atunci când se simțea hărțuit. Piet Hoffmann își scoase haina și o luă spre Bergsunds Strand și mașina parcată lângă marginea cheiului, suficient de aproape ca farurile să lumineze apa întunecată când porni. Conduse din vest spre sud, în noaptea care ar fi trebuit să fie plină de oameni ce tânjiseră toată iarna după căldură și nu voiau să se ducă acasă, dar care era complet pustie, orașul zgomotos adormise deja. Acceleră după Slussen și de-a lungul cheiului Stadsgård, dar frână și schimbă direcția chiar înainte de Danvikstullsbro, la granița cu Nacka. O luă pe Tegelviksgatan și apoi la stânga, spre Alsnögatan, și se opri în fața rampei care bloca singura cale de acces cu mașina spre Danviksberg.

Se dădu jos în întuneric și scutură legătura de chei până când găsi bucata de metal pe jumătate cât o cheie obișnuită, o purtase mult timp la el, mai ales că în ultimii ani se întâlniseră destul de des. Deblocă și apoi închise la loc bariera și conduse încet pe drumul întortocheat care ducea spre vârful muntelui și cafeneaua în aer liber care își aștepta de zeci de ani clienții cu melci cu scorțișoară și vedere asupra întregii capitale.

Opri într-un loc de parcare părăsit și ascultă susurul apei care se vărsa în Saltsjö la capătul stâncii. Cu câteva ore în urmă, locul fusese însuflețit de vizitatori, de perechi care se

ținuseră de mână în timp ce discutaseră sau au tânjit unul după altul, sau doar își băuseră cafeaua cu lapte învăluiți de genul acela de liniște dintre doi oameni care știu că-și aparțin. Pe o bancă se vedea o ceașcă de cafea uitată acolo, pe o alta, câteva tăvi de plastic cu niște șervețele mototolite. Se așeză lângă cafeneaua cu jaluzelele de lemn trase și cu o masă legată cu lanțuri de o greutate din beton. Piet Hoffmann privi orașul în care-și petrecuse cea mai mare parte din viață, dar în care se simțea în continuare un străin, un om în trecere care urma să plece din nou spre adevărata lui destinație.

Auzi pașii.

Undeva în spatele lui, în negură.

Mai întâi doar încet, undeva destul de departe, picioarele atingeau suprafața dură și compactă, apoi mai aproape, mai ușor de distins, pietrișul scârțâia sub tălpile cuiva, cu toate că persoana respectivă voia să umble cât mai discret.

— Piet.

— Lorentz.

Un bărbat brunet, bine făcut, cam de vârsta lui.

Se îmbrățișară ca de obicei.

— Cât ai la tine?

Brunetul vânjos se așeză în fața lui și-și sprijini coatele pe masa care se îndoi puțin sub greutatea lor. Se cunoșteau de exact zece ani. Era unul dintre puținii oameni în care avusese încredere până acum.

— Zece kile.

Fuseseră închiși amândoi la Österåker. În aceeași secție, în celule vecine. Cei doi bărbați se apropiaseră mai mult decât ar fi făcut-o dacă s-ar fi cunoscut în alte împrejurări, devenind cei mai buni prieteni, fără să-și dea măcar seama, în locul acela unde nu prea aveau de ales.

— Cât de tare?

— Treizeci la sută.

— Ce fabrică?

— Siedlce.

— Floricele. E bine. Las' că le place. Și măcar nu mă mai bat la cap cu calitatea. Dar să știi că eu unul… nu prea suport

mirosul ăla.

Lorentz era singura persoană despre care n-avea să-i povestească niciodată lui Erik. Îi plăcea de el. Avea nevoie de el. Lorentz vindea marfa pe care o preparase el din ce-i mai rămânea, ca să mai facă niște bani și pe cont propriu.

— Dar treizeci la sută… eu zic că-i cam mult pentru Plattan și Centralen. Niciunul din ăia n-au voie să ia mai mult de cincișpe' la sută, altfel ne ducem dracului. Marfa asta… mă rog, o s-o vând prin cluburi, puștii vor din astea tari și își permit să cumpere.

Erik își dăduse seama că mai exista o persoană implicată, al cărei nume n-avea să-l afle. Dar știa și de ce. Așa că Piet putea să facă bani în continuare, în timp ce Erik și colegii lui se prefăceau că plouă, ba mai mult, uneori îi și ușurau treaba, în schimbul ajutorului său.

— Zece kile din asta de treizeci e al dracului de mult. Și o iau, nu zic nu. O iau pentru că m-ai rugat. Dar… și acum ca între prieteni, Piet… ești sigur că știi ce faci, în caz că cineva se apucă să pună întrebări?

Cei doi se priviră. Ar fi putut fi o întrebare incomodă, care ascundea altceva. Îndoială. Provocare. Dar nu era așa ceva. Lorentz vorbise serios și Piet știa că întrebarea lui însemnase doar că-și făcea griji pentru el. Mai demult se rezumase la a prepara câte puțin pentru el din livrările care nu puteau fi localizate și care urmau să fie vândute mai departe, dar de data asta avea nevoie de mai mulți bani și din motive diferite, așa că recipientele sigilate cu amfetamină nepreparată se mutaseră din ventilatorul de pe pod în sacoșa IKEA la doar câteva ore după vizita lui Henryk.

— Da, știu ce fac. Dacă la un moment dat o să fiu nevoit să folosesc tocmai banii ăștia, o s-o fac pentru că n-o să mai am timp să răspund la întrebări.

Lorentz nu mai puse nicio întrebare.

Învățase cu timpul că toți aveau propriile motive și toți făceau o alegere și dacă cineva nu voia să vorbească despre asta, era mai bine să nu-l forțezi.

— Îți iau cincizeci de mii pentru explozibil. M-ai luat cam

din scurt, Piet, și m-a costat mai mult decât de obicei.

Un gram, o sută de coroane. Zece kilograme, un milion.

Nouă sute cincizeci de mii în bani gheață și restul în explozibil.

— Ai adus tot ce trebuie?

— Pentrit.

— N-ajunge.

— Și nitroglicerină. Viteză de detonare mare. Ambalat în buzunare de plastic.

— Așa îmi și trebuie.

— Detonatorul și fitilul de siguranță le primești gratis, din partea firmei.

— Dacă zici tu.

— O să bubuie ca dracu'.

— Foarte bine.

— Faci cum vrei, Piet.

•

Cele două mașini stăteau cu portbagajele deschise în întunericul protector, în timp ce o sacoșă IKEA albastră cu zece cutii de câte un kilogram de amfetamină de treizeci la sută și o servietă maro cu nouă sute cincizeci de coroane și două pachete de explozibil își schimbară locul. Piet Hoffmann se grăbea, așa că după aceea a coborât imediat cu farurile stinse pe drumul îngust și întortocheat al muntelui Danvik, a deblocat bariera și a condus mai departe spre Enskede și casa după care tânjea tot timpul.

•

Își dădu seama prea târziu că o făcuse terci. Era așa de întuneric lângă drumul de acces spre garaj, încât nu văzuse deloc mașinuța roșie. Piet Hoffmann avansă încă vreo jumătate de metru, după care se lăsă în genunchi și căută mașina preferată a lui Rasmus în preajma roții din dreapta față. Nu era într-o formă prea grozavă, dar dacă îi colora ușa cu o cariocă roșie ca să acopere lacul ciobit și îi îndrepta scărița cea albă de pe acoperiș, poate că ar fi putut intra din nou în circuit în lada cu nisip sau pe podeaua de la etaj.

Celelalte mașinuțe de pompieri erau în casă și dormeau. Pe

sub paturi, uneori chiar și *în* paturile băieților pe care urma să-i strângă tare, tare în brațe peste câteva ore.

Deschise portbagajul și privi lichidul maro ascuns în spate, în spatele roții de rezervă, ezită, apoi scoase două pachete mai mici și lăsă cele nouă sute cincizeci de mii de coroane în bancnote în mașină.

Păși încet în umbra grădinii.

Nu aprinse lumina decât când ajunse în bucătărie și închise ușa, nu voia s-o trezească pe Zofia cu zgomote enervante sau să se sperie de niște picioare goale în drum spre toaletă sau spre frigider. Se așeză la masa curată, cu dungile lăsate de lavetă strălucind în continuare. Aveau să ia micul dejun aici în câteva ore, împreună, cu fețele și mâinile mânjite, neîndemânatici și zgomotoși.

Cele două pachete zăceau în mijlocul mesei. Nu le controlase, nu făcea niciodată asta, îi ajungea că-i fuseseră livrate de Lorentz. Primul semăna cu un suport îngust pentru creioane, îl deschise și scoase din el o bucată lungă de sfoară. Așa arăta, cel puțin, ca o sfoară lungă și subțire, de optsprezece metri. Dar cineva care știa câte ceva despre explozibili își dădea seama că era cu totul altceva. Cordon detonant, adică diferența dintre viață și moarte. Îl desfășură, îl pipăi și apoi îl tăie în două la mijloc și puse înapoi două sfori de câte nouă metri. Celălalt pachet era mai degrabă pătrățos, un suport din plastic cu douăzeci și patru de buzunărașe, asemănătoare cu cele din albumul verde în care își păstra tatăl lui colecția de monede, monede provenind dintr-o epocă în care orașul lui se numea Königsberg, nu cine știe ce valoroase, după cum aflase odată când organismul lui nu rezista fără droguri și senzația de evadare. Încercase să le vândă și și-a dat seama că bucățile alea de metal n-aveau să fie niciodată erodate și nici valoroase pentru vreun colecționar, poate doar pentru tatăl lui care le considera niște relicve dintr-un timp apus. Pipăi cu grijă fiecare buzunăraș umplut cu lichid transparent, adică patru centilitri de nitroglicerină împărțiți în douăzeci și patru de compartimente din plastic.

De undeva se auzi un țipăt.

Piet Hoffmann deschise ușa.

Același țipăt din nou, apoi liniște.

Se pregătea să urce, era Rasmus care avea din nou coșmaruri, dar de data asta se liniștise fără consolări.

Hotărî să coboare în pivniță, la cabinetul de arme privat aflat într-una dintre boxe. Îl deschise și le zări, erau mai multe pe un raft. Luă una și urcă din nou.

Cel mai mic revolver din lume, *SwissMiniGun,* cam cât o cheie de contact.

Le cumpărase direct de la fabrica din La Chaux-de-Fonds primăvara trecută, cu niște gloanțe de șase milimetri în încărcător, suficient de puternice încât să ucidă un om. Cântări arma în palmă, legănându-și brațul deasupra mesei: câteva grame care puteau curma viața cuiva în caz de nevoie.

Închise din nou ușa de la bucătărie și începu să taie cele două capete ale gărzii trăgaciului cu o pânză de traforaj, bucata de metal care înconjura și proteja trăgaciul era prea mică și nu-i încăpea degetul, trebuia să-l demonteze ca să poată trage; victima avea să se prăbușească în câteva secunde.

Ținu apoi revolverul în miniatură cu doar două degete, îl ridică și ținti spre mașina de spălat vase, prefăcându-se că apasă trăgaciul.

O armă mortală la fel de scurtă ca un chibrit, dar chiar și așa, prea lungă.

De aceea avea s-o demonteze în bucăți și mai mici cu șurubelnița de ceasornicar, o amintire de la bunica lui din Kaliningrad, care o păstra în sertarul de sub mașina de cusut din dormitorul ei – pentru el, copilul de șapte ani, era la fel de mare ca o piesă de mobilier. Deșurubă cu grijă primul șurub de pe patul de lemn al armei și îl puse apoi pe fața de masă albă de pe blatul de bucătărie ca să-l vadă. Nu trebuia să dispară sub nicio formă. Următorul se afla pe partea cealaltă a patului de lemn, puțin mai aproape de trăgaci. Apropie apoi vârful șurubelniței de pivotul din mijlocul revolverului, îl lovi ușor de câteva ori până când sări din loc și arma de lungimea unui chibrit se desfăcu în șase bucăți distincte: două jumătăți de pat de lemn, carcasa cu țeava și mecanismul de alimentare

cu trăgaciul, camera cartușului cu șase gloanțe, culata și încă o piesă care n-avea nicio denumire. Vârî fiecare piesă într-o pungă de plastic, împreună cu cei optsprezece metri de fitil și patru centilitri de nitroglicerină ambalată în niște săculeți de plastic subțiri și puse apoi totul peste cele nouă sute cincizeci de mii de coroane aflate într-o geantă maro, ascunsă în spatele roții de rezervă din portbagajul mașinii.

•

Piet Hoffmann stătuse pe unul dintre scaunele din jurul mesei de bucătărie și văzuse cum lumina zorilor alungă negura nopții. O așteptase ore în șir, dar abia acum îi auzi pașii grei pe scările de lemn, mersul ei tipic când nu dormea destul, felul ei de a-și trânti tălpile de podea. Obișnuia să asculte pașii oamenilor, era ceva strâns legat de sufletul lor, îi venea întotdeauna mai ușor să-și dea seama în ce dispoziție se afla persoana respectivă dacă închidea ochii în timp ce el sau ea se apropia.

— Salut.

Femeia tresări când îi vorbi pentru că nu-l observase.

— Salut.

Pregătise deja cafeaua și-i turnă în ceașcă, cu puțin lapte, cum îi plăcea ei dimineața. Îi duse ceașca femeii frumoase, ciufulite și somnoroase, îmbrăcată în halat de baie și ea o luă, abia mijind ochii obosiți, probabil că o jumătate din noapte și-o petrecuse furioasă, iar cealaltă, dormitând într-un pat de copil cu febră.

— N-ai dormit deloc.

Nu era nervoasă, nu se repezise la el, era doar obosită.

— Asta e.

Puse pe masă niște pâine, unt și cașcaval.

— Le-a mai scăzut temperatura?

— Da, se pare că le-a trecut. Cel puțin deocamdată. O zi, două, poate acasă, și le trece de tot.

Se auziră alți pași, mult mai ușori, niște picioare care se însuflețeau de îndată ce părăseau patul și atingeau podeaua. Hugo era mai mare, dar se trezea în continuare primul. Piet se duse la el, îl ridică în brațe și îi sărută obrajii moi.

— Ești țepos.

— Nu m-am bărbierit încă.

— Ești mai țepos decât de obicei.

Scoaseră trei farfurii adânci, linguri, pahare. Se așezară cu toții, doar locul lui Rasmus era gol, obișnuiau să-l lase să doarmă cât voia el.

— Am eu grijă de ei azi.

Femeia știuse că o să se ofere. Dar i-a fost greu să-i spună asta. Pentru că nu era adevărat.

— Toată ziua.

Cu câteva ore în urmă, pe masa așternută se aflaseră nitroglicerină, fitilele și un revolver încărcat. Acum, terciul din fulgi de ovăz, iaurtul și pesmeții se înghesuiau pe aceeași suprafață. Fulgii de cereale se sfărâmau zgomotos și un pahar de suc de portocale pătă podeaua, ca de obicei când luau micul dejun, până când Hugo trânti lingura pe masă.

— De ce sunteți supărați unul pe celălalt?

Piet îi aruncă o privire scurtă Zofiei.

— Nu suntem supărați.

Vorbise întors spre fiul lui mai mare și-și dăduse imediat seama că un copil de cinci ani nu putea fi mulțumit cu un răspuns simplu. Băiatul îl privi cu niște ochi care solicitau un răspuns mai în detaliu.

— De ce minți? V-am văzut. *Sunteți* supărați.

Piet și Zofia se priviră din nou, apoi femeia hotărî să răspundă.

— Am *fost* supărați. Dar, gata, nu mai suntem.

Piet Hoffmann îi aruncă o privire plină de recunoștință fiului său și simți cum i se relaxează umerii. Fusese atât de încordat și tânjise atâta după răspunsul acesta, dar nu îndrăznise s-o întrebe singur.

— Bine. Nimeni nu e supărat. Atunci mai vreau niște sendvișuri și niște fulgi.

Mâinile lui de copil de cinci ani presărară și mai mulți fulgi peste cei aflați deja în farfurie, apoi făcură un sendviș cu cașcaval și îl puseră lângă celălalt, încă neînceput. Părinții lui hotărâră să nu-i zică nimic, în dimineața aceea avea voie să

facă ce voia. În clipa aceea era mai înțelept decât oricare dintre ei.

•

Se așeză pe scările din lemn de lângă ușa de la intrare. Soția lui tocmai plecase și el nu apucase să-i spună ce trebuia, pur și simplu, nu avusese cum. În seara aia. În seara aia o să vorbească cu ea. Despre tot.

Le dădu câte o doză de Alvedon lichid lui Hugo și lui Rasmus, de îndată ce spatele ei dispăru pe poteca îngustă dintre casele familiei Samuelsson și Sundell. Apoi le mai administră câte o jumătate. Peste treizeci de minute, febra dispăru de tot și băieții se îmbrăcară ca să se ducă la grădiniță.

Mai avea la dispoziție douăzeci și una de ore și jumătate.

•

Piet Hoffmann comandase cea mai comună mașină suedeză, un Volvo argintiu. Dar nu era pregătită, nu făcuseră nici curățenie în ea, nici verificarea tehnică. Hoffmann se grăbea, așa că alesese un Volkswagen Golf roșu-aprins, următoarea mașină în topul preferințelor suedezilor.

Cineva care vrea să treacă neobservat, fără ca oamenii să-și aducă aminte de el, trebuie să iasă în evidență cât mai puțin.

Parcă lângă cimitir, la o mie cinci sute de metri de zidul impunător din beton. Se afla în fața unei pante lungi și deschise până jos, cu iarbă verde într-o parte și alta, încă abia încolțită. Într-acolo se îndrepta acum. Spre penitenciarul Aspsås, una dintre cele trei închisori de maximă securitate din țară. Avea să fie reținut, arestat, judecat și condamnat și urma să stea închis într-o celulă timp de zece, poate douăsprezece sau maximum paisprezece zile.

Coborî din mașină și mîji ochii spre soare și vânt.

Avea să fie o zi frumoasă, dar întors spre zidul unei închisori, nu putea să se gândească la nimic în afara urii de dincolo.

După douăsprezece luni nenorocite petrecute în spatele unui alt zid asemănător, era singurul lucru pe care-l mai simțeai.

Mult timp crezuse că era vorba de ceva simptomatic, ura omului tânăr față de tot ce îngrădea și anula libertatea. Însă n-avea dreptate. Nu mai era atât de tânăr, dar sentimentul acela era la fel de intens, nu trebuia decât să vadă zidul. Aceeași ură împotriva rutinei, a represiunii, a alienării, a ușilor închise, a atitudinilor, a activităților de lucru manual folosind cuburile de lemn din atelier, a veșnicei suspiciuni, a mutatului disciplinar la alte închisori, a probelor de urină, a percheziților. Ura împotriva gardienilor, a gaborilor, a uniformelor, a regulilor, a oricui reprezenta societatea, ura aceea împuțită pe care o împărtășise cu ceilalți, singurul lucru pe care-l aveau în comun, asta și drogurile și singurătatea. Ura îi făcuse să comunice, chiar să aibă un scop oarecare, era mai bine să urască decât să n-aibă niciun scop.

De data asta avea să fie închis pentru că așa hotărâse el și n-avea timp să simtă nimic acum, nu-și putea permite, era acolo ca să-și termine treaba și apoi să iasă definitiv din joc.

Stătea în soarele dimineții și în vântul ușor lângă mașina închiriată. Departe de tot, la un capăt al zidului înalt se distingeau câteva case identice, din cărămidă roșie, cu un singur etaj, o comunitate formată din oameni care aveau de-a face cu închisoarea, într-un fel sau altul. Cei care nu lucrau ca gardieni pe un coridor cu celule, puteau munci la firma de construcții care repara podeaua din aripa C, sau la restaurantul care livra porțiile de mâncare gătite în prealabil pentru deținuți, sau ca electricieni care montau sisteme de iluminat în curtea interioară. Oamenii care trăiau în libertate dincoace de zidurile închisorii din Aspsås erau complet dependenți de cei ce erau închiși de partea cealaltă.

Îți garantez că n-o să fii condamnat pentru ce s-a întâmplat pe Västmannagatan 79.

Reportofonul digital era tot acolo, într-unul din buzunarele pantalonilor. Ascultase vocea femeii de nenumărate ori în ultimele ore, piciorul lui drept și microfonul fuseseră lipite tot timpul și acum cuvintele ei se distingeau ușor.

Îți garantez că o să-ți oferim tot sprijinul necesar ca să-ți poți îndeplini misiunea dinăuntru.

Deschise poarta. Poteca așternută cu pietriș fusese greblată de curând, iar acum fiecare pas șterge munca unui administrator grijuliu. Privi mormintele bine întreținute, dreptunghiulare, pietrele simple pe o bucățică de peluză, ca un semn că oamenii își păstrau tabieturile și după moarte, conviețuind la o oarecare distanță unii de alții, dar suficient de aproape încât să nu fie singuri vreodată, într-un loc care nu era prea pompos sau prea mare, dar care fusese delimitat cât se poate de clar.

Cimitirul era încadrat de un zid de piatră și niște copaci plantați cu mulți ani în urmă, aflați la o distanță la fel de egală ca atunci, cu suficient spațiu ca să crească, dar și destul de apropiați ca să lase impresia de gard protector. Hoffmann se apropie și văzu că erau niște arțari germani, abia îmbobociți, care se legănau ușor în bătaia vântului ce sufla cu doi-cinci metri pe secundă. Privi apoi crengile mai mici care se mișcau și ele, vântul se înteți și sufla cu șapte-zece metri pe secundă. Își lăsă capul pe spate, uitându-se după ramurile mai groase care încă stăteau neclintite: mai era puțin până la cincisprezece metri pe secundă.

Ușa masivă din lemn era deschisă și Hoffmann intră într-o biserică prea mare, cu tavan alb înalt și altar în capăt, părea că întreaga comunitate din Aspsås ar fi încăput acolo și ar mai fi rămas niște locuri libere pe băncile tari, o clădire dintr-o epocă în care puterea era sugerată prin dimensiuni exagerate.

Sala cea mare era aproape goală, doar un paracliser muta niște scaune simple de lemn de lângă cristelniță, iar dinspre balconul cu orga se auzea un hârșâit.

Intră și puse o bancnotă de douăzeci de coroane într-o cutie a milei de pe masa de lângă intrare și apoi dădu din cap spre paracliserul care auzise zgomotele și se întorsese. Ieși din nou prin culoarul dintre sala cea mare și ușa principală, se asigură că nu-l urmărește nimeni și deschise ușa gri din dreapta lui.

Urcă cu pași grăbiți.

Scările abrupte fuseseră montate într-o perioadă când oamenii erau mai scunzi. Ușa se deschise lin, după ce o forță ușor cu o rangă strecurată într-o crăpătură dintre cadrul și

rama ușii. O scară simplă din aluminiu stătea sprijinită de o intrare strâmtă ce dădea spre turnul bisericii.

Hoffmann se opri.

Un sunet se strecurase până sus la el. Era dangătul înfundat al orgii.

Zâmbi dându-și seama că hârșâitul neplăcut dinspre balcon era făcut de cantorul care alegea psalmii pentru predica din ziua respectivă.

Scărița de aluminiu se legănă când scoase cleștele pentru țevi din geanta de pe umăr și forță lacătul de la ușă. O smulse din loc cu o smucitură puternică. Deschise trapa din tavan și urcă în podul turnului, ferindu-se de clopotul din fier forjat.

Mai avea o ușă.

O deschise și ieși pe balcon. Priveliștea era atât de frumoasă, încât fu nevoit să se oprească și să privească linia orizontului, pădurea, cele două lacuri și ceea ce părea vârful ascuțit al unui munte undeva în depărtare. Se ținu de balustradă și cercetă spațiul strâmt, în care însă avea loc să se întindă. Vântul care până atunci doar se jucase cu frunzele și cu ramurile mai mici de la nivelul solului, bătu acum mai tare, acolo sus, balconul se cutremură puțin când se propti în el și încercă să-l smulgă din loc. Privi zidul și sârma ghimpată și clădirea cu gratii în fața ferestrelor. Penitenciarul Aspsås părea la fel de urât de acolo, nimic nu-i obtura vederea, nimic nu ascundea curtea interioară cu deținuții, fiecare rând obscur de gratii, fiecare ușă încuiată din beton.

Și… c-o să ne ocupăm de tine după ce-ai terminat treaba. Se presupune că după aceea ești condamnat la moarte, știu asta, că nu mai ai ce căuta în lumea interlopă. Dar o să-ți dăm o viață nouă, o identitate nouă și bani ca să o iei de la capăt, undeva în străinătate.

Vocea din reportofon era la fel de clară, în ciuda vântului monoton.

Îți garantez asta în calitate de secretar de stat al Ministerului justiției.

Dacă reușea.

Dacă activitatea lui din spatele zidurilor ălora avea să fie

exact cum plănuiseră, ar fi însemnat că era condamnat la moarte, că trebuia scos de acolo și făcut dispărut.

Lăsă geanta jos și extrase din buzunarul exterior un cablu subțire, negru și două emițătoare argintii, de mărimea unei monede de cinci öre, cuplă emițătoarele la cele două capete ale cablului de jumătate de metru și îl fixă de balustradă cu niște pastă de lipit, îndreptându-l spre clădirea închisorii, dar fără a-l expune pentru cel care ar fi ieșit pe balconul bisericii.

Se lăsă pe vine și îndepărtă cu un cuțit o bucată din învelișul de plastic al cablului, până când dezveli firul de metal, apoi fixă și următoarea bucată și o trase în afara balustradei. Se întinse pe jos, se târî lângă balustradă și legă de ea ceva ce semăna cu un ciob de sticlă canelată.

Întotdeauna singur.

Se aplecă peste marginea balustradei și verifică dacă cele două cabluri, cele două emițătoare și bateria solară fuseseră montate cum trebuie pe dinafara balustradei.

Să ai încredere doar în tine.

Persoana care avea să iasă și să spună ceva pe balconul acela n-avea să știe că fiecare cuvânt, fiecare propoziție rostite de el sau de ea, aveau să fie recepționate de un om care urma să-și ispășească pedeapsa acolo jos, în spatele zidurilor închisorii Aspsås.

•

Zăbovi și mai admiră o dată priveliștea.

Doi poli extremi, atât de apropiați și de îndepărtați în același timp.

Dacă stătea pe balconul bătut de vânt al turnului bisericii, cu capul ușor înclinat, putea să vadă lacurile strălucitoare și vârfurile copacilor pădurii și cerul de un albastru nemărginit.

Dacă și-l înclina și mai mult, întâlnea două universuri, cel de acolo și cel propriu, nouă clădiri de beton pătrățoase, care de la distanță păreau un orășel construit din piese Lego, unde trăiau cei mai periculoși infractori ai țării, adunați într-un loc, condamnați la zile reduse la așteptare.

Piet Hoffmann știa că avea să fie desemnat om de serviciu în corpul B, aceasta fiind una dintre condițiile puse la

întâlnirea de la Guvern, una dintre sarcinile pe care trebuia să le rezolve directorul general al penitenciarului. Se concentră așadar asupra pieselor Lego încadrate de zidul de aproximativ șapte metri și cercetă printr-un binoclu fiecare colț al clădirii pe care n-o cunoștea încă, dar care, peste câteva săptămâni, avea să devină o parte din cotidianul său. Se opri asupra unei ferestre de la etajul trei, în zona atelierului, cel mai mare loc de muncă din penitenciarul Aspsås, pentru deținuții care au ales să nu meargă la școală. Era o fereastră aflată în apropierea acoperișului, cu sticlă securizată și gratii dese, dar cu toate astea, reușea să-i distingă cu binoclul pe cei care lucrau la mașinile din atelier, fețele și ochii care din când în când se întorceau și se uitau în afară, cuprinși de dor. Nimic mai periculos, când tot ce puteau face era să numere zilele și să aștepte să treacă timpul.

•

Un sistem închis, fără căi de evadare.

Dacă mă dau de gol. Dacă mă frig. Dacă sunt singur.

N-o să mai aibă de ales.

O să moară.

•

Se întinse pe podeaua balconului, se târî până la balustradă și mimă că trage cu un pistol imaginar spre fereastra pe care o alesese de curând, aflată la etajul trei al corpului B. Se uită la copacii plantați de-a lungul zidului cimitirului. Vântul se întețise și legăna acum și crengile mai mari.

Puterea vântului: *doisprezece metri pe secundă. Ajustează unghiul cu opt grade spre stânga.*

Ținti cu arma lui imaginară spre capetele celor care se plimbau dincolo de geamurile atelierului. Deschise geanta și scoase dispozitivul de măsurat și-l îndreptă spre aceeași fereastră.

Până atunci estimase c-ar fi vorba de vreo mie cinci sute de metri.

Controlă display-ul și zâmbi ușor.

Distanța dintre balconul din turnul bisericii și fereastra securizată era de exact o mie cinci sute de metri.

Distanță: *o mie cinci sute de metri. Vedere neobturată. Viteză de impact*: *trei secunde, din momentul tragerii.*

Își încleștă degetele în jurul armei inexistente.

•

Ceasul arăta zece fără cinci când trecu pe lângă morminte și arțarii germani protectori și o luă spre mașina parcată în afara porții cimitirului pe poteca greblată frumos. Se încadrase în timp, reușise să pregătească tot ce trebuia în biserică și avea să fie primul vizitator al bibliotecii din Aspsås care urma să deschidă în curând.

Era o clădire separată, înghesuită între bancă și magazinul alimentar ICA din mica piațetă, iar bibliotecara în jur de cincizeci de ani, care îl întâmpină, era la fel de prietenoasă precum părea la prima vedere.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Imediat. Trebuie să verific câteva titluri.

Copiii aveau colțul lor amenajat cu perne, scaune joase și cărți cu Pippi Șosețica, așezate în trei teancuri egale, iar cei care voiau să studieze sau doar să citească în liniște o puteau face la trei mese simple. Mai exista și o canapea cu căști pentru cei care voiau să asculte muzică și câteva calculatoare cu acces la internet. Era o bibliotecă mică, dar frumoasă, amenajată cu gust, în care liniștea era prețuită, aflată în contrast cu zidul închisorii care domina priveliștea, indiferent pe care fereastră te uitai, simbol al neliniștii și al siguranței, în același timp.

Se așeză la unul dintre monitoarele de lângă biroul de împrumuturi și căută în catalogul bibliotecii. Avea nevoie de șase titluri și le căută pe cele care nu fuseseră împrumutate demult.

— Uitați, aici.

Femeia amabilă citi bilețelul cu scrisul lui de mână.

„Byron *Don Juan* Homer *Odiseea* Johansson *Din adâncurile inimii suedeze* Bergman *Marionetele* Bellman *Scrieri despre viața mea* Colecția Atlantis de Literatură universală *Peisajul francez*.”

— Poezie… și niște titluri pe care… nu, nu cred că avem nimic din astea aici, sus.

— Am văzut.

— O să dureze ceva până când le găsesc.

— Am nevoie de ele acum.

— Sunt singură aici… și… sunt jos, în depozit. Așa le numim. Cărți solicitate rar.

— V-aș fi foarte recunoscător dacă ați putea să le aduceți acum. Mă grăbesc puțin.

Femeia oftă, însă ușor, ca și când i s-ar fi pus în cârcă o sarcină care, de fapt, îi făcea plăcere.

— Oricum, sunteți doar dumneavoastră aici. Și mai e până la prânz, când începe agitația. O să cobor puțin până la subsol dacă aruncați un ochi pe-aici.

— Mulțumesc. Și căutați doar exemplarele cu coperte tari.

— Poftim?

— N-am nevoie de alea ponosite, cu copertele făcute praf, sau de alea care sunt legate prost.

— Avem cărți cu coperte de carton. Sunt mai ieftine. Și e același conținut.

— Am nevoie de exemplare cartonate. E vorba despre cum citesc. Sau, mai bine zis, despre *unde* citesc.

Piet Hoffmann se așeză pe scaunul bibliotecarei de la recepție și așteptă. Mai fusese aici și împrumutase cărți care nu prea erau populare și, de aceea, se păstrau în depozitul de la subsol, dar și din alte biblioteci din comitatul respectiv, care găzduia închisorile cele mai sigure din țară. Împrumutase cărți de la biblioteca orășenească din Kumla, care avea clienți și din închisoarea Kumla, sau de la cea din Södertälje, cu cititori din penitenciarul Hall. Și când deținuții de dincolo de zidurile acelea aflate la doar câteva sute de metri de el își comandau cărți, era clar că ele proveneau din biblioteca aceasta din Aspsås, și dacă erau păstrate în magazie, clientul putea fi sigur că va primi exact exemplarul pe care l-a comandat.

Femeia respiră zgomotos când deschise ușa de tablă dinspre subsol.

— Cam abrupte scările astea.

Zâmbea.

— Și probabil n-ar strica să mai fac un pic de jogging.

Puse șase cărți pe tejgheaua de la împrumuturi.

— E bine așa?

Cărți cartonate. Mari. Grele.

— Lalele și poezie.

— Poftim?

— Exact cum am vrut.

•

Piața pustie din Aspsås era măturată de vânt, dar și scăldată de soare. O femeie bătrână se deplasa cu greu cu cadrul pe pietrele cubice, un bărbat cam de vârsta ei, cu niște pungi de plastic pe ghidonul bicicletei, căuta cutii de bere returnabile prin coșul de gunoi. Piet Hoffmann părăsi încet sătucul în care urma să se întoarcă peste zece zile, închis într-o dubă ce transporta pușcăriași, cu cătușe la mâini.

— Și totuși, aș vrea să știu cum o să procedați.

— Am mai făcut asta de trei ori.

Un sistem închis, fără căi de evadare.

Un informator demascat, un turnător, la fel de disprețuit pe coridorul ferecat ca un violator sau un pedofil, fiind mereu pe treapta cea mai de jos a ierarhiei acceptate în închisorile europene și care investea cu putere ucigașii și traficanții de droguri.

O să fii grațiat oficial. Din motive umanitare. Nu-i nevoie să fim mai expliciți. Ajunge să invoci motive umanitare sau probleme de sănătate ca să obții o ștampilă cu „clasificat" de la Ministerul Justiției.

Dacă se întâmpla ceva, promisiunea ei era singurul lucru de care se putea agăța. Asta și faptul că pregătise terenul.

Aruncă o privire asupra ceasului de la bord. Îi mai rămăseseră optsprezece ore.

Mai avea vreo zece kilometri până la Stockholm. Conducea puțin cam repede prin suburbiile adormite, când îi sună unul dintre cele două telefoane mobile. Vocea femeii trăda iritare, era una dintre educatoarele de la Hagtornsgården.

Amândoi băieții aveau temperatură.

O luă spre Enskededalen, era ziua în care trebuia să aibă

grijă de ei și Alvedonul nu mai avea efect.

•

Era o femeie inteligentă, cu câțiva ani mai tânără decât el. Rasmus și Hugo fuseseră mereu în siguranță sub supravegherea ei.

— Nu înțeleg de ce faceți asta.

Aceeași femeie care-l sunase când băieții făcuseră febră cu două zile în urmă. Acum stătea în fața lui, în biroul grădiniței, și se uita la el în timp ce băieții îl așteptau pe o bancă din fața sălii de joacă.

— De ce… cum… nu e deloc bine, și mai ales după atâția ani, mai ales din partea dumneavoastră… Mie să nu-mi veniți cu trucuri din astea cu Alvedon. Nu, nu înțeleg.

— Nu înțeleg la ce vă re…

Începu să se apere ca de fiecare dată când cineva îi aducea niște acuzații. Dar apoi amuți. Nu se afla în mijlocul unei anchete, educatoarea nu era o polițistă și nu îl acuza de o infracțiune.

— Știți bine că grădinița noastră are niște reguli. Le cunoașteți prea bine. Amândoi. Reguli despre când sunt bineveniți copiii aici și când nu. Acesta este un loc de muncă, locul de muncă al unor adulți și locul de muncă al copiilor dumneavoastră și al altora.

I se făcu rușine și nu spuse nimic.

— Și-apoi… Piet, așa ceva nu-i face bine unui copil. Nici lui Hugo, nici lui Rasmus. N-ați văzut cum arată? Să stea aici când organismul lor se luptă cu febra… asta poate avea consecințe grave, să știți. M-ați înțeles?

Cum era un om care depășea o limită pe care a promis că n-o s-o depășească niciodată?

Cine era el?

— V-am înțeles. N-o să se mai întâmple niciodată.

Îi duse în brațe până la bancheta din spate a mașinii. Erau calzi și Piet le sărută frunțile.

O singură dată. Doar o singură dată.

Le explică frumos că trebuiau s-o facă. Dacă voiau să se facă bine. Le dădu câte o doză de Alvedon lichid.

— Nu vreau.

— Numai o dată și gata.

— E scârbos.

— Știu. E ultima dată. Promit.

Le sărută din nou frunțile și conduse într-o direcție pe care Hugo o recunoscu imediat: știa că nu se duceau spre casă.

— Unde mergem?

— La serviciul lui tata. Veniți și voi cu mine. Nu stăm decât puțin. Și după aia, gata, suntem liberi. Putem să ne ducem acasă.

Mai avea câteva minute până la intrarea dinspre Skanstull și Söderleden, apoi se îndreptă spre centru, spre Vasagatan și trecu pe banda cealaltă, în mijlocul tunelului de sub Södermalm, conduse spre Hornsgatan și Mariatorget. Parcă în fața magazinului de închiriat DVD-uri, înghesuit între Konsum și sala de bowling, și intră grăbit, cu privirea ațintită asupra banchetei din spate și alese trei filme cu Winnie ursulețul, împărțite în douăsprezece episoade. Copiii știau deja fiecare replică pe de rost, dar era un desen animat care nu-l deranja, sunetele scoase de actori nu erau atât de isterice ca de obicei când niște adulți țipau falsând la niște personaje desenate, încercând să se dea drept copii.

Următoarea oprire fu în fața porții de pe Vasagatan. Hugo și Rasmus erau la fel de fierbinți și de obosiți, așa că nu voia, pe cât posibil, să-i pună să meargă. Îl mai vizitaseră la sediul firmei Hoffmann Security AB de câteva ori, ca majoritatea copiilor care erau curioși unde lucrează mama sau tata, dar niciodată în timp ce lucra – pentru ei era doar un loc unde tata se ducea ca să-i aștepte cât ei se jucau la grădiniță.

O jumătate de kilogram de înghețată de vanilie, două pahare mari de coca-cola și două episoade cu ursulețul Winnie, cel cu mers legănat. Îi așeză în sala mare, în fața televizorului, cu spatele la masa de scris, și le spuse că el trebuie să urce puțin în pod, dar nu-l mai auzi nimeni, Iepurilă și măgărușul Eeyore voiau să-l convingă pe Winnie să se așeze într-un cărucior de lemn. Piet Hoffmann scoase trei cutii din gura de ventilație, le duse până jos și le așeză pe

podea, apoi eliberă masa de scris și se pregăti de lucru.

Cele șase cărți care-i aparțineau bibliotecii din Aspsås nu erau solicitate prea des și de aceea, bilețelul lipit cu scotch de pe prima pagină fusese însemnat cu „MAG”, cu litere scrise la mașina de scris.

Scoase punga de plastic cu revolverul în miniatură, demontat în bucățele.

Și cele două bucăți de fitil, a câte nouă metri fiecare.

Și un poșet de plastic cu patru centilitri de nitroglicerină, împărțit în douăzeci și patru de compartimente.

Și apoi o cutie cu amfetamină de treizeci la sută.

Scoase un baton de lipici, un pachet de lame și unul de foițe de rulat țigări din sertarul biroului, niște foițe subțiri și ușor de lipit, folosite de cei care preferau să-și facă țigările singuri.

Lalele.

Și poezie.

Deschise prima carte. *Don Juan,* de Lordul Byron. Era perfectă. Cinci sute patruzeci și șase de pagini. Coperte tari. Lungime, optsprezece centimetri, lățime, doisprezece centimetri.

Știa că se potrivea de minune. În ultimii zece ani prelucrase câteva sute de romane, antologii de poezie, eseuri, ascunzând în ele între zece și cincisprezece grame de amfetamină, fără să fi fost prins vreodată. De data asta avea să împrumute chiar el cărțile acestea și avea să le golească într-o celulă din penitenciarul Aspsås.

— O să am nevoie de trei zile ca să scot concurența din joc. În astea trei zile nu vreau să iau legătura cu nimeni. Și eu hotărăsc ce cantitate introduc.

Desprinse prima pagină imprimată pe hârtie groasă și tăie cu o lamă cusătura care susținea ultimele pagini ale cărții, până când cele cinci sute patruzeci și șase de pagini ale operei *Don Juan* se dezlipiră de cotor, fiind atașate doar de coperta din spate, apoi ajustă cu vârful lamei colțurile care atârnau desfăcute. Răsfoi până la pagina 90, smulse teancul de hârtie și o puse pe masa de scris, răsfoi până la pagina 390 și rupse

și următorul teanc gros și cusut laolaltă.

Astea erau paginile cu care voia să lucreze, cele dintre 91 și 390.

Pe chenarul paginii 91 desenă cu creionul un dreptunghi cu lungimea de cincisprezece centimetri și lățimea de un centimetru. Începu apoi să traseze conturul cu lama, înfigând-o din ce în ce mai adânc, milimetru cu milimetru, până când pătrunse prin toate cele trei sute de pagini din teanc. Degetele i se mișcau ușor, îndepărtând fiecare detaliu asimetric, fiecare franj atârnând. Puse foile înapoi și lipi cotorul cărții care acum avea un șanț proaspăt în marginea din stânga, lung de cincisprezece centimetri și lat de un centimetru, și o adâncime de trei centimetri. Pipăi marginile cu buricele degetelor și constată că suprafața era în continuare inegală, așa că hotărî să căptușească șanțul cu niște hârtie de rulat. Trebuia să obțină o suprafață netedă înainte de a umple gaura cu amfetamină și în cartea asta mai groasă avea loc pentru cincisprezece grame.

Primele nouăzeci de pagini erau în continuare neatinse și Hoffmann le așeză la loc, deasupra șanțului, apoi le lipi de cotor și de prima filă a coperții unu, după care presă opera clasică a Lordului Byron de tăblia mesei cu ambele mâini, până când se asigură că fiecare parte a cărții era la locul ei.

— Ce faci, tati?

Chipul lui Hugo apăru de după cotul lui, chiar lângă cartea modificată.

— Nimic. Citesc puțin. De ce nu te uiți la desene?

— S-a terminat.

Mângâie obrazul lui Hugo și se ridică. Mai erau două DVD-uri, ursulețul Winnie trebuia să mai mănânce niște miere și să fie boscorodit de Iepurilă, înainte de-a fi terminat toate pregătirile.

Piet Hoffmann dezmembra *Odiseea, Scrieri despre viața mea* și *Peisajul francez* folosind aceeași tehnică. Un deținut interesat de literatură care își ispășea pedeapsa în penitenciarul din Aspsås putea împrumuta toate cele patru volume pentru două săptămâni, cu tot cu cele patruzeci și două de grame de

amfetamină.

Mai avea două cărți.

Crestă o linie dreaptă cu lama în marginea din stânga a coperții cărții *Din adâncurile inimii suedeze* și în *Marionetele.* În prima ascunse câteva piese din care cineva priceput la arme ar fi putut construi un revolver în miniatură. Cel mai greu i-a fost cu butoiașul încărcat cu cele șase gloanțe, era mai lat decât își amintea, așa că îl strecură ușor în gaură, scoțând câteva hârtii de rulat. Era o armă care putea ucide dacă glonțul nimerea ținta. Fusese martor la asta pentru prima oară cu o jumătate de an în urmă, în Świnoujście, când o cârtiță drogată încercase să vomite două mii cinci sute de grame de heroină înainte de plecare, în toaleta din terminalul feribotului. Mariusz deschisese ușa și-o prinsese întinsă pe jos, cu o pungă în față. Nu-i spusese nimic, doar se apropiase suficient cât să poată trage și lipise țeava scurtă de pleoapa victimei, omorând-o cu un singur glonț. În următorul șanț săpat în ultima carte strecură percutorul care arăta ca un cui grosolan, și un receptor cât o monedă de cinci öre, genul pe care dacă-l ascunzi în ureche, poți să recepționezi sunete de la doi emițători, fixați cu pastă de lipit pe balustrada unui balcon dintr-o biserică.

Două bucăți de fitil subțire de nouă metri și un buzunar de plastic cu patru centilitri de nitroglicerină zăceau în continuare pe masa de scris. Aruncă o privire rapidă spre spatele îngust al copiilor care se uitau la un ursuleț gras desenat și izbucniră dintr-odată în râs. Capul ursulețului rămăsese prins într-un borcan cu miere. Hoffmann intră în bucătărie, desfăcu încă o cutie de înghețată și o puse între ei pe masă, mângâindu-l pe obraz pe Rasmus.

Fitilul și poșetul cu nitroglicerină erau cel mai greu de ascuns. Mai ales dacă nu voia să lase nicio urmă.

Alese cartea cea mai mare, *Din adâncurile inimii suedeze,* un volum lung de douăzeci și doi de centimetri și cu o lățime de cincisprezece, dezlipi prima și ultima filă de copertă, scobi cartonul poros din interior și-l înlocui cu explozibilul. Lipi foaia la loc, netezi marginile și frunzări fiecare carte ca să

vadă dacă toate cotoarele s-au lipit și verifică dacă fiecare șanț gol e suficient de camuflat încât să nu fie descoperit.

— Ce-i aia?

Fețișoara lui Hugo apăru din nou lângă birou, cel de-al doilea desen animat se terminase și el.

— Nimic.

— Dar *aia,* tati, ce e?

Îi arătase cu degetul cutia de metal lucioasă, umplută cu amfetamină de-o puritate de treizeci la sută.

— Aia? Ăăă… dextroză, zahăr, să zicem.

Hugo nu se clinti din loc. Nu se grăbea nicăieri.

— Nu vrei să le vezi pe toate? Mai e unul.

— O să vreau imediat. Cine o să primească scrisorile alea două?

Ochii lui curioși descoperiseră cele două plicuri de pe cabinetul pentru arme care fusese uitat deschis.

— Nu cred c-o să le trimit nimănui.

— Dar ai scris niște nume pe ele.

— O să le termin imediat.

— Ce scrie pe ele?

— Nu vrei să punem și filmul următor?

— Ăla e numele lui mami. Pe plicul alb. Seamănă cu el. Și pe ăla maro e un nume care începe cu E, am văzut.

— Ewert. Așa-l cheamă pe el. Pe omul care n-o să primească scrisoarea, cred.

În cel de-al nouălea episod din Ursulețul Winnie, Porcușorul își sărbătorea ziua de naștere și urma să plece într-o excursie cu Christopher Robin. Hugo se așează din nou lângă Rasmus și Piet Hoffmann verifică mai întâi conținutul plicului maro – un CD cu copia înregistrării, trei pașapoarte și un emițător – lipi pe el un timbru și îl puse în geanta maro de piele, împreună cu cele șase cărți ciopârțite împrumutate de la biblioteca din Aspsås. Se uită apoi în plicul alb pe care Hugo identificase numele Zofiei – o copie pe un CD, cel de-al patrulea pașaport și o scrisoare cu niște instrucțiuni – puse în el nouă sute cincizeci de mii de coroane în bancnote și îl strecură și pe acesta în geanta maro.

Mai avea cincisprezece ore.

Opri filmul cu ursulețul Winnie și își încălță băieții care începeau să facă febră din nou, intră în bucătărie și se duse la frigider, mută cincizeci de lalele cu boboci închiși într-o geantă frigorifică și o cără până la mașină, împreună cu geanta de piele, iar când ieși cu cei doi băieți afară, descoperi că pe parbrizul mașinii fusese lipită o amendă pentru parcare într-un loc nepermis.

•

Se uită la fețele roșii de pe bancheta din spate.

Trebuia să mai oprească doar în două locuri.

Apoi avea să-i culce în așternuturi noi și avea să stea și să se uite la ei până când Zofia se întorcea acasă.

Îi lăsă în mașină și intră în sediul Băncii Comerciale de pe Kungsträdgården, coborî la subsol, la seiful în care se afla un șir întreg de casete de valori. Deschise caseta goală cu una dintre cele două chei pe care le purta asupra lui și așeză în ea plicul alb și pe cel maro, o încuie și urcă după un minut în mașină, apoi se îndreptă spre Södermalm și Hökens Gata.

Se uită la ei din nou. Îi era atât de rușine.

Depășise limitele. Avea pe bancheta din spate doi băieți la care ținea cel mai mult pe lume și niște amfetamină și nitroglicerină în portbagaj.

Înghiți în sec. Nu trebuiau să-l vadă plângând, nu voia asta.

•

Se opri cât îndrăzni de aproape de intrarea de pe Hökens Gata, numărul 1. Ceasul arăta cinci fix. Erik intrase deja prin poarta cealaltă.

— Nu mai vreau să merg.

— Știu. Numai până aici. Și după aceea ne ducem acasă. Îți promit.

— Mă dor picioarele. Tati, mă dor rău de tot.

Rasmus se așeză pe prima treaptă. Mâna îi era caldă când Piet o luă între palme. Îl ridică cu un braț și apucă geanta frigorifică și cea de piele cu mâna cealaltă. Hugo trebuia să urce singur fiecare treaptă abruptă. Dar când ești copilul mai mare, trebuie să faci și din astea din când în când.

Urcară trei etaje până la ușa pe care scria LINDSTRÖM. Aceasta se deschise de dinăuntru, ca de obicei, exact când ceasul de mână începu să piuie, semnalând ora exactă.

— Hugo, Rasmus. Pe nenea îl cheamă Erik.

Mâinile mici se întinseră ca să salute și Hoffmann zări ochii furioși ai lui Erik Wilson, *ce dracu' caută ei aici*?

Intrară în camera de zi a apartamentului în curs de renovare, acoperit cu folie de nailon. În ciuda oboselii, copiii priviră mirați piesele de mobilier ciudate.

— De ce sunt în nailon?

— Pentru că se fac niște reparații.

— Ce reparații?

— Păi, prin apartament. Și nu vor să facă mizerie.

Îi lăsă pe canapeaua ce foșnea și se duse la bucătărie unde fu întâmpinat de aceeași privire iritată. Piet Hoffmann scutură din cap.

— În clipa asta n-am de ales, să știi.

Wilson rămase tăcut, era ca și când vederea unor copii adevărați l-ar fi doborât, mai ales într-un context în care se discuta despre chestiuni de viață și de moarte.

— Ai vorbit cu Zofia?

— Nu.

— Trebuie să vorbești cu ea.

Nu-i răspunse.

— Piet, poți să taci cât vrei. Dar știi bine că trebuie. Ce Dumnezeu, chiar nu vrei să-i spui nimic?

Își aduse aminte de reacțiile ei, cele pe care nu le putea controla.

— Diseară. Când dorm copiii. O să vorbesc cu ea atunci.

— Știi că poți să ieși din asta chiar și acum.

Erik Wilson dădu din cap și privi geanta frigorifică pe care Piet o puse acum pe masă.

— Lalele. Cincizeci de fire. O să aibă flori galbene.

Wilson cercetă cu privirea tijele și bobocii verzi așezați peste pastilele de răcire pătrățoase.

— Le pun în frigiderul ăsta de aici. Trebuie să stea la două grade. Vreau să ai grijă de ele. Și în ziua în care intru pe

poarta închisorii Aspsås, le trimiți unde vreau eu.

Wilson căută prin geanta frigorifică și întoarse una dintre felicitările atașate de un buchet.

— *Vă mulțumim pentru colaborare, Asociația Antreprenorilor din Aspsås.*

— Da.

— Și unde vrei să le trimit?

— La închisoarea din Aspsås. Directorului închisorii.

Erik Wilson nu mai puse nicio întrebare. Era mai bine dacă nu știa mai multe.

— Mai trebuie să așteptăm mult?

Hugo se plictisise să se joace cu nailonul de pe canapea și de scârțâitul provocat de degetele lui pe suprafața de plastic.

— Încă puțin. Du-te la Rasmus. Vin imediat.

Wilson așteptă până când picioruşele lui dispărură în întunericul de pe hol.

— Mâine o să fii reținut, Piet. Și după asta n-o să mai putem lua deloc legătura unul cu celălalt. N-o să poți comunica nici cu mine, nici cu colegii mei de la Poliția Capitalei. Abia după ce-ți termini treaba și ne dai de înțeles că vrei să ieși. Dacă se prinde cineva că lucrezi pentru noi… ești terminat.

•

Erik Wilson traversă coridorul departamentului de investigații. Nu se simțea deloc liniștit și încetini pasul în fața biroului lui Ewert Grens, cum făcuse de fiecare dată în ultimele câteva zile, aruncând o privire curioasă în încăperea goală, neînsuflețită de muzică. Se întrebă ce făcea comisarul care investiga o crimă de pe Västmannagatan, ce știa și cât avea să mai dureze până când avea să pună niște întrebări la care nu-i putea răspunde nimeni.

Wilson oftă. Nu-i plăcuse deloc să-i vadă pe copiii ăia acolo. Erau atât de mici. Era treaba lui să încurajeze un informator să-și asume niște riscuri enorme pentru niște informații de care poliția era dependentă, dar nu era convins că Piet își dădea seama ce ar fi putut pierde. Deveniseră mult prea apropiați și acum îi păsa de el pe bune.

Dacă se întâmplă ceva neprevăzut, întrerupi misiunea.
Dacă cineva află cine ești, consideră că ai o misiune nouă.
Să supraviețuiești.

Wilson închise ușa biroului său și porni calculatorul care din motive de securitate nu se cupla niciodată la internet. Îi explicase lui Piet, în timp ce băieții își trăgeau tatăl de mânecă, că, în răstimpul cât n-or să țină legătura, o să se întoarcă în Georgia de Sud ca să-și termine treaba pe care fusese nevoit s-o întrerupă cu câteva zile în urmă. Nu era convins că bărbatul din fața lui îl asculta cu adevărat, dăduse din cap și spusese „da" de câteva ori, e drept, dar cu gândul era deja în drum spre casă, spre ultima seară petrecută în libertate. Monitorul afișă un document gol și Wilson începu să scrie raportul de investigație pe care șeful lui, Göransson, avea să-l trimită superiorului său de la Länskrim și pe care apoi avea să-l șteargă de pe hard disk: un raport referitor la antecedentele reținerii unui infractor căutat și extrem de violent, asupra căruia au fost găsite trei kilograme de amfetamină poloneză, ascunse într-un portbagaj, un raport pe care avea să-l predea abia în ziua următoare pentru că întâmplările descrise acolo nu avuseseră loc încă.

•

O aștepta de două ore la masa de bucătărie.

Își luase o bere, un sendviș și o integramă, dar nu băuse, nu mâncase și nu scrisese nimic.

Hugo și Rasmus dormeau deja demult la etaj, mâncaseră clătite cu dulceață de căpșuni și mult prea multă frișcă și apoi le făcuse paturile, deschisese geamul din camerele lor și-i urmărise cum adormiră în doar câteva minute.

În sfârșit, îi auzi. Pașii pe care-i cunoștea atât de bine.

Traversară grădina, urcară scările de afară, apoi ușa se deschise cu un scârțâit și Piet simți că i se strânge stomacul.

— Salut.

Era atât de frumoasă.

— Salut.

— Ce fac, dorm?

— Da, de vreo două ore.

— Și febra?

— O să dispară de tot mâine.

Îl sărută ușor pe obraz și-i zâmbi, nu-și dădea seama că lumea era pe cale să se prăbușească.

Încă un sărut pe obrazul celălalt, de două ori, cum făcea de obicei.

Nu-și dădea seama că podeaua aia nenorocită se legăna sub ei.

— Trebuie să vorbim.

— Acum?

— Acum.

Zofia oftă încet.

— Nu poate să aștepte?

— Nu.

— Nici până mâine? Sunt așa de obosită.

— Mâine e prea târziu.

Zofia urcă să se schimbe în pantalonii de casă moi și puloverul gros cu mâneci prea lungi, era tot ce-și dorise Hoffmann vreodată, și îl privi tăcută în timp ce se ghemui în colțul canapelei și așteptă ca el să înceapă să vorbească. Avusese de gând să gătească ceva care să miroasă puternic a mâncare indiană sau thailandeză, să deschidă o sticlă de vin roșu scump și să-i povestească precaut după un timp. Dar își dăduse seama că minciuna pe care trebuia să i-o spună ar fi devenit și mai stridentă dacă era ambalată în gesturi prietenoase și intime. Se aplecă înainte și o îmbrățișă. Mirosea bine, a Zofia.

— Te iubesc. Îl iubesc pe Hugo. Îl iubesc pe Rasmus. Iubesc casa asta. Iubesc faptul că există cineva care îmi spune „soțul meu” și cineva care îmi spune „tata”. Nu știam că poate exista o viață ca asta. M-am obișnuit cu ea, am devenit complet dependent.

Zofia se făcu și mai mică, îndepărtându-se și mai mult pe canapea. Își dăduse seama că-i spunea niște replici exersate în prealabil.

— Vreau să mă asculți, Zofia. Dar, mai ales, vreau să nu te ridici de aici până nu termin.

Întotdeauna știa mai multe despre fiecare situație decât cei cu care o împărtășea mai târziu. Dacă era bine pregătit, deținea și controlul, iar cel care deținea controlul era tot timpul cel care lua hotărârile.

Dar nu și acum.

Sentimentele ei, reacțiile ei îl speriau.

— Și după aceea… poți să faci ce vrei, Zofia. Ascultă-mă și apoi fă cum crezi de cuviință.

Stătu în fața ei și-i povesti pe o voce joasă despre o condamnare la închisoare veche de zece ani, despre un polițist care-l recrutase pe post de cârtiță și infractor, în timp ce un altul se uita în altă parte, despre mafia poloneză care se numea Wojtek, despre întâlniri secrete în apartamente aflate în curs de renovare, despre toți anii aceia în care s-a despărțit și s-a întâlnit cu soțul ei în fața unei firme fantomă pe care o botezase Hoffmann Security AB, despre un registru de infracțiuni, un registru de infractori suspectați c-ar fi săvârșit diverse crime și unul care conținea informații despre deținuții din închisori, care îl clasaseră drept „un psihopat extrem de violent”, despre felul în care un personaj-fantomă, „unul dintre cei mai periculoși bărbați din Suedia”, avea să fie prins în ziua următoare, la ora 06:30, într-o sală de biliard din centrul Stockholmului, despre procesul care-l aștepta și sentința de ani buni de închisoare, despre o viață trăită între ziduri înalte care avea să înceapă peste zece zile și avea să dureze două luni, despre cum e să-ți privești în ochi nevasta și copiii știind că încrederea lor fusese câștigată printr-o minciună.

Vineri

•••

Stătuseră în pat unul lângă celălalt și avuseseră grijă să nu se atingă.

Ea nu scosese niciun cuvânt.

El își oprise din când în când respirația, de teamă că n-o să

audă cele nespuse de ea.

Stătea pe marginea patului și știa că ea era trează, că zăcea și se uita la spatele lui mincinos. Continuase să-i povestească în timp ce-au împărțit o sticlă de vin ieftin și când a terminat, ea s-a ridicat pur și simplu, a dispărut în direcția dormitorului și a stins luminile. Nu-i vorbise, nu țipase la el, tăcerea fusese singurul ei răspuns.

Piet Hoffmann se îmbrăcă, fiind cuprins brusc de nevoia de-a pleca de acolo, simțind că nu mai poate să rămână locului, oricare ar fi fost acela. Se întoarse și se priviră în ochi tăcuți, apoi el îi înmână cheia unei casete de valori, aflată la sediul Băncii Comerciale de pe Kungsträdgårdsgatan, spunându-i că dacă mai voia să aibă de-a face cu el, putea să folosească cheița aceea, dacă el avea să ia legătura cu ea ca să-i spună că operațiunea eșuase. În cazul acesta, trebuia să deschidă caseta de valori unde avea să găsească un plic maro și unul alb și trebuia să urmărească întocmai instrucțiunile din scrisoarea scrisă de mână. Nu era sigur că-l ascultase, privirea ei părea absentă și atunci el se refugiase la capetele mici care dormeau pe două perne micuțe și le inhală mirosul, le mângâie obrajii și apoi părăsi casa din cartierul de vile adormit.

•

Mai avea două ore și jumătate. Își zări chipul în oglinda retrovizoare a mașinii închiriate. Barba întunecată avea din loc în loc smocuri de păr încărunțit, dar și mai evident era pe obraji – fusese foarte tânăr când renunțase la bărbierit pentru prima oară. Îl mâncase pielea un pic, așa se întâmpla de fiecare dată la început, și după aceea îi creștea câte un fir pe ici, pe colo, prea subțire și prea rar ca să merite să-și lase barbă.

Avea să fie prins în curând și transportat cu o dubă a poliției la Kronobergshäktet și îmbrăcat în salopeta lălâie a penitenciarelor suedeze.

Mersese cu mașina prin lumina slabă a dimineții, cu gândul să mai viziteze o dată comuna aflată la nord de Stockholm, cu o biserică și o bibliotecă pe unde trecuse cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă. Lumina cenușie și vântul

rătăcitor erau singurii lui tovarăși până la piața din Aspsås, nici măcar coțofenele și porumbeii, sau tipul care obișnuia să doarmă pe una dintre bănci nu era acolo. Piet Hoffmann deschise cutia poștală din dreapta ușii bibliotecii și aruncă cele șase cărți care nu erau suficient de solicitate ca să merite un loc pe rafturile din față. Apoi își continuă drumul spre biserica a cărei clădire ocupa aproape tot orizontul cu fațada sa văruită în alb, intră în cimitirul scufundat în plapuma moale a ceții și se uită la turnul bisericii cu vedere spre una dintre cele mai sigure închisori din țară. Deschise cu șperaclul poarta grea din lemn și apoi ușa cu mult mai mică de după ea și o luă spre ușa încuiată a unui pod, aflată sub un clopot din fier forjat ce cântărea câteva sute de kilograme, urcând niște scări ce se legănau și o scăriță de aluminiu.

Cele nouă clădiri de beton pătrățoase de după zidul impunător păreau niște piese Lego izolate, făcând parte dintr-un univers al lor.

Privi spre fereastra pe care o alesese și asupra căreia ațintise un pistol imaginar, apoi ridică un receptor argintiu din buzunar, un buton identic care fusese montat într-un colț al *Marionetelor,* aruncat în cutia poștală pentru cărți ce trebuiau returnate la bibliotecă. Se aplecă peste balustradă și, preț de o secundă, i se păru că o să se prăbușească, așa că se ținu cu o mână de ea, în timp ce cu cealaltă verifică dacă cele două emițătoare, cablul negru și bateria solară erau fixate cum trebuie. Plasă receptorul în ureche și puse un deget pe un emițător, plimbându-l ușor înainte și înapoi. Se auziră niște păcănituri, semn că emițătorul funcționa.

Coborî din nou la mormintele aflate unul lângă altul, dar nu prea aproape, la ceața în care prezența morții era mai puțin stridentă.

Un comerciant și nevasta lui. Un cârmaci și nevasta lui. Un meșter zidar și nevasta lui. Bărbați care, atunci când au murit, au fost reduși la niște titulaturi, și nevestele lor, tovarășe de viață ale titulaturilor.

Se opri în fața unei pietre funerare mici și cenușii, ridicată pentru căpitanul unui vas. Piet Hoffmann îl văzu pe tatăl lui,

așa cum trăise în amintirile sale, cu ambarcațiunea simplă cu care naviga pe lângă Kaliningrad și zona graniței, dispărând cu plasele lui prin golful Danzig și Marea Baltică mai multe săptămâni la rând, și pe mama lui, care stătea și-l aștepta să se întoarcă din drumul acela lung și alerga spre port, spre brațele deschise ale tatălui lui. Realitatea arătase altfel, desigur, mama lui îi povestise deseori despre plase goale și așteptarea cea lungă, dar niciodată despre faptul c-ar fi alergat sau că s-ar fi aruncat în brațele lui. Așa și-i imaginase el, însă, când îi întreba, copil fiind, despre cum arăta viața lor într-o perioadă apusă, și asta era imaginea pe care hotărâse s-o păstreze în amintiri.

Era un mormânt neîngrijit, abandonat cu mulți ani în urmă. Pe marginile pietrei funerare crescuse mușchi și pătratul din mijloc, umplut cu pământ, fusese năpădit de buruieni. Pe ăsta avea să-l folosească. Căpitan de vas Stein Vidar Olsson și soția. Născut pe 3 martie, 1888. Decedat pe 18 mai, 1958. Trăise șaptezeci de ani. Fusese cineva. Iar acum, nu mai era nici măcar o piatră funerară, nimeni nu-i vizita mormântul. Piet Hoffmann își scoase telefonul mobil, singura cale de comunicare cu Erik, care avea să fie anulată în mai puțin de două ore. Îl închise, îl înfășură în niște folie de nailon, apoi se lăsă în genunchi și începu să sape cu mâinile pe lângă marginea din dreapta a pietrei de mormânt până când gaura i se păru suficient de adâncă. Privi în jur, dar nimeni nu vizita cimitirul în primele ore ale dimineții, așa că așeză telefonul în adâncitură, îl acoperi cu pământ și se întoarse repede la mașină.

•

Ceața persista în jurul bisericii Aspsås; data următoare avea s-o vadă de la geamul unei celule dintr-o clădire de beton.

Apucase să facă tot ce își propusese. Terminase pregătirile. În curând avea să fie complet singur.

Să n-ai încredere în nimeni în afară de tine însuți.

Îi ducea deja dorul, îi povestise totul, dar ea nu-i spusese nimic, ca și când ar fi înșelat-o într-un fel, deși n-ar fi atins niciodată o altă femeie, dar asta era senzația cu care rămăsese.

O minciună nu se termina niciodată. El o știa cel mai bine. O minciună își schimba doar forma și conținutul, se adapta la următoarea situație și cerea o nouă minciună ca s-o poată elimina pe cea de dinainte. Îi mințise atât de des pe Zofia, Hugo și Rasmus și pe alții din jurul lui, încât după ce termina cu misiunea asta, n-avea să mai poată deosebi niciodată o minciună de adevăr. Asta era, n-avea ce să mai facă, nu mai știa unde se termină o minciună și când se transformă în adevăr, nu mai știa nici cine e.

Se hotărî dintr-odată. Conduse mai încet câțiva kilometri și realiză încet, încet că era chiar ultima oară când mai făcea munca asta. Era un presentiment care nu-i dăduse pace tot anul și care acum îl ajunse din urmă, iar acum îl recunoscu și reuși să-l și interpreteze. Așa era firea lui, de când se știa. Mai întâi, simțea ceva nedefinit în tot corpul, apoi urma o perioadă de neliniște când încerca să înțeleagă ce însemna acel sentiment, după care avea o revelație, dintr-odată și extrem de intens, după o zăbovire îndelungă. Avea să ispășească pedeapsa asta în penitenciarul din Aspsås și avea să-și termine treaba acolo, după care, gata, niciodată, nimic. Își plătise datoriile față de poliția suedeză, fără a primi nimic în schimb, în afară de prietenia lui Erik și zece mii de coroane pe lună plătite dintr-un fond de ponturi, ca să rămână incognito. Avea să trăiască altfel după aceea – după ce își dădea seama cum arăta o viață fără minciuni.

•

Cinci și jumătate. Stockholmul nu se trezise încă pe deplin. Pe străzi circulau doar câteva mașini și oamenii se îndreptau grăbiți, unul câte unul, spre metrou sau spre autobuze. Parcă pe Norrtullsgatan, vizavi de Matteusskolan și deschise ușa cafenelei care servea terci de ovăz, cremă de mere, chifle cu cașcaval, ouă și cafea tare pe tăvi roșii de plastic, pentru treizeci și nouă de coroane. Îl zări pe Erik de îndată ce intră, ascunzându-și fața după un număr din Dagens Nyheter ca să evite contactul vizual. Piet Hoffmann comandă un mic dejun și alese colțul din celălalt capăt al încăperii, cât mai departe de el. În cafenea mai erau șase clienți, doi tineri în veste

fosforescente, de la un șantier, și patru bărbați mult mai în vârstă, îmbrăcați toți în costum și cu părul pieptănat cu peria udă – singurul lucru pe care se puteau baza în fiecare zi. Cafenelele deschise dimineața arătau deseori la fel, bărbații fără familie nu suportau singurătatea și fugeau de la o masă de bucătărie pustie, spre deosebire de femei, care ori îi făceau față mai bine, ori le era rușine și nu voiau să se expună așa în public.

Cafeaua era tare și terciul un pic cam gros, dar avea să treacă mult timp până când avea să mai mănânce când și ce și unde voia. În închisoarea Österåker evitase să ia micul dejun cu ceilalți, i se păruse prea devreme să mănânce împreună cu niște oameni deznădăjduiți, care împărtășeau un singur lucru, și anume, faptul că tânjeau după narcotice, genul de care-i fusese tot timpul frică, dar cu care nevoia îl obligase să se poarte agresiv, ironic, distant, orice, numai să nu pară slab.

Erik Wilson trecu pe lângă masa lui în drum spre ieșire, aproape ciocnindu-se de ea. Hoffmann așteptă cinci minute, apoi îl urmă. Era un drum de câteva minute până la Vanadisvägen. Deschise portiera unui Volvo argintiu și se așeză pe scaunul din dreapta șoferului.

— Ai venit cu Golful ăla roșu, parcat vizavi de Matteusskolan?

— Da.

— Îl lași la benzinăria OK din Slussen, ca de obicei?

— Da.

— O să-l returnez în seara asta. Ție ți-ar fi un pic mai greu să ajungi.

Părăsiră Vanadisvägen, o luară încet pe Sankt Eriksgatan, tăcând în continuare între două stopuri de pe Drottningholmsvägen.

— Te-ai ocupat de tot?

— De tot.

— Și Zofia?

Piet Hoffmann nu-i răspunse. Wilson opri mașina într-o stație de autobuz din Fridhemsplan, observând că nu are de gând să continue.

— Și Zofia?

— Știe.

Rămaseră nemișcați, ora de vârf a dimineții începuse, oamenii se deplasau acum în grupuri sau șiruri lungi.

— Te-am „făcut” și mai periculos în ASPEN. Patrula care o să te prindă o să fie plină de idei preconcepute și de adrenalină. O să fie destul de violent, Piet. N-ai voie să porți armă pentru că nu vreau să se ducă naibii totul. Dar nimeni, nimeni din cei care o să audă sau o să citească despre asta n-o să se îndoiască de un lucru: că lucrezi pentru un grup de infractori. Și, apropo. Ești căutat de poliție.

Piet Hoffmann tresări.

— Căutat?

— De câteva ore.

•

Se mai simțea și acum un miros slab de țigară. Sau poate că își imagina doar. Dar deasupra stofei verzi plutea tot timpul o ceață deasă și Piet Hoffmann se aplecă asupra ei și-o mirosi. Da, era miros de țigară, ceva ce în mintea lui se lega automat cu urmele de cretă albastră lăsate pe degete și scrumierele așezate pe fiecare colț al meselor de biliard, ba mai mult, i se păru că le aude și râsetele ironice când cineva greșea sau când bila grea sărea unde nu trebuia. Bău jumătate din cafeaua fără zahăr din paharul de carton de la magazinul 7-Eleven de pe Fleminggatan și își verifică ceasul. Era timpul. Se asigură că briceagul pe care-l purta de obicei în buzunarul de la spate nu mai era acolo și apoi se duse la fereastra care dădea spre Sankt Eriksgatan. Stătu nemișcat, prefăcându-se că vorbește la telefonul mobil până când se convinse că fusese văzut de bărbatul și femeia de pe locurile din față ale mașinii de poliție.

•

Poliția primise un apel anonim de la un număr imposibil de depistat, conform căruia un infractor căutat și cu un cazier extrem de încărcat se afla în dimineața aceea la Biljardpalatset.

Brusc, se ivi la fereastra localului.

Numele îl cunoșteau deja și, cu un singur clic pe monitorul calculatorului din mașină, dobândiseră acces și la viața lui.

NOTORIU VIOLENT ARMĂ

Erau tineri, se angajaseră recent amândoi și nu mai văzuseră niciodată codul acela specific folosit în registrul de criminali urmăriți care apăru pe monitor, un cod aplicat doar câtorva infractori.

Nume: *Piet Hoffmann*
Cod numeric personal: *721018-0010*
Număr articole: *75*

Citiră repede dosarul și căpătară o imagine clară despre o persoană extrem de periculoasă care *fusese observată cu cincisprezece minute înainte de uciderea lui Östling în compania suspectului Marcović,* cu tendințe agresive, *suspectul a fost observat lângă clădirea cu pricina; suspectul este bănuit de trafic cu arme* și care în trecut a amenințat, a tras și a rănit niște polițiști, și care acum era probabil înarmat.

•

— Dispeceratul, aici patrula numărul 9027. Recepție.

— Dispecer. Comunicați.

— Solicit întăriri pentru reținere imediată.

Auzi sirenele apropiindu-se printre clădirile din centru și bănui că se vor opri, împreună cu girofarul albastru, pe undeva pe Fleminggatan.

Două dube de poliție albastru-închis se opriră peste cincisprezece secunde în fața ferestrei.

Se simțea pregătit.

•

— Aici mașina 9027. Recepție.

— Descrieți-ne suspectul.

— Piet Hoffmann. Extrem de violent cu ocazia unor rețineri precedente.

— Unde l-ați văzut ultima oară?

— La intrarea în Biljardpalatset. Sankt Eriksgatan numărul 52.

— Semnalmente?

— Poartă un hanorac gri, cu glugă. Păr castaniu. Neras. Înălțime: aproximativ un metru optzeci.

— Altceva?

— Probabil că e înarmat.

•

Nu încercă să fugă.

Când cele două uși ale localului pustiu se trântiră de perete (*Poliția*!) și în încăpere năvăliră mai mulți polițiști (*Culcat*! *La pământ*!), Piet Hoffmann se întoarse calm dinspre masa de biliard și avu grijă ca în tot acest răstimp să-și țină mâinile la vedere. Nu se culcă (*La pământ, am zis*! *Ce dracu*'!) la pământ de bunăvoie, dar se prăbuși sub două lovituri puternice aplicate la cap și apoi încă una, după ce ridică degetul mijlociu în aer (*Gabori împuțiți*!), și-apoi nu-și mai aminti prea multe în afara unor cătușe care se închiseră în jurul încheieturilor lui, a unui șut în coaste și a durerii din ceafă când totul încetă să existe.

•••

Erik Wilson stătea în mașină în fața garajului secției de poliție, în timp ce două dube albastru-închis ale poliției trecură pe lângă el în viteză și coborâră mai departe, pe Sankt Eriksgatan. Așteptă până când opriră sirenele, apoi merse până la bariera de lângă ghereta simplă a paznicului, se legitimă și se opri în fața ușilor automate ale garajului aflat sub Kronobergsparken. Parcă mașina în cușca de oțel din fața liftului care ducea spre camera de arest și urmări de pe scaunul șoferului fluxul constant al mașinilor de poliție care intrau și ieșeau.

Așteptă o jumătate de oră, apoi coborî geamurile din față ca să audă mai bine; neliniștea îi cuprinsese corpul și încercă să scape de senzația aceea neplăcută, dar nu prea reuși. Inhală aerul umed și vaporii de benzină și auzi cum o mașină se opri în capătul opus al garajului și cineva coborî obosit, târându-și picioarele pe beton. O a doua persoană se dădu jos pe partea

cealaltă. Părea la fel de obosită.

În clipa următoare, ușa laterală fu trasă într-o parte.

Opt polițiști antrenați special pentru intervenții de genul acesta avuseseră nevoie de treizeci și cinci de minute ca să localizeze și să rețină unul dintre cei mai periculoși infractori ai țării.

Duba albastru-închis se apropie și Wilson o urmări cu privirea preț de câteva sute de metri, până când intră în cușca de oțel și parcă la nici trei metri de el.

Dacă se duce naibii, te oferi voluntar, le ceri să te trimită la izolator. Dacă vrei să supraviețuiești.

Mai întâi coborâră doi colegi în uniformă. Fură urmați de un bărbat cu fața umflată, într-un hanorac gri cu glugă, jeanși albaștri și cu cătușe la mâini.

Cei doi polițiști care primiseră drept sarcină arestarea unui infractor periculos și posibil înarmat îl luaseră în primire în singurul fel care „funcționa", după părerea lor.

Prin violență.

— Auzi… nu-mi place să fiu atins de gabori futencuriști.

Erik Wilson văzu cum Piet Hoffmann se întoarse brusc spre polițistul care stătea mai aproape de el și-l scuipă în față. Bărbatul în uniformă nu spuse nimic și nu schiță niciun gest, așa că Piet îl mai scuipă o dată. Polițistul aruncă o privire scurtă spre colegii lui care chiar atunci păreau a se uita în altă parte, făcu un pas înapoi și îi trase un genunchi în vintre.

Doar un infractor.

Acesta gemu de durere după lovitură, apoi se îndreptă și păși printre cele patru uniforme, cu mâinile aduse la spate. Se îndreptă spre lift și camera de arest și Erik Wilson îl auzi când îi vorbi cu voce tare celui pe care-l scuipase cu câteva secunde în urmă:

— Ai grijă, gabore. O să-ți sparg fața aia. Mai devreme sau mai târziu o să ne întâlnim noi. Și atunci o să-ți trag două gloanțe, cum i-am tras și dobitocului ăluia din Södermalm.

Doar un infractor poate intra cu adevărat în pielea unui infractor.

PARTEA A TREIA

Luni

•••

Stăteau aproape de el.

Doi inși se loveau de spatele lui de câte ori făcea un pas înapoi în încăperea strâmtă, iar alți doi se holbau la el de pe partea cealaltă, la ochii, urechile și nările lui, astfel încât de fiecare dată când scoteau aer pe gură, îi abureau pielea de pe față.

Fuseseră avertizați în prealabil.

Gardienii penitenciarului Kronoberg din Stockholm citiseră dosarul unuia dintre cei mai periculoși deținuți ai Suediei și, în plus, îi ascultaseră și pe colegii lor conform cărora, individul căutat de poliție și reținut într-o sală de biliard de pe Sankt Eriksgatan îl scuipase în față și-l amenințase cu două gloanțe pe unul dintre ei, cu zece zile în urmă, în drum spre liftul camerei de arest.

De data asta avea să fie luat de acolo. Urma să fie dus cu liftul îngust până la cușca de oțel din garajul de sub Kronobergsparken și apoi transportat cu autobuzul poliției până la penitenciarul din Aspsås. Erau patru, deci cu doi oameni mai mulți decât de obicei, iar deținutul fusese legat cu cătușe la mâini și la picioare. Se gândiseră să-l lege cu lanțuri și de mijloc, dar se abținură.

Era unul dintre ăia care-și foloseau puținul creier pe care-l aveau în cap ca să-și bată joc de toți și de toate, unul dintre cei care urau tot, cunoscuseră destui de teapa lui de-a lungul anilor, criminali periculoși, îndreptându-se spre același deznodământ, și anume, o moarte prematură. Gardienii nu se scăpau din ochi nici între ei, nici în ceea ce privea prizonierul, bucata aceea scurtă dintre lift și autobuz era tocmai locul în care îl scuipase pe unul dintre ei și în care primise un șut în

coaie când ceilalți nu se uitau.

Așteptară, pregătiți, știind că avea să sară la ei în secunda următoare.

Dar Hoffmann nu scoase nicio vorbă până la autobuz. Se urcă fără să spună nimic și se așeză pe unul dintre scaunele din spate. Deținutul care ura totul și necesita o supraveghere atentă nu deschise gura până când nu porniră mașina. Dar în clipa în care trecură prin garajul subteran și se îndreptară spre ieșire și ghereta paznicului de pe Drottningholmsvägen, începu să turuie.

— Pe tine unde dracu' te duc?

Deținutul pe nume Hoffmann descoperise un tovarăș de drum încă din clipa în care fusese înghiontit în autobuz. Acesta purta niște haine la fel de lălâi, însemnate cu sigla Penitenciarelor Suedeze pe piept. Îi căutase privirea și așteptase până când reușise să-i atragă atenția.

— La Österåker.

Unul dintre penitenciarele aflate la câteva mile de Stockholm, spre nord. Camera de arest servea drept punct de distribuție pentru mulți deținuți care urmau să-și ispășească pedepsele în diferite închisori.

— Și de ce dracu' te-au săltat?

Deținutul pe nume Hoffmann nu primi niciun răspuns.

— Te mai întreb o dată. De ce dracu' te-au arestat?

— Pentru abuz.

— Cât ți-au dat?

— Zece luni.

Gardienii se uitară unii la alții. Chestia asta nu mirosea bine deloc.

— Zece luni. Mă gândeam eu. Arăți ca unul din ăia. Mai mult nu iei dacă-ți mai atingi muierea din când în când.

Hoffmann coborâse tonul și încercă să se mute mai aproape de celălalt, în timp ce autobuzul trecu pe lângă paznic și barieră și se îndreptă spre nord pe Sankt Eriksgatan.

— Cum adică? Ce vrei să spui?

Deținutul care urma să fie plasat la Österåker percepuse tonul schimbat al lui Hoffmann și agresivitatea lui și se dădu

instinctiv mai în spate.

— Că ești unul din ăia care se ia doar de femei. Genul pe care noi, ăștialalții, nu-l prea înghițim.

— De unde… de unde dracu' știi?

Piet Hoffmann zâmbi discret. Intuise corect. Și știa că gaborii îl ascultau, dar asta și voia, voia să-l audă și să le povestească tuturor despre deținutul care amenința și era violent și trebuia păzit mai bine decât restul.

— Pe pișăcioșii ăștia lași îi recunoști ușor tot timpul.

Îl ascultau și Piet Hoffmann era sigur că știau ce urmărea. Doar mai fuseseră martori la genul ăsta de discuții. Era periculos să transporți infractori care au comis abuzuri sexuale sau împotriva femeilor, alături de alți deținuți. Se uită spre scaunele din față și spuse pe un ton calm:

— Începând din secunda asta, aveți cinci minute. Dar numai cinci.

Amândoi se întoarseră spre el și polițaiul de pe scaunul din dreapta șoferului se pregătea să-i răspundă când Hoffmann îl întrerupse.

— Cinci minute ca să-l dați afară pe căcănarul ăsta. Altfel… altfel o să ne cam păruim pe aici.

Aveau să vorbească în curând și cu alți polițai.

Zvonul o să se răspândească și printre ziduri.

Prin toată șarada asta urmărea să câștige respect.

Polițaiul de pe scaunul din față oftă zgomotos, apoi îi explică unui coleg prin stație că avea un deținut care trebuia transportat cu o mașină privată la Österåker și ceru o mașină de poliție care urma să-l escorteze, timp în care autobuzul penitenciarului avea să-i aștepte lângă Norrtull.

•

Piet Hoffmann nu mai fusese niciodată dincolo de zidurile înalte ale penitenciarului Aspsås. Stabilise poziția fiecărei clădiri de beton de pe balconul unei biserici și studiase fiecare fereastră, cu gratii cu tot, dobândise informații prin Erik despre colegii lui de celulă și personalul din corpul G, dar când porțile de fier se deschiseră și autobuzul se apropie de clădire, își dădu seama că era prima oară când se afla într-

unul dintre penitenciarele cele mai sigure din țară. Se mișca greu cu cătușele strâmte și grele de la picioare, fiecare pas devenea tot mai scurt și metalul tăios îi intra în piele, patru gabori îl escortau îndeaproape, doi în față și doi în spate, apoi arătară spre ușa din stânga celei prin care intrau majoritatea vizitatorilor, cea care ducea spre sala de recepție, plină cu alți gabori din trupele speciale. Îi desfăcură cătușele și în sfârșit putu să-și miște brațele și picioarele, în timp ce o mână înmănușată îi verifică anusul, o alta îșpi trecu degetele de nailon prin părul lui în timp ce a treia îi pipăi subsuorii.

•

Primise haine noi, la fel de lălâi și de urâte precum cele de dinainte și fusese apoi condus în sala sterilă de așteptare, unde se așezase pe un scaun și nu scoase nicio vorbă.

Trecuseră zece zile.

Zăcuse pe un prici douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, în spatele unei uși metalice cu vizor ce putea fi deschis doar de pe coridor. Cinci metri pătrați și niciun vizitator, nici ziare, nici televizor, nici radio. Timp menit să-l doboare și să ușureze colaborarea cu ei.

Acum, când se obișnuise să aibă pe cineva lângă el. Acum, când uitase cum era să fii singur și să tânjești după cineva.

Îi era atât de dor de ea.

Se întreba ce făcea în clipa aceea, cum era îmbrăcată, cum mirosea, dacă pașii ei erau lungi și calmi, sau scurți și nervoși.

Zofia poate nici nu mai exista pentru el.

I-a oferit adevărul și ea a făcut ce-a vrut cu el și el se temea acum că n-o să mai aibă după cine tânji, că peste câteva luni avea să se transforme din nou într-un nimeni.

•

Se holbase la peretele alb al sălii de așteptare vreo patru ore când doi gabori dintre cei din tura de zi deschiseră ușa și îi descriseră o celulă din corpul G2 *stânga,* care avea să fie domiciliul lui în prima perioadă a unei pedepse foarte lungi. Unul păși în fața și celălalt în spatele lui, escortându-l printr-un coridor subteran lat, care trecea pe sub curtea închisorii, traversând câteva sute de metri de podea și pereți de beton. Se

opriră în fața unei uși metalice încuiate, supravegheată cu o cameră video și apoi urmă un nou coridor și scările abrupte care făceau legătura cu corpul G.

Lăsase în urmă zilele de detenție din închisoarea Kronoberg și procesul înscenat, în timpul căruia a procedat exact cum le-a povestit c-avea să facă lui Henryk și Vicelui.

Recunoscuse că are trei kilograme de amfetamină în portbagajul unei mașini închiriate.

L-a lăsat pe procuror să constate că săvârșise infracțiunea singur.

S-a declarat mulțumit cu sentința, s-a dus direct la masa judecătorului și a semnat documentul ca să nu fie nevoit să aștepte până ce intra în vigoare.

În ziua următoare se ducea în celula lui, trecând printr-unul dintre culoarele subterane ale penitenciarului Aspsås.

— Aș vrea să împrumut șase cărți.

Gardianul din fața lui se opri.

— Poftim?

— Aș vrea să împrumut…

— Am auzit ce-ai spus. Doar că speram c-am auzit greșit. Nici n-ai ajuns bine și deja vorbești despre cărți.

— Știi bine că am dreptul.

— Ne ocupăm de asta mai încolo.

— Am nevoie de ele. E important. Fără cărți nu rezist aici.

— Mai încolo.

•

Nu înțelegi.

Nu sunt aici ca să ispășesc o pedeapsă pentru o infracțiune minoră.

Sunt aici ca să distrug tot traficul cu droguri din toate departamentele voastre avariate și să preiau controlul. În câteva zile doar. Singur.

O să continui apoi să muncesc și să cercetez terenul până când aflu tot ce trebuie și pot să anihilez activitatea organizației poloneze, folosindu-mă de noile cunoștințe, în numele poliției suedeze.

Nu cred c-ai înțeles cum stau lucrurile.

•

Secția era complet goală când sosi, înghesuit între doi polițai tineri și destul de agitați.

Trecuseră zece ani și se afla într-o închisoare cu totul diferită, dar nu conta, părea aceeași secție ca și atunci, se întorsese pe coridorul cu câte opt celule într-o parte și alta, o bucătărie bine echipată, un colț amenajat pentru televizor și partide de cărți, reviste răsfoite până când se destrămau, o masă de ping-pong amplasată într-un spațiu de depozitare strâmt, cu o paletă ruptă, aruncată peste plasa zdrențuită și o masă de biliard cu stofa murdară, cu bilele încuiate undeva – până și mirosul era același, de transpirație, praf, anxietate și adrenalină, și poate un pic de decoct de malț.

— Nume?

— Hoffmann.

Inspectorul penitenciarului era un bărbat pe cât de scund, pe atât de rotund. Dădu din cap spre cei doi polițai de după geam și le făcu semn că, începând din clipa aceea, prelua răspunderea pentru acel deținut.

— Nu ne-am mai văzut?

— Nu cred.

Avea ochi mici, care păreau să străpungă totul, și era greu de imaginat că în spatele lor se afla un om adevărat.

— Am înțeles că… Hoffmann, parcă, nu… în fine, că știi cum funcționează lucrurile pe-aci, pe la noi.

Piet Hoffmann dădu din cap spre inspectorul penitenciarului, fără a scoate vreun cuvânt. Nu se afla acolo ca să-i spună unui inspector încrezut că merita un pumn în gură.

— Da, știu bine cum funcționează.

Avea să fie pustiu pe acolo încă vreo trei ore, până când ceilalți urmau să se întoarcă de la atelier sau din sala de lectură. Între timp, inspectorul penitenciarului avea să facă pe ghidul prin secție și să-l instruiască unde și cum să se pișe și să-i explice de ce îl încuiau în celulă la șapte jumate și nu la șapte și treizeci și cinci. Și avea să apuce să stea și în celula lui, să stea și să-și dea seama că de acum înainte, acolo era

casa lui.

•

Piet Hoffmann se așeză în colțul cu televizorul cu câteva minute înainte de sosirea celorlalți deținuți. Văzuse deja fotografiile celorlalți cincisprezece deținuți din secție și primise și informații despre trecutul lor și știa că, dacă stă în locul acela, o să-i vadă cum intră, dar mai ales, o să fie văzut, trebuia să fie clar că în celula numărul 4 sosise unul nou, unul căruia nu-i era frică, unul care nu se ascundea și nu aștepta să i se dea permisiunea să se furișeze afară și să-și arate documentele ca să fie aprobat de ceilalți; unul care ocupase deja fotoliul preferat al cuiva, luase cărțile însemnate ale cuiva și începuse să le așeze pe masa cuiva ca să joace o partidă de pasiență, fără a se gândi măcar să întrebe dacă se poate.

Îl interesau mai ales două fețe.

Una grosolană, aproape pătrățoasă, palidă și cu ochi mici, mult prea apropiați. Și una mai slabă, alungită, cu un nas care fusese spart și se sudase aiurea, și cu o bărbie și un obraz ce fuseseră cusute de cineva care nu era medic.

Stefan Lygás și Karol Tomasz Penderecki.

Doi dintre cei patru membri ai Wojtek care ispășeau o pedeapsă lungă în penitenciarul Aspsås, ajutoarele lui în distrugerea concurenței și preluarea în întregime a traficului de narcotice și călăii lui în clipa în care se afla că e Paula.

•

Primele întrebări apărură deja la masa de seară. Doi dintre deținuții mai în vârstă, cu niște lanțuri masive de aur în jurul gâturilor groase, se așezară unul în stânga și celălalt în dreapta lui, cu farfuriile lor fierbinți și cu coatele lor ascuțite. Stefan și Karol Tomasz se ridicară, dar el le făcu semn să aștepte, să-i lase pe cei doi să-i pună întrebările pe care le pusese și el bărbatului din autobuzul poliției cu câteva ore în urmă, doar era vorba despre același lucru, despre respect construit pe ura comună împotriva violatorilor.

— Vrem să-ți vedem documentele.

— Nu mai spune.

— De ce, e vreo problemă?

Stefan și Karol Tomasz pregătiseră deja terenul. În decursul ultimelor zile, i-au informat pe toți că un anume Piet Hoffmann avea să le fie coleg, le-au spus pentru ce era condamnat, cu cine colabora, ce statut avea în cadrul mafiei din est. Făcuseră niște cópii xerox prin avocatul lui Stefan care scosese dosarul lui 721018-0010 din registrul de caziere ale poliției, din registrul de infractori urmăriți, din cel al Penitenciarelor Suedeze și copiase și ultima sentință pe care o primise.

— Nu, am probleme doar cu cei care stau prea aproape de mine.

— Scoate dracu' documentele alea!

Avea să-i invite în celula lui și avea să le arate documentele și după aceea nu mai era nevoit să le răspundă la întrebări, noul deținut din celula numărul 4 nu era nici infractor vinovat de crime sexuale, niciunul care dădea în femei, ci exact persoana care pretindea a fi, ba s-ar putea să primească și niște zâmbete și o bătaie aprobatoare pe umăr. Deținuții care trăseseră în polițiști și fuseseră condamnați pentru omor și acte de violență deosebit de grave împotriva organelor de poliție erau printre cei care nu trebuiau să mai lupte niciodată pentru statutul lor.

— O să vi le arăt. Dacă vă țineți gura. Și dacă mă lăsați să termin de mâncat.

•

După aceea au jucat *stud poker* pe bețe de chibrit care costau o mie de coroane bucata și el rămase pe locul cuiva care nu mai îndrăznise să-l ceară înapoi și se lăudă cu căcăciosul ăla de polițai din Söderhamn care îl implorase să-i cruțe viața când a îndreptat pistolul spre fruntea lui și fumă țigări rulate pentru prima oară după mulți ani și le vorbi despre o femeie pe care avea s-o fută să-i sară capacele, de îndată ce iese în permisie și ceilalți râseră zgomotos, iar el se lăsă pe spate și privi în jur într-o încăpere și un coridor plin de oameni care tânjiseră atâta timp după ceva, încât nici nu-și mai aminteau după ce anume.

Marți

•••

Conduse încet prin întunericul din Stockholm, care se destrăma treptat, era iarăși o noapte din aceea cu ore lungi de neliniște și agitație. Evitase locul acela timp de mai bine de două săptămâni, dar acum, la trei jumătate, era din nou aici, în mijlocul podului Lidingö, privind apa și cerul (*nu mai vreau să vă văd aici*), în drum spre sanatoriul pe care n-avea voie să-l mai viziteze (*lucrul de care vă temeați s-a petrecut deja oricum*), dar în clipa următoare făcuse stânga-mprejur și se întorsese din nou la oameni și clădirile din jur, la capitala imensă și mică în același timp, unde trăise și muncise toată viața.

Ewert Grens coborî din mașină.

Nu mai fusese niciodată acolo. De fapt, nici nu-și dăduse seama că se îndreptase spre cimitir.

Se gândise, își făcuse planuri și chiar pornise într-acolo de multe ori, fără a ajunge însă vreodată la destinație. Acum stătea în fața intrării dinspre sud care se numea Poarta 1 și simți că picioarele i se înmoaie și nu vor să-l ducă mai departe și ceva îi apăsa pieptul, ceva dinspre stomac, sau poate inimă.

Înaintă câțiva pași și se opri.

Nu mergea, n-avea niciun pic de forță în picioare și presiunea din piept se transformă în zvâcniri regulate.

Lumina zorilor era plăcută și soarele mângâia atât de frumos mormintele, iarba și copacii și totuși, Ewert Grens nu putea să continue. Cel puțin, nu în dimineața asta. O să se ducă înapoi la mașină și o să se întoarcă în centru, în timp ce Cimitirul de Nord o să dispară încet în oglinda retrovizoare.

Poate data viitoare.

Poate atunci o să afle unde e piatra ei de mormânt și poate că atunci va îndrăzni să se ducă până acolo.

Data viitoare.

•

Palierul secției de investigații era pustiu și întunecat când se duse în bucătărie și scoase din coșul cu pâine o felie uitată

acolo, destul de uscată, și își luă două pahare de cafea de la automat. Își continuă drumul spre biroul în care n-avea să mai audă niciodată muzică, își termină micul dejun sărăcăcios și luă de pe masă un dosar subțire cu o anchetă în curs de desfășurare, momentan complet blocată. Nu trecuseră nici douăzeci și patru de ore și reușiseră să identifice victima, un agent sub acoperire care lucra pentru poliția daneză, analizaseră urmele de amfetamină lăsate de cărăuși, stabiliseră că la locul crimei se aflase și o persoană vorbitoare de suedeză, vocea care făcuse apelul și pe care o ascultase până când devenise o parte din el.

Se apropiaseră de o ramură a mafiei poloneze numită Wojtek, cu sediul principal aflat, probabil, în Varșovia, și apoi se treziră într-o fundătură.

Ewert Grens molfăi bucata de pâine uscată și sorbi și ultima picătură de cafea din paharul de plastic. Nu era genul care ajungea într-o fundătură. Dar asta era adâncă rău și oricât ar fi încercat să iasă de acolo sau să urle de neputință în ultimele două săptămâni, nu reușea s-o ocolească sau să avanseze nicicum.

Urmărise indiciile date de pata de sânge de pe cămașa găsită într-un container, dar nimerise într-un registru care nu conținea nimic care să se potrivească cu datele găsite.

Se duse apoi în Polonia, însoțit de Sven, ca să afle ceva despre petele galbene descoperite de Krantz pe aceeași bucată de material, într-un oraș numit Siedlce și se trezi, la propriu, în mijlocul ruinelor unei fabrici de amfetamină aruncate în aer. Timp de câteva zile, muncise alături de câțiva dintre cei trei mii de polițiști polonezi, membri ai unor trupe speciale, convocate la fața locului ca să combată crima organizată, și fusese doborât de neputință, de sentimentul că vâna ceva ce n-avea să ajungă niciodată din urmă. Se afla într-o țară cu cinci sute de organizații criminale care operau peste hotare, în care poliția lua parte la confruntări armate în mod regulat și populația n-avea niciun cuvânt de spus privind fabricarea drogurilor sintetice ce însumau peste cinci sute de miliarde de coroane anual.

Ewert Grens își aducea aminte mai ales de parfumul de lalele.

Fabrica de amfetamine care avea legătură cu petele de pe cămașa ucigașului se aflase la subsolul unei clădiri închiriate, în mijlocul unei suburbii banale și murdare, la câțiva kilometri spre vest de centrul orașului, plin de clădiri conice, construite cândva cu miile pentru a rezolva criza temporară de locuințe. Ewert Grens și Sven Sundkvist stătuseră într-o mașină și urmăriseră o intervenție care se termină cu niște schimburi de focuri și moartea unui polițist tânăr. Cele șase persoane care se aflaseră în camerele de la subsol nu mărturisiseră nimic în timpul audierilor, nici anchetatorului polonez, nici celui suedez, tăcuseră mâlc, zâmbiseră ironic, sau se holbaseră la podea, căci știau prea bine că cel care ciripea nu apuca niciodată prea multe zile.

Grens înjură cu voce tare în camera goală, deschise fereastra și strigă ceva unui polițist îmbrăcat în haine civile care se plimba prin curtea interioară a secției Kronoberg. Dădu ușa de perete și se plimbă târându-și picioarele în sus și-n jos pe coridorul cel lung până când transpirația îi curgea pe spate și pe frunte, apoi se așeză pe scaunul de birou pentru a-și trage sufletul.

Nu se mai simțise așa niciodată.

Se obișnuise să fie furios, era aproape dependent de furie. Întotdeauna căuta să stârnească conflicte, dar, de fapt, se ascundea după ele.

Însă de data asta era altceva.

Era ca și când adevărul s-ar fi aflat sub nasul lui și s-ar fi uitat la el și i-ar fi râs în față, avea senzația ciudată că era aproape de o soluție, fără a o vedea însă limpede.

Ewert Grens luă dosarul în mână și se așeză pe podea, cu picioarele întinse în spatele canapelei reiate. Începu să răsfoiască documentul care descria un apel referitor la un bărbat mort pe Västmannagatan și apoi două săptămâni de acces la echipaje, resurse tehnice și tot atâtea deplasări pentru anchetări, atât la Copenhaga, cât și la Siedlce.

Înjură și strigă la cineva din nou.

Da, au bătut pasul pe loc.

Tocmai de aceea, avea să zacă acolo pe podea până când o să-și dea seama cui îi aparținea vocea aceea pe care o ascultase de atâtea ori, ce anume nu înțelegea și de unde venea senzația că se afla aproape de un adevăr care îi râdea în față fără să se sinchisească de el.

•••

Auzi zdrăngănitul cheilor.

Doi polițai descuiară și deschiseră ușile ultimelor celule din capătul culoarului, cu vedere spre curtea cea mare acoperită cu pietriș, numărul 8 și, cea de vizavi, numărul 16.

Se încordă și se pregăti pentru cele douăzeci de minute care, în fiecare zi, ar putea să însemne moartea pentru el.

Fusese o noapte a dracului de grea.

Zăcuse și așteptase să i se facă somn, cu toate că nu dormise câteva zile în șir. Se gândise la ei, la Zofia, la Hugo și Rasmus, își imaginase că stăteau în fața ferestrei, pe marginea patului său sau că se întinseseră lângă el și fusese nevoit să alunge imaginile. Ei nu mai existau pentru el, cât timp era închis acolo trebuia să înceteze să mai simtă, avea o misiune de îndeplinit și nu-i prea rămânea putere să tânjească după ei, trebuia să-și reprime sentimentele, să uite – cel care tânjea după ceva sau cineva într-o închisoare nu rezista prea mult.

Pașii se apropiau acum. Cheile zdrăngăniră din nou, celulele 7 și 15 fuseseră descuiate și Piet Hoffmann auzi pe cineva spunând „’neața”, la care celălalt îl trimise la dracu’.

Se dăduse deja jos din pat când Zofia dispăruse și întunericul de dincolo de fereastră părea mai compact ca oricând, și ținuse neliniștea la distanță prin niște abdomene, tracțiuni și sărituri cu ambele picioare pe și de pe pat. Era o celulă îngustă și se lovise de perete de câteva ori, dar i-a făcut bine să transpire și să-și simtă inima bătând în coșul pieptului.

Misiunea lui începuse deja.

Dobândise respectul colegilor lui în primele ore de dinainte de masă, în prima zi, așa că putea să-și continue treaba. Aflase între timp cine se ocupa de livrări și de vânzări și în care secție și celulă fuseseră repartizați. Unul din ei, numit Grecul,

era aici, în celula numărul 2, iar ceilalți doi, pe etaje diferite, în corpul H. Peste puțin timp, Piet Hoffmann urma să facă rost de primele grame, ceea ce făcea parte din responsabilitățile lui, și avea să le folosească pentru eliminarea concurenței.

Copoii se apropiau, deschiseseră deja celulele 6 și 16. Mai avea doar două, trei minute la dispoziție.

Cele douăzeci de minute dintre deschiderea celulelor care se desfășura zilnic între 07:00 și 07:20 – asta era șansa lui. Dacă supraviețuia acum, avea să supraviețuiască tot restul zilei.

Se pregătise în felul în care avea să se pregătească de acum încolo înainte de fiecare dimineață. Pentru a supraviețui, trebuia să excludă faptul că cineva aflase de cealaltă identitate a lui în seara sau noaptea precedentă, de faptul că mai avea un nume, că exista o Paula care lucra pentru autorități, un turnător pe care trebuiau să-l nimicească. Se afla în siguranță atâta timp cât ușa celulei era încuiată, o ușă încuiată nu te ataca niciodată, dar primele douăzeci de minute după ce descuiau și spuneau „bună dimineața" puteau să facă diferența dintre viață și moarte, un atac bine planificat se efectua întotdeauna când gaborii dispăreau în boxa lor ca să-și facă niște cafea și să ia o pauză. În ultimii ani, cele mai multe crime de pe teritoriul închisorilor erau comise în aceste douăzeci de minute în care personalul nu era prezent.

— 'Neața.

Gaborul descuie ușa și aruncă o privire înăuntru. Piet Hoffmann stătea pe marginea patului și se uita la el, dar nu-i răspunse la salut. Știa că nu-l salutase pentru că așa voia el, ci pentru că așa pretindea regulamentul.

— 'Neața.

Gaborul naibii nu voia să cedeze deloc, avea de gând să stea acolo și să aștepte până când îi dădea un răspuns. Voia să știe cu certitudine că deținutul trăiește și că toate erau cum trebuie.

— 'Neața. Și acum lasă-mă dracu' în pace.

Copoiul dădu din cap și merse mai departe, mai avea câteva celule. Acum trebuia să acționeze. Nu putea să aștepte

să deschidă și ultima ușă. Ar fi fost prea târziu.

•

Înfășură un ciorap în jurul clanței și trase de el, ușa care în mod normal nu putea fi încuiată sau închisă de tot de pe dinăuntru se blocă acum într-o poziție în care nu se putea deschide în clipa în care îndesă ciorapul între cadru și ușă.

O secundă.

Scaunul simplu de lemn se afla de obicei lângă șifonier, dar acum îl așeză în fața pragului, atent să acopere gaura cheii.

O secundă.

Aranjă pernele, pătura și pantalonii în așa fel încât să pară că cineva doarme sub plapumă și o mânecă albastră a bluzei de trening arăta ca prelungirea corpului. Nu putea să păcălească pe nimeni. Dar putea să creeze o iluzie în caz că cineva arunca o privire rapidă.

O jumătate de secundă.

•

Cei doi polițai dispărură la capătul coridorului. Fiecare celulă era descuiată și ușile deschise și Piet Hoffmann se postă în stânga ușii, cu spatele lipit de perete. Puteau să apară în orice moment. Dacă aflaseră, dacă fusese demascat avea să moară într-o secundă.

Se uită la ciorapul înfășurat în jurul clanței, la scaunul așezat în fața găurii cheii, la pernele de sub plapumă.

Două secunde și jumătate.

Atât avea la dispoziție să dea o ripostă.

•

Respiră sacadat.

Avea să stea acolo și să aștepte douăzeci de minute.

Era prima lui dimineață în penitenciarul Aspsås.

•••

Cineva se oprise în fața lui. Două picioare subțiri îmbrăcate în pantaloni de stofă care spuseseră ceva și acum așteptau să le răspundă. Dar n-o făcu.

— Grens? Ce faci acolo?

Ewert Grens adormise pe podea, în spatele canapelei, cu dosarul anchetei pe burtă.

— Era vorba să ne întâlnim. Tu ai zis să vin devreme. Bănuiesc c-ai dormit aici azi-noapte…

Îl durea un pic spatele. De data asta, podeaua fusese mai tare.

— Asta nu te privește.

Se întoarse pe partea cealaltă și se ridică, apoi se sprijini cu mâinile de brațul canapelei și lumea se învârti puțin în jurul lui.

— Cum te simți?

— Nici asta nu te privește.

Lars Ågestam se așeză pe canapea și așteptă în timp ce Ewert Grens se duse la biroul lui. Nu se înghițeau deloc. De fapt, se disprețuiau adânc. Procurorul tânăr și comisarul mai în vârstă de la Criminalistică proveneau din lumi complet diferite și niciunul din ei n-avea chef să viziteze lumea celuilalt. Ågestam încercase, cel puțin în primii ani, stătuse la taclale, îl ascultase și-l observase pe celălalt, dar s-a prins că n-avea niciun rost: Grens se hotărâse să-l disprețuiască și nimic nu-i putea schimba atitudinea.

— Västmannagatan 79. Mi-ai cerut un raport.

Lars Ågestam dădu din cap.

— Am senzația că nu prea avansați cu cazul ăsta.

Nu avansau deloc. Dar n-avea de gând să recunoască. Nu încă.

Ewert Grens avea de gând să-și păstreze resursele.

— Lucrăm cu mai multe indicii.

— Care?

— Deocamdată nu sunt pregătit să vorbesc despre asta.

— Habar n-am ce indicii ai. Dac-ai fi avut ceva, mi-ai fi dat raportul de mult și mi-ai fi zis să mă duc dracului. Nu cred că ai nimic. E timpul să dăm prioritate cazurilor care merită.

— Ce vorbești!

Lars Ågestam șterse cu brațul lui subțire masa de scris și mormanul de dosare aflate în curs de anchetare.

— N-o să ajungi nicăieri. Ancheta preliminară bate pasul pe loc. Știi bine, Grens, și o știu și eu, că nu e normal să irosești atâtea resurse când ancheta e pe punctul de a eșua.

— Eu nu mă dau bătut niciodată când e vorba de un caz de omor.

Cei doi se priviră. Da, proveneau din lumi diferite.

— Bine, dar… ce indicii ai, mă rog?

— Noi nu ignorăm niciodată un caz de omor, Ågestam, ca să știi. Ci le rezolvăm.

— Știi bine că…

— Lucru pe care-l fac de treizeci și cinci de ani. De când învățai să mergi și te pișai în pantaloni.

Procurorul nu-l mai auzi. Dacă te hotărăști să-ți astupi urechile în fața anumitor replici, reușești, fără să-ți folosești mâinile. Ewert Grens nu mai reușea să-l rănească demult.

— Am citit ce-ai scris până acum despre ancheta preliminară. Ce să-ți zic… a mers destul de repede. Dar există câteva nume trecute pe chenar, în dosar, nume care n-au fost verificate. Fă asta mai întâi. Verifică fiecare nume și pune naibii punct. Ai trei zile la dispoziție. După asta ne vedem iar. Dacă n-ai mai multe informații nici atunci, poți să dai din gură cât vrei că n-o să mai acord prioritate cazului.

Ewert Grens văzu cum un spate îmbrăcat în sacou părăsi biroul lui și probabil c-ar fi țipat după el dacă cealaltă voce n-ar fi fost deja acolo, vocea pe care o auzise în fiecare oră timp de două săptămâni și care acum se strecura în mintea lui șoptind, mormăind insistent cele câteva cuvinte până când îl scotea din sărite.

— *Un bărbat mort. Västmannagatan 79. Etajul cinci.*

Avea trei zile la dispoziție.

Cine ești?

Și unde te pot găsi?

•

Stătuse așa, cu spatele strâns lipit de peretele celulei preț de douăzeci de minute, cu fiecare mușchi încordat și fiecare sunet neașteptat i se păru o amenințare nouă.

Nu se întâmplase nimic.

Cei cincisprezece deținuți din secție se îndreptaseră spre toalete și camera de duș și apoi spre bucătărie unde au luat un mic dejun timpuriu, dar niciunul din ei nu se oprise în fața

ușii lui, nimeni n-a încercat s-o deschidă. Numele lui era în continuare Piet Hoffmann, membru Wojtek, condamnat pentru trei kilograme de amfetamină poloneză găsite în portbagajul lui și pentru o infracțiune veche, pentru că trăsese de două ori asupra unui căcănar de polițist.

Dispărură apoi unul câte unul, câțiva în direcția spălătoriei și a atelierului, dar majoritatea înspre sala de clasă, în timp ce doi, trei o luară spre infirmerie. Niciunul nu făcea pe grozavul și nu rămase în celulă, lucru care se întâmpla de altfel destul de des, întotdeauna se găsea câte unul care zâmbea când îl amenințau că n-o să-i reducă perioada de detenție și refuza să muncească, deoarece acele câteva luni în plus față de cei doisprezece ani pe care-i primiseră se regăseau doar în documentele lor oficiale.

— Hoffmann.

Inspectorul penitenciarului care-l luase în primire în ziua precedentă îl străpungea cu privirea-i înghețată.

— Da?

— E timpul să ieși din celulă.

— Serios?

— Ai niște sarcini, să știi. O să faci curat. În clădirea administrativă și în atelier. Dar nu azi. Azi o să vii cu mine și o să încerci să pricepi cum și unde trebuie să dai cu mătura, periile și detergenții.

Pășiră unul lângă celălalt pe coridorul secției și coborâră scările spre pasajul subteran.

— *Când Paula ajunge la Aspsås, trebuie să fie integrat imediat. Vreau să-l prezentați încă din prima după-amiază drept om de serviciu care răspunde de clădirea administrativă și de atelier.*

Stofa salopetei monocrome îi irita pielea de pe pulpe și umeri în timp ce se îndreptau spre etajul trei al corpului B.

— *Genul ăsta de activitate e considerată o recompensă de către conducerea penitenciarului.*

Se opriră în fața toaletei aflate lângă ușa atelierului.

— *Păi, atunci, recompensați-l.*

Piet Hoffmann dădu din cap. Urma să-și înceapă runda în locul acela, cu o chiuvetă crăpată și un vas de toaletă plin de

pișat, într-o încăpere cât un șifonier mirosind a mucegai. Intrară în atelierul imens și inhalară aburii de motorină.

— Toaleta de afară, biroul de după geamul ăla și apoi tot atelierul. Ai înțeles?

Rămase în cadrul ușii și cercetă încăperea. Zări mese de lucru cu ceea ce păreau niște țevi lucioase, rafturi cu role de scotch pentru ambalat, mașini de perforat, stivuitoare, paleți pe jumătate încărcați și la fiecare stație de lucru, un deținut care câștiga zece coroane pe oră. Atelierele din închisori fabricau piese simple care se vindeau mai departe producătorilor comerciali, chiar și el decupase cuburi de lemn pentru un fabricant de jucării cât fusese la Österåker, iar cei de aici făceau piese pentru stâlpi de felinar, țevi lungi de câteva zeci de centimetri, care urmau să fie montate aproape de pământ și aveau să protejeze cablurile și întrerupătoarele, genul pe care-l vedem la fiecare metru de-a lungul drumurilor, o piesă care nu interesează pe nimeni, dar care e fabricată totuși, undeva. Inspectorul intră în atelier și îi arătă stratul de praf și coșurile de hârtie pline, în timp ce Hoffmann dădu din cap către deținuții pe care nu-i cunoștea: un tip în jur de douăzeci de ani care stătea lângă mașina de perforat și îndoia marginile țevii alungite, unul care vorbea finlandeză și făcea găuri pentru șuruburi și un bărbat din capătul sălii, de lângă fereastră, cu o cicatrice mare pe gât și obraz, aplecat peste rezervorul cu motorină, care își curăța instrumentele.

— Vezi podeaua, da? Trebuie să fii al dracului de migălos, Hoffmann, să freci până-ți sar capacele, altfel pute ca naiba, ai înțeles?

Piet Hoffmann nu auzi ce-i spuse nenorocitul ăla de inspector. Rămăsese lângă rezervorul de motorină și fereastră. Locul spre care ațintise atunci cu arma invizibilă. Zăcuse pe jos pe balconul lipit de turnul bisericii și țintise, apoi trase cu pistolul imaginar în geamul pe care-l alesese de la o distanță de exact o mie cinci sute trei metri. Era o biserică frumoasă și turnul se vedea cu ochiul liber de aici, la fel de bine cum se vedea fereastra de acolo.

Se întoarse cu spatele spre fereastră, memoră fiecare colț al

camerei dreptunghiulare împărțită de trei stâlpi groși din beton, văruiți în alb, destul de mari ca să te poți ascunde după ei, fără a fi văzut. Merse câțiva pași spre stâlpul care se afla cel mai aproape de fereastră, se postă după el și constată că era cum credea, suficient de gros ca să se poată ascunde după el. Se duse înapoi în mijlocul sălii, cercetând parcă terenul, și se opri abia lângă spațiul delimitat cu un perete de sticlă, care servea drept birou pentru gardianul care-i supraveghea.

— Foarte bine, Hoffmann, te-ai prins, camera aia… trebuie să strălucească de curățenie.

Un birou mic, câteva rafturi, un covor murdar. În suportul pentru creioane se afla o foarfecă, pe perete era montat un telefon și mai văzu și două sertare goale, dar neîncuiate.

Totul avea să se rezume la timp.

Dacă totul se ducea dracului, dacă Paula avea să fie dată de gol, cu cât avea mai mult timp, cu atât avea șanse mai mari să supraviețuiască.

Inspectorul mergea în fața lui prin tunelul de sub curtea închisorii până când ajunseră la clădirea administrativă, ascunsă după patru uși încuiate și patru camere de luat vederi, ridicară ochii spre fiecare și dădură din cap spre obiectiv, așteptând ca gardianul principal să apese pe unul dintre butoanele sale și să deschidă cu un clic ușa aflată la câteva sute de metri sub pământ. Le luă mai mult de zece minute să ajungă la ea.

Etajul doi al clădirii administrative se rezuma la un coridor îngust cu vedere către sala de unde se preluau toți deținuții care erau aduși aici cu microbuzul poliției. Toți cei care treceau pe la gardianul de la intrare și ajungeau în camera de recepție puteau fi studiați de cei aflați în cele șase birouri sau în sala de consiliu neîncăpătoare. Directorul penitenciarului și personalul administrativ îl văzuseră, așadar, escortat aici în ziua precedentă, un deținut mai important, cu cătușe și la mâini și la picioare, în salopeta închisorii de la Kronoberg, cu părul șaten și lins și o barbă căruntă de două săptămâni.

— M-ai auzit, Hoffmann? O să vii aici în fiecare zi. Și când pleci de aici, nu lași niciun gunoi în urmă, ai auzit? Ai o

grămadă de podele de frecat. Și birouri de șters și coșuri de gunoi de golit și ferestre de spălat. Ai vreo problemă cu asta?

Era o încăpere cu pereți, tavan și podea gri, de instituție de stat, ca și cum toată deznădejdea și tristețea de pe coridoarele cu celule s-ar fi prelungit până aici, cu două, trei ghivece cu flori și un soi de ramă circulară cu niște bucăți de ceramică, agățată pe un perete, restul era mort, mobila, culorile, totul sugera abandonul speranței.

— Poate ar trebui să salutăm. Stai drept.

Inspectorul penitenciarului bătu la singura ușă închisă din toată clădirea.

— Da?

Directorul penitenciarului avea în jur de cincizeci de ani și pe ușa lui la fel de cenușie ca pereții din jur scria „Oscarsson”.

— Vi-l prezint pe Hoffmann. De mâine se ocupă de curățenie aici, în clădirea asta.

Directorul penitenciarului întinse mâna-i moale, dar fermă.

— Lennart Oscarsson. Vreau să golești ambele coșuri de hârtie în fiecare zi. Ăsta de sub birou și ăla de acolo, din colțul pentru vizitatori. Și dacă vezi pahare nespălate, le iei cu tine.

Era o încăpere mare, a cărei fereastră dădea spre poarta închisorii și curte. Dar îți lăsa aceeași impresie, de instituție serioasă, unde detaliile private n-aveau ce căuta, nici măcar o poză cu familia într-o ramă argintie sau o diplomă de la absolvirea vreunui curs. Exista o singură excepție. Două buchete de flori într-o vază de cristal, așezată pe birou.

— Lalele, da?

Inspectorul penitenciarului se apropie de birou și de lujerii verzi cu boboci de aceeași culoare. Ținu în mână felicitările albe în timp ce citi cu voce tare același rând:

— *Vă mulțumim pentru colaborare, Asociația Antreprenorilor din Aspsås.*

Șeful penitenciarului aranjă unul dintre buchetele de pe masa lui de scris, compus din douăzeci de fire de lalele neînflorite.

— Cred că da, cel puțin, așa arată. Mai nou primim o grămadă de flori. Doar știi cum e, toată comuna lucrează aici.

Sau ne livrează ceva marfă. Și toate vizitele astea de studiu. Cu patru, cinci ani în urmă, oamenii se pișau pe munca noastră. Și acum, mamă, mamă, se agită toată lumea la fiecare incident și imediat te vezi la știri sau pe prima pagină a ziarelor.

Aruncă o privire mândră spre florile de care se plânsese, într-un fel.

— Probabil c-or să înflorească în scurt timp. De obicei le ia vreo două zile, cam așa.

Piet Hoffmann dădu din cap și plecă, însoțit de inspectorul penitenciarului care mergea în fața lui, la câțiva metri distanță, ca mai devreme.

Mâine.

Or să înflorească mâine.

•

Ewert Grens luă cele două pahare de plastic goale și jumătatea de prăjitură cu migdale de pe măsuța de lemn de lângă canapeaua reiată. Se trânti în mijlocul ei și se afundă în moliciunea pernelor, așteptând ca Sven și Hermansson să se așeze în stânga și în dreapta lui.

Era o hârtie simplă, scrisă de mână, ruptă dintr-un caiet studențesc, care nimerise într-un colț, într-o băltoacă de cafea și apoi fusese pătată de prăjitura cu migdale în două locuri.

O listă cu șapte nume.

Persoanele ale căror nume fuseseră amintite în legătură cu ancheta preliminară și care trebuiau cercetate în decursul celor trei zile cât aveau la dispoziție să rezolve cazul – dacă asta nu se va întâmpla, avea să fie abandonat cu titlul de „caz de omor neelucidat”.

Le scrisese în trei coloane, sub trei titluri.

Narcotice, ucigași plătiți, Wojtek.

Sven urma să se ocupe de prima coloană care conținea numele unor traficanți de droguri cunoscuți care locuiau sau acționau în zona Västmannagatan 79. Un anume Jorge Hernandez locuia la etajul trei, la aceeași scară. Un altul, pe nume Jorma Rantala, stătea în blocul în ghena căruia fusese găsită ascunsă într-o pungă de plastic o cămașă pătată de

sânge.

Hermansson alese următoarea rubrică, cea cu ucigașii plătiți, un anume Jan du Tobit și un Nicholas Barlow, doi racheți cu reputație internațională care, conform SÄPO, se aflau în Stockholm sau în apropiere la momentul comiterii crimei.

Ewert Grens avea să se concentreze asupra ultimelor trei nume, trei bărbați care au mai colaborat cu Wojtek International AB. Un anume Maciej Bosacki, Piet Hoffmann și unul pe nume Karl Lager. Fiecare deținea o firmă de securitate suedeză, fiind parteneri – cu totul legal – ai firmei Wojtek, prestând servicii pentru aceasta cu ocazia unor vizite diplomatice efectuate în Suedia de politicieni polonezi. Activitatea oficială a acestor firme era ca un scut eficient care ascundea o organizație mafiotă impenetrabilă, ce funcționa perfect. Grens era unul dintre polițiștii din Stockholm care știa cel mai mult despre crima organizată de pe malul celălalt al Mării Baltice, era singurul din încăperea aceea care avea destule cunoștințe încât să-și dea seama dacă vreunul din ei putea fi asociat și cu celălalt Wojtek, cel neoficial, adevăratul Wojtek, capabil să execute oameni în apartamente suedeze.

•

Nu-l mai întreba nimeni nimic.

Niciun dobitoc nu mai stătea prea aproape de el, nimeni nu se holba la el în timp ce-și mânca friptura și cartofii. Ceilalți îl considerau „cineva” încă din a doua zi, de la prânz, și habar n-aveau că, în curând, el avea să ia toate deciziile pe acolo, drogurile însemnau putere și în două zile avea să controleze livrările și vânzările și avea să urce în propria ierarhie a închisorii, depășindu-i pe adevărații criminali. Deținuții îl respectau cel mai mult pe cel care curmase viața cuiva, după care urmau infractorii care fuseseră implicați în traficul de narcotice și jefuitorii de bănci, iar cel mai jos se situau pedofilii și violatorii. Dar până și ucigașii se înclinau în fața celui care deținea controlul asupra traficului de droguri și împărțea seringile pe acolo.

Piet Hoffmann îl urmase pe inspectorul închisorii ca să

învețe locurile pe unde trebuia să curețe și apoi așteptase pe priciul din celula lui până când ceilalți deținuți se întoarseră de la atelier și de la băncile școlare la mâncarea care n-avea niciun gust. Făcuse schimb de priviri și cu Stefan, și cu Karol Tomasz, amândoi nerăbdători să primească instrucțiuni, dar Hoffmann mimă *jutro* și cei doi părură mulțumiți.

În seara asta.

În seara asta avea să-i scoată din ring pe cei trei furnizori principali.

Se oferi să adune vasele murdare și să le spele, pe când ceilalți fumau țigări rulate, fără filtru, în curte sau jucau Stud poker pe chibrituri noi, în valoare de mii de coroane. Fiind singur în bucătărie, nimeni nu-l văzu când ascunse două linguri și un cuțit în buzunarele din față ale pantalonilor, în timp ce șterse blatul de lucru și suportul pentru vase.

Se duse apoi la acvariu, ghereta de sticlă a sticleților, bătu la geam și primi drept răspuns un gest iritat. Bătu din nou, puțin mai tare și mai prelung, semnalând că n-avea de gând să plece de acolo.

— Ce dracu' vrei? Suntem în pauza de masă. Nu tu trebuia să te ocupi de bucătărie?

— Ai impresia c-am mai lăsat ceva pe acolo?

— Asta nu înseamnă că poți să ne deranjezi.

Hoffmann ridică din umeri, n-avea cum să se înțeleagă cu ei.

— Cărțile mele.

— Așa?

— Am comandat ieri niște cărți. Șase.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Poate dacă ai verifica, ai ști despre ce vorbesc. Ce zici?

Era un gardian mai în vârstă, nu cel care-l preluase în ziua precedentă. Își flutură brațele iritat de câteva ori, dar după un timp, se duse spre capătul gheretei și căută pe masa de scris.

— Astea?

Coperți tari, exemplare de bibliotecă. Și pe fiecare primă pagină, un bilețel lipit cu scotch, pe care scria MAG cu litere dactilografiate, albastre.

— Da, astea sunt.

Polițaiul mai în vârstă citi pe fugă descrierile de pe coperțile din spate, frunzări cărțile cu un aer distrat și apoi i le întinse lui Hoffmann.

— *Din adâncurile inimii suedeze. Din viața marionetelor.* Ce dracu'-i asta?

— Poezie.

— Ce tâmpenie.

— Păi, poate ar trebui să le citești.

— Auzi, frățică, eu nu citesc cărți pentru poponari.

Piet Hoffmann trase ușa celulei cât să nu-l vadă nimeni, dar n-o închise de tot ca să nu trezească bănuielile celor din jur. Așeză cele șase cărți pe noptiera îngustă, titluri ce nu erau solicitate decât foarte rar, astfel încât bibliotecara în jur de cincizeci de ani fusese nevoită să le caute din nou în depozitul de la subsol al bibliotecii Aspsås, și i le înmână șoferului autobuzului cu cărți, respirând greu.

Scoase cuțitul furat și-i verifică vârful cu degetul. Era suficient de ascuțit.

Îl trase peste cotorul cărții, despărțind coperta din față de prima filă a cărții *Don Juan,* scrisă de Lordul Byron. Cusătura se desfăcu, fir cu fir și în curând, coperțile și paginile dintre ele atârnară la fel ca atunci, cu treisprezece zile în urmă, când le-a desfăcut pe o masă de scris, pe Vasagatan. Răsfoi până la pagina 90, prinse foile cu o mână și le smulse din loc. Pe marginea din stânga a paginii 91 se vedea un șanț cu o lungime de cincisprezece centimetri și o lățime de un centimetru, căptușit cu niște foițe subțiri pentru rulat țigări, săpat în următoarele trei sute de pagini. Conținutul era neatins, exact cum îl lăsase.

Alb-gălbui, puțin lipicios, cântărind exact cincisprezece grame.

Cu zece ani în urmă folosise o mare parte din ce furase pentru uz propriu, uneori, dacă avea prea mult, mai vindea și la alții și de câteva ori, când era presat de datorii, putea să și le plătească astfel, cel puțin, parțial.

De data asta, amfetamina avea o destinație cu totul diferită.

Cele patru cărți cu patruzeci și două de grame de amfetamină de treizeci la sută, fabricată în Polonia, erau instrumentul lui prin care avea să elimine tot traficul din închisoare și avea să-l preia chiar el.

Cărți, flori.

Nu era o cantitate mare, dar deocamdată n-avea nevoie de mai mult, metodele pe care le învățase de-a lungul anilor erau sută la sută sigure și nu se agățau de rutinele din închisoare.

La Österåker l-au prins deja după ce s-a întors din prima permisie supravegheată, cineva le vânduse polițiștilor pontul că unii transportau droguri în stomac sau în fund, și atunci l-au pus pe veceul de la vamă, într-o celulă cu pereți de sticlă, cu un prici pe care să se întindă și un scaun de toaletă care făcea parte dintr-un sistem de canalizare închis, asta era tot, îl ținuseră acolo o săptămână, dezbrăcat douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, cu trei copoi care se uitau la el în timp ce se căca și apoi îi verificau fecalele și aruncau un ochi prin geam chiar și când dormea, întotdeauna fără pătură pentru că n-avea voie să-și acopere fundul niciodată.

Atunci n-a avut de ales, cu toate amenințările și datoriile pe care le avea, așa că s-a făcut un cărăuș, un rezervor, nimic mai mult. Dar acum putea să aleagă.

Tot timpul cât era treaz, în fiecare oră, în fiecare zi petrecută la închisoare, oricare ar fi fost aceasta, se gândea la droguri, la cum ar putea să se drogheze fără să se dea de gol la probele regulate de urină. Dacă-l vizita vreo rudă sau prieten, îi forța să aducă probe de urină curate, care ar fi apărut drept negative. O dată, într-una din primele săptămâni petrecute la Österåker, una dintre prietenele iugoslavilor ălora gălăgioși a umplut câteva pahare de hârtie la comandă și probele fuseseră vândute pe bani frumoși. Niciunul din ei nu ieșise pozitiv la test, deși peste jumătate erau făcuți, în schimb, testul indică altceva, și anume, că toți deținuții din secție erau „însărcinați”.

Don Juan, Odiseea, Scrieri despre viața mea, Peisajul francez.

Le goli pe toate, una după alta, oprindu-se doar când auzea pași în fața ușii celulei sau sunete neobișnuite. Patruzeci și

două de grame de amfetamină ascunse în patru cărți pe care nimeni nu prea mai voia să le citească.

Mai avea două volume. *Din adâncurile inimii suedeze* și *Din viața marionetelor*. Le lăsă pe noptieră, sperând că n-o să fie nevoit să le citească niciodată.

Privi substanța alb-gălbuie pentru care oamenii erau gata să omoare.

Aici fiecare gram costa mai mult decât afară.

Asta fiindcă aici cererea era mai mare decât oferta. Pentru că riscul de a fi descoperit era mai mare într-o celulă încuiată, decât în libertate. Pentru că sentința era mai gravă după gratii, decât dincolo de ele, aici aceeași cantitate însemna o pedeapsă mai mare decât afară.

Piet Hoffmann împărți cele patruzeci și două de grame de amfetamină. Avea să păstreze jumătate într-o pungă, pentru Grecul din celula 2, în timp ce două aveau să fie livrate în corpul H unde se aflau ceilalți doi livranți principali. Trei pungi de plastic cu paisprezece grame care aveau să elimine toată concurența simultan.

Lingurile de la bucătărie erau în continuare într-unul din buzunarele pantalonilor.

Le pipăi, apoi le apăsă ferm de marginea priciului de oțel până când ambele se îndoiră aproape nouăzeci de grade. Le verifică și constată că arătau exact cum trebuia, ca două cârlige. Pantalonii de trening albaștri cu emblema Direcției Penitenciarelor zăceau pe pat. Desfăcu, ajutându-se de cuțitul de bucătărie furat, elasticul cusut de pantaloni, apoi îl tăie în două bucăți egale.

Lăsase ușa celulei întredeschisă. Coridorul era pustiu.

Camera de duș se afla la cincisprezece pași de el.

Închise ușa după el, se duse la ultima toaletă de pe dreapta și se asigură că zăvorul era tras.

•

Ewert Grens își mai luase un pahar cu cafea și cumpărase încă o prăjitură cu migdale fărâmicioasă, cu miez lipicios și dulce. Biletelul scris de mână cu cele șapte nume se pătase, dar era încă lizibil și avea să stea pe masa de lângă canapeaua

pentru vizitatori până când avea să cerceteze și să elimine rând pe rând fiecare nume.

Aveau trei zile la dispoziție.

Ancheta asupra unui omor care avusese loc în timpul zilei într-un apartament închiriat din centrul Stockholmului avea să supraviețuiască datorită unuia dintre numele pătate, scrise de mână. Sau avea să fie scoasă de pe lista de priorități în trei zile și uitată într-unul din cele treizeci și șapte de dosare subțiri cu anchete preliminare, care adunau praful pe biroul lui.

Studie numele de care trebuia să se ocupe. Maciej Bosacki, Piet Hoffmann, Karl Lager. Proprietari ai unor firme de securitate care, ca și celelalte, instalau alarme, vindeau veste antiglonț, ofereau cursuri pentru protecția persoanelor și gărzi de corp care puteau fi închiriate de client. Dar cei trei colaboraseră și cu Wojtek International AB, cu ocazia vizitei în Suedia a unor delegați oficiali polonezi. Sarcini oficiale cu facturi oficiale. Nimic ciudat, de fapt. Dar ceva îi atrăsese atenția. Fațada oficială ascundea partea neoficială și Grens căuta ceea ce nu putea fi descoperit cu ochiul liber, legătura cu un alt Wojtek, adevăratul actor principal, cel care cumpăra și vindea narcotice, arme și oameni.

Ewert Grens se ridică și ieși pe hol.

Senzația că adevărul îi râde în față apăru din nou, având impresia că i se scurgea printre degete când dădea să-l prindă.

Verifica trei coduri numerice personale din baza de date a Poliției de două ore, deschizând pagină după pagină, DATE INFRACTORI URMĂRIȚI, DATE IDENTIFICARE, DATE CAZIER JURIDIC, DATE FILAJE, DATE PERMISE și găsise mai multe rezultate. Toți trei fuseseră condamnați în trecut la închisoare și numele lor apăreau în ASPEN și în registrul cu infractori suspectați c-ar fi încălcat legea din nou, li se luaseră amprentele și probe ADN, fuseseră urmăriți de poliție și cel puțin unul dintre ei fusese identificat ca făcând parte din organizație. Grens nu fusese prea surprins, erau din ce în ce mai mulți recidiviști care se mișcau în zona gri a criminalității, unde cunoștințele despre o activitate criminală

erau o condiție primară pentru o activitate în domeniul apărării și al siguranței.

Își continuă drumul pe coridor, trecu pe lângă câteva uși, cu senzația c-ar trebui să bată în ele, chiar dacă o făcea mult prea rar.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Era o cameră mult mai mare decât a lui, pe care n-o vizita prea des.

— Nu, zău?

Nu vorbiseră niciodată deschis despre asta. Dar, într-un fel, ajunseseră la o înțelegere. Erau atenți să nu se întâlnească deloc, altfel nu s-ar fi putut tolera.

— Västmannagatan.

Inspectorul de poliție Göransson n-are teancuri de hârtie pe biroul lui, nici pahare de hârtie goale, nici firimituri de la prăjituri cu gust artificial, cumpărate de la automat.

— Västmannagatan?

Deci nu știe de unde provine.

Sentimentul ăsta neplăcut, senzația asta de claustrofobie.

— Nu-mi spune nimic.

— Execuția. Verificam ultimele nume și voiam să văd dacă găsesc ceva în registrul de arme.

Göransson dădu din cap, se întoarse spre calculator și se logă în registrul care, din motive de securitate, era accesibil doar pentru câțiva angajați.

— Stai prea aproape, Ewert.

Senzația neplăcută.

— Ce vrei să spui?

Cea care vine dinăuntru.

— Poți să te dai câțiva pași mai încolo?

Cea care ocupă din ce în ce mai mult loc.

Göransson se uită la omul antipatic care-l considera, la rândul lui, antipatic pe el, așa că nu-i prea ieșea în cale și constată că n-are ce să facă – așa stăteau lucrurile.

— Cod numeric personal?

— 721018-0010. 660531-2559. 580219-3672.

Trei coduri numerice personale. Trei nume pe un monitor.

— Ce vrei să știi?

— Tot.

Västmannagatan.

Uite că mă înțelege, brusc.

— Göransson? M-ai auzit? Vreau să știu tot.

Numele ăla.

— Unul dintre ei are permis. Pentru armele de serviciu și patru pușți de vânătoare.

— Arme de serviciu?

— Pistoale.

— Marca?

— Radom.

— Calibru?

— De nouă milimetri.

Numele ăla care rămâne afișat pe ecran.

— Să fiu al dracului, Göransson! Să fiu al dracului!

Comisarul de la Criminalistică se ridicase brusc și se îndreptase deja spre ușă.

— Dar sunt la noi deja, Ewert.

Grens se opri în mijlocul încăperii.

— Cum adică?

— Văd că au făcut o notă aici. Armele au fost confiscate. Sunt la Krantz, presupun.

— Cum așa?

— Asta nu reiese din notă. Vorbește cu el.

Sunetul monoton scos de un corp masiv, târându-se pe niște picioare bolnave dispăru în capătul coridorului secției de anchete. Inspectorul de poliție Göransson nu mai avea putere să reprime senzația neplăcută, sentimentul că fusese înghesuit într-un colț, și rămase un timp cu privirea ațintită asupra numelui de pe monitor.

Piet Hoffmann.

După câteva clicuri și două, trei telefoane, Ewert Grens avea să găsească adresa actuală a posesorului armei și avea să se deplaseze patruzeci de kilometri până la micuța comună din nordul capitalei cu închisoarea aceea imensă, și avea să-l interogheze până când primea răspunsurile pe care n-avea

voie să le primească.

Ceea ce nu trebuia să se întâmple tocmai s-a întâmplat.

•

Piet Hoffmann aşteptă în spatele uşii cabinei de toaletă până când se asigură că era singur.

Elastic, lingură, pungă de plastic.

O metodă veche de a ascunde narcotice şi seringi, pe care o folosise deja şi în Österåker. Lorentz confirmase că funcţiona şi acum. Deşi era al naibii de simplu. Sau poate tocmai de aceea. Niciun gardian nu verifica în vasul de toaletă.

Rezervorul de apă, scurgerea, ţeava de sub chiuvetă, toate astea erau nişte ascunzători ridicole, nici măcar nu mai merita să încerci. Dar de vasul toaletei habar n-aveau, nici măcar după atâţia ani.

Aşeză elasticul, lingura îndoită şi punga de plastic plină cu amfetamină pe dalele de gresie murdare ale toaletei. Întinse bine banda elastică, legă punga de un capăt şi lingura de celălalt capăt şi îngenunche lângă vasul de toaletă, ţinu punga de plastic într-o mână şi o vârî cât putu de adânc pe ţeava de scurgere. Se udă până la umăr când trase apa, punga de plastic dispăru şi mai adânc în vârtejul de apă şi lingura îndoită rămase agăţată de marginea ţevii. Aşteptă, apoi mai trase o dată apa, elasticul trebuia întins bine ca punga să atârne cât mai adânc, la capătul celălalt al benzii.

Lingura care se agăţase de marginea ţevii şi care ţinea punga de plastic în loc nu se vedea.

Dar putea fi scoasă uşor în caz de nevoie.

Trebuia doar să te laşi în genunchi, să-ţi strecori mâna în ţeava plină cu apă şi s-o tragi cu grijă în sus.

•

Ewert Grens îl lăsase în urmă pe Göransson şi coridorul departamentului de investigaţii şi adevărul ce se încăpăţâna să nu iasă la iveală nu-i mai râdea în faţă la fel de zgomotos. *Radom.* Avea un nume, pentru prima oară de când se ocupa de ancheta asta preliminară. *Nouă milimetri.* Numele cuiva care ar putea fi veriga lipsă în rezolvarea unei crime.

Piet Hoffmann.

Un nume pe care nu-l mai auzise niciodată.

Care, însă, deținea o firmă de securitate și colabora legal cu Wojtek International cu ocazia unor vizite de stat poloneze. Și care, în ciuda faptului că fusese condamnat la închisoare pentru cinci ani, avea licență de port armă pentru arme de serviciu de fabricație poloneză. Arme care, conform registrului, se aflau deja în posesia poliției. Fuseseră confiscate cu două săptămâni în urmă.

Ewert Grens ieși din lift și intră în clădirea departamentului tehnic.

Avea un nume.

În curând, avea să afle și mai multe.

•

Lui Piet Hoffmann îi amorțiseră genunchii când se ridică de pe podeaua toaletei și ascultă liniștea. Mai trase apa de două ori, ascultă din nou, dar nu se auzi nimic. Trase zăvorul și ieși pe coridor; trebuia să pară că stătuse acolo o grămadă de timp, că îl supăra stomacul sau ceva de genul ăsta. Se duse spre colțul cu televizorul, amestecă distrat un pachet de cărți, încercând să se comporte ca și când n-ar fi avut nimic de făcut și voia să-și omoare timpul, în timp ce se uita pe furiș spre ghereta paznicului și bucătărie pentru a-i localiza pe polițaii care alergau de colo-colo în secția lui.

Văzu fețe întoarse și câte un spate în uniformă ocupat cu ceva la care lucra. Ridică degetul mijlociu, știind că asta le atrăgea atenția imediat.

Nimic. Nu reacționă nimeni, nu-l văzuse nimeni.

Ceilalți mai aveau o oră de stat la școală și la atelier, coridorul era gol, polițaii plecaseră la treburile lor.

Acum.

O luă spre șirul de celule. Aruncă o privire rapidă în jur. Nimeni. Deschise ușa celulei numărul 2.

Celula Grecului.

Arătau toate la fel, cu același pat nenorocit și același șifonier, scaun și noptieră. Aceasta mirosea însă diferit, a închis, sau poate a transpirație acră, dar era la fel de încinsă și la fel de plină de praf. Pe perete se vedea fotografia unui

copil, o fetiță cu părul negru și lung, și încă una, cu o femeie, Hoffmann era convins că era mama copilei.

Dacă cineva ar fi deschis ușa acum…

Dacă cineva și-ar fi dat seama ce ținea în mână, ce voia să facă în curând…

Nu erau prea multe seringi sau doze de prizat, doar treisprezece, paisprezece grame, dar era de ajuns ca posesorul lor să fie condamnat din nou și mutat imediat într-o închisoare nouă.

Treisprezece, paisprezece grame care trebuiau plasate undeva sus de tot.

Pipăi șina pentru perdele, o împinse ușor și constată că se putea desprinde încă din prima încercare. Înfășură o bucată de scotch în jurul pungii de plastic și o lipi de perete, apoi puse la loc șina pentru perdele.

Deschise ușa, aruncă o ultimă privire spre celulă și se opri la fotografia de pe perete. Fetița avea în jur de cinci ani și stătea pe o peluză, iar pe fundal, niște copii făceau cu mâna râzând, se duceau cu toții undeva, într-o excursie cu grădinița, poate. Aveau cu toții rucsăcele în mână și purtau pe cap șepci roșii și galbene.

Tatăl ei n-avea să mai fie acolo la următoarea ei vizită.

•

Ewert Grens se aplecă peste banca de lucru joasă și cele șapte arme înșiruite.

Trei pistoale Radom fabricate în Polonia și patru puști de vânătoare.

— Le-ați găsit într-un cabinet cu arme?

— În două. Toate au fost aprobate.

— Sunt alea pentru care are permis?

— Da, exact alea. Pentru care au emis permis cei de la Poliția Capitalei.

Grens stătea lângă Nils Krantz într-una dintre încăperile departamentului tehnic care arăta ca un laborator mai mic, plin de hote de laborator, microscoape și recipiente cu preparate chimice. Ridică un pistol, ținu arma înfășurată în nailon în mână și o cântări în fața lui în aer. Era sută la sută

sigur că mortul găsit pe podeaua camerei de zi avea în mână o armă exact la fel.

— Acum două săptămâni?

— Da. Are un apartament transformat în birou pe Vasagatan. Trafic de droguri de mare risc.

— Și, nimic?

— Am tras de probă cu toate. Niciuna nu se potrivește cu probele din anchetele pe care le investigăm momentan.

— Și Västmannagatan 79?

— Știu c-ai sperat să auzi altceva. Dar n-am ce să-ți zic mai mult. Niciuna dintre armele astea n-are de-a face cu crima aceea.

Ewert Grens dădu cu palma în cea mai apropiată piesă de mobilier.

Un cabinet metalic care se scutură atât de tare, încât cărțile și dosarele din el se împrăștiară pe jos.

— Nu înțeleg.

Era pe cale să dea din nou în el, dar Krantz se postă în fața cabinetului, încercând să-l protejeze.

Grens alese peretele. Acesta nu se cutremură la fel de tare, plesnitura, în schimb, se auzi la fel de puternic.

— Nils, să mor eu dacă înțeleg. Ancheta asta… am impresia că stau undeva pe afară și mă uit ca bou'. Zici că i-ai confiscat armele? Acum douăzeci de zile? La dracu', Nils, ceva nu se leagă. Nu înțelegi, nenorocitul ăsta nici n-ar trebui să aibă voie să poarte armă și, cu atât mai puțin, un permis eliberat de noi. E drept c-au trecut zece ani de când… dar cu o sentință ca aia… și… în orice caz, eu unul n-am mai auzit să i se elibereze permis de port armă unui recidivist atât de periculos.

Nils Krantz rămase în fata cabinetului metalic. Niciodată nu știai dacă a terminat. Dacă s-a săturat să dea în obiecte neînsufletite.

— Trebuie să vorbești cu el.

— Păi, o s-o fac. Când aflu unde e.

— La Aspsås.

Ewert Grens se uită la inspectorul judiciar, unul dintre

puținii colegi de-ai lui care lucrau acolo de tot atâta timp ca și el.

— La Aspsås?

— Da, e închis la Aspsås. Cred c-a primit niște ani buni.

•

Stătuse pe locul lui din colțul cu televizorul și așteptase și în după-amiaza aceea. Colegii lui din celulele vecine se întoarseră de la atelier și de la cursuri. Au mai jucat niște partide de Stud poker și câteva de casino și au discutat despre copoii care lucrau în tura de dimineață și despre jaful de la banca din Täby care se dusese dracului, după care se blocară la o discuție aprinsă despre de câte ori puteai să faci laba pe un gram de amfetamină. Au râs zgomotos la câteva descrieri reușite despre „puii ca picamerul”, și atât Stefan, cât și Karol Tomasz, și câțiva dintre finlandezi s-au lăudat cu zile în șir de futut și erecții eterne, atâta timp cât aveau la îndemână niște marfă suficient de tare. După un timp, Piet Hoffmann dădu din cap discret și spre Grec și-i oferi un scaun, dar nu primi niciun răspuns. Cel care vindea și controla traficul de droguri și era în vârful ierarhiei nu era încă pregătit să stea de vorbă cu tipul cel nou.

Trebuia să mai aștepte doar câteva ore.

Punga de plastic avea să mai rămână în spatele șinei pentru perdea și îngâmfatul ăla n-avea să înțeleagă nimic în clipa în care aveau să-l ia pe sus.

•

Ewert Grens stătea în picioare lângă masa lui de scris și strângea puternic receptorul telefonului, cu toate că terminase demult de vorbit. În cealaltă mână ținea un bilețel cu pete de cafea și de grăsime de la o prăjitură cu migdale.

Nils Krantz avusese dreptate.

Numele de la sfârșitul listei sale scurte îi aparținea unui infractor care era *deja* la închisoare.

Fusese prins cu trei kilograme de amfetamină în portbagaj și arestat, condamnat și transportat la penitenciarul Aspsås în timp record.

Amfetamina mirosea puternic a flori.

Degaja un parfum distinct de lalele.

•

Zăcea pe priciul tare și fuma o țigară. Trecuseră mulți ani de când își rulase singur țigările, de când au apărut copiii au renunțat la fumat amândoi, și el, și Zofia, văzând licărul de viață de câțiva centimetri pe un monitor, o vietate aproape de nedistins, dar care era afectată de fiecare gură de aer inhalat. Era neliniștit, termină țigara repede și își aprinse încă una imediat, era un iad să zaci doar acolo și să aștepți.

Se ridică și ascultă cu urechea lipită de ușa dură a celulei.

Nimic.

Sunetele pe care le auzise existau doar în imaginația lui. Poate erau bătăile slabe, regulate dinspre tavan. Sau poate vreun televizor din vreo celulă. El nu avea propriul lui televizor, dar fusese alegerea lui, n-a vrut să aibă de-a face cu lumea de afară.

Dacă avea dreptate, urmau să vină în curând.

Se întinse din nou pe pat și-și aprinse a treia țigară. Era o senzație plăcută să ții ceva între degete. Opt fără un sfert. Trecuseră doar cincisprezece minute de când încuiaseră, de obicei le lua încă vreo jumătate de oră, preferau să aștepte până când se liniștea toți.

Totul era pregătit, exact cum a vrut, i se dăduse undă verde la duș, în timpul serii, cât gaborii așteptau ca deținuții ceilalți să se întoarcă în celulele lor. Ambele pungi de plastic pe care le agățase de curând cu o bandă de elastic într-una din țevile vasului de toaletă se aflau acum în corpul H, ascunse după două șine de perdea.

Acum.

Era sută la sută sigur.

Câinii lătrau neliniștiți și niște pantofi negri pășeau apăsat pe betonul de pe coridor.

— O să vă dau numele și datele mele. Ca să mă plasați unde trebuie, să-mi dați de lucru și să aveți grijă ca la exact două zile de la sosirea mea să se efectueze o percheziție generală și neanunțată în fiecare celulă din închisoare.

Primele uși fură trântite de perete, undeva departe, în capătul coridorului.

Vocile se războiau, unul dintre finlandezi începu să țipe și un polițist se răsti la el.

Le luă douăzeci și cinci de minute și opt celule ca să ajungă la el și o mână deschise, smulgând, parcă, ușa din loc.

— Percheziție.

— Sugi pula, gabor prost.

— Hai, gata, afară, Hoffmann. Înainte să ți se îndeplinească dorința.

Piet Hoffmann scuipă când îl târâseră afară pe coridor. *Infractor*. Continuă să scuipe și când îi controlară toate orificiile. *Doar un infractor poate intra cu adevărat în pielea unui infractor*. Rămase în fața ușii în chiloți albi, diformi, în timp ce doi gardieni intrară în celula lui și căutară prin toate ascunzișurile posibile ceea ce nu putea fi găsit.

Două celule erau percheziționate în același timp, întotdeauna două celule care se aflau față-n față. Coridorul părea și mai îngust când se deschideau două uși simultan.

Doi gardieni intrară în fiecare și doi așteptau afară pentru a supraveghea deținuții care înjurau, amenințau și țipau.

Piet Hoffmann se uită la polițiștii care spintecară și scuturară lenjeria de pat, dărâmară șifonierele, goliră fiecare pantof și întoarseră pe dos fiecare ciorap, frunzăriră cele șase cărți împrumutate aflate pe noptieră și sparseră câteva scânduri din podea, desfăcură buzunarele și cusăturile pantalonilor, gecilor și bluzelor și îi dădură drumul câinelui chelălăind în celulă, în mijlocul haosului, ridicându-l spre tavan, lampă și galerie.

— *De ce dracu*'…

— *Cu câini. E important.*

— *Cu câini*? *Și după ce am găsit ce ai plasat tu cine știe pe unde*? *Pe colegul pe care l-ai atras în capcană cu drogurile tale*?

Încă o scândură, cea de sub chiuvetă.

Și în spatele veiozei de citit, în gaura mică din perete, destinată șurubului pentru beton.

— Vă descurcați, băieți? Ați găsit ceva interesant? Nimic? Ce păcat. N-aveți decât să vă faceți laba altundeva. Sau vreți să vă ajut?

Cel din celula de vizavi râse zgomotos. Cel din celula alăturată dădu cu palma peste ușă și șuieră *așa, fute-i în cur, Hoffmann.*

Îl auziră.

Piet Hoffmann stătea pe marginea priciului când încuiară ușa și merseră la următoarea celulă. Pe noptieră, sub o pereche de chiloți găsi o jumătate de țigară pe care o aprinse și o fumă culcat.

Încă zece minute.

Fumă și cercetă tavanul. Câinele începuse să zgârie ceva.

— *Ce dracu*', *astea nu-s ale mele*!

Grecul din celula numărul 2 avea o voce stridentă, genul care pătrundea și prin ușile încuiate.

— *Ce mama dracu*', *voi ați… voi ați pus alea acolo, gabori împuțiți, las*' *că…*

Unul dintre gardienii din grupul operativ ridicase câinele negru care marcă terenul nerăbdător lângă fereastră, în spatele șinei pentru perdea. Punga de plastic fusese lipită cu scotch de perete și conținea paisprezece grame de amfetamină de calitate. Grecul scuipa și se zbătea în timp ce-l escortau afară din secție. Deja în ziua următoare avea să fie transferat la Kumla sau la Hall pentru a ispăși restul dintr-o perioadă de detenție care acum avea să fie și mai lungă. Cam în același timp fuseseră găsite încă două pungi de plastic cu aceeași cantitate de amfetamină în două celule de la parterul și primul etaj al corpului H. În noaptea aceea, trei deținuți aveau să doarmă pentru ultima oară în penitenciarul Aspsås.

Piet Hoffmann rămase întins în pat și reuși să zâmbească pentru prima oară de când intrase pe poarta închisorii.

Chiar acum, în clipa asta. În clipa asta am preluat afacerea.

Miercuri

•••

Dormise bușteан aproape patru ore, exact în perioada când în afara gratiilor de la fereastră era beznă totală. Finlandezul aflat cu două celule mai încolo se calmase, în sfârșit, dar zdrăngănitul legăturilor de chei se auzi încă mult timp, nenorociții ăia s-au tot foit pe acolo, alertați de bărbatul care voia să fie băgat în seamă, astfel încât secția nu se liniștise până când câțiva deținuți nu-l amenințară cu bătaia dacă mai avea să apese pe alarmă.

Piet Hoffmann își lipi spatele de perete. Aruncă o privire neliniștită spre perna de sub plapumă și scaunul din fața pragului și ciorapul dintre ușă și cadru. Asta era protecția lui, exact ca și în ziua precedentă și în ziua care urma, cele două secunde și jumătate în care cel care a aflat ceva ar fi putut să tabere peste el. Singurul interval în care gardienii nu vedeau și nu auzeau nimic.

Tocmai trecuse de șapte. Mai avea de îndurat nouăsprezece minute. Apoi avea să iasă, să facă un duș și să ia micul dejun ca toți ceilalți.

Făcuse primul pas. Îi eliminase pe principalii furnizori din penitenciarul Aspsås cu patruzeci și două de grame de amfetamină de treizeci la sută. Varșovia și Vicele primiseră deja raportul, iar acum tocmai deschideau o sticlă de Zubrówka și ciocneau pentru primul succes.

Mai avea opt minute.

Respiră încet, cu fiecare mușchi încordat. Moartea nu bătea niciodată la ușă.

În ziua aceea avea să facă pasul următor. Atât pentru Wojtek, prin primele grame vândute primilor clienți care aveau să afle că într-una dintre cele mai dure închisori din Suedia opera un furnizor nou, cât și pentru Poliția Suedeză, care trebuia să primească informații noi despre furnizori, datele de livrare, canalele de distribuție și așa mai departe, până când traficul era suficient de bine pus la punct încât să

poată fi anihilat. Zile și săptămâni în care organizația avea să dețină controlul, fără să se fi extins peste tot, când cunoștințele unui agent sub acoperire erau suficiente pentru a pătrunde în miezul organizației, cu sediul pe strada Ludwika Idzikowskiego, în Varșovia.

Hoffmann se uită la ceasul deșteptător care ticăia prea tare. Era șapte și douăzeci. Mută scaunul, făcu patul și după un timp, deschise ușa ce dădea spre palierul somnoros. Stefan și Karol Tomasz îi zâmbiră când trecu pe lângă bucătărie și pe lângă masa cu micul dejun, autobuzul poliției pleca pe la ora aia și de data asta transporta un tip pe nume Grecul care fu îmbrâncit pe bancheta urât mirositoare, undeva aproape, la câțiva metri de corpul H. Probabil că nimeni nu prea avea chef de vorbă; toată lumea se uita pe geam și încerca să-și dea seama ce se întâmplă.

Făcu un duș cald, alungând toată tensiunea acumulată în cele douăzeci de minute cât stătuse ascuns după ușă, gata să lupte sau să evadeze. Chipul din oglinda parțial aburită era neras și avea părul cam lung. Nu se atinse de aparatul de ras din buzunarul pantalonilor, nici de perii cărunți.

Căruciorul cu detergenți se afla în fața ușii principale a secției.

Un suport metalic cu un sac de plastic negru, niște role tari cu pungi de gunoi albe, mai mici, o mătură mică, cu un făraș îndoit, o găleată urât mirositoare, două cârpe mici pe care presupunea că trebuia să le folosească la spălat geamuri și, pe raftul de jos, un detergent neparfumat, anonim.

— Hoffmann.

Inspectorul penitenciarului cu ochii pătrunzători stătea lângă ceilalți gardieni când trecu pe lângă geamurile mari ale acvariului.

— E prima zi?

— Prima.

— Aștepți în fața fiecărei uși încuiate. Ridici fața spre fiecare cameră de luat vederi. Iar când și dacă gardianul central are chef să te lase să treci, te miști cât poți de repede. Ușile stau deschise doar câteva secunde, ca să știi.

— Altceva?

— Am aruncat un ochi peste hârtiile tale. Cum era… da, păi, ai de stat aici vreo zece ani. Nu știu, Hoffmann, dar zic că dacă ai baftă, o să ai timp să înveți cum să faci curat ca lumea pe aici.

Primele uși încuiate se aflau deja la gura tunelului. Opri căruciorul, se uită spre cameră, așteptă clicul și își continuă drumul spre corpul celălalt al penitenciarului. Aerul era umed și Hoffmann tremură puțin când traversă curtea închisorii. Cât a fost la Österåker, s-a perindat de mai multe ori printr-un tunel de beton asemănător, spre infirmerie sau spre sala de fitness, sau spre chioșc, unde fiecare coroană câștigată putea fi schimbată pentru spumă de bărbierit și săpun. Se opri în fața fiecărei uși, dădu din cap spre camerele îndreptate spre el și se grăbi să treacă în cele câteva secunde cât ușa era descuiată. Voia să atragă cât mai puțin atenția.

— Auzi?

Un drogat. Slab ca dracu', cu privirea agitată și picioare care nu reușeau să stea locului.

— Am auzit… vreau să cumpăr și eu. Opt grame.

Stefan și Karol Tomasz făcuseră o treabă bună.

O închisoare mare devenise dintr-odată o cloacă mică, din cauza mesajelor care circulau liber prin ușile încuiate.

— Două.

— Două?

— Îți dau două. După masă. În unghiul mort.

— Două? Ce mă-sa, băi, am nevoie de cel puțin…

— Atâta primești. Cel puțin de data asta.

Slăbănogul își flutură brațele-i lungi, în timp ce Hoffmann îi întoarse spatele și își continuă drumul spre tunelul lat.

Tipul rămase pe loc. Corpul lui începu să tremure și să numere invers până când avea să primească drogul care-l ajuta să reziste. Avea să cumpere cele două grame și avea să și le injecteze cu o seringă murdară în prima toaletă liberă.

Piet Hoffmann păși încet și încercă să nu râdă.

Mai avea doar câteva ore.

După aceea, avea să preia controlul asupra traficului cu

droguri din închisoarea Aspsås.

•

Pe coridorul departamentului de investigații fuseseră montate niște lămpi puternice care clipeau când și când. Cele două tuburi de neon de deasupra automatului de cafea și de snacksuri emiteau o lumină orbitoare și zumzăiau iritant. Fredrik Göransson simți aceeași senzație neplăcută în corp de sâmbătă. Se gândise la asta toată după-amiaza și seara și adormi cu același gând, își dădu seama că vizita lui Grens nu-i dădea pace, n-o putea uita oricât s-ar fi străduit. Nu fusese deloc o soluție bună să dea prioritate infiltrării unui agent într-o închisoare în detrimentul rezolvării unui caz de omucidere. Dar stătuse la masă în Rosenbad și hotărâse, împreună cu ceilalți, că dizolvarea mafiei poloneze și limitarea expansiunii unei organizații criminale erau, totuși, prioritatea lor numărul unu.

— Göransson.

Vocea aia iritantă.

— Vreau să stau de vorbă cu tine, Göransson.

Niciodată nu-i plăcuse vocea lui.

— 'Neața, Ewert.

Ewert Grens șchiopăta mai tare decât înainte, sau poate că doar pereții coridorului amplificau sunetul pașilor lui, când piciorul sănătos atingea betonul.

— Registrul de arme.

Iar ocupă prea mult loc.

Fredrik Göransson evită mâinile neîndemânatice care căutau pe lângă el un pahar de plastic și butoanele automatului de cafea.

Iar n-am loc de el.

— Stai prea aproape de mine.

— Nu mă mut iar.

— Ba da, dacă vrei să-ți răspund.

Ewert Grens rămase pe loc.

— 721018-0010. Trei pistoale Radom și patru puști de vânătoare.

Numele ăla care rămâne agățat pe monitor.

— Așa?

— Vreau să știu cum se poate ca unul cu cazierul lui să primească permis de port armă pentru arme de serviciu.

— Nu prea știu despre ce vorbești.

— Act de violență deosebit de grav împotriva unui organ de poliție. Tentativă de omor.

Paharul de plastic se umpluse și Grens gustă lichidul cald, dădu din cap mulțumit ca pentru sine și-și mai luă unul.

— Nu înțeleg, Göransson.

Eu înțeleg, Grens.

Are permis de port armă fiindcă nu are porniri violente, nu e clasat drept psihopat, nu necesită o evaluare în privința gradului de periculozitate și nu e condamnat pentru tentativă de omor.

Asta pentru că extrasul tău din registru e un instrument de lucru, un *fake*.

— Pot să verific. Dacă e important.

Grens gustă și cafeaua din cel de-al doilea pahar, păru la fel de mulțumit și dădu să plece, de data asta cu pași mai lenți.

— E *foarte* important. Vreau să știu cine a emis permisul ăla de port armă. Și de ce.

Eu l-am emis.

— Să văd ce pot să fac.

— Am nevoie de un răspuns azi. Mâine-dimineață, la prima oră trebuie să-l interoghez.

Inspectorul de poliție Göransson rămase pe loc sub neoanele care clipeau, în timp ce Grens își văzu de drum.

Strigă după anchetatorul care pretindea un răspuns urgent.

— Și ceilalți?

Grens se opri, dar nu se întoarse.

— Care ceilalți?

— Ieri când ai intrat la mine, ziceai ceva de trei nume.

— A, pe ceilalți îi controlez azi. Dar nenorocitul ăsta e închis, așa că-l găsesc și mâine, sigur.

Prea aproape.

Corpul greoi șchiopătă pe coridor și dispăru în biroul său, ținând câte un pahar de plastic în ambele mâini.

Grens stătuse prea aproape.

•

Vasul toaletei era galben de pișat și chiuveta era plină de *snus*{10} umed și mucuri de țigară fără filtru. Detergentul neparfumat nu înlătură nici măcar primul strat de murdărie, degeaba frecă atât cu peria de spălat vase și apoi cu un burete de sârmă, că nu reuși decât să zgârie și mai tare dalele de faianță vechi. Toaleta de lângă ușa atelierului era strâmtă și era folosită doar de cei care mai făceau câte o pauză scurtă în munca pe care o urau, câteva minute de evadare dintr-o pedeapsă care devenea și mai evidentă când stăteau lângă o bormașină cu care făceau găuri pentru șuruburi mici de la stâlpii de felinar.

Piet Hoffmann intră în sala mare și salută fețele pe care le salutase și în ziua precedentă. Șterse băncile de lucru și rafturile, frecă podeaua din jurul rezervorului de motorină, goli coșurile de hârtie și curăță geamul mare care dădea spre biserică. Între timp, aruncă un ochi spre biroul mic de după peretele de sticlă și spre cei doi gardieni care stăteau acolo, așteptă să se ridice și să-și facă plimbarea obligatorie prin sală, din jumătate în jumătate de oră.

— Tu ești ăla?

Era un tip înalt, cu părul lung strâns în coadă și cu o barbă care-l făcea să pară că are mai mult de douăzeci de ani, cât i-ar fi dat Hoffmann.

— Da.

Lucra la mașina de perforat, îndoind metalul cu mâinile-i mari, făcea câteva piese pe minut, dacă nu se uita pe fereastră.

— Vreau un gram. Pentru azi. Pentru fiecare zi.

— După-masă.

— În corpul H.

— Avem un colaborator acolo.

— Cine, Michal?

— Da. Plătești și iei marfa de la el.

Hoffmann nu se grăbea deloc, șterse peste tot și frecă podeaua încă vreo oră, ceea ce îl ajută să cunoască toate

cotloanele sălii și să estimeze distanța dintre geam și stâlpi, să memoreze amplasarea camerelor de supraveghere – era o chestiune de viață și de moarte să știe mai mult decât ceilalți. Gardienii se ridicară de pe scaune și ieșiră din birou, așa că se grăbi să intre și să șteargă masa goală și să golească coșul la fel de gol, având grijă tot timpul să stea cu spatele la peretele de sticlă și la atelier. N-avea nevoie de mai mult de două secunde. Scoase aparatul de ras din buzunarul pantalonilor și-l puse în sertarul de sus al mesei de scris, într-un compartiment gol dintre creioane și agrafele pentru hârtie. Puse o pungă nouă în coșul pentru hârtii, cu spatele în continuare întors spre geam, apoi ieși, coborî cu liftul până la tunel și cele patru uși din clădirea administrativă.

•

Îl mânca toată pielea și costumul îl strângea pe piept. Slăbi puțin nodul cravatei și alergă și mai repede pe coridor și prin ușa deschisă spre clădirea mare care se contopise cu cele de lângă ea și devenise o parte importantă a cvartalului în care se desfășura activitatea Poliției.

Lui Fredrik Göransson îi curgea transpirația pe bărbie, gât și spate.

Piet Hoffmann. Paula.

Ewert Grens se pregătea să plece spre penitenciarul Aspsås, ceruse deja o programare și rezervase o cameră de vizită. Interogarea n-avea să dureze decât câteva minute, nu mai mult, Hoffmann avea să se aplece înainte și să-l roage calm pe Grens să închidă reportofonul, izbucnind în râs și explicându-i că „poți să te duci acasă, suntem în aceeași echipă, ce dracu', nu vezi că sunt aici în numele colegilor tăi și șefii tăi au fost cei care au ales să uite o crimă dintr-un apartament din centru, ca să pot să-mi continui misiunea aici și să mă infiltrez printre cei închiși aici".

Göransson coborî din lift și intră în cameră fără a bate la ușă și fără a băga în seamă mâna cu receptorul telefonului și brațul care-i făcu semn să aștepte afară până când termina convorbirea. Se scufundă într-una din canapelele pentru vizitatori și își masă cu un aer absent gâtul care devenea din

ce în ce mai roșu. Șeful Poliției Suedeze încheie conversația și o rugă pe persoana respectivă să revină, apoi îl privi pe omul din fața lui. Nu-l mai văzuse niciodată așa.

— Ewert Grens.

Fruntea îi era transpirată și ochii i se zbăteau neliniștiți.

Șeful poliției se îndepărtă de lângă masa de scris și se duse la căruciorul cu pahare mari și sticle mici de apă minerală, deschise una și turnă într-un pahar, peste două cuburi de gheață, sperând că era suficient de rece ca să-l calmeze pe interlocutorul său.

— Se duce acolo. Vrea să-l interogheze. Asta nu e bine deloc… asta… trebuie să-l anihilăm.

— Fredrik?

— Trebuie să…

— Fredrik, uită-te la mine. Despre ce vorbești… mai exact?

— Despre Grens. O să-l audieze pe Hoffmann mâine, într-una din camerele pentru vizitatori.

— Poftim. Ia paharul ăsta și mai bea puțin.

— Nu înțelegi? Trebuie să-l prăjim.

•

În clădirea administrativă stătea o persoană la fiecare masă de scris. Piet Hoffmann începu cu holul îngust din afară, măturând și frecă pe jos până când linoleumul aproape că strălucea. Așteptă apoi până când fiecare îi făcu semn să intre să golească coșurile de hârtie și să șteargă rafturile și birourile. Erau niște încăperi mici și anonime, toate cu vederea spre curte. Hoffmann văzu grupuri de deținuți pe care nu-i cunoștea, cu țigara în mână, stând la soare și visând la cine știe ce, în timp ce alții jucau fotbal și câțiva se plimbau pe pista de alergare de lângă zidul interior. Doar o ușă era închisă și Hoffmann trecu prin fața ei în repetate rânduri, sperând că cineva avea s-o deschidă suficient de larg încât să poată arunca o privire înăuntru. După câteva ore, rămase singura cameră în care nu făcuse curat.

Bătu la ușă și așteptă.

— Da?

Directorul penitenciarului nu-l recunoscu, chiar dacă

trecuse doar o zi de când s-au văzut.

— Hoffmann. Eu sunt ăla cu curățenia, mă gândeam că…

— Așteaptă afară. Până când termin. Du-te și fă curat în celelalte camere până atunci.

— Dar am făcut…

Lennart Oscarsson închisese ușa deja. Dar Piet Hoffmann văzuse ce voia, peste umărul lui. Masa de scris și vaza și lalelele. Și bobocii care începuseră să se deschidă.

Se așeză pe un scaun puțin mai încolo, cu o mână pe căruciorul cu detergenți. Privi spre ușa închisă din minut în minut, începând să-și piardă răbdarea. Știa că trebuia să facă pasul următor acum.

Să-i elimine pe jucătorii existenți.

Să preia toată povestea.

— Auzi?

Ușa era deschisă. Oscarsson se uita la el.

— Poți să intri.

Directorul penitenciarului se îndrepta spre camera următoare, spre femeia care, conform tăbliței de pe ușă, era economist. Piet Hoffmann dădu din cap și intră, plasă căruciorul lângă birou și așteptă. Un minut, două minute. Oscarsson nu se întorsese încă, vocea lui amestecându-se cu a femeii, râdeau amândoi.

Piet Hoffmann se aplecă spre cele două buchete. Bobocii se deschiseseră suficient, nu de tot, dar destul cât să-și vâre degetul și să scoată din ei prezervativele tăiate și legate cu un nod, fiecare cu câte trei grame de amfetamină pe bază de îngrășăminte pentru flori, în loc de acetonă, preparată într-o fabrică din Siedlce, de unde și mirosul distinct de lalele.

Piet Hoffmann goli cinci deodată, aruncă prezervativele în sacul negru pentru gunoi, agățat de cărucior și ascultă vocile din biroul de alături.

Zâmbi.

Avea să efectueze prima livrare pentru Wojtek către o piață cu circuit închis.

•

Göransson băuse două pahare de apă minerală și ronțăise

meticulos fiecare bucățică de gheață, scoțând un sunet extrem de neplăcut.

— Nu înțeleg, Fredrik. Pe cine vrei să prăjim?

— Pe Hoffmann.

Șeful Poliției Suedeze nu reușea să stea locului. Nu înțelegea de ce, dar de când colegul lui dăduse buzna peste el, îl cuprinsese o senzație greu de definit, dar cât se poate de perceptibilă.

— Vrei o cafea?

— O țigară.

— Nu ziceai că fumezi doar seara?

— Nu și azi.

Pachetul de țigări era nedesfăcut și se afla în cel mai de jos sertar al mesei de scris.

— Cred că zace acolo de doi ani. Nu știu dacă merge să le mai fumezi, oricum, ideea nu era să servesc musafirii cu ele, ci să stea acolo și să-mi arate că m-am lăsat de fumat, de fiecare dată când îmi beau cafeaua și simt nevoia de nicotină în tot corpul.

Deschise fereastra când primul val de fum ajunsese până la masa de scris.

— Mai bine o închizi, zic eu.

Șeful poliției îl privi pe bărbatul care trăgea adânc fumul în piept și avea dreptate, apoi închise fereastra și inhală mirosul cunoscut.

— Nu știu dacă-ți dai seama, dar trebuie să ne grăbim. Grens o să stea față-n față cu el și o să asculte concluziile întrevederii ăleia la care nici n-ar fi trebuit să participăm. Și o să-l…

— Fredrik?

— Da?

— Ești aici. Și eu te ascult. Dar numai dacă te liniștești și-mi dai o privire de ansamblu.

Fredrik Göransson fumă până când nu mai avu ce să fumeze, aruncă mucul de țigară și își aprinse una nouă pe care o fumă până la jumătate. Se întoarse la automatul de cafea și la senzația neplăcută, la un comisar de la Criminalistică, pe

care-l apucase hărnicia să verifice câteva nume care apărură cu ocazia unei investigații, printre care și numele unui bărbat care lucra pentru Wojtek, versiunea oficială, și care, conform registrului autorităților, fusese condamnat la închisoare pentru acte de violență deosebit de grave și cu toate astea, primise permis de port armă, un nume ce ispășea o pedeapsă lungă pentru trafic cu narcotice și care mâine înainte de masă avea să fie audiat în legătură cu o crimă ce avusese loc pe Västmannagatan 79.

— Ewert Grens, zici.

— Da.

— Ăla cu Siw Malmkvist?

— El e.

— Genul care nu se dă bătut.

Genul care nu se dă bătut.

— O să se ducă dracului tot. M-auzi, Kristian? O s-o ia dracu'.

— În niciun caz.

— Grens n-o să se lase. După interogarea lui Hoffmann… noi suntem alibiul lui, cei care-l protejează.

Șeful Poliției nu tremura și nu transpira, dar înțelesese ce fel de neliniște se strecurase în cameră, genul pe care trebuia să-l alungi ca să nu capete proporții.

— Stai așa puțin.

Se ridică de pe canapea, se duse la telefon, căută numărul într-o agendă cu coperți negre și-l formă când îl găsi.

Tonul de după semnal era mai strident decât de obicei și se auzi și de pe canapeaua pe care stătea Göransson, de trei, patru, cinci ori, până când, la capătul celălalt răspunse o voce profundă de bărbat și șeful Poliției duse receptorul mai aproape de gură.

— Pål? Sunt Kristian. Ești singur?

Vocea adâncă se auzi de departe, ca un murmur, dar șeful Poliției păru mulțumit și dădu ușor din cap.

— Am nevoie de ajutorul tău. Avem o problemă comună.

•

Piet Hoffmann stătea în fața primei uși securizate încuiate

din tunelul dintre clădirea administrativă și corpul G. Camera de supraveghere se deplasă puțin, gardianul central schimbă unghiul și micșoră distanța focală, cercetând pe monitor fața bărboasă a deținutului în jur de treizeci și cinci de ani și comparând-o, poate, cu o fotografie din actul Direcției Penitenciarelor. Bărbatul care sosise cu doar două zile în urmă era deocamdată o față anonimă printre cei condamnați la perioade lungi de detenție pentru diverse infracțiuni.

Fusese meticulos, aranjase conținutul coșurilor de hârtie în așa fel încât să nimerească în vârful gunoaielor din punga de plastic neagră – în caz că ar fi trecut cineva pe lângă el și ar fi aruncat un ochi peste căruciorul lui, să nu vadă altceva decât plicuri mototolite, pahare de plastic golite și nu cincizeci de prezervative cu o sută cincizeci de grame de amfetamină. Folosise patruzeci și două de grame ascunse în patru cărți de la bibliotecă și îi eliminase pe furnizorii principali din închisoare, iar acum urma să folosească marfa ascunsă în bobocii celor cincizeci de fire de lalele pentru a efectua primele vânzări, în funcție de noul furnizor. Deținuții din fiecare secție aveau să afle peste câteva ore că era posibil să evadezi din nou cu un drog chimic, vândut și distribuit de un prizonier nou, pe nume Piet Hoffmann, închis în corpul G. Prima oară n-avea să vândă mai mult de două grame niciunuia din ei, oricât s-ar fi gudurat pe lângă el sau l-ar fi amenințat, prima injecție livrată de Wojtek trebuia să ajungă pentru șaptezeci și cinci de narcomani închiși și trebuia să genereze prima datorie la un șef care avea să ceară totul înapoi. Avea să vândă mai mult peste câteva zile, după ce-i va fi recrutat și pe cei doi gardieni din corpul F, care-i livrau regulat cantități mari Grecului și se aflau pe lista lui de plăți.

Se auzi un clic, gardianul central terminase de verificat imaginile și deschise ușa preț de câteva secunde. Hoffmann traversă, o luă la dreapta în prima trecere din tunel și se opri după două scări lungi, la o adâncime de doi metri și jumătate. Stefan și Karol Tomasz îi confirmaseră că era aici. Un perimetru de vreo cinci metri cu un unghi mort între cele două camere de supraveghere. Piet Hoffmann aruncă o privire

în jur, constată că nici din clădirea administrativă, nici dinspre corpul H nu venea nimeni.

Cotrobăi prin sacul de gunoi agățat pe cărucior și pescui din el cincizeci de prezervative, le goli pe un sac de nailon nefolosit, pe podeaua tare. Luase o linguriță mai mică din ceașca cu ceai a șefului penitenciarului, cea în care încăpeau exact două grame, în caz că era vorba de o linguriță rasă, și împărți drogul sintetic în șaptezeci și cinci de mormane mici.

Munci repede, dar atent, rupse pungile de nailon mici, albe în fâșii și înfășură praful în ele, făcând șaptezeci și cinci de doze a câte două grame, pe care le ascunse pe fundul căruciorului și umplu punga cu hârtiile aruncate de către personalul administrativ.

— Am zis opt grame, da?

Îl auzise venind, era mersul tipic al drogaților, picioarele târâte pe beton. Știa că avea să stea acolo legănându-se.

— Opt? Parcă opt. Opt am zis, nu?

Hoffmann scutură din cap iritat.

— E chiar așa al dracului de greu? Ți-am zis că-ți dau două.

Fiecare client nou trebuia să poată cumpăra măcar o doză, o călătorie într-o lume artificială în care era mult mai ușor de trăit. Nimeni n-avea voie să se plimbe pe acolo cu cantități pe care le puteau împărți și vinde mai departe, n-avea nevoie de alți traficanți, de concurență, toate drogurile urmau a fi controlate dintr-o celulă de pe coridorul G2, stânga.

— Ce dracu', am zis că…

— Ține-ți gura. Dacă vrei să-ți dau măcar atât.

Narcomanul slab ca un țâr dârdâia mai tare decât înainte de masă, picioarele îi tremurau neîntrerupt, privirea îi rătăcea peste tot, neputându-se opri asupra chipului interlocutorului său. Tăcu, ținu brațul întins până când primi o bilă mică de nailon alb și dădu să plece, înainte s-o fi vârât în buzunar.

— Cred c-ai uitat ceva.

Slăbănogului i se zbătură ochii, i se măriră, și începură să-i zvâcnească necontrolat și mușchii pomeților.

— Fac rost de lovele.

— E cincizeci gramul.

Zvâcnirile se opriră aproape instantaneu.

— Cincizeci?

Hoffmann zâmbi, văzându-l atât de confuz. Ar fi putut că ceară între trei sute și patru sute cincizeci. Sau poate chiar și șase sute, mai ales acum, când nu mai existau furnizori. Dar voia să răspândească mesajul prin toate celulele și avea să salte prețul mai încolo, când toți clienții aveau să fie pe aceeași listă, cea care-i aparținea singurului furnizor din închisoare.

— Cincizeci.

— Mamă, frate… păi, atunci vreau douăzeci.

— Două.

— Sau treizeci, ce dracu', poate chiar și…

— Deja îmi ești dator.

— Rezolv eu.

— Vezi că noi nu uităm de datorii.

— Calmează-te, frate, eu nu, eu niciodată…

— E OK. Găsim noi o soluție.

Pe coridorul dinspre corpul H se auzeau pași, la început încet, apoi din ce în ce mai clar, îi auzeau amândoi și narcomanul dădu iar să plece.

— Lucrezi?

— Sunt la școală.

— Unde?

Slăbănogul transpira și obrajii îi zvâcneau neîncetat.

— Frate, dar o să…

— Unde?

— În sala din F3.

— Atunci o să dai comanda la Stefan. Și preiei marfa tot de la el.

Trecu prin două uși, luă liftul până la corpul G, împinse căruciorul în debaraua cu detergenți care mirosea a cârpe umede, ascunse unsprezece bile de nailon în buzunare și lăsă restul sub hârtiile mototolite. Peste o oră, bilele aveau să ajungă în alte mâini, aveau să se răspândească prin toate corpurile penitenciarului, și în fiecare secție avea să se găsească un cumpărător care urma să vorbească despre noul

furnizor, despre raportul preț-calitate mult mai bun, după care el și Wojtek aveau să preia traficul de acolo în întregime.

Îl așteptau.

Unul pe coridor, câțiva în colțul cu televizorul, toți cu aceeași privire rătăcitoare, jinduitoare.

Avea unsprezece doze în buzunarele din față care fuseseră comandate de o secție ca și celelalte, cinci aveau să-i plătească cu bani gheață, adunați după o activitate criminală îndelungată, ceilalți șase care n-aveau bani nici de șosete aveau să-i fie datori și aveau să lucreze pentru Wojtek când ieșeau, până când îi înapoiau fiecare bănuț; reprezentau doar capital și forță de lucru, iar el era cel care avea controlul asupra lor.

•

Fredrik Göransson stătea pe una din canapelele pentru vizitatori din biroul șefului Poliției și auzi cum vocea din receptor vorbea undeva departe, murmurând pe o tonalitate profundă, rostind cuvinte și propoziții scurte, din ce în ce mai ușor de distins.

— *O problemă comună*?

— Da.

— *La ora asta, în zori*?

Vocea adâncă de bărbat oftă și șeful poliției continuă.

— E vorba de Hoffmann.

— *Așa*?

— O să fie convocat într-una din camerele de vizită din Aspsås ca să fie interogat. În dimineața asta. Un comisar de la Poliția Capitalei care anchetează cazul Västmannagatan 79.

Așteptă un răspuns, o reacție, ceva. Dar în zadar.

— Interogatoriul ăsta n-o să aibă loc, Pål. Hoffmann nu poate fi lăsat să se întâlnească cu un polițist sub nicio formă și cu atât mai puțin să discute despre adresa respectivă.

Liniște din nou și când vocea se auzi iar, nu mai putea fi distinsă de la doi metri, era doar un murmur scăzut și atât.

— Nu pot să-ți dau mai multe explicații. Nu aici, nu acum. Pot să-ți zic doar că trebuie să faci cumva și să rezolvi.

Șeful poliției stătea pe marginea biroului și începu să se

foiască, își îndreptă spatele și încercă să-și dezmorțească șoldul.

— Pål, n-am nevoie decât de vreo două zile. Poate de o săptămână. Vreau să-mi zici că e OK.

Puse receptorul în furcă și rămase aplecat înainte. Îl deranja un punct în zona lombară.

— Gata, avem câteva zile la dispoziție. Trebuie să acționăm acum. Ca să nu ne mai confruntăm cu aceeași situație și peste șaptezeci și două sau nouăzeci și șase de ore.

Împărțiră restul de cafea din bol și Göransson își mai aprinse o țigară.

Întâlnirea din camera frumoasă, cu vedere spre Stockholm, care avusese loc cu două săptămâni în urmă tocmai se transformase în altceva. Cod „Paula" nu mai era doar o operațiune la care poliția suedeză a muncit și așteptat o grămadă, ci și o informație aflată în posesia unui partener cu cazier încărcat, despre care nu știau, de fapt, prea multe, și care, dacă ajungea la urechile cui nu trebuia, ar fi atras după sine niște urmări mult mai grave decât și-ar fi imaginat atunci, la masa de conferință.

— Și zici că Erik Wilson e în străinătate?

Göransson dădu din cap.

— Și știm care sunt colegii lui Hoffmann de la Wojtek?

Inspectorul Göransson dădu din nou din cap și se lăsă pe spate, canapeaua i se păru aproape comodă pentru prima oară de când se așezase.

Șeful poliției privi fața aparent mai liniștită.

— Ai dreptate.

Legănă bolul de cafea gol, îi era sete, de fapt, niciodată nu pricepuse cum putea cineva să-și stingă setea cu apa aia cu bule, dar goli ultima sticlă și constată că avea un efect răcoritor în camera cu aer înecăcios, plin de fum de țigară.

— Dacă-i informăm cine e Hoffmann? Dacă unul dintre membrii organizației află că printre ei se află un infiltrator? După aia, ce fac cu informația asta, e treaba lor, nu a noastră. N-avem cum și nici nu vom interveni în acțiunile altora.

Încă un pahar, cu și mai multe bule.

— Facem cum zici. Îl prăjim.

Joi

•••

Visase hăul. Patru nopți la rând, marginile drepte ale pătratului format în praful de pe raftul din spatele biroului se transformaseră într-o prăpastie crescândă, fără fund, și oriunde ar fi fost sau oricât ar fi încercat să scape de ea, gaura îl trăgea în jos, spre întuneric, și când începu să se prăbușească, se trezi cu respirația întretăiată pe podea, în spatele canapelei, și alunecă de colo-colo cu spatele ud.

Ceasul arăta patru jumătate și în curtea interioară din Kronoberg era deja cald și lumină. Ewert Grens ieși pe coridor și se duse la chicineta mică, umezi laveta albastră care atârna pe robinet și intră în birou. Gaura nu părea atât de mare în realitate. Câte ore din viața lui, câte zile din cei treizeci și cinci de ani de când lucra nu se învârtiseră în jurul timpului pierdut… Șterse cu laveta umedă dungile drepte ce marcau locul unde fusese combina muzicală pe care o primise cadou după douăzeci și cinci de ani de serviciu, apoi și urmele mai mici unde se aflaseră casetele, boxele și fotografia, aproape frumoase în simetria lor.

Măcar să nu mai existe nici măcar praful.

Aduse un cactus de pe pervaz, adună dosarele de pe jos, conținând anchete preliminare care trebuiau arhivate, și umplu fiecare centimetru liber de pe raftul abandonat și știa că n-o să se mai prăbușească, gaura dispăruse și, odată cu ea, și prăpastia fără fund.

Bău o ceașcă de cafea fără zahăr, aerul era încărcat cu particule de praf care încercau să găsească un loc unde să se așeze, dar de data asta nu i se păru la fel de bună, de parcă praful s-ar fi amestecat cu lichidul negru și l-ar fi dizolvat puțin.

Porni la drum dis-de-dimineață, voia să primească niște răspunsuri clare și deținuții care abia se treziseră erau, de

obicei, mai puțin nesimțiți și rânjeau mai puțin ca să-i facă în ciudă. O audiere putea fi o luptă pentru putere sau o încercare de a câștiga încrederea celui audiat, iar el n-avea timp pentru așa ceva. Părăsi orașul conducând mult prea repede și chiar și pe E4, apoi încetini brusc când trecu pe lângă Haga și cimitirul mare de pe partea stângă, ezită, dar apoi își continuă drumul, acceleră din nou, cu gândul că o s-o ia încolo când se întoarce și o să conducă încet pe lângă oamenii cu flori într-o mână și cu o stropitoare în cealaltă.

Mai avea treizeci de kilometri până la închisoarea pe care o vizitase de câteva ori pe an în ultimii peste treizeci de ani, era un polițist care urmărea regulat investigațiile care indicau în direcția aceasta, audierile, transporturile de deținuți, întotdeauna se găsea cineva care a văzut sau care știa mai mult decât aflai din dosar, dar disprețul arătat celor cu uniformă era mai mare decât oriunde altundeva și toți se temeau de consecințele mărturiilor lor – unul care ciripea nu supraviețuia niciodată prea mult între cei patru pereți, prin urmare, cel mai obișnuit răspuns în fața unui reportofon pornit era un zâmbet ironic sau tăcerea goală.

Ewert Grens se întâlnise cu o zi înainte cu ceilalți doi proprietari de firme de securitate care colaborau cu Wojtek și apucase să-i șteargă deja de pe listă. Băuse o cafea cu Maciej Bosacki în Odensala, în afara cartierului Märsta, și încă una, în Södertälje, cu un anume Karl Lager, și își dăduse seama, după doar câteva minute, că nu se ocupau cu execuții în apartamente din centru.

Departe de tot se ridica zidul atotputernic.

S-a mai întâmplat să se plimbe pe sub curtea imensă a închisorii, într-unul dintre tuneluri, și să se întâlnească cu cei pe care-i scosese din viața adevărată, cei care stăteau acolo din cauza lui, și înțelesese de ce scuipau după el, ba chiar îi respecta pentru asta, dar nu se simțea afectat deloc, toți își bătuseră joc de alți oameni și în lumea lui Ewert Grens, cei care își permiseseră să rănească pe cineva trebuiau să aibă decența și curajul să-și asume responsabilitatea pentru faptele lor.

Betonul gri devenise între timp mai lung, mai înalt.

În buzunarul lui se ascundea o bucată de hârtie cu pete maro, cu un singur nume. Un anume Piet Hoffmann, unul care fusese condamnat pentru că a tras într-un polițist și care, în ciuda acestor antecedente, primise permis de port armă, semn că ceva nu era în regulă.

Ewert Grens parcă mașina și se îndreptă spre poarta închisorii și spre deținutul care avea să stea în curând în fața lui.

•

Avea o presimțire sumbră.

Nu știa de ce. Poate din cauza liniștii. Sau poate pentru că ajunsese să se simtă prizonier pe bune, și în capul lui.

Alungase gândurile despre Zofia, care-l sâcâiau cel mai mult pe la două noaptea, chiar înainte de-a se fi luminat de ziuă, apoi se dăduse jos din pat și făcuse tracțiuni și sărituri pe ambele picioare, ca de obicei, până când îi curgea transpirația pe frunte și pe piept.

N-avea de ce să nu fie calm. Wojtek primise raportul, timp de trei zile, nu numai că eliminase concurența, ci chiar preluase deja comanda pe acolo. Începând cu după-amiaza aceea, avea să ia în primire câteva livrări mai mari și avea să vândă cantități mai însemnate.

— ’Neața, Hoffmann.

— ’Neața.

Dar nu reușea să se relaxeze. Ceva îl hărțuia, ceva ce începuse să capete proporții și nu se putea alunga prin rațiune.

Îi era frică.

Paznicii descuiaseră celulele, vecinii săi de celulă se mișcau deja pe afară, chiar dacă nu-i vedea, strigau și șopteau. Puse ciorapul între ușă și cadru, sprijini scaunul de ea și așeză perna sub pătură.

Ceasul arăta șapte și două minute. Avea de îndurat optsprezece minute.

Se lipi de perete.

•

Bărbatul între două vârste din ghereta gardianului central îi verifică legitimația de polițist, caută ceva în calculator și oftă.

— Audiere, ziceți?

— Da.

— Grens?

— Da.

— Piet Hoffmann?

— Am rezervat deja camera de vizită. Așa că ar fi bine să mă lăsați să intru. Ca să pot să ajung acolo.

Bărbatul între două vârste nu se grăbea deloc. Ridică receptorul și formă un număr interior.

— Trebuie să așteptați puțin. Trebuie să verific ceva.

•

Rezistă doar paisprezece minute.

Și iadul se dezlănțui.

Ușa se trânti de perete. *O secundă.* Scaunul se răsturnă. *O secundă.* Stefan trecu pe lângă el prin partea dreaptă, cu o șurubelniță în pumnul strâns.

A mai rămas o clipă, poate cât să tragă aer în piept – oamenii percep mereu diferit o jumătate de secundă.

Erau, probabil, patru.

Doar văzuse așa ceva de multe ori, luase chiar el parte la câteva revolte din astea.

Unul dintre ei se năpustise înăuntru cu șurubelnița, piciorul mesei și o bucată de tablă șlefuită, urmat de încă unul, pregătit să zdrobească tot sau să ucidă. Pe coridor mai erau doi, ca de obicei, stăteau un pic mai încolo și țineau de șase.

Perna și bluza de trening sunt sub pătură. Cele două secunde și jumătate au trecut, nu-l mai protejează nimeni, trebuie să fugă.

O lovitură.

Nu apucă să facă mai mult de atât.

O singură lovitură cu cotul drept în partea stângă a gâtului și în receptorii arterei, o lovitură puternică și corpul lui Stefan semnalează „tensiune ridicată”, se prăbușește și leșină.

Corpul masiv se prăbuși la pământ și blocă ușa în fața următorului pumn care strângea o bucată tăioasă de tablă de la atelier. Karol Tomasz lovi cu pumnul în gol ca să-și păstreze

echilibrul. Piet Hoffmann se strecură printre cadrul ușii și un umăr aparținând cuiva care nu își dăduse încă seama unde s-a ascuns cel care trebuia să moară, se năpusti pe coridor și țâșni pe lângă cei doi care supravegheau de acolo și alergă spre ușa închisă a gheretei paznicului.

Au aflat.

Alergă și se uită în jur. Nu-l urmăreau.

Au aflat.

Deschise ușa și intră în camera gardienilor, pe când cineva strigă *stukatj* în spatele lui și inspectorul penitenciarului țipă la el *să iasă dracului* de acolo, dar el nu țipă deloc, de fapt, nu era sigur, dar așa i se părea, rămase pe loc după ușa închisă și șopti *vreau la izolator* și când n-au reacționat, a spus puțin mai tare *vreau un P18* și, văzând că niciunul dintre gardienii ăia tâmpiți nu se clintea din loc, probabil că începu totuși să țipe *acum, gardieni proști,* probabil că da, *trebuie să mă duceți la izolator, acum.*

•

Ewert Grens stătea pe un scaun în camera de vizită și se uita la o rolă de hârtie igienică de pe podea, lângă patul cu o saltea care atârna în afară la capătul lui, înfășurată în nailon, și percepu anxietatea și dorința care, o dată pe lună, timp de o oră, îi cuprindea pe cei care se îmbrățișau aici, goi. Se duse la fereastră, dar vederea nu era deloc pitorească, un gard urât, cu sârmă ghimpată, și puțin mai încolo, o bucată de beton groasă și cenușie. Se așeză din nou, ca de obicei, neliniștit, jucându-se cu un casetofon negru aflat în mijlocul mesei, pe care-l găsea de fiecare dată în același loc când audia pe cineva care nu văzuse și nu auzise nimic, își amintea de fețele care uneori se luminau și coborau tonul, ca apoi să fixeze podeaua și să-l deteste până când apăsa pe buton, probabil că nu se apropiase niciodată de o soluție acolo, ca urmare a unei audieri.

Cineva bătu la ușă, apoi intră. Conform dosarului, Hoffmann avea treizeci și cinci de ani, dar bărbatul din fața lui era mult mai în vârstă și purta uniforma închisorii.

— Lennart Oscarsson. Sunt directorul penitenciarului

Aspsås.

Grens strânse mâna întinsă zâmbind.

— Să fiu al naibii. Ultima oară când ne-am văzut, erai doar inspector la zdup. Văd c-ai avansat. Ai mai reușit să eliberezi vreunul?

Câțiva ani în câteva secunde.

Își aminteau amândoi. Inspectorul penitenciarului, Lennart Oscarsson, aprobase vizita medicală cu escortă a unui pedofil recidivist, care a evadat în drum spre spital și a ucis o fetiță de cinci ani.

— Data trecută când ne-am văzut, erai *doar* comisar la Criminalistică. Dar… parcă tot asta ești și acum?

— Da. Ca să urci pe scara ierarhică, trebuie să fi comis o greșeală mare de tot.

Grens stătea de cealaltă parte a mesei și se pregăti pentru o nouă replică sarcastică, i se părea de-a dreptul amuzant, dar replica nu sosi. Îl citise de când a intrat, părea absent, distrat, cu gândurile aiurea.

— Ai venit să vorbești cu Hoffmann.

— Da.

— Tocmai de acolo vin. Am fost la infirmerie. N-ai cum să-l vezi.

— Am sunat ieri și am anunțat că vin. Părea al naibii de sănătos.

— S-au îmbolnăvit ieri.

— Cine?

— Până acum sunt trei. Au temperatură. Nu știm încă ce e. Dar medicul penitenciarului a decis să-i bage în carantină. Nu pot să te las să te întâlnești cu nimeni, înainte de-a afla ce se întâmplă.

Ewert Grens oftă zgomotos.

— Cât durează?

— Trei, patru zile. Nu pot să-ți spun acum.

Cei doi se priviră, nu prea mai aveau ce să-și spună, așa că se pregătiră să plece. În clipa următoare însă, camera fu zguduită de un sunet strident. Bucata de plastic neagră, pătrățoasă atașată de șoldul lui Oscarsson începu să clipească

cu o lumină roșie. Clipi o dată la fiecare semnal.

Șeful penitenciarului ridică alarma care atârna de brâul lui și citi display-ul, expresia de pe chipul lui trecu de la surpriză la agitație și apoi panică.

— Trebuie să plec, spuse ieșind deja pe ușă. E clar că s-a întâmplat ceva grav. Te superi dacă nu te conduc?

Lennart Oscarsson alergă spre scările ce dădeau spre pasajul subteran și coridorul din capăt, care făcea legătura între diferitele secții ale închisorii. Aruncă încă o privire pe display-ul alarmei.

G2.

Corpul G, etajul doi.

Era secția în care fusese repartizat el.

Deținutul despre care tocmai minținse, la ordinul direct al șefului tuturor penitenciarelor.

•••

Țipase la ei și apoi se așezase pe jos.

După un timp, se mobilizaseră, unul dintre gardieni a încuiat ușa și a rămas lângă geam ca să-i supravegheze pe cei care se plimbau pe palierul secției, în timp ce colegul lui sună la gardianul central și solicită întăriri pentru transportul unui deținut la izolator, după ce acesta fusese amenințat de vecinii lui.

Se mutase pe un scaun, în afara câmpului vizual al celor care treceau pe acolo și șopteau *stukatj,* suficient de tare ca să-i audă.

Stukatj.

Turnătorule.

•

Ușa biroului șefului Poliției Suedeze era larg deschisă.

Göransson bătu discret și intră. Era așteptat, pe masa dintre canapelele pentru vizitatori fusese plasat deja un termos mare, argintiu, alături de câteva sendvișuri învelite în pungi de hârtie mototolite, cumpărate de la cafeneaua care servea micul dejun, cea de pe Bergsgatan. Se așeză, turnă cafea în două cești și înfulecă feliile de pâine cu înghițituri mari – îi era foame din cauza nervozității. Trecuse pe lângă biroul lui

Grens, singurul în care, la ora asta, de obicei era lumină și se auzea o șansonetă banală. Dar acum era gol, la fel de gol ca sufletul lui Göransson. Ewert Grens, care obișnuia să doarmă la birou și să se așeze la masa de scris de îndată ce se lumina de ziuă, nu era acolo, plecase deja la penitenciarul Aspsås, devreme, cum îi spusese în ziua precedentă. *Grens nu trebuia să vorbească cu Hoffmann.* Bucata mare de pâine i se opri în gât și crescu, până când fu nevoit s-o scuipe pe farfuria de hârtie. *Hoffmann nu trebuia să vorbească cu Grens.* Mai sorbi puțin din cafea și clăti restul de firimituri.

— Fredrik?

Șeful poliției se întorsese și se așeză lângă colegul lui.

— Care mai e treaba, Fredrik? Te simți bine?

Göransson încercă să schițeze un zâmbet, dar gura nu voia să-l asculte.

— Nu.

— O să rezolvăm noi treaba asta, stai liniștit.

Își mâncă sendvișul, apoi, după un timp, înlătură cașcavalul de pe bucățica de ardei sau castravete, ce-o fi fost.

— Tocmai am vorbit la telefon. Grens e în drum spre noi, a plecat de la Aspsås. A fost înștiințat că deținutul pe nume Piet Hoffmann nu poate fi contactat timp de trei, poate chiar patru zile.

Göransson se uită la bucata de pâine, corpul i se mai relaxase puțin, așa că luă dumicatul și încercă să umple golul din el.

— Tulburat.

— Poftim?

— M-ai întrebat cum mă simt. Mă simt tulburat. Nu pot s-o zic altfel. Al dracului de tulburat.

Puse felia de cașcaval pe farfurie și o aruncă în coșul pentru hârtii. Nu reușise. Gâtlejul, gura, erau uscate în întregime pe dinăuntru.

— Pentru că Hoffmann o să vorbească. Pentru că nu știu ce sunt în stare să fac ca să-i închid gura.

O mai făcuseră în trecut. *Nu știm cine e.* Și-au renegat agenții sub acoperire când au apărut prea multe întrebări. *Nu*

colaborăm cu infractori. S-au uitat în altă direcție când vânătoarea a început și organizația mafiotă în care se infiltrase agentul a rezolvat „problema” în stilul lor.

Dar niciodată n-au avut de-a face cu cineva care se afla la închisoare, fără nicio cale de evadare. Era o chestiune de viață și de moarte.

Dintr-odată, totul deveni cât se poate de clar.

— Ce te deranjează mai mult?

Șeful poliției se aplecă înainte.

— Trebuie să afli, Fredrik. Trebuie să știi ce te deranjează mai tare. Ce se întâmplă dacă Hoffmann vorbește? Sau ce se întâmplă dacă intervenim?

Göransson nu scoase nicio vorbă.

— Ai de ales, Fredrik?

— Nu știu.

— Dar eu am de ales?

— Nu știu!

Termosul argintiu căzu de pe masă când Göransson flutură mâna nerăbdător. Șeful Poliției așteptă, apoi ridică termosul și se uită la omul învins.

— Asta-i situația, Fredrik.

Se așeză mai aproape de colegul lui.

— Nu procedăm deloc aiurea, să știi. N-avem încotro. *Nu facem nimic rău.* Singurul lucru pe care o să-l *facem,* pe care l-am *făcut* deja, e să vorbim cu avocatul care-i reprezintă pe membrii Wojtek ce își ispășesc pedeapsa la închisoarea din Aspsås. Și dacă *el* le-a transmis informația clienților lui, dacă a *hotărât* s-o facă deja aseară, asta chiar nu mai ține de noi. Iar dacă *clienții lui* hotărăsc să acționeze, pentru că așa fac deținuții când aud de un turnător, ți-am zis, asta deja nu mai ține de noi.

Nu se apropiase decât puțin.

— Nu putem fi trași la răspundere decât pentru *propriile* noastre acțiuni.

Fereastra din biroul lui dădea spre Kronobergsparken. Câțiva copii mici se jucau într-un nisipar, doi câini alergau liber și refuzau să se supună stăpânilor lor, cu lesele în mână.

Era un parc mic și frumos din Kungsholmen, Göransson îl privi îndelung și se întrebă de ce nu se plimba niciodată acolo.

— Ce se întâmplă dacă vorbește?

— Ce?

Göransson rămase lângă fereastră, inhalând aerul plăcut care pătrundea prin gaura de ventilație dreptunghiulară.

— Apropo de ce m-ai întrebat. Ce mă deranjează cel mai tare. Mă deranjează ce se întâmplă dacă vorbește.

•

Mută scaunul puțin spre stânga. Acum vedea tot coridorul secției prin ferestruică, masa de biliard unde cei patru care tăbărâseră pe el de curând se prefăceau că se joacă, în timp ce îl urmăreau, era clar că voiau să-i transmită un mesaj prin asta, trebuia să știe că un șobolan mic ca el nu avea unde să fugă, o închisoare era un sistem cu circuit închis, cu pereți care nu te slăbeau din strânsoare și dacă fugeai, te ciocneai de ei și n-aveai cum să pătrunzi prin ei sau să-i ocolești. Karol Tomasz stătea cel mai aproape, ridică brațul, arătă spre gură și formă cuvântul *stukatj,* iar și iar.

Paula murise.

Piet Hoffmann încercă să găsească un loc în adâncul lui unde era liniște. Trebuia să înțeleagă că misiunea lui se schimbase între timp. Că trebuia să supraviețuiască.

Cei de afară știau asta.

Probabil că aflaseră în seara sau noaptea aceea. La stingere totul era încă în regulă, dar cineva avusese acces la niște căi de comunicare care deschideau uși încuiate cu lacătul.

— Dacă se întâmplă să te dai de gol. Într-o închisoare nu prea ai unde să fugi. Dar poți să le ceri să te trimită la izolator.

Ceilalți erau zece, echipați cu căști, scuturi și bastoane de cauciuc ca să-i calmeze. Trupele speciale din penitenciarul Aspsås au traversat curtea în fugă, au urcat scările corpului G, șase din ei aveau să rămână acolo, ca să prevină și să riposteze în caz de o nouă revoltă, iar ceilalți patru urmau să-l escorteze prin tunel pe cel amenințat, până la corpul C și secția pentru deținuții care voiau să fie izolați de bunăvoie, doi în fața și doi în spatele lui.

— Da, e o condamnare la moarte. Dar n-o să mori.

IzolVoluntar avea tot șaisprezece celule și arăta la fel ca o secție obișnuită, dintr-o închisoare oarecare – cu ghereta paznicului, un colț pentru televizor, un duș, cantină, masă de ping-pong – cei care voiau să fie transferați aici puteau să se miște nestingheriți, dar nu riscau să se întâlnească cu deținuți din alte secții. Fețele pe care le vedea erau singurele pe care urma să le întâlnească.

O săptămână.

Trebuia să aștepte, să evite conflictele, să trăiască aici, să supraviețuiască, în afara ușilor ăstora era mort, fiecare secție a închisorii era o șurubelniță în gât sau un picior de scaun izbit de capul lui până când se sfărâma. Într-o săptămână, Erik și Poliția Capitalei or să-l scoată de aici. Nu o să moară, nu încă, nu acum când îi are pe Hugo și Rasmus, pe Zofia, n-o să

n-o să

n-o să

n-o să

nu

— Ce dracu' faci?

Se prăbușise pe burtă și se lovise la bărbie și obraz și preț de câteva secunde, nu mai era acolo, se simțea pus la pământ, înconjurat de polițiștii din acvariu, de gurile care formau cuvântul *stukatj,* de vestele negre ale trupelor speciale, dintr-odată, simțea că nu are aer și picioarele îi cedară când dădu să se ridice.

Nu înțelesese până atunci că frica de moarte elimină toată puterea din corp.

— Nu știu. Toaleta. Vreau să-mi clătesc fața, am transpirat rău.

Chiuveta din mijloc părea aproape curată, deschise robinetul și lăsă apa să curgă până când se răci bine, apoi își vârî capul sub el și apa îi răcori ceafa, spatele, apoi umplu căușul palmelor și se stropi de câteva ori pe față, era ca și când s-ar fi trezit și nici măcar nu mai era amețit. Lovitura îl nimeri într-o parte.

O durere intensă îi iradie prin tot șoldul.

Piet Hoffmann nu văzuse și nu auzise nimic când tânărul în jur de douăzeci de ani, masiv și cu părul lung, a intrat și s-a năpustit asupra lui, dar nu putea să continue din cauza paznicilor de pe hol, nu acum, așa că se mulțumi să-l scuipe și să-i șoptească *stukatj,* ieși și închise ușa după el.

Condamnarea la moarte. Era deja aici.

Se ridică, tuși când își pipăi șoldul, lovitura fusese aplicată mai sus decât își închipuise, frângându-i câteva coaste. Trebuia să scape de aici. Spre pasul următor. IzolIntens. La izolarea completă, unde avea contact doar cu gardienii, unde n-avea să dea peste colegi de celulă, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru petrecuți într-o celulă încuiată, fără posibilitatea de-a intra sau de-a ieși.

Stukatj.

Trebuia să evadeze din nou. Nu voia să moară.

•

Ewert Grens se oprise la jumătatea drumului la benzinăria OK din Täby și se așezase pe unul dintre cele două scaune de la fereastră, cu un suc de portocale și un sendviș cu cașcaval. *Febră mare. Carantină. Trei, poate patru zile.* Stătuse în camera pentru vizite între role de hârtie igienică și saltele acoperite cu nailon și ar fi vrut să-i tragă un pumn peretelui, dar n-ar fi avut niciun rost să se certe cu medicul închisorii legat de o boală infecțioasă despre care nu auzise niciodată până atunci. Își mai cumpără un sendviș cu gust artificial, parcurse restul drumului până la Stockholm, dar de data asta nu mai reuși să amâne, ieși de pe E4 pe la Haga-sud și trecu pe lângă spital, apoi se opri puțin mai încolo, pe Solna Kyrkväg, pe drumul de acces care se numea Poarta 1, adică în același loc unde parcase și prima oară.

Nu era singur.

Vizitatorii se înghesuiau pe lângă grădinari și stropitoare, toți în drum spre pajiștea cu șirurile de morminte. Ewert Grens coborî geamul, era prea cald în mașină, aerul închis i se lipi de spate.

— Lucrați aici?

Unul dintre bărbații în salopetă albastră trecu prin fața lui

cu mopedul și două lopeți. Paznicul cimitirului, sau poate că era paracliserul, se opri lângă persoana protejată de tabla mașinii fără a îndrăzni să deschidă ușa.

— De șaisprezece ani.

Grens se mișcă agitat, mută folia în care fusese înfășurat sendvișul care foșnea pe scaun, urmări cu privirea o femeie în vârstă, aplecată peste o piatră mică și cenușie, cu flori într-o mână și cu un ghiveci gol în cealaltă.

— Cunoașteți… locul?

— Da, să zicem că da.

Femeia începu să sape și plantă cu grijă florile în pământ. Încăpuseră perfect în fâșia îngustă dintre iarbă și piatră.

— Mă gândeam…

— Da, spuneți.

— Mă întrebam… dacă aș vrea să aflu unde… unde se află un anume mormânt… cum procedez?

•

Lennart Oscarsson stătea la fereastră, în capătul încăperii la care visase toată viața lui. Biroul șefului închisorii din Aspsås. După douăzeci și unu de ani ca gardian, inspector și director adjunct al închisorii, fusese numit, cu patru luni în urmă, director cu drepturi depline, și-și mutase dosarele pe rafturile puțin mai lungi, montate pe un perete lângă canapelele puțin mai moi. Își dorise atât de mult slujba aceea încât atunci când visul i se îndeplini, nu mai știu ce să facă cu el. Ce face un om când nu mai are la ce să aspire? Își dorește să fi fost altundeva? Oscarsson oftă și privi curtea cu deținuții care ieșiseră în pauză, la grupurile de oameni care omorâseră, abuzaseră și furaseră și care, ca să îndure timpul petrecut acolo, ori se scufundau în meditații, ori încercau să nu se mai gândească la nimic. Ridică privirea deasupra zidului, spre comuna cu locuințe adorsate albe și roșii, zăbovi la fereastra care cândva îi aparținuse dormitorului unei familii, dar acum locuia singur acolo, alesese altceva și alesese prost, iar uneori e prea târziu să-ți îndrepți greșelile.

Oftă din nou. Seara și noaptea precedentă simțise o furie crescândă, genul care se strecoară în mintea ta și își face cuib

acolo și apoi se transformă în frustrare. La început era ca o senzație iritantă pe la tâmple, o simțise de când a auzit vocea aceea pe care o recunoscuse, dar cu care nu mai vorbise niciodată. Stătuse la masa de bucătărie și își mâncase cina, ca de obicei, cu toate că masa era pusă doar pentru el, aproape că terminase când brusc, a sunat telefonul. Directorul general îi vorbise pe un ton amabil, dar ferm când îi dădu de înțeles că Poliția Capitalei avea să trimită un comisar de la Criminalistică, ce urma să sosească înainte de masă, a doua zi, ca să audieze un deținut din G2, un anume Piet Hoffmann, și că, de fapt, n-avea voie s-o facă, trebuia să nu se întâlnească deloc, nici în ziua aceea și nici în următoarele două, trei zile.

O minciună.

O minciună care se îmbogățise cu încă una de curând.

Îl rugase pe Ewert Grens să plece și a plecat și el când alarma umplu camera îngustă, folosită pentru vizite. Cineva amenințase un deținut care fusese transportat de urgență din G2 la secția cu prizonierii care voiau să stea izolați de bunăvoie.

Piet Hoffmann.

Numele în legătură cu care a mințit la comandă.

Oscarsson își mușcă buza inferioară până când îi dădu sângele, roase rana cu dinții până când îl ustură, ca să se pedepsească, poate pentru a uita măcar o secundă furia care îl îndemna să deschidă geamul, să sară afară și să alerge spre comunitatea din Aspsås și oamenii care nu știau nimic.

Atacul și apelul telefonic prin care i se dădea de înțeles că trebuie să împiedice întâlnirea dintre polițist și deținut se legau în mod sigur. Dar mai era ceva, mai primise un ordin, și anume că, în aceeași seară, trebuia să-i permită unui avocat să-și viziteze clientul, chiar dacă era foarte târziu. Nu-i prea vedea des pe acolo, mai venea câte unul când urma un proces sau când o sentință recentă trebuia comunicată în prezența unui jurist, dar altfel nu-l vizitau niciodată în urma unui ordin și foarte rar după ce încuiau celulele. Avocatul acesta îl vizitase pe unul dintre polonezii din G2 și era unul din cei care plasau informații și funcționau ca mesageri plătiți,

Oscarsson era convins de acest lucru.

O vizită târzie în aceeași secție în care, dis-de-dimineață, a doua zi, se raportase un atac asupra unui deținut.

Lennart Oscarsson își mușcă din nou buza inferioară, sângele avea gust de fier și încă ceva. Nu știa la ce se așteptase, poate că fusese naiv în toate acele zile în care se uita pe furiș spre camera aceea în care se afla acum și se gândise la uniforma pe care o purta. În orice caz, nu s-a gândit c-avea să fie ca acum.

•

Era o celulă fără obiecte personale, cu un prici, un scaun, un șifonier fără culoare și fără suflet. N-o părăsise de când l-au adus aici, dar nu putea să rămână, cei de aici știau și ei cine e, condamnarea la moarte ajunsese aici înaintea lui, au stat la pândă la duș și l-au așteptat cu un șut în șold și același refren, *stukatj,* amenințându-l că asta n-a fost totul. Dacă voia să supraviețuiască încă o săptămână, trebuia să se mute altundeva, la IzolIntens, unde deținuții erau izolați nu doar de celelalte secții, ci și unul de altul, fiind încuiați în celulă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Se ridică pe vârfuri și se ușură în chiuveta montată un pic cam prea sus, dar nu ieși de acolo, nu voia să meargă până la toaletă.

Apăsă apoi pe butonul de lângă ușă și sună la gardianul de serviciu.

— Ce vrei?

— Vreau să dau un telefon.

— Ai un telefon pe coridor.

— Nu vreau să ies.

Gardianul făcu un pas înainte și se aplecă peste chiuvetă.

— Aici pute rău.

— Am dreptul să dau un telefon.

— Băăăi, tu te-ai pișat în chiuvetă?

— Am dreptul să-mi sun avocatul, un ofițer supraveghetor, poliția sau alea cinci numere pe care mi le-ați aprobat. Și vreau s-o fac acum.

— În secția asta, pe care tu însuți ai ales-o, toată lumea

folosește toaletele de pe coridor. Și n-am primit nicio listă cu numere, așa că scutește-mă.

— Poliția. Vreau să sun la un număr de interior de la Poliția Capitalei. E dreptul meu și nu poți să mi-l interzici.

— Telefonul e pe…

— Nu, vreau să sun de aici. Am dreptul să sun la un număr de la poliție fără să fiu deranjat.

Telefonul sună de douăsprezece ori.

Piet Hoffmann ținu telefonul portabil în mână. Erik Wilson nu era la birou, oricum, știa că nu e, era la un curs de specializare în estul Statelor Unite, în perioada în care n-aveau să ia legătura unul cu celălalt. Dar sunase totuși acolo, la biroul lui, trebuia să înceapă de acolo.

I se făcu din nou legătura.

— După ce ajungi în izolator, iei legătura cu noi și aștepți o săptămână. Cam de atâta e nevoie ca să rezolvăm cu transportul și să te putem scoate de acolo.

Semnalul se auzi de paisprezece ori.

Erik n-avea să răspundă, oricât le-ar fi numărat.

— Vreau să sun direct la centrală.

Sunt singur.

Semnalul monoton al unei centrale, înfundat și fără putere.

Nimeni n-a aflat încă.

— Bună ziua, Poliția Capitalei.

— Cu Göransson.

— Care dintre ei?

— Șeful departamentului de investigații.

Vocea de femeie îi făcu legătura. Apoi se auzi iar melodia aia leșinată și monoton. *Sunt singur. Nimeni n-a aflat încă.* Așteptă cu receptorul lipit de ureche și melodia repetitivă deveni din ce în ce mai stridentă, fiecare notă mai înaltă se auzea mai clar, mai pătrunzător, până când îi străpunse creierul, amestecându-se cu vocea de la duș care trecu prin fața ușii lui și strigă *stukatj* o dată, de două, de trei ori.

•

Ewert Grens zăcea pe canapea și se uita la raftul din spatele mesei de scris și la spațiul gol pe care-l umpluse dis-de-dimineață, la șirul de mape și la cactusul singuratic care însuflețea locul. *Nu mai era nici praf.* Se întoarse, cercetă tavanul, găsi câteva crăpături noi care-și întindeau tentaculele în direcții opuse și apoi se întâlniră ca să se despartă din nou. Rămăsese în mașină. Grădinarul a arătat spre pajiștea verde și copacii care crescuseră atât de des, încât păreau o pădure mai mică și i-a spus că mormintele mai noi se aflau în spate de tot, spre Haga. Ba chiar s-a oferit să-l și conducă, ca să-i arate drumul, văzând că nu mai fusese niciodată acolo. Grens i-a mulțumit, dar a scuturat din cap și i-a spus c-o să revină în altă zi.

— Sunetul?

Cineva se oprise în cadrul ușii.

— Ce vrei?

— Sunetul.

— Ce dracu' sunet?

— Sunetul ăla. Muzica aia… Disonantă.

Lars Ågestam păși peste prag.

— De obicei o aud de afară. Siw Malmkvist. Veneam spre tine și mi-am dat seama că am trecut pe lângă ușă. Că era… liniște.

Procurorul făcu câțiva pași spre mijlocul camerei care acum arăta schimbată, de parcă ar fi căpătat proporții noi și obiectele din mijloc ar fi dispărut.

— Ai schimbat mobila?

În clipa următoare zări raftul. Dosarele, anchetele preliminare, o plantă de cameră moartă. Și o bucată de perete care mai demult era ascunsă după ceva, probabil, chestia aia din mijloc.

— Ce… ai făcut?

Grens nu răspunse. Lars Ågestam ascultă muzica mereu prezentă, pe care o urâse și care ți se strecura în urechi.

— Grens? De ce…?

— Nu te privește.

— Ai…

— Nu vreau să discut despre asta.

Procurorul înghiți în sec. Atinsese un subiect sensibil, ceva ce n-avea de-a face cu legislația, încercase să fie prietenos și apoi îi păruse rău, ca de obicei.

— Västmannagatan.

— Ce-i cu el?

— Dacă tot n-ați avansat… Grens, de data asta trebuie să închid cazul.

Ewert Grens stătuse întins până atunci. Se ridică repede și lăsă o urmă mare în canapeaua moale.

— Vezi să nu! Am făcut exact ce ne-ai sugerat. Am sunat și am cercetat mai multe nume. I-am căutat, i-am audiat și i-am tăiat de pe listă. Pe toți, în afară de unul. Un anume Piet Hoffmann care e deja închis și nu poate fi contactat pentru că-i bolnav.

— Nu poate fi contactat?

— Timp de trei, patru zile.

— Și tu ce crezi?

— Cred că e un personaj interesant. Ceva nu e… tipul ăsta e dubios.

Tânărul procuror privi dosarele și floarea din ghiveci care stăteau în calea trecutului. N-ar fi crezut niciodată că Grens i-ar fi putut da drumul unei persoane pe care o iubea de la distanță.

— Patru zile. Ca să-l audiezi și pe ultimul. Păi, asta e, ori încerci să faci legătura dintre el și cazul Västmannagatan în astea patru zile, ori îl închidem.

Comisarul de la Criminalistică dădu din cap și Lars Ågestam dădu să iasă din camera în care nu-și amintea să fi râs vreodată, nici măcar n-a zâmbit, fiecare vizită a lui era încărcată de tensiunea de dinaintea unei certe și o strategie de a-și ignora și răni colegul. Merse repede ca să scape de comentariile răutăcioase și nu auzi când cel din spatele lui își drese vocea și nu observă nici bucata de hârtie pe care acesta o scoase din buzunarul interior al hainei.

— Auzi?

Procurorul se opri, se întrebă dacă auzise bine, fusese vocea

lui Grens, dar îi vorbise pe un ton aproape prietenos, poate chiar rugător.

— Știi cumva ce-i asta?

Ewert Grens despături hârtia și o puse pe masa din fața canapelei.

Era o hartă.

— Cimitirul de Nord.

— Ai fost vreodată pe-acolo?

— Cum adică?

— Ai fost? Acolo?

Ce întrebări ciudate. Și totuși, primele care semănau a conversație.

— Am două rude apropiate îngropate acolo.

Ågestam nu-l mai văzuse niciodată atât de… mic pe nenorocitul ăla arogant. Grens mototoli harta unuia dintre cele mai mari cimitire ale Suediei și căută cuvântul potrivit.

— Atunci știi și dacă… mă gândeam… e frumos acolo?

•

Ușa celulei din capătul coridorului secției pentru deținuți izolați de bunăvoie era deschisă. Prizonierul din G2 fusese condus acolo prin pasajul subteran, păzit de patru membri ai forțelor speciale, după care a cerut permisiunea să sune la poliție. Și în clipa aceea a izbucnit iadul. A sunat și a cerut să fie plasat altundeva, a țipat că vrea la IzolIntens, a dat cu pumnul în pereți, a răsturnat șifonierul, a spart scaunul și s-a pișat pe podea de s-a prelins pe sub ușă și a ajuns pe coridor. Părea cu totul paranoic, dar și rațional, în același timp, speriat, dar stăpân pe sine, știa ce zice și de ce și n-avea să cedeze psihic, și nici să tacă decât după ce se făcea auzit. Lennart Oscarsson stătea în biroul lui și se uita în curtea închisorii și la casele adorsate din zona cu vile a micii comunități când a fost anunțat că ceva nu era în regulă cu un deținut aflat la secția de izolare voluntară din corpul C și a decis să se ducă acolo personal, pentru a face cunoștință cu bărbatul care-l bântuia din seara precedentă, de când primise acel telefon.

— E acolo?

Șeful secției dădu din cap spre ușa deschisă a celulei și cei patru gardieni din fața ei.

— Da.

Îl mai văzuse înainte. Era omul de serviciu din clădirea administrativă. Părea mai înalt atunci, cu spatele mai drept, cu ochi curioși și prezenți. Omul care stătea pe prici cu genunchii sub bărbie și cu spatele sprijinit de perete părea altcineva.

Doar moartea sau fuga din fața ei putea să schimbe un om atât de repede.

— E vreo problemă, Hoffmann?

Deținutul care n-avea voie să fie audiat încercă să pară mai stăpân pe sine decât era de fapt.

— Nu știu. Tu ce crezi? Sau ai venit aici ca să-ți golesc coșul de hârtie?

— Așa pare. Și am impresia că tu ești cel care creează problemele.

Ai primit ordin să aprobi vizita avocatului în secția ta.

— Ai cerut să fii izolat. N-ai vrut să zici de ce. Dar ai primit ce ai vrut.

Ai primit ordin să nu-l lași să fie interogat.

— Așa că… nu înțeleg care-i problema ta.

— Vreau să mă ducă în Pivniță.

— Ce vrei?

— În Pivniță. La IzolIntens.

Mă uit la tine.

Ești îmbrăcat în hainele pe care le-ai primit de la noi.

Dar nu știu cine ești.

— La IzolIntens? Hoffmann… ce naiba vrei să zici, de fapt?

— Că nu vreau să am contact cu ceilalți deținuți.

— Te-a amenințat careva?

— Niciun fel de contact. Atâta am de spus.

Piet Hoffmann se uită prin ușa deschisă a celulei. Deținuții de aici se plimbau liberi și puteau să-l omoare la fel de ușor precum cei dintr-o altă secție. Cei de aici fugiseră de alții, dar nu și de vecinii lor.

— Nu merge chiar așa de simplu. Ca să fii transferat la

izolator, trebuie să primești o decizie de la directorul închisorii. Ai citat paragraful 18 și de asta te-am plasat aici. Ținea de obligația noastră. Dacă invoci paragraful 18, suntem obligați să-ți îndeplinim dorința. Dar cu Pivnița, izolatorul, sau cum i-o zice, sunt valabile alte reguli, alte condiții. Paragraful 50 nu e ceva ce poți să invoci singur, nu poți cere să fii plasat acolo pentru că așa vrei tu. E vorba de o executare silită. Pe care n-o poate face decât un inspector responsabil pentru secția ta. Sau eu.

Cei de afară știau asta. Aici nu putea să supraviețuiască nici măcar o săptămână.

— O executare silită?

— Da.

— Și cum dracu' se obține așa ceva?

— Dacă ești periculos. Pentru ceilalți. Sau pentru tine.

Cu pereții ăia în jurul lui n-avea unde să fugă.

— Periculos?

— Da.

— Cum adică… periculos?

— Adică, violent. Dacă îți agresezi colegii de detenție. Sau pe cineva din personalul penitenciarului.

•

Îl așteptau.

Îi șopteau *stukatj*.

Se apropie de directorul închisorii și privi fața care se schimonosi de durere în urma loviturii puternice.

•••

Stătea în mijlocul celulei, pe betonul tare. Auzise povești despre celulele pe care toți le numeau „Pivnița" sau „Cușca pentru urși" sau IzolIntens, ascultase descrierile celor care excelaseră în violență în lumea de afară, dar care, după câteva zile petrecute aici, au cedat nervos și au fost duși la infirmerie în poziție de fetus, sau s-au spânzurat în tăcere cu un cearșaf ca să scape de toți, mai departe de aici nu puteai să ajungi, nici de viață, nici de tot ce era real.

Stătea pe jos pentru că nu avea niciun scaun. Doar un pat cu cadru metalic greu și un vas de toaletă montat direct în

podeaua de beton. Asta era tot.

Îl nimerise din plin cu pumnul strâns pe directorul închisorii. Peste obraz, ochi și nas. Oscarsson căzuse de pe scaun și se prăbușise la podea sângerând puternic, dar conștient. Gardienii au năvălit în celulă, directorul își acoperea fața cu mâinile ca să evite mai multe lovituri și Piet Hoffmann își întinse brațele și picioarele de bunăvoie, după care a fost luat de acolo și tras în toate direcțiile de cei patru gardieni, în timp ce deținuții din celule s-au aliniat pe coridor și i-au privit.

Supraviețuise atacului. Supraviețuise izolării de bunăvoie. Și a ajuns aici, în singurul loc unde putea fi în siguranță într-o închisoare, dar se ghemui la fel ca înainte, *sunt singur, nimeni n-a aflat încă,* se culcă pe suprafața tare și tremură, transpiră și tremură din nou. Rămase întins chiar și când gardienii au deschis vizorul dreptunghiular din ușă și l-au întrebat dacă vrea să profite de ora aia la care avea drept ca să iasă la aer liber, o oră pe zi într-o cușcă în formă de felie de tort, cu cerul albastru deasupra capului și o plasă metalică, Hoffmann scutură din cap. Nu voia să părăsească celula asta, nu voia să se expună în fața nimănui.

•

Lennart Oscarsson închise ușa de la secția de izolare de bunăvoie și coborî încet, pășind cu grijă pe fiecare treaptă până când ajunse la parterul din corpul C. Duse mâna la obraz și pipăi cu vârful degetelor locul în care-l ustura pielea. Era amorțit și umflat, mai ales în jurul osului zigomatic și gura i se umpluse de sângele care i se scurgea pe gât. În aproximativ o oră, zona din jurul ochilor avea să se coloreze treptat în albastru. Durerea fizică era perceptibilă în fiecare secundă, rana de pe față avea să se vindece, probabil, destul de greu, dar asta nu era nimic în comparație cu senzația de dinăuntru. Își trăise toată viața lângă oamenii ăștia care n-aveau loc în societate și se mândrea cu talentul lui de a-i citi puțin mai bine decât colegii lui, de a-i înțelege pe oamenii ăștia distruși, cunoștințele lui în domeniul ăsta erau singurul lucru care mai însemna ceva pentru el.

Dar lovitura asta n-a anticipat-o.

N-a înțeles cât de disperat era omul ăla, câtă putere avea frica lui Hoffmann.

Gardienii l-au târât pe nenorocit acolo unde merita, în cea mai cumplită celulă dintre toate. Lennart Oscarsson avea să facă și o reclamație la poliție în după-amiaza aceea, și pedeapsa lungă avea să fie prelungită și mai mult. Dar nu se simțea mai bine. Își trecu degetele peste obrazul umflat. Toate astea nu schimbau nimic, nu alungau frustrarea de a fi citit atât de greșit un deținut.

•

Pat metalic, toaletă de ciment. Celula lui nu se îmbogățea cu nimic, oricât ar fi așteptat. Pereții murdari, care cândva au fost albi, tavanul care n-a fost niciodată vopsit, podeaua care era atât de rece. Apăsase butonul de curând și-l ținu apăsat suficient de mult timp încât să irite pe careva, unul din gardieni avea să se sature în curând și avea să alerge până aici ca să-l avertizeze că-l așteaptă zile în chingi dacă nu termină cu sunatul.

Începu din nou să tremure de frig.

Ceilalți știau. Era un turnător și purta pecetea morții. Aveau să pătrundă chiar și până aici. Era o chestiune de timp și apoi n-avea să fie în siguranță nici măcar în spatele unei uși încuiate tot timpul. Wojtek avea destule resurse și toți puteau fi cumpărați când îi păștea moartea.

Vizorul dreptunghiular se afla în partea de sus a ușii. Se deschise scârțâind și pocnind.

Niște ochi care se holbau la el.

— Vrei ceva?

Cine ești?

— Vreau să dau un telefon.

Un gardian?

— Și de ce te-am lăsa?

Sau unul din ei?

— Vreau să sun la poliție.

Ochii se apropiară, părând că râd.

— Vrei să suni la poliție? Ca să ce? Să raportezi că tocmai

ai atacat un director de închisoare? Noi ăștia care lucrăm aici nu prea ne dăm în vânt după așa ceva.

— Nu te interesează pe tine de ce. Și știi bine că nu poți să-mi refuzi dreptul de a suna la poliție.

Ochii tăcură. Vizorul se închise. Pașii se îndepărtară.

Piet Hoffmann se ridică de pe pardoseala rece și se repezi la butonul de pe perete, îl apăsă și ținu degetul pe el timp de vreo cinci minute.

Dintr-odată, ușa fu împinsă în lături. Trei uniforme albastre. Ochii care se holbaseră la el îi aparțineau unui gardian, era convins acum. Lângă el se afla încă unul. Și în spatele lor, un al treilea, cu grade de inspector, un bărbat mai în vârstă, în jur de șaizeci de ani.

El era cel care-i vorbise.

— Mă numesc Martin Jacobson. Sunt inspector aici. Șeful secției. E vreo problemă?

— Am cerut să sun la poliție. E dreptul meu, la dracu'.

Inspectorul îl cercetă din priviri pe deținutul îmbrăcat în haine prea mari care transpira și nu putea sta într-un loc, apoi se uită la gardianul care se holbase la el.

— Adu telefonul.

— Dar…

— Puțin îmi pasă de ce e închis aici. Lăsați-l să sune.

•

Se așeză pe marginea patului metalic și strânse receptorul în mână.

Ceruse să i se facă legătura cu centrala de la Poliția Capitalei de fiecare dată când se întrerupse. De data asta sună de mai multe ori, numără douăzeci de semnale, atât pentru Erik Wilson, cât și pentru Göransson.

Niciunul din ei nu-i răspunse.

Era captiv în celula cu doar un pat de metal și un vas de toaletă turnat din ciment. Nu avea niciun contact cu lumea înconjurătoare sau cu ceilalți deținuți. Nici gardienii din fața ușii nu știau că era aici în numele poliției suedeze.

Era prins aici. Nu putea să scape. Era singur într-o închisoare, condamnat la moarte de colegii lui.

•

Se dezbrăcă și tremură de frig. Făcu tracțiuni și transpiră. Își ținu respirația până când presiunea din piept deveni insuportabilă.

Stătu întins cu fața spre podea și voia să simtă ceva, orice, altceva decât frică.

•

Piet Hoffmann știa deja când ușa din capătul coridorului se deschise și se închise.

Nu trebuia să-i vadă. Știa că sunt aici.

Pașii grei de afară avansau încet. Se repezi la ușa celulei, lipi urechea de metalul rece și ascultă. Un nou deținut fu escortat la o celulă de câțiva gardieni.

Apoi o auzi, era vocea binecunoscută.

— *Stukatj.*

Vocea lui Stefan. În drum spre o celulă din capătul coridorului.

— Ce-ai spus?

Gardianul cu ochii curioși. Piet Hoffmann apăsă urechea și mai tare de ușa celulei, voind să prindă fiecare cuvânt.

— *Stukatj. E în rusă.*

— Aici nu vorbim rusă.

— *Ba e unul aici care vorbește.*

— Hai, lasă vrăjeala și intră odată în celulă!

Erau aici. În curând aveau să fie și mai mulți, fiecare deținut de la IzolIntens avea să știe de acum încolo că aveau un vecin turnător într-una din celulele alea.

Vocea lui Stefan fusese plină de ură.

•

Apăsă pe butonul roșu și nu avea de gând să-și ia degetul până când nu veneau gardienii.

Îi dăduseră de înțeles că erau acolo. Era o chestiune de unde și când. Ore, zile, săptămâni, cei care-l vânau și-l urau știau că avea să vină momentul când nu mai trebuiau să aștepte.

Vizorul dreptunghiular se deschise, dar în deschizătură apărură alți ochi, cei ai inspectorului mai în vârstă.

— Vreau să…

— Îți tremură mâinile.

— La dracu'…

— Transpiri ca naiba.

— Telefonul, vreau să…

— Ți se zbate un ochi.

Continua să apese butonul. Sunetul strident răsună pe întreg coridorul.

— Lasă butonul ăla, Hoffmann. Trebuie să te calmezi. Și înainte să fac ceva… vreau să știu cum te simți.

Piet Hoffmann își luă degetul de pe buton. În jurul lor se lăsă o tăcere stranie.

— Trebuie să sun iar.

— Tocmai ai sunat.

— La același număr. Până când răspunde.

Căruciorul cu telefonul fusese împins înăuntru și inspectorul cărunt formă numărul. Îl știa oricum pe de rost. În tot acest timp, nu slăbi din ochi expresia de pe chipul deținutului, mușchii ce se zbăteau în jurul ochilor, fruntea și linia părului, de pe care se prelingeau broboane mari de sudoare, omul care se lupta cu propria frică, în timp ce aștepta în zadar să i se răspundă.

— Nu te simți bine deloc.

— Vreau să sun din nou.

— Poți să suni mai târziu.

— Trebuie să…

— Nu ți-a răspuns nimeni. Poți să suni mai târziu.

Piet Hoffmann nu-i dădu drumul receptorului. Îl ținu cu ambele mâini tremurânde în timp ce căută privirea inspectorului.

— Vreau cărțile mele.

— Care cărți?

— Cele din celula mea. Din G2. Am dreptul la cinci cărți. Vreau două dintre ele. Nu pot să stau aici să mă uit la pereți. Sunt pe noptieră. *Din adâncurile inimii suedeze* și *Din viața marionetelor*. Vreau să mi le aduceți, acum.

Deținutul nu mai tremura așa de tare, păru că se calmase

vorbind despre cărțile lui.

— Poezie?

— E vreo problemă?

— Cei de aici nu prea citesc poezii.

— Am nevoie de ele. Mă ajută să cred în viitor.

Fața lui încinsă căpătă o nuanță mai deschisă.

— *Tocmai mi-am dat seama că tavanul, tavanul meu, e podeaua unui alt om.*

— Ce?

— Ferlin[{11}]. *Copii desculți.* Dacă îți plac poeziile, ai putea să…

— Dați-mi cărțile și atât.

Bătrânul gardian nu spuse nimic, scoase căruciorul din celulă și închise ușa metalică grea. Era din nou liniște. Piet Hoffmann rămase pe pardoseala rece și își pipăi fruntea asudată. Trupul îi tremura, mușchii îi zvâcneau și transpira. Nu fusese conștient că groaza se vedea cu ochiul liber.

•••

Se mutase de pe podea pe pat și zăcuse pe salteaua subțire fără cearșaf și pătură, dârdâind și se ghemuise în salopeta aspră și prea mare și apoi adormise. O visă pe Zofia alergând în fața lui, iar el nu reușea s-o ajungă din urmă, oricât ar fi încercat, mâna ei se destrăma când o atingea și îl striga, dar când îi răspundea, nu-l auzea, vocea lui se pierdea în vânt și Zofia se făcea din ce în ce mai mică și se îndepărta din ce în ce mai mult și apoi a dispărut.

Se trezi din cauza gălăgiei de pe coridor.

Cineva fusese escortat la duș sau la cușca în aer liber și spusese ceva. Se duse la ușă, lipi urechea de vizorul dreptunghiular și auzi o voce necunoscută, care vorbi într-o suedeză fără accent:

— *Paula, unde ești*?

Era convins că auzise bine.

— *Paula, sper că nu te ascunzi*!

Gardianul cu ochii curioși îi spuse vocii să tacă.

Cel de afară strigase chiar în fața celulei lui, dar fără să știe exact unde e, însă mesajul lui avea un destinatar clar.

Piet Hoffmann se prăbuși lângă ușă, cu genunchii lipiți de piept și de bărbie, dar nu reuși să se liniștească.

Cineva îl dăduse de gol în noaptea precedentă, devenise un *stukatj* și fusese condamnat la moarte. Dar… Paula… nu înțelesese decât acum, acest cineva îi știa și numele de cod. Paula. Dumnezeule… doar patru persoane cunoșteau numele de cod Paula. Erik Wilson, care îl inventase. Inspectorul Göransson, care îl aprobase. Doar ei doi cunoșteau numele ăsta până de curând. Dar după întâlnirea de la Rosenbad, li s-au mai alăturat doi. Șeful Poliției. Și secretarul de stat. Atât.

Paula.

Fusese unul dintre cei patru.

Unul dintre cei care ar fi trebuit să-l protejeze, să-l ajute să evadeze de acolo, unul din ei îl lăsase baltă.

— *Paulaaa, auzi, ne-ar plăcea tare mult să te vedem.*

Aceeași voce, de data asta puțin mai de departe, dinspre dușuri, urmată de același „ține-ți gura”, din partea gardianului obosit, care nu înțelegea nimic.

Piet Hoffmann își strânse și mai tare picioarele, apăsându-și trunchiul de ele.

Era prada tuturor. Era un turnător într-o închisoare unde turnătorii erau la fel de disprețuiți ca și cei care au comis infracțiuni sexuale.

Cineva bătu la ușa celulei.

Cineva țipă *stukatj* de pe partea cealaltă.

Și se ajunse la situația obișnuită, atunci când toți se raliau împotriva unei uși de celulă încuiate, doi dădeau cu pumnul în ușă, apoi trei, patru, și tot așa, din ce în ce mai mulți, minut cu minut, până când ura lor se canaliză spre el și pumnii se înmulțeau și băteau din ce în ce mai tare, iar el se ținea de urechi, dar bătăile pătrundeau în capul lui până când nu mai putu și atunci apăsă pe buton și nu-i dădu drumul, sunetul soneriei amestecându-se cu ritmul monoton al bătăilor.

Ochii inspectorului apărură în vizor.

— Da?

— Vreau să sun. Și vreau să-mi aduceți cărțile. Trebuie să

sun și am nevoie de cărțile mele.

Ușa se deschise. Inspectorul între două vârste intră și, trecându-și mâna prin părul cărunt și des, arătă spre coridor.

— Bătăile astea… au vreo legătură cu tine?

— Nu.

— Să știi că lucrez aici de ani buni. Și recunosc o criză de spasmofilie, văd când cineva tremură și transpiră. Ești îngrozit. Și cred că de asta vrei să suni.

Închise ușa meticulos, atent să-l vadă și deținutul.

— Am dreptate?

Piet Hoffmann cercetă uniforma albastră din fața lui. Părea prietenos. Îi vorbise pe un ton prietenos.

Să n-ai încredere în nimeni.

— Nu. N-am de-a face cu ele. Aș vrea să sun acum.

Inspectorul penitenciarului oftă. Căruciorul cu telefonul se afla în capătul opus al coridorului, așa că de data asta scoase telefonul mobil, formă numărul centralei de la Poliția Capitalei și i-l întinse deținutului care refuza să admită că-i era frică și că bătăile de afară aveau de-a face cu el.

Primul număr. Sună de mai multe ori, dar nu răspunse nimeni.

Tremurul spasmodic se intensifică.

— Hoffmann.

— Înc-o dată. La celălalt număr.

— Nu te simți bine. Aș vrea să chem medicul. Ar trebui să te duci la in…

— Sună dracului la numărul ăla. Nu vreau să mă mutați nicăieri.

Semnalul se auzi din nou. De trei ori. Și apoi o voce de bărbat.

— Göransson.

I-a răspuns.

Își simțea din nou picioarele.

I-a răspuns.

În curând aveau să afle totul, aveau să înceapă procedurile administrative care urmau să-l elibereze într-o săptămână.

— Doamne, în sfârșit, vă sun de nu știu de când… am

nevoie de ajutorul vostru. Acum.

— Cu cine vorbesc?

— Cu Paula.

— Cu cine?

— Cu Piet Hoffmann.

Tăcerea care se lăsase n-a fost foarte lungă, dar i s-a părut că s-a întrerupt, ecoul acela electronic țiuia a gol, a mort.

— Alo? Ce mama dracu'… alooo, unde…

— Sunt aici. Cum ziceați că vă cheamă?

— Hoffmann. Piet Hoffman. Ne-am…

— Îmi pare rău, dar habar nu am cine sunteți.

— Ce naiba… ba da… știți foarte bine cine sunt, ne-am întâlnit de curând în biroul secretarului de stat… am…

— Nu. Nu ne-am întâlnit deloc. Și acum mă scuzați. Sunt puțin ocupat.

Fiecare mușchi era încordat, stomacul îi ardea și la fel și pieptul și gâtul și când arde, trebuie să țipi sau să fugi sau să te ascunzi sau…

— Gata, în clipa asta sun la infirmerie.

Dar cel din fața lui refuză să dea drumul telefonului.

— Nu mă duc nicăieri până nu-mi aduceți cărțile.

— Dă-mi telefonul.

— Cărțile. Am dreptul la cinci cărți la IzolIntens!

Îi dădu drumul telefonului și-l lăsă să-i alunece din mână.

Aparatul se sfărâmă când atinse podeaua, bucățelele de plastic se împrăștiară care încotro, și Piet Hoffmann se întinse lângă ele, strângându-și stomacul, pieptul și gâtul cu brațele, îl ardeau în continuare și când arde, trebuie să fugi sau să te ascunzi.

•••

— Ți s-a părut disperat?

— Da.

— Presat?

— Da.

— Îngrozit?

— Foarte.

Se priviră. *Dacă-i informăm cine e Hoffmann.* Mai băură niște

cafea. *După aceea, ce face organizația cu informația asta… asta deja nu mai ține de noi.* Mutară teancul de hârtii de pe masă dintr-un loc în celălalt. *Nu ne vom asuma și nu ne putem asuma răspunderea pentru faptele altora.*

Ar fi trebuit să se termine până acum.

Aranjaseră o întâlnire târzie pentru un avocat care discutase cu clienții lui. Îl prăjiseră.

Și cu toate astea, de curând, îi sunase dintr-o celulă, din închisoare.

— Ești sigur?

— Da.

— Nu poate să…

— Ba da, el era, îți spun.

Șeful poliției se duse după pachetul de țigări ascunse în sertarul biroului ca să nu poată fi fumate. Întinse pachetul desfăcut spre colegul lui, chibriturile se aflau pe masă și încăperea fu în curând înecată într-o ceață albă.

— Dă-mi și mie una.

Göransson scutură din cap.

— Nu vreau să te corup după doi ani de nefumat.

— Nu vreau s-o fumez. Doar s-o țin.

Pipăi țigara cu degetele, era gestul binecunoscut care-i lipsise și care acum îl liniști.

— Avem timp destul.

— Am avut patru zile. Din care una a trecut deja. Dacă Grens și Hoffmann se întâlnesc… Dacă Hoffman deschide gura. Dacă…

Göransson se întrerupse. Nu era nevoie să spună mai multe. Amândoi și-l închipuiră pe comisarul de la Criminalistică șchiopătând, bătrân și încăpățânat, genul care nu se dădea niciodată bătut și care avea să caute adevărul până în pânzele albe și care avea să-l caute și mai mult după ce-și dădea seama că se află la propriii lui colegi și n-avea să se oprească până când nu ajungea la cei care protejaseră și ascunseseră secretul.

— E o chestiune de timp, Fredrik. O organizație care a primit niște informații și vrea să le folosească o s-o facă sigur, de asta poți fi convins. O să le ia puțin mai mult acum că n-

are contact cu ceilalți deținuți, dar ocazia o să se ivească sigur.

Șeful poliției pipăi țigara neaprinsă.

Era un gest atât de cunoscut. Mai încolo avea să-și miroasă degetele, avea să zăbovească lângă parfumul interzis.

— Dar dacă vrei, putem să… vreau să zic că e ca dracu' să stea acolo, izolat. Fără niciun contact uman. Ar trebui trimis înapoi la cei cu care a făcut cunoștință, dacă nu se simte bine acolo, jos… ar trebui să fie… ar trebui să fie printre colegii lui. Din… motive umanitare.

•••

Stătea în locul lui obișnuit de lângă geam, în biroul de șef și cuprinse cu privirea întregul lui univers, închisoarea cea mare și comunitatea mică, nu fusese niciodată prea curios ce se afla dincolo de ele, locul acesta care se vedea de aici era singurul după care tânjise toată viața. Soarele transformă fereastra într-o oglindă și îi simți căldura pe bărbie, nas, frunte, era amorțit, nu prea reușea să distingă nimic prin bucata de sticlă întunecată, dar părea că nuanța albăstruie din jurul ochiului se transformase într-alta.

Îl citise greșit, nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de disperat.

— Da?

Telefonul de pe birou întrerupse senzația de durere, de piele întinsă.

— Lennart?

Recunoscu vocea directorului general.

— La telefon.

Se auzi un soi de gâjâit, interlocutorul său vorbea de la un telefon mobil de undeva de afară și afară bătea un vânt destul de puternic.

— E în legătură cu Hoffman.

— Așa?

— Trebuie trimis înapoi. La secția de unde l-ați luat.

Gâjâitul se transformase într-un scârțâit asurzitor.

— Lennart?

— Ce dracu' vrei să zici?

— Trebuie dus înapoi. Mâine-dimineață, cel târziu.

— Există un pericol clar. E amenințat.

— Din motive umanitare.

— Nu trebuie dus înapoi la nicio secție. De fapt, nici n-ar mai avea ce căuta aici. În caz că vrei să-l trimiți undeva, transferă-l la Kumla sau Hall, cât de curând.

— Nu-l trimit nicăieri. *Trebuie dus înapoi.*

— Un deținut amenințat nu trebuie dus *niciodată* înapoi la aceeași secție.

— E un ordin.

Cele două buchete de pe masa lui începuseră să înflorească, petalele galbene arătau ca niște lămpi aprinse în fața lui.

— Am primit ordinul să aprob o vizită târzie și am aprobat-o. Am primit ordinul să împiedic un comisar de la Criminalistică să audieze un martor și l-am împiedicat. Dar chestia asta… nu, nu sunt de acord. Dacă 0913 Hoffman se întoarce acolo unde l-au amenințat…

— E un ordin. Nu stau la negocieri.

Lennart Oscarsson se aplecă spre petalele galbene. Voia să miroasă ceva real. Obrazul atinse puțin corola galbenă și rana îl ustură din nou, fusese o lovitură puternică.

— Eu unul n-am nimic împotrivă, pot să-l trimit și-n iad. Am eu motivele mele. Dar atâta timp cât sunt șeful închisorii ăsteia, așa ceva n-o să se întâmple, ar fi ca și când l-aș trimite să-l execute și deocamdată n-am avut parte de crime în închisori suedeze în ultimii ani, unde nimeni n-a văzut și n-a auzit nimic, și n-am avut nici cadavre pe care le ascundem după un timp, pentru că oricum nu interesează pe nimeni.

Gâjâitul se auzi din nou, ori bătea vântul, ori cel care-i vorbea suflase direct în microfonul performant.

— Lennart?

Suflase.

— Execuți ordinul. Sau îți părăsești postul. Ai la dispoziție o oră.

•

Zăcu pe patul de metal și închise ochii. *Îmi pare rău, dar habar nu am cine ești.* Cel care ar fi trebuit să deschidă ușa și

să-l aducă înapoi în lumea reală a declarat că nu există.

Fusese condamnat oficial la zece ani de închisoare.

Dacă cei care știau cine e refuzau să admită că-l cunosc, dacă cei care aranjaseră un proces de formă și îi fabricaseră un cazier fals negau că știu cine e, atunci nu mai exista nimeni care să dea explicații.

Nu putea să iasă de acolo. Îl vânau ca să-l omoare și oricât ar fi fugit și s-ar fi ascuns, nu exista nimeni de partea cealaltă a zidului care să-i deschidă ușa și să-l ajute să scape de acolo.

•

În curtea închisorii bătea vântul, aerul cald se lovea de zidul de beton și oxigenul părea a fi din ce în ce mai puțin. Șeful închisorii pășea repede și-și ștergea fruntea transpirată cu mâneca. Ușa exterioară de la IzolIntens era încuiată și fu nevoit să caute printre chei, nu se întâmpla să viziteze prea des coridoarele acelea întunecate care le serveau drept domiciliu temporar celor care atrăseseră asupra lor pedeapsa cu izolarea.

— Martin.

Ghereta paznicului se afla chiar în fața ușii. Intră la cei trei angajați ai lui, Martin Jacobson și cei doi colegi mai tineri, angajați de probă, nu le reținuse numele.

— Martin, aș vrea să discut ceva cu tine.

Cei doi gardieni tineri dădură din cap, pricepuseră mesajul nerostit, așa că ieșiră pe coridor și închiseseră ușa după ei.

— Hoffman.

— E în celula 9. Nu se simte grozav, să știi. E…

— Trebuie dus înapoi. La G2. Mâine, înainte de masă, cel târziu.

Inspectorul de secție aruncă o privire spre coridorul pustiu, auzi ticăitul ceasului mare și urât de pe perete, secundarul care făcea prea mult zgomot.

— Lennart?

— Da, ai auzit bine.

Martin Jacobson se ridică de pe scaunul de lângă măsuța îngustă care servea mai mult ca suport pentru ceștile de cafea, și se uită la prietenul, colegul și șeful său.

— Suntem colegi de… aproape douăzeci de ani. Și vecini cam tot de atât. Ești unul dintre puținii mei prieteni și aici, înăuntru, și acolo afară, un prieten pe care-l invit la un coniac duminica.

Îl căută cu privirea pe cel care dispăruse.

— Uită-te la mine, Lennart.

— Nu-mi pune întrebări.

— Uită-te la mine!

— Te rog, Martin, de data asta lasă dracului întrebările.

Bărbatul cărunt înghiți cu greu, era uimit și furios.

— Despre ce este vorba?

— Nu-mi pune întrebări, la dracu'!

— O să moară.

— Martin…

— E împotriva tuturor principiilor pe care le cunoaștem, în care credem și pe care le urmăm.

— Eu am plecat. Ai primit un ordin. Execută-l.

Lennart Oscarsson deschise ușa și dădu să plece.

— Ia să-ți văd fața.

Se opri și se întoarse.

— Te-a lovit. Lennart… e o răzbunare personală sau ce?

Pielea îl ustura după fiecare mișcare, durerea iradia dinspre pomeți în jos.

— Așa e? E din motive personale?

— Fă ce ți-am cerut.

— Nu.

— În cazul ăsta, Martin, execută ordinul!

— N-o fac. Pentru că nu e corect. Dacă îl mutăm înapoi… n-ai decât s-o faci singur.

•

Lennart Oscarsson se îndreptă spre celula numărul 9 cu două găuri mari în spate. Simți privirea sfredelitoare a prietenului său cel mai bun, cum se holba la el și ar fi vrut să se întoarcă și să-i explice ce era cu ordinul ăla pe care îl ignorase și el de curând. Martin era un prieten deștept, un coleg deștept, genul care nu se sfia să-și spună părerea când cineva care ar fi trebuit să știe ce face greșea sau vorbea

prostii.

Duse mâna inconștient spre spate când se apropie de celula încuiată, spre găurile, ochii sfredelitori, mângâie materialul hainei, încercând să scape de ei. Colegii lui angajați temporar se apropiară de el și se opriră în fața ușii, legătura de chei zornăi în timp ce o căutară pe cea potrivită.

Deținutul stătea întins pe patul metalic, dezbrăcat la chiloți și tremura cu ochii închiși, pieptul lui păru la fel de alb ca fața lui.

— Te duci înapoi.

Corpul palid nu păru cine știe ce vânjos, cu toate că îl lovise puternic peste față cu doar câteva ore în urmă.

— Mâine. La ora opt.

Cel din fața lui nu se clinti.

— În aceeași secție și celulă.

Părea că nu aude și nu vede.

— Ai înțeles ce am spus?

Directorul închisorii așteptă, apoi dădu din cap spre colegii lui mai tineri și spre ușă.

— Cărțile.

— Poftim?

— *Am nevoie de cărți.* E dreptul meu, conform legii.

— Care cărți?

— Am cerut să mi se aducă două din cele cinci cărți la care am dreptul aici. O fac din nou. *Din adâncurile inimii suedeze* și *Din viața marionetelor.* Sunt în celulă.

— Vrei să citești?

— Nopțile de aici sunt lungi.

Lennart Oscarsson dădu din nou din cap spre gardieni să închidă, să încuie și să părăsească celula.

•

Se ridică în capul oaselor. *Înapoi. O* să moară. *Înapoi.* O să moară în secunda în care o să pună piciorul pe coridorul secției, urât și vânat, ca unul care a încălcat prima regulă a oricărei închisori, era un turnător și turnătorii erau omorâți.

Se puse în genunchi pe podeaua din fața toaletei de ciment, vârî două degete pe gât și le ținu acolo până când începu să

vomite.

Trebuia să scape de teama care l-a atras în vârtejul ei, trebuia să se golească de tot ce fusese și ce era și acum în el, era singur acum, și cei care abandonaseră în trecut și alți agenți aveau să-l abandoneze și pe el.

Apăsă pe buton.

Nu avea să moară, nu încă.

•

Îl ținuse apăsat timp de paisprezece minute până când vizorul de pe ușă se deschise și gardianul cu ochii mirați strigă la el să înceteze dracului.

Nu se întoarse, ci apăsă și mai tare butonul de pe perete.

— Cărțile.

— Le primești.

— Cărțile!

— Le am la mine. Am primit ordine de la șeful închisorii. Dacă vrei să intru, trebuie să iei degetul de pe buton.

Piet Hoffmann le văzu deja când ușa se deschise. Cărțile lui. În mâna gaborului. Pieptul i se relaxă, tensiunea aia care îl apăsase atât și-l făcuse să tremure îl slăbi și voia să se ghemuiască, să plângă, asta voia să facă, voia doar să plângă.

— Aici miroase a vomă.

Gaborul se uită în gaura de ciment, îi veni să verse și făcu câțiva pași înapoi.

— Problema ta. Știi că aici nu face curat nimeni. N-ai decât să te obișnuiești cu mirosul.

Mâinile gardianului se agățau de cărți, le scutură, le răsfoi și le mai scutură o dată. Hoffman stătea în fața lui, dar nu simțea nimic, știa că n-avea să cadă nimic.

•

Stătuse mult timp pe patul metalic cu cele două cărți de la biblioteca din Aspsås în față, foarte aproape de el. Erau complet intacte. Cu câteva minute în urmă se lăsase în genunchi și se golise și acum era calm, corpul îi devenise oarecum moale, putea să se aplece din nou dacă se odihnea puțin, avea să poată să-l umple din nou cu putere și n-avea să moară, nu încă.

Vineri

•••

Se trezise leoarcă de transpirație, adormise la loc, avusese tot felul de vise incoerente și incolore, genul de somn superficial, alb-negru, de undeva de departe, apoi s-a trezit din nou și s-a ridicat în capul oaselor, a stat nemișcat pe pat mult timp și apoi pe jos, uitându-se la cărțile care zăceau acolo, neputând să se mai culce la loc înc-o dată, corpul lui îl implora să se odihnească, dar știind că somnul ăla mai mult l-ar seca de energie decât l-ar înviora, a ales să rămână treaz și să aștepte până când se lumina de ziuă.

Era liniște și întuneric.

Coridorul de pe IzolIntens avea să mai fie pustiu câteva ore.

Se golise în ziua precedentă, frica era doar în drum și trebuia eliminată, mirosul persista și acum, mai ales în jurul găurii din beton. Se golise și acum n-avea decât un lucru de făcut: să supraviețuiască.

Piet Hoffmann ridică de pe jos cele două cărți și le așează în fața lui, pe pat. *Din adâncurile inimii suedeze*. *Din viața marionetelor*. Legate în coperți tari, într-o singură culoare, comandate de la bibliotecă, marcate cu MAG, scris cu albastru și BIBLIOTECA ASPSÅS cu roșu. Deschise la prima pagină, strânse tare coperta și o smulse din loc cu un gest ferm. Repetă mișcarea și coperta din spate se desprinse și ea, împreună cu cotorul. Se uită spre ușa încuiată a celulei. Afară era în continuare liniște. Nimeni nu se plimba pe coridor, nimeni nu-l auzise și nu se repezise să arunce o privire prin vizorul aflat în partea de sus a ușii. Își schimbă poziția, se așează cu spatele la ușă. În caz că cineva s-ar fi uitat, n-ar fi văzut decât un deținut agitat, condamnat la o perioadă de detenție lungă, care nu putea să doarmă.

Mângâie cu grijă cartea sfâșiată. Își trecu degetele peste marginea din stânga și descoperi scobitura dreptunghiulară.

Era acolo. Demontat în unsprezece bucăți.

•

Întoarse cartea în sus și-n jos și scoase piesele metalice care în curând aveau să compună un revolver în miniatură, lung de cinci centimetri. Grupă mai întâi piesele mai mari, carcasa cu țeava, mecanismul de alimentare cu trăgaciul, lovi ușor șurubul de un milimetru dintre ele cu mânerul șurubelniței mici pentru mașini de cusut, culata cu primul șurub, patul armei cu cel de-al doilea și stabilizatorul cu cel de-al treilea șurub.

Se întoarse spre ușă, având impresia că a auzit pași, dar se înșelase din nou.

Roti butoiașul revolverului mic, îl goli, verifică cele șase gloanțe lungi cât o jumătate de unghie de la degetul mic, înșiruite pe cadrul metalic al patului, cântărind împreună mai puțin de un gram.

•

Văzuse un om murind în toaleta aia mizerabilă din terminalul feribotului din Świnoujście, țeava scurtă, lipită de ochiul căscat – revolverul în miniatură îi curmase viața cu un singur glonț.

•

Piet Hoffmann îl apucă, îl ridică și ținti spre peretele murdar. Apăsă ușor pe trăgaci cu degetul arătător stâng care încăpea perfect după ce tăiase garda trăgaciului, îl trase încet în spate, urmărind cocoșul care se deplasă odată cu mișcarea degetului, mai apăsă o dată și acesta sări în față scoțând un zgomot discret, semn că funcționa.

•

Dezmembră și cealaltă carte în același fel, dezvelind scobitura din marginea stângă, cu detonatorul cât un cui mai gros și un receptor cât o monedă de cincizeci de öre. Trecu cu șurubelnița peste marginea de jos a coperților din față și din spate, desprinse cusătura lipită și scoase de acolo cele două bucăți subțiri de cordon detonant, lungi de câte nouă metri și un poșet de plastic subțire, cu patru centilitri de nitroglicerină.

•

Ceasul arăta șapte și câteva minute.

Auzi când se făcu schimbul de gardă pe coridor, în spatele ușii încuiate, cei din tura de noapte fură schimbați de cei din tura de zi. Mai avea o oră și apoi aveau să-l scoată de acolo și să-l ducă înapoi.

G2, stânga. *Înapoi.* Era condamnat să moară acolo.

Apăsă butonul de pe perete.

— Da?

— Tre' să mă cac.

— Ai o gaură lângă pat.

— E înfundată. Am vomat acolo ieri.

Difuzorul simplu gâjâi.

— E grav?

— Da.

— Ajung în cinci minute.

Piet Hoffmann se postă lângă ușă. Se auziră pași, din ce în ce mai aproape, doi polițiști escortară pe cineva, *intră-n celulă,* apoi descuiară și încuiară ușa, *are nevoie la toaletă,* doi deținuți nu puteau ieși niciodată simultan, *intră-n celulă, în mă-ta.* Revolverul se odihnea în mijlocul palmei, deschise butoiașul și numără șase gloanțe, vârî revolverul într-unul din buzunarele adânci ale pantalonilor și materialul moale îl camuflă, ca și celălalt, în care strecură detonatorul și receptorul. Cordoanele detonante și poșetul de plastic umplut cu nitroglicerină le îndesă în chiloți.

— Deschide-i deținutului de la nouă.

Gardianul care strigase se afla chiar în fața ușii lui. Hoffmann se repezi la patul metalic, se întinse și văzu cum vizorul dreptunghiular se deschide și gardianul aruncă un ochi înăuntru, cercetând suficient de mult încăperea ca să-și dea seama dacă deținutul se afla unde trebuie.

Cheile zornăiră.

— Ziceai că vrei la toaletă. Ridică-te și du-te.

Un gardian stătea lângă ușă și un altul, puțin mai departe, pe coridor. Doi îl așteptau în curtea de recreație.

Hoffmann se uită spre ghereta paznicilor. Al cincilea stătea acolo, cu spatele la coridor. Era cel în vârstă, Jacobson,

inspectorul, cu părul cărunt și rar.

Sunt prea departe unul de celălalt.

Se duse încet spre dușuri și toaletă, gândindu-se la cei trei gardieni dinăuntru, *nu, sunt prea departe unul de celălalt.*

Se așeză pe capacul de plastic murdar și trase apa, lăsă robinetul să curgă și respiră adânc, urmări fiecare gură de aer care se ducea în stomac și îl calma, avea nevoie de asta, nu voia să moară – nu încă.

— Am terminat. Poți să deschizi.

Gardianul descuie și Piet Hoffmann se năpusti asupra lui, lipi revolverul micuț de pleoapa nenorocitului care se holbase la el prin vizorul de pe ușa celulei.

— Colegul tău.

Îi șopti.

— Zi-i colegului tău să vină aici.

Gardianul nu se mișcă. Ori nu-l auzise. Ori îi era frică.

— *Acum.* Zi-i să vină *acum.*

Hoffmann supraveghe alarma care atârna de cureaua gardianului și apăsă și mai tare țeava revolverului de pleoapa închisă.

— Erik?

Îl auzise. Rosti numele pe o voce slabă și îi făcu semn cu mâna discret.

— Erik? Vrei să vii puțin?

Piet Hoffmann îl zări pe celălalt gardian care se apropie din ce în ce mai mult. Brusc, se opri, văzându-l pe colegul lui înmărmurit și cu o bucată de metal ațintită spre capul lui.

— Treci aici.

Gardianul pe nume Erik ezită, apoi începu să pășească spre ei, cu un ochi la cameră, sperând că cineva din biroul central de supraveghere îi vede.

— Mai fă asta o dată și te omor. Te omor. *Te o-mor.*

Apăsă revolverul și mai tare de pleoapa gardianului și smulse cele două bucăți de plastic de la curelele gardienilor, singurul instrument prin care ar fi putut da alarma.

Cei doi așteptară. Și făcură exact ce le spuse. Știau că n-are nimic de pierdut. Astfel de oameni sunt ușor de mirosit.

Mai avea unul.

Singurul care se putea mișca liber pe coridor. Hoffmann se uită spre ghereta paznicilor. Inspectorul stătea în continuare cu spatele la ei, cu capul aplecat, ca și când ar fi citit.

— Ridică-te!

Bărbatul cărunt se întoarse. Nu erau decât vreo douăzeci de metri între ei, așa că știa exact ce văzuse. Un deținut care ținea ceva lipit de capul cuiva. Un coleg care stătea nemișcat lângă el și aștepta.

— Fără alarme! Și să nu cumva să încui!

Martin Jacobson înghiți în sec.

Întotdeauna se întrebase oare cum s-ar simți într-o situație ca asta. Acum știa.

În toți acești ani se temuse de un atac și o situație ca asta.

Calm.

Se simțea calm.

— Fără alarme! Și să nu cumva să încui că te omor!

Inspectorul de penitenciare Jacobson știa pe de rost instrucțiunile de securitate privitoare la închisoarea Aspsås. *În caz de atac*: *Încuie. Dă alarma.* Cu câțiva ani în urmă fusese printre cei care au formulat procedurile de bază ale unui sistem penitenciar în care personalul nu purta arme și acum trebuia să le pună în practică pentru prima oară.

Mai întâi trebuia să încuie ușa pe dinăuntru.

Apoi trebuia să-l alerteze pe gardianul central.

Dar ascultase vocea și urmărise corpul celui din fața lui și-n plus, știa cât de agresiv putea fi Hoffmann, știa că deținutul care țipa și avea o armă în mână era violent și capabil de orice. Citise dosarul depus la penitenciar și investigațiile referitoare la un infractor clasat drept psihopat și viața colegilor lui, viața unor oameni, în general, era mult mai importantă decât instrucțiunile legate de siguranța în penitenciar. Așa că nu rămase în gheretă și nici nu încuie ușile. Nu apăsă nici pe butonul de pe perete, nici pe cel al dispozitivului de la brâu. Înaintă încet, exact cum îi arătă Hoffmann. Trecu pe lângă prima celulă și cineva începu să dea cu pumnii în ușă de dinăuntru, sunetul monoton și înfundat

umplând coridorul. Un deținut reacționă la ceva ce se întâmpla afară și făcu ce făceau cu toții dacă erau nervoși, sau încercau să atragă atenția sau dacă se bucurau că mai scapă de plictiseala de acolo. Ceilalți îi urmară exemplul, fără a avea habar ce se întâmplă. Oricum, era mai bine decât să nu facă nimic.

— Hoffmann, eu…

— Taci.

— Am putea să…

— Taci! Că *vă omor*.

Trei gardieni. Toți suficient de aproape acum. Afară, cei din curtea de recreație aveau să mai aștepte câteva minute.

Începu să strige pe coridorul pustiu.

— Stefan!

Încă o dată.

— Stefan, Stefan!

Celula numărul 3.

— *Turnătorul pulii.*

Vocea era încinsă, sfâșie cuvintele și dărâmă pereții.

Stefan.

La doar doi metri de el, ușa celulei, singurul lucru care-i despărțea.

— *O să mori, turnătorul pulii.*

Țeava revolverului alunecă puțin când Piet Hoffmann o apăsă și mai tare de pleoapa gardianului tânăr.

Ceva lichid, lacrimi, plângea.

— Faceți schimb. Intră acolo. În celula 3.

Bărbatul nu se mișcă. Ca și când nu l-ar fi auzit.

— Deschide și intră acolo! Nu trebuie să faci nimic mai mult. Deschide dracului odată!

Gardianul se mișcă mecanic, apucă legătura cu chei, le scăpă pe jos, încercă din nou, se întoarse ceremonios și se dădu într-o parte când ușa se deschise încet.

— *Turnătorul pulii. Ce, ți-ai făcut pretenari noi*?

— Faceți schimb. Acum!

— *Turnătorul pulii. Dar ce dracu*'*… ce dracu*' *ai în mână*?

Stefan era cu mult mai înalt și mai vânjos decât Piet

Hoffmann.

Umbra lui întunecată și rânjită umplu cadrul ușii când ieși.

— Ieși!

Nu ezită deloc. Păși zâmbind ironic, prea repede, prea aproape de el.

— Stai!

— *Da' de ce aș face-o*? *Pentru că un căcănar turnător amenință un gabor cu pistolul*?

Stefan continuă să meargă spre el, gura lui deschisă, buzele-i uscate, respirația caldă, fața lui erau prea aproape de el, îl înghesuia într-un colț, îl ataca.

— *Hai, trage, ce aștepți*? *Măcar mai scăpăm de un gabor.*

Piet Hoffmann nu se gândi, probabil, la nimic rău când corpul greoi se apropie de el. Voia doar să schimbe ostaticul, prefera să-l amenințe pe cel din Wojtek decât pe gardianul de la penitenciar, dar îi subestimase ura. Când Stefan se năpusti spre el pe ultimii câțiva metri, capul i se goli, nu mai simți decât teamă, îl îmbrânci într-o parte pe gardian, îndreptă pistolul spre ochiul care îl amenința, și trase. Glonțul trecu prin pupilă, cornee și umoarea apoasă și se opri, probabil, undeva în creierul moale.

Stefan mai făcu un pas înainte, rânjind și părând teafăr, dar în clipa următoare se prăbuși la pământ și Hoffmann se feri ca să nu fie zdrobit, apoi se aplecă înainte, lipi țeava de celălalt ochi și mai trase o dată.

Pe jos zăcea un om mort.

După bătăile persistente și împușcătura care răsunase cu ecou se făcu brusc liniște.

O liniște stranie, nu respira nimeni.

— Acum poți să intri.

Arătă spre unul dintre gardienii mai tineri, dar îi răspunse cel bătrân, Jacobson.

— Hoffmann, pe bune, acum trebuie să…

— Încă nu vreau să mor.

Îi cercetă pe cei trei gardieni de care avea nevoie și care-i stăteau în drum. Doi, mai tineri și mai agitați, în pragul unei crize. Și unul, mai bătrân, destul de calm, genul care avea să

continue cu sâcâielile, dar care n-avea să cedeze nervos.

— Intră în celulă.

Țeava metalică se lipi de pleoapa celui care plângea, speriat de moartea ascunsă după trăgaci.

— Intră!

Gardianul tânăr intră în celula goală și se așeză pe marginea patului de fier.

— Închide! Și tu să încui!

Hoffmann aruncă legătura de chei spre Jacobson, care de data asta nu mai comentă și nu mai încercă să comunice cu el, cu gândul să-l păcălească, să-l încurce și să se apropie de el.

— Cadavrul.

Trase un șut în el, trebuia să pară stăpân pe situație, să păstreze distanța.

— Vreau să-l duci în fața celulei numărul 6. Dar nu prea aproape. Ca să pot să deschid ușa.

Jacobson scutură din cap.

— E prea greu.

— *Acum.* În fața celulei numărul 6. *S-a înțeles*?

Plimbă revolverul de la frunte la ochi și înapoi.

— Unde vrei să-l pun când apăs trăgaciul?

Jacobson apucă brațele moi, fără reflexe și trase cu mușchii lui îmbătrâniți moartea ce cântărea o sută douăzeci de kilograme, o târî pe linoleumul dur și Hoffmann dădu din cap când ajunse suficient de aproape de ușa celulei 6.

— Deschide.

Nu-l recunoscu pe cel dinăuntru, nu-l mai văzuse niciodată, dar îl auzise, era cel care vorbise în ziua precedentă în fața celulei lui, cel care-l numise Paula, unul din lacheii celor de la Wojtek.

— *Trădătorul dracului.*

Aceeași voce ascuțită. Cel din celulă dădu să se năpustească spre el, dar în secunda următoare înmărmuri.

— *Ce dracu*'…

Îl zărise pe cel care zăcea la picioarele lui, complet nemișcat, fără să respire.

— *În pizda mă-tii de nenoro*…

— În genunchi!

Hoffmann arătă spre el cu revolverul în miniatură.

— Treci!

Piet Hoffmann se așteptase la amenințări și vorbe pline de dispreț.

Dar bărbatul din fața lui nu spuse nimic când se prăbuși lângă corpul înmărmurit și, preț de o clipă, Hoffmann rămase nemișcat, neștiind ce să facă. Fusese pregătit să ucidă din nou, dar se trezi în fața unui om care i se supuse.

— Cum te cheamă?

Gardianul tânăr stătea cu ochii închiși și plângea sub țeava revolverului.

— Jan. Janne.

— Intră acolo, Janne.

Încă un om îmbrăcat în uniforma penitenciarului se așeză pe marginea patului gol când Jacobson încuie ușa celulei numărul 6.

Cei de alături începură să dea din nou cu pumnii în ușă.

În spatele fiecărei uși, deținuții izolați încercau să comunice, fără a ști ce se petrecea afară, chiar dacă auziseră că era ceva în neregulă, împușcătura clară și schimbul de replici aprins, și apoi liniștea bruscă. Băteau mai tare acum, neliniștiți, băteau neîncetat de partea cealaltă a ușilor.

Piet Hoffmann numără repede. I se păru că trecuse mult timp, dar de-abia începuse. Trecuseră opt, poate nouă minute de când deschisese ușa de la toaletă și ridicase arma, nu mai mult. Doi dintre gardieni erau închiși, al treilea stătea în fața lui, iar cel de-al patrulea și al cincilea aveau să mai rămână un timp în curte. Dar gardianului central putea să-i treacă prin cap să arunce un ochi pe monitoarele conectate la camerele din secție în orice clipă, la fel de bine cum și alți gardieni ar fi putut alege ruta aceea ca să ajungă la departamentele lor. N-avea timp de pierdut. Știa încotro trebuia s-o ia. Pornise într-acolo de când și-a dat seama că e singur deja, condamnat la moarte, prăjit de unul dintre puținii oameni care aveau cunoștințe despre misiunea lui și numele lui de cod, spre locul pe care-l alesese cu mult timp în urmă drept adăpost în fața

morții, în caz că se întâmpla ceea ce nu trebuia să se întâmple.

Stăteau aproape de el. Exact atât de aproape cât era nevoie. Destul de departe cât să-i poată controla și, în același timp, grupați în așa fel încât să nu-l poată copleși numeric. Deținutul, deocamdată necunoscut, era periculos, l-ar fi omorât dacă i s-ar fi dat ocazia.

— Du-te și adu-mi lampadarul ăla.

Ținu brațul întins spre un lampadar simplu care stătea aprins într-un colț al gheretei paznicilor și așteptă până când Jacobson îl așeză pe podea în fața lui.

— Leagă-l. Cu cablul prelungitorului.

Jacobson duse la spate mâinile deținutului și strânse cablul alb până când intră în pielea acestuia. Hoffmann verifică legăturile, apoi făcu un nod și petrecu capătul cablului în jurul mijlocului gardianului și cei trei o luară spre casa scărilor agitată, spre departamentele izolate între uși ferecate, animate de discuții aprinse între deținuți nervoși, zornăitul tacâmurilor și al farfuriilor din timpul unei mese și vocile iritate ale unor jucători de cărți, amestecate cu monologul unui televizor dat prea tare și abandonat undeva într-un capăt de coridor. Un singur țipăt, un singur pumn într-o ușă și ar fi fost dat în vileag. Aținti revolverul când asupra deținutului, când asupra ochilor gardianului ca să-i avertizeze.

Urcară la ultimul etaj și se opriră pe holul îngust din fața atelierului.

Ușa era deschisă. Luminile nu fuseseră încă aprinse nicăieri.

Deținuții care lucrau aici se aflau încă în sala de mese și-și luau micul dejun. Mai aveau o oră până la primul schimb al zilei.

— Și mai jos.

Îi ordonase deținutului să îngenuncheze abia când ajunseră în mijlocul sălii.

— Lasă-te mai jos! Și apleacă-te înainte!

— *De ce*?

— Apleacă-te înainte!

— *Poți să mă omori. Poți să-l omori și pe gabor. Dar, Paula, parcă așa îți ziceau prietenii tăi gabori, Paula dragă, să știi că și*

tu o să mori. Aici, înăuntru. Mai târziu. Nu contează când. Știm cine ești. Și nu te lăsăm să scapi de aici. Oricum, știi legile de la pârnaie.

Hoffmann îl lovi puternic peste ceafă cu mâna liberă. Nu știa de ce reacționase așa la nervi când își dăduse seama că nu poate să-i răspundă. Doar avea dreptate. Lacheul celor de la Wojtek știa ce vorbește.

— Dă-mi banda izolatoare! Leagă-i mâinile și taie cablul!

Jacobson se ridică pe vârfuri ca să ajungă la rola de bandă izolatoare gri aflată pe raftul de deasupra mașinii de perforat cu care sigilau cutiile de carton. Avea să taie două bucăți a câte jumătate de metru și avea să le petreacă în jurul brațelor deținutului până când îi tăia pielea și începea să sângereze, apoi avea să-l dezbrace pe cel îngenuncheat și avea să se dezbrace și el, avea să așeze hainele în două grămăjoare frumoase și avea să se întoarcă, cu spatele gol la Hoffmann, cu bandă izolatoare în jurul propriilor încheieturi.

Piet Hoffmann reținuse fiecare cotlon al sălii care mirosea a ulei, motorină și praf. Localizase camerele de supraveghere de deasupra bormașinii și stivuitoarele mici, măsurase distanța dintre băncile de lucru lungi și cele trei coloane care susțineau tavanul, știa exact unde se afla rezervorul cu motorină și ce unelte se găseau în fiecare dulap.

Deținutul fără nume și gardianul cărunt stăteau în genunchi, cu mâinile la spate, dezbrăcați. Hoffmann le verifică din nou legăturile, apoi ridică cele două mormane de haine și le duse la un banc de lucru aflat lângă perete și o fereastră mare ce dădea spre biserică. Receptorul zăcea într-unul din buzunarele lui din față. Îl vârî în ureche, ascultă și zâmbi, aruncă o privire spre biserică și ascultă vântul care sufla discret spre un receptor. Funcționa.

Apoi vântul fu acoperit de un sunet strident și repetitiv.

Alarma.

Se repezi spre grămada de haine, smulse bucata de plastic care licărea pe cureaua uniformei albastre și citi mesajul electronic.

B1.

IzolIntens. Departamentul pe care-l părăsise de curând. Dăduseră alarma mai repede decât se aștepta.

Privi pe fereastră.

Spre biserică. Spre turnul bisericii.

Mai avea cincisprezece minute până când cei dintâi aveau să ajungă la zid. Și câteva ore până când aveau să plaseze un profesionist în locul potrivit, cu arma potrivită.

•

Alarma fusese dată de unul dintre inspectorii penitenciarului care trecuse prin fața ușii încuiate de pe casa scărilor, în drum spre curte, și vru să le dea *bună dimineața* și să se asigure că totul era în regulă. Primele valuri de gardieni care se năpustiseră pe coridorul iluminat se opriră deodată, întâmpinați de aceeași priveliște.

Cea a unui bărbat mort, întins pe podea.

Ușile încuiate încasau în continuare lovituri regulate din partea unor deținuți confuzi și agresivi.

Un coleg palid și transpirat fusese scos din celula 6.

Acesta arătă înfuriat spre ușa celulei 3.

Un al doilea coleg închis fusese scos din celulă, un tânăr care plângea cu ochii în pământ și bâiguia ceva de genul *l-a împușcat,* apoi din nou, de data asta inteligibil, poate ca să acopere bătăile sau pentru că voia să reformuleze, *l-a împușcat în ochi.*

•

Îi auzi alergând în casa scărilor și văzu întăririle care soseau traversând curtea. Cele două corpuri goale de pe jos se mișcară neliniștite. Aținti revolverul asupra lor, asupra ochilor lor drept avertisment; mai avea nevoie de puțin timp înainte de-a fi descoperit.

— Ce se întâmplă, de fapt?

Gardianul în vârstă, ghemuit și cu membrele zvâcnind de durere nu se plânse, dar începu să se legene înainte și înapoi ca să împartă greutatea.

Piet Hoffmann îl auzise, dar nu spuse nimic.

— Hoffmann. Uită-te la mine. Ce se întâmplă aici?

— Ți-am răspuns deja.

— N-am înțeles răspunsul.

— Ți-am zis, nu vreau să mor încă.

Cel din fața lui ridică privirea spre el și văzu revolverul cu un ochi și pe Hoffmann cu un altul.

— De aici n-o să scapi viu.

Se uită la el, voia să audă un răspuns.

— Ai o familie.

Dacă vorbea, se transforma în altcineva, din obiect în subiect, un om comunicând cu un alt om.

— Ai nevastă și copil.

— Știu ce ai de gând.

Piet Hoffmann se urni din loc și se duse în spatele corpurilor goale, poate pentru a controla legătura din jurul încheieturilor, poate pentru a evita privirea supraveghetoare care pretindea un răspuns.

— Să știi că și eu. Am o nevastă. Și trei copii. Sunt mari cu toții de acum. E…

— Jacobson? Parcă așa te chema, nu? Taci din gură! Ți-am explicat pe un ton destul de amabil că știu ce urmărești. N-am nicio familie. Cel puțin, nu acum.

Trase de banda izolatoare care intră și mai tare în piele și sângele începu să curgă încet.

— Și n-o să mor. N-o să mor încă. Dacă asta înseamnă c-o să mori în locul meu, puțin îmi pasă. Ești doar scutul meu, Jacobson, și n-ai să fii mai mult de atât. Cu sau fără nevastă și copii.

•

Inspectorul penitenciarului din corpul B2 încercă să comunice cumva cu colegul său pe care tocmai îl scosese din celula 3. Era tânăr, nu cu mult mai în vârstă decât fiul lui, angajat temporar pe perioada verii – lucra la ei mai puțin de o lună. Așa se întâmplă. Unii lucrează toată viața lor și așteaptă și se tem de o dimineață ca asta. Alții dau pieptul cu ea deja după douăzeci și patru de zile.

O singură propoziție.

O repetase de fiecare dată când l-a întrebat ceva.

L-a împușcat, l-a împușcat în ochi.

Gardianul tânăr era în stare de șoc, văzuse un om murind și fusese amenințat cu o armă, urma rotundă de pe pielea moale din jurul ochilor lucea albă și clară, stătuse și așteptase alături de moarte, încuiat într-o celulă de la izolator. N-avea să fie în stare să scoată mai multe de la el. Cel puțin, nu în clipa aceea. Inspectorul îl instrui pe următorul gardian să se ocupe de el și se duse să-l elibereze pe celălalt, cel închis în celula 6, palid și transpirat și el, dar șoptind suficient de tare încât să fie auzit.

— Dar Jacobson unde e?

Inspectorul penitenciarului puse mâna pe umărul lui slab și tremurând.

— Cum adică, de ce?

— Eram trei. Jacobson… era și el cu noi.

•

Convorbirea se încheiase de mult.

Cuvintele răsunau și acum în capul lui și-l iritau și spera să mai audă câteva replici, ceva care să-l calmeze, să-l aline, să-l asigure că totul avea să fie în regulă. Dar nu mai urmase nimic. Inspectorul penitenciarului din B2 îi explicase ce era de explicat.

Doi gardieni închiși. Și un deținut mort.

Și o posibilă luare de ostatici.

Directorul penitenciarului dădu cu receptorul în masa de scris și o vază cu lalele galbene ateriză pe jos. Un al treilea gardian, Martin Jacobson, fusese luat ostatic de un deținut înarmat, condamnat la o perioadă lungă de detenție, plasat într-o celulă de la IzolIntens, un anume Hoffmann, 0913.

Se așeză pe podea și pipăi distrat petalele galbene care pluteau în apa vărsată.

Protestase, desigur. La fel ca Martin, cu câteva ore în urmă.

Am mințit în față un comisar de la Criminalistică. Am mințit pentru că așa mi-ai ordonat. Gata, s-a terminat, eu așa ceva nu mai fac.

Rupse petalele galbene, una după alta, le mărunți în fâșii mici și poroase și le lăsă să aterizeze pe podeaua umedă. Se întinse apoi după receptorul telefonului, atârnând în continuare, formă numărul și nu se opri din vorbit până când

nu se asigură că directorul general înțelesese fiecare cuvânt, fiecare aluzie rostită.

— Mie să-mi dai o explicație.

Cel de la capătul celălalt al firului își drese vocea. Atât, nimic mai mult.

— Păl! O explicație, am zis!

Celălalt își drese iar vocea în loc de răspuns.

— Mă suni seara târziu pe numărul de acasă și îmi ordoni să mut un deținut în secția în care a fost amenințat cu moartea. Îmi zici să execut ordinele până mâine-dimineață, cel târziu. În clipa asta, deținutul respectiv îl amenință cu arma pe unul dintre angajații mei. Explică-mi ce legătură e între ordinul tău și faptul c-a luat ostatici. Sau fă-mă să pun întrebările astea altcuiva.

•

În ghereta paznicului de lângă intrarea principală, numită și punct de observație central, era cald. Toate penitenciarele aveau un astfel de punct de observație, nu doar cel din Aspsås. Gardianul pe nume Bergh, îmbrăcat într-o uniformă albastră, șifonată, transpira, în ciuda ventilatorului de pe masă, așezat chiar în spatele lui. Curentul de aer mișcă foile și bretonul rar al bărbatului. Acesta se întoarse și căută prosopul dintre panoul de control cu butoane roșii și verzi și unul dintre cele șaizeci de monitoare.

Corpuri goale.

Imaginea alb-negru avea o rezoluție proastă și se zbătea puțin, dar gardianul fu sigur că văzuse bine.

Pe monitorul cel mai apropiat de prosop se vedeau două corpuri goale întinse pe podea și un bărbat îmbrăcat în salopeta penitenciarului, care ținea ceva aproape de capetele lor.

•

Ridică ochii spre cerul de un albastru imaculat. Câțiva nori pufoși, în rest, soare călduț și un vânt plăcut. Era o zi de primăvară târzie minunată. Asta dacă făceai abstracție de sirena mașinii aceleia de poliție, cu doi polițiști în uniformă pe scaunele din față, ambii din circumscripția Aspsås.

— Oscarsson…?

Șeful penitenciarului Aspsås stătea lângă poarta principală din parcarea asfaltată, cu spatele la zidul de beton cenușiu, nevăruit.

— Ce naiba fa…

— A mai tras o dată.

— Oscarsson?

— Și amenință că o s-o facă din nou.

Stăteau pe scaunele din față, cu geamurile lăsate, o agentă tânără pe care Lennart Oscarsson n-o mai văzuse până atunci și un inspector de poliție de vârsta lui, Rydén, pe care-l cunoștea din vedere, era un polițist care lucra în Aspsås cam de tot atâția ani cât el în penitenciar.

Opriră girofarul și coborâră din mașină.

— Cum îl cheamă?

Tocmai de acolo vin. De la infirmerie. N-ai cum să-l vezi.

— Piet Hoffmann. Treizeci și șase de ani. Zece ani, trafic de droguri. Conform dosarului, extrem de periculos, clasat drept psihopat, cu porniri violente.

Inspectorul de poliție din circumscripția Aspsås vizitase închisoarea suficient de des încât să-i cunoască fiecare cotlon.

— Nu înțeleg. Era în aripa B. La IzolIntens. Și e înarmat?

Trebuie mutat înapoi. În G2. Mâine-dimineață, cel târziu.

— Nici noi nu înțelegem.

— Dar arma? Ce dracu', Oscarsson… cum? De unde nai…

— Nu știu. *Nu* știu.

Rydén se uită spre zidul de beton, deasupra lui, și spre locul în care știa că se afla etajul trei și acoperișul aripii B.

— Trebuie să aflu mai multe. Despre ce armă vorbim?

Lennart Oscarsson oftă.

— Gardianul pe care l-a amenințat zice că… dar e confuz și șocat, în fine, zică că e un fel de pistol… în miniatură.

— Pistol? Sau revolver?

— Care-i diferența?

— Cu magazie? Sau butoiaș?

— Nu știu.

Privirea lui Rydén zăbovi asupra acoperișului corpului B.

— Luare de ostatici. Un infractor violent.

Scutură din cap.

— Avem nevoie de alt tip de arme. De mai multe informații. Avem nevoie de agenți special antrenați pentru o astfel de situație.

Se duse la mașină, întinse mâna prin geamul lăsat și apucă microfonul stației de emisie-recepție.

— Îl contactez pe ofițerul de serviciu de la LKC. Le zic să trimită un grup operativ.

•

Podeaua murdară era tare și rece sub picioarele lui goale.

Martin Jacobson se mișcă cu grijă, încercă să se legene spre spate, să-și dezmorțească membrele chinuite. Stătuseră așa în genunchi unul lângă altul, prăbușiți, aplecați înainte și cu mâinile legate la spate, de când intraseră în sala mare a atelierului. Jacobson se uită pe furiș la deținutul de lângă el, îi simțea respirația, dar nu-și amintea cum îl chema, rar se întâmpla ca vreunul de pe coridorul de la IzolIntens să se contureze clar în mintea lui, știa că era de undeva din Europa Centrală, de asta era sigur, și că era bine făcut, dar cel mai clar se simțea ura lui, încărcătura nervoasă dintre ei, ceva vechi, când privirile li se întâlniră, era ca și când ar fi rămas blocați, și bărbatul legat de el scuipă, îl inundă cu vorbe de ocară, și Hoffmann își pierdu răbdarea când începu să țipe într-o limbă pe care Jacobson n-o înțelegea, și-i trase un șut în față, după care îl legă cu scotch și la picioare.

Martin Jacobson începuse să simtă treptat ceea ce nu avusese puterea să simtă în mijlocul haosului, când încercase din răsputeri să comunice cu cel care-l luase ostatic.

O frică-i dădea târcoale lent, o frică nenorocită, băgăreață.

Chestia asta se întâmpla cu adevărat, era pe bune, Hoffmann se afla la înghesuială și știa ce vrea, în timp ce un om zăcea pe podea undeva, incapabil să mai gândească, vorbească sau să râdă vreodată.

Jacobson se legănă din nou, respiră adânc și simți ceva mai mult decât teamă, ceva ce nu mai simțise niciodată până atunci, teama de moarte.

— Nu te mai mișca atât.

Piet Hoffmann îi trăsese un șut în umăr, nu tare, dar suficient cât să-i înroșească pielea dezgolită, apoi începu să se plimbe printre mesele lungi de lucru din atelier, se opri în fața fiecărei camere de supraveghere, se ridică pe vârfuri, o întoarse pe prima spre perete, apoi și pe a doua, pe a treia, dar se opri puțin în fața celei de-a patra, o prinse cu ambele mâini, își apropie fața de obiectiv, se uită drept în el, se lipi și mai mult cu fața de el până când acoperi toată imaginea și țipă, țipă și o întoarse apoi și pe aceea spre perete.

•

Bergh transpira în continuare. Dar nu observase. Mutase scaunul din ghereta de sticlă a postului de supraveghere central și stătea acum aplecat peste șirul de monitoare, patru din ele arătând imagini din atelierul aflat în corpul B. Șeful penitenciarului i se alăturase cu câteva minute în urmă, stătea chiar în spatele lui și urmărea aceleași imagini alb-negru ca și el, concentrându-se asupra secvențelor din fața lor, aproape paralizat. Dintr-odată, ceva se schimbă. Unul dintre monitoare, cuplat la camera poziționată cel mai aproape de fereastră, se înnegri. Dar nu era un negru electronic, monitorul funcționa în continuare, doar că părea acoperit de ceva sau cineva. Cei doi se întoarseră spre următorul. Camera fusese întoarsă cu un gest rapid, poate spre un perete, și întunericul din obiectiv putea fi betonul gri, aflat la o distanță de câțiva centimetri. Cea de-a treia – de data aceasta erau pregătiți – apucă să filmeze o mână chiar înainte de-a fi sucită spre perete, o mână aparținând unui om care întoarse și camera, și stativul.

Mai rămăsese una singură. Fixară monitorul și așteptară, apoi tresăriră la unison.

O față.

Aproape, mult prea aproape, un nas și o gură, și asta fu tot. O gură care strigase ceva înainte de a dispărea.

Hoffmann.

Rostise ceva.

•

Tremura.

Nu din cauza frigului de pe podeaua rece, ci de frică, din cauza neputinței de-a accepta propria moarte.

Deținutul de lângă el începuse să amenințe din nou, aruncând vorbe pline de ură, de batjocură, până când Hoffmann luă o cârpă de pe o masă de lucru și-o îndesă în gura lui, amuțindu-l.

Zăceau amândoi fără să scoată un sunet, nici măcar când îi părăsi pentru câtva timp, făcând câțiva pași hotărâți spre peretele din fundal, acoperit cu sticlă, reprezentând fereastra unui birou. Martin Jacobson întoarse capul și-l zări intrând în încăperea cea mică, unde ridică ceva ce semăna cu receptorul unui telefon.

•

Gura se mișca încet. Buzele subțiri, încordate păreau crăpate, aproape pline de răni.

Îi…

Cei doi făcură un schimb de priviri, apoi dădură din cap.

Reușiseră să decodeze amândoi primul cuvânt după mișcările buzelor.

— Mai departe.

Oscarsson stătea lângă Bergh în ghereta îngustă și apăsă cu degetele agitate butonul pentru play-back, vrând să vizioneze câte o secvență separată. Gura umplu întregul ecran al monitorului. Cei doi identificară două vocale. Buzele păreau aproape lipite.

— Ai văzut?

— Da.

— Încă o dată.

De data asta era clar.

Două cuvinte, un mesaj rostit cu atâta agresivitate încât păru un atac la adresa lor.

… îi omor.

•

Îi tresări mâna, totul se întâmplase atât de repede încât fusese nevoit să dea drumul receptorului.

Oare îi răspunde.

Oare nu-i răspunde.

Aruncă o privire prin fereastra biroului spre cei doi ostatici dezbrăcați care zăceau în continuare nemișcați pe podeaua atelierului. Pe birou se afla o cană pe jumătate plină cu cafea veche de o zi și Piet Hoffmann o goli, era rece și amară, dar cofeina avea să-l mai țină alert un timp.

Formă numărul din nou. Sună o dată, apoi încă o dată, Hoffmann așteptă, se întrebă dacă se mai putea baza pe ea, dacă avea același număr, nu știa, spera că poate…

Vocea ei.

— Auzi?

Trecuse atâta timp.

— Vreau să faci exact cum am vorbit.

— Piet, eu…

— *Exact* cum am vorbit. *Acum.*

Puse receptorul în furcă. Îi era dor de ea. Îi era atât de dor de ea.

Și se întrebă dacă se mai putea baza pe ea, dacă mai exista pentru el.

•

Lumina albastră intermitentă deveni din ce în ce mai puternică și mai vizibilă și în curând avea să pătrundă printre copacii care despărțeau drumul de țară de calea de acces din fața penitenciarului Aspsås. Lennart Oscarsson stătea lângă inspectorul de poliție Rydén în parcarea din fața porții principale, în timp ce două mașini negre, pătrățoase și masive se apropiară de ei. Trupele speciale părăsiseră sediul principal din Sörentorp și Solna cu douăzeci și cinci de minute în urmă și – în timp ce vehiculul greoi continua să ruleze – nouă bărbați îmbrăcați identic, purtând bocanci negri, salopete bleumarin, glugi care le acopereau tot capul, cu tot cu față, ochelari de protecție, căști, mănuși rezistente la foc și veste antiglonț. Rydén alergă spre el și îl salută pe bărbatul înalt și slab care sări de pe scaunul din față al primei mașini. Era șeful trupei, John Edvardson.

— Acolo. Prin acoperișul ăla negru. La ultimul etaj.

În apropierea zidului exterior se vedeau patru ferestre.

Edvardson dădu din cap și porni deja în direcția indicată, urmat de Oscarsson și de Rydén care fuseseră nevoiți să grăbească pasul ca să-l ajungă din urmă. Aruncară o privire în jur și ceilalți opt li se alăturară și ei, cu arme automate în mână, doi dintre ei fiind înarmați cu puști cu lunetă folosite pentru ținte aflate la mare distanță.

Trecură prin fața postului central de control și a clădirii administrative, intrară prin poarta deschisă din zidul următor, puțin mai joasă decât cea principală și care împărțea închisoarea în sectoare diferite, pătrate identice cu clădiri în formă de L, fiecare având câte trei etaje.

— Corpurile G și H.

Lennart Oscarsson încercă să se apropie de marginea zidului interior de unde vedeau toată clădirea și unde, în același timp, se aflau la adăpost.

Arătă cu degetul pe rând spre locul în care trăiau niște oameni condamnați la perioade lungi de detenție.

— Corpurile C și D.

Șaizeci și patru de celule și șaizeci și patru de deținuți în fiecare clădire.

— Infractori obișnuiți. Secția specială pentru violatori se află într-un alt corp al penitenciarului. Acum câțiva ani am avut niște probleme cu ei. Nu e bine să-i lași să se întâlnească cu alți deținuți.

Se deplasară cu pași repezi de-a lungul zidului gros de beton și se apropiară de ultima clădire în formă de L. Oscarsson își trase sufletul, apoi alergă mai departe.

— Corpurile A și B. Sunt împărțite în două jumătăți. Corpul B are fațada pe partea cealaltă. A fost văzut de câteva ori la fereastra cea mare, cea care dă spre câmpia aia cu biserica, biserica Aspsås. Am fost informat de către doi gardieni, care par convinși că e el.

Un buncăr cenușiu de beton, o piesă Lego, o clădire urâtă și mută.

— Jos, la secția de izolare intensă. Izolare pe motive disciplinare. B1. Acolo a luat ostaticii. De acolo a evadat.

Se opriră pentru prima oară de când grupul părăsise

mașinile, cu câteva minute în urmă.

— Cu un etaj mai sus, în B2. Stânga și dreapta. Sunt câte șaisprezece celule pe fiecare parte. Infractori obișnuiți. Treizeci și doi la număr.

Lennart Oscarsson așteptă câteva secunde. Nu reușise să-și tragă sufletul, vorbea rostind propoziții scurte, terminate abrupt.

Continuă pe un ton ușor mai coborât.

— Acolo. Sus de tot. În B3. Atelierul. Unul dintre locurile de muncă ale deținuților. Vezi geamul. Ăla care dă spre curte.

Amuți la vederea ferestrei aceleia mari în spatele căreia se ascundea moartea, în ciuda vremii frumoase de afară, a soarelui și a câmpiilor înverzite și a cerului azuriu.

— E înarmat?

Edvardson trimise șase oameni aflați în subordinea lui lângă cele trei uși ale corpului B și le ordonă celor doi lunetiști să cerceteze acoperișul clădirii din apropiere, în timp ce aștepta răspunsul lui Rydén.

— Am încercat să vorbesc de două ori cu gardienii care i-au văzut arma. Sunt amețiți și acum, sunt în stare de șoc, dar ziceau ceva de un revolver în miniatură, încărcat cu șase gloanțe. O singură dată am văzut modelul respectiv, se cheamă SwissMiniGun, un revolver elvețian, cel mai mic din lume, conform fabricanților.

— Șase gloanțe, zici?

— Gardienii zic că a tras deja de două ori, cel puțin.

John Edvardson se uită la șeful penitenciarului.

— Oscarsson… cum dracu' pune un deținut mâna pe o armă mortală acolo jos, în Pivniță, într-una din cele mai sigure închisori din Suedia?

Lennart Oscarsson nu avu putere să răspundă, cel puțin nu în clipa aceea, așa că dădu doar din cap, resemnat. Șeful trupei de intervenție i se adresă lui Rydén.

— Un revolver în miniatură. Nu cunosc modelul. Dar zici că e suficient de puternic ca să ucidă?

— A făcut-o deja o dată.

John Edvardson privi fereastra ce dădea spre biserica

frumoasă, unde fusese văzut deținutul care luase ostatici, un infractor condamnat la ani buni, care avusese niște contacte suficient de bine puse la punct încât să poată introduce o armă încărcată între niște ziduri ferecate.

— Tendințe de psihopat?

— Da.

O fereastră cu geam securizat.

Doi ostatici zăceau pe jos, dezbrăcați.

— Și a fost diagnosticat drept extrem de violent?

— Da.

Cel de acolo, de dinăuntru, a știut tot timpul ce face, acționase calm și conștient, conform gardienilor, și nici faptul că alesese atelierul drept refugiu n-a fost o coincidență.

— Atunci e de belea.

Edvardson se uită spre fațada clădirii. Trebuiau să se grăbească să găsească o cale de acces, cel care luase ostaticii începuse să amenințe c-o să-i omoare pentru a doua oară.

— A fost văzut la fereastră, dar din cauza poziției, niciunul dintre lunetiștii mei nu poate să-l doboare din interior. Și având în vedere descrierea pe care mi-ai făcut-o… mă refer la personalitatea lui și mai e și dosarul… n-avem cum să ne aventurăm într-un atac-surpriză. Putem să spargem ușa sau vreo fereastră de mansardă, sigur, dar când ai de-a face cu un deținut atât de pregătit și de bolnav la cap… când o să ne năpustim pe ușă, n-o să se întoarcă spre noi, o să rămână pe loc și-o să tragă în ostatici, indiferent cât de amenințat s-ar simți. Și-o să facă exact ce-a promis. O să-i omoare.

John Edvardson porni înapoi spre poartă și zid.

— O să-l doborâm. Dar nu de aici. Mă duc să plasez lunetiștii. Undeva *în afara* clădirii.

•

Se îndepărtă de fereastră.

Cei doi zăceau în pielea goală în fața lui.

Nu se mișcaseră și nu încercaseră să comunice cu el.

Le verifică brațele, picioarele, trase de banda izolatoare, cu toate că deja le intrase în piele, dar trebuia să le arate cine e șeful, trebuia să se asigure că forța lui e suficient de

amenințătoare pentru cei din afară, care-l amenințau la rândul lor.

Auzise sirenele pentru a doua oară. Primele răsunaseră cu o jumătate de oră în urmă, erau polițiștii din districtele locale, singurii care reușiseră să ajungă la fața locului atât de repede. Cei din urmă aveau o sirenă diferită, mai stridentă, mai puternică, și făcuseră până aici exact atât cât dura să ajungi de la sediul central al trupelor de intervenție din Sörentorp.

Traversă sala, numărându-și pașii, cercetă ușa principală, cealaltă fereastră, zăbovi asupra tavanului din plăci din fibră de sticlă montate prost, menite să absoarbă hărmălaia dintr-un atelier zgomotos. Ridică o țeavă lungă și subțire care zăcea pe una dintre mesele de lucru și începu să lovească puternic plăcile din fibră de sticlă care căzură una câte una ca niște pătrate identice și dezveliră adevăratul tavan din interior.

•

Mașina neagră, masivă părăsi parcarea din fața porții mari a penitenciarului Aspsås și se opri peste aproximativ un minut și la un kilometru în fața unei porți mult mai mici, îndărătul căreia se vedea o potecă cu pietriș și o biserică albă, somptuoasă. John Edvardson porni pe poteca greblată de curând, însoțit de Rydén și de cei doi lunetiști. Câțiva vizitatori se plimbau în curtea îngrijită a bisericii, bucurându-se de soare, dar la vederea uniformelor, măștilor și armelor tresăriră. Prea era strident contrastul dintre pacea de acolo și violența copleșitoare. Ușa bisericii era larg deschisă și cei patru priviră înăuntru spre sala imensă, dar aleseră ușa din dreapta și scara abruptă, trecură prin ușa următoare ce părea să fi fost spartă recent, apoi urcară scara ușoară de aluminiu care se termina sub o trapă din tavan prin care se ajungea în turnul bisericii. Se lăsară pe vine încercând să treacă pe sub clopotul din fier forjat și nu se ridicară decât după ce ajunseră pe balconul îngust. Vântul bătea mai tare acolo și închisoarea părea un colos pătrățos și cenușiu când vederea nu era blocată. Cei patru se agățară de balustrada joasă și studiară clădirea cea mai apropiată de zid și fereastra aceea de la etajul trei la care fusese văzut deținutul care luase doi ostatici.

Presupuneau că se afla în continuare acolo.

•

Piet Hoffmann tocmai scosese jumătate din plăcile de fibră de sticlă montate pe tavan când fu întrerupt de ceva. Un sunet. Îi țiui ceva în ureche. Îl auzise perfect. Murmurul slab al vântului se transformă într-o pufnitură, apoi în niște pași și un gâjâit. Cineva se plimba pe acolo, o persoană sau poate mai multe, se auzeau mai multe picioare. Alergă la fereastră, îi vedea de acolo, stăteau lângă turnul bisericii, erau patru, stăteau acolo și se uitau la el.

•

O umbră la colțul ferestrei ce se zări preț de o clipă și apoi dispăru.

Stătuse acolo, îi privise și dispăruse.

— E un loc bun ăsta. Cel mai bun, de aici poți să ținteșți fără probleme. O să operăm de aici.

John Edvardson apucă balustrada de fier a balconului. Vântul bătea mai tare acum și o cădere ar fi fost fatală.

— O să am nevoie de ajutorul tău, Rydén. Din clipa asta o să demarez operațiunea de aici, din turnul bisericii, dar vreau să plasez pe cineva mai aproape de închisoare, cineva care cunoaște clădirea, ca tine, și împrejurimile.

Rydén îi urmări pe vizitatorii din cimitir care se uitaseră neliniștiți în sus, spre turn, apoi plecară. Renunțaseră, conștienți că în ziua aceea n-or să mai găsească liniștea pe care o împărtășeau cu cei dispăruți.

Dădu din cap încet, îl auzise și-l înțelesese pe colegul lui, dar se gândise deja la o soluție alternativă.

— Sigur că da, te ajut. Dar mai e cineva, un polițist, un comisar, care cunoaște clădirea și mai bine, unul care a lucrat aici în comitatul ăsta când s-a construit închisoarea și a audiat o grămadă de deținuți. Un anchetator priceput.

— Cum îl cheamă?

— E un comisar de la Poliția Capitalei. Ewert Grens.

Fiecare cuvânt se auzise perfect, receptorul argintiu funcționa exact cum se așteptase.

— Cum îl cheamă?

Îl mai potrivi puțin, apăsând ușor cu degetul arătător plăcuța metalică și apropiindu-l de urechea interioară.

— E un comisar de la Poliția Capitalei. Ewert Grens.

•••

Vocile se distingeau cu ușurință, de parcă ar fi apropiat emițătorul de gură și s-ar fi străduit să vorbească în el.

Piet Hoffmann aștepta lângă fereastră.

Stăteau lângă balustrada joasă, aplecați, poate, puțin înainte.

Apoi se întâmplă ceva.

Se auzi un gâjâit clar, mai întâi o armă din metal care se atinsese de o suprafață de lemn, apoi un corp greoi care se întinse pe jos.

— O mie cinci sute trei metri.

— O mie cinci sute trei metri. Am auzit bine?

— Da.

— E prea departe. Nici măcar n-avem arma care ne trebuie pentru o asemenea distanță. De văzut, îl putem vedea. Dar nu-l putem atinge.

•••

Mașina abia se mișca din loc.

Traficul dimineții se târa obosit pe cele două benzi ale străzii Klarastrandsleden.

Un pasager iritat se dădu jos din autobuzul din față și începu să meargă singur pe marginea căii de acces aglomerate și trecu mulțumit pe lângă mașinile încinse, convins că va ajunge la ieșirea spre E4 cu mult înaintea foștilor săi tovarăși de drum blocați în trafic. Ewert Grens se gândi să-l claxoneze pe bărbatul care se deplasa exact în zona interzisă, ba mai mult, să scoată pe geam un distanțier cu un gest furios, dar se abținu. Îl înțelegea și se gândea că dacă o plimbare agitată în aerul poluat, între mașinile alipite avea să-l împiedice să-i

tragă una tabloului de bord, atunci n-avea decât să se plimbe pe unde voia.

Pipăi harta mototolită de pe scaunul de alături.

Se hotărâse. Era în drum spre ea.

Avea să se oprească după câțiva kilometri în fața porților mereu deschise ale Cimitirului de Nord și avea să coboare din mașină, să caute mormântul ei și să-i spună ceva, avea să-și ia rămas-bun.

Mobilul zăcea sub hartă.

Îl lăsă să sune de trei ori fără să-l scoată de acolo, dar, dându-și seama că persoana care-l suna n-avea de gând să se dea bătută, răspunse.

Era agentul de serviciu.

— Ewert?

— Da.

— Unde ești?

Era tonul cunoscut și Grens încercă să iasă deja din coada care nu se mișca deloc, știind că vocea aceea avea nevoie de ajutor imediat.

— Pe Klarastrandsleden. Înspre nord.

— Ai primit un ordin.

— Când?

— E vorba de o urgență, Ewert.

Lui Ewert Grens nu-i plăcea să-și schimbe planurile.

Îi plăcea rutina și să termine un lucru început. Îi venea greu să schimbe direcția când sufletește se îndrepta deja într-o direcție opusă.

Probabil că în mod normal ar fi oftat și protestat puțin, dar de data asta se simți ușurat.

Nu trebuia să se ducă acolo. Nu încă.

— Stai așa.

Grens semnaliză, ieși cu botul mașinii pe contrasens și se întoarse brusc peste linia continuă, acompaniat de un cor de claxoane isterice, până când se sătură și scoase pe geam un girofar albastru cu lumină intermitentă, pe care-l plasă pe acoperișul mașinii.

Mașinile amuțiră pe rând. Șoferii tresăriră.

— Ewert?

— Sunt aici.

— E vorba de penitenciarul Aspsås. Îl cunoști mai bine pe dinăuntru decât oricare comisar din comitat. Avem nevoie de tine acolo. Pe post de comandant al trupelor de intervenție.

— Da?

— Situația este critică.

•

John Edvardson stătea în mijlocul cimitirului îngrijit din jurul bisericii Aspsås. Părăsise turnul cu douăzeci de minute în urmă, lăsându-i în urmă pe lunetiștii care-i văzuseră de două ori pe Hoffmann și pe ostatici. Se puteau hotărî să intre în orice clipă, n-aveau nevoie de mai mult de câteva secunde ca să spargă ușa sau să coboare de pe acoperiș și să tabere peste cel care luase ostatici, dar atâta timp cât aceștia erau încă în viață, nevătămați, nu puteau să riște.

Edvardson privi în jur.

Cimitirul era supravegheat de o patrulă trimisă de către Uppsalapolisen care încercuise zona, nepermițând trecerea membrilor de familie îndoliați, preotului sau paracliserului în cercul delimitat de banda de nailon alb-albastră. Din Arlanda mai sosiseră două mașini și din Stockholm la fel și Edvardson trimisese câte una la fiecare colț al zidului de beton care împrejmuia clădirea închisorii. Avea la dispoziție patru polițiști din districtul Aspsås și tot atâția din Uppsala, Arlanda și Stockholm, iar când sosiră și ceilalți doisprezece membri ai trupelor speciale naționale, aveau să fie în total treizeci și șapte, toți gata să supravegheze, să protejeze și să atace.

John Edvardson era încordat. Stătea într-un cimitir și privea un zid cenușiu și simțea că neliniștea îl roade și-l sâcâie și mai era și senzația asta că… ceva nu era în regulă.

Hoffmann.

Cel care stătea acolo sus și amenința c-o să omoare pe cineva. Ceva nu era în regulă cu el.

În decursul ultimilor zece ani avuseseră loc vreo două, poate trei luări de ostatici în închisorile din Suedia, din câte își mai amintea. Trupele de intervenție sosiseră la fața locului

de fiecare dată și scenariul fusese întotdeauna la fel de previzibil. Un deținut care reușea cumva să producă în închisoare vreo băutură alcoolică, ceva, și se îmbăta bine, după care îi veneau tot felul de idei, cum că ar fi fost tratat incorect de către cei din personal, mai ales dacă erau femei, și reacționase cu un oarecare exces de zel, devenind puternic, imposibil de abordat, și luase ostatic o femeie-gardian, o suplinitoare de vreo douăzeci și nouă de ani, amenințând-o cu o șurubelniță ruginită. Apoi se dădea alarma și câteva zeci de polițiști specializați pe asemenea cazuri interveneau imediat, înarmați cu puști cu lunetă, după care era doar o chestiune de timp ca bețivul să se dezmeticească și să-și dea seama cam ce șanse avea împotriva grupului de polițiști și să renunțe, cu mâinile ridicate, obținând un singur lucru: încă vreo șase ani de detenție și niște restricții aspre în ceea ce privea numărul de permisii.

Dar cazul lui Hoffmann era diferit.

Conform gardienilor pe care-i închisese în celule, nu era beat, dimpotrivă, părea că acționează după un plan, fiecare pas părea analizat în prealabil și era clar că nu acționa impulsiv, ci consecvent.

John Edvardson dădu volumul mai tare la stația de emisie-recepție și le transmise celor doisprezece polițiști sosiți de curând că patru din ei trebuie să se ducă la intrarea atelierului din corpul B ca să monteze microfoane, cinci trebuiau să urce pe scările montate pe fațadă spre acoperiș și ceilalți trei trebuiau să-i ajute pe cei care supravegheau casa scărilor.

Se apropiase de atelier. Blocase accesul în cimitir.

Făcuse tot ce putea și trebuia să facă în clipa aceea.

Următoarea mișcare îi aparținea infractorului.

•

Ușa masivă de oțel de la etajul patru al clădirii Poliției era deschisă. Ewert Grens trase cardul de acces prin aparatul de citit, formă codul din patru cifre și așteptă până când poarta metalică se dădu în lături. Intră în spațiul strâmt și se apropie de vestiarul numerotat, deschise ușița cu cheia și scoase arma din dotare pe care o folosea foarte rar. Încărcătorul era plin cu

gloanțe și Grens îl montă la loc. Muniția era înlocuită cu niște gloanțe transparente ca niște cioburi de sticlă, genul care sfâșia totul în calea sa. Se grăbi apoi spre departamentul de investigații și încetini pasul doar când ajunse în fața ușii lui Sven Sundkvist, *avem treabă, Sven, vreau să fiți în garaj cu Hermansson în cincișpe' minute și dă-mi tot ce găsești despre 721018-0010,* apoi își continuă drumul, fără să mai audă răspunsul lui Sven.

•

Pe acoperiș era cineva.

Se auziră bufnituri și un hârșâit.

Piet Hoffmann stătea lângă maldărul de plăci din fibră de sticlă. Luase decizia corectă. Dacă le-ar fi lăsat să atârne acolo sub tavan, sigur n-ar fi auzit mișcările discrete de deasupra capului său.

Hârșâitul se auzi din nou.

De data asta în fața ușii.

Erau peste tot, în turnul bisericii, pe acoperiș și la ușa principală. Îi restrângeau din ce în ce mai mult spațiul de desfășurare. Erau suficient de mulți ca să supravegheze închisoarea și să pregătească simultan un atac în forță din mai multe direcții.

Adună plăcile pătrate și le aruncă una după alta spre ușă, ca să se audă, n-aveau decât să stea acolo, afară cu microfoanele lor și să-și dea seama că din clipa aceea avea să fie și mai greu să pătrundă înăuntru, că începând de atunci piedica aceea avea să-i mai încetinească o secundă în plus, timpul de care aveai nevoie ca să-ți împuști ostaticii dacă aveai deja arma la îndemână.

•

Mariana Hermansson conducea destul de repede, cu sirena urlând isteric și cu lumina albastră clipind. Înaintaseră vreo zece kilometri și ieșiseră înspre nord din Stockholm, iar acum stăteau cu toții liniștiți, în mod ciudat, poate din cauză că se gândeau la un caz similar de mai demult, sau la o vizită anterioară la penitenciar, lucru care făcea parte din sarcinile lor zi de zi. După un timp, Sven începu să cotrobăie în

torpedou și dădu peste cele două casete cu piese amestecate de Siwan și șlagăre din anii ’60 și vârî una în casetofonul mașinii, cum făcea de obicei, asculta ceva ce aparținea trecutului lui Grens ca să scape de vorbărie, de sentimentul că, de fapt, nu prea au subiecte comune.

— Scoate-o!

Ewert se răstise la el și Sven nu prea înțelegea de ce.

— Credeam că…

— Scoate-o odată, Sven! Port doliu și aș vrea să respecți asta.

— Adică, ce vrei să…

— Respect, am zis. Doliu.

Sven scoase caseta și o puse înapoi în torpedou, închizându-l la loc cu grijă ca să-l vadă și Ewert. Se întâmpla des să rămână surprins de comportamentul șefului său și se învățase să nu-l mai întrebe nimic. De cele mai multe ori, lucrurile se linișteau cel mai bine când trăsăturile oamenilor rămâneau exact asta, doar niște trăsături, nu de alta, dar nici el nu era mai breaz, toți îl considerau un plicticos, genul care încerca să evite conflictele, care nu căuta să urce pe scara ierarhică pentru că-și dăduse seama demult că asta era o îndeletnicire a oamenilor nesiguri și timorați.

— Și tipul care a luat ostaticii?

Se întoarse spre scaunul din spate.

— Da?

— Ai construit profilul?

— Stai o secundă.

Sven Sundkvist scoase cinci documente dintr-un plic și își puse ochelarii de citit. Primul era extras din registrul infractorilor urmăriți și purta un cod special, folosit doar în cazul câtorva infractori. Lui Grens i-a fost de ajuns să-l vadă.

— E *din ăla,* știi.

Ewert Grens oftă. Unul din ăia care nu puteau fi dezarmați decât cu un detașament de la trupele speciale, instruite pentru astfel de cazuri. Unul din ăia care nu cunoșteau nicio limită.

— Și altceva?

— Cazierul. Zece ani pentru amfetamine. Dar pe noi ne

interesează o condamnare mai veche.

— Așa?

— Cinci ani. Pentru tentativă de omor. Și act de violență deosebit de grav împotriva unui organ de poliție.

Sven Sundkvist răsfoi printre documentele următoare.

— Am primit hotărârea instanței de judecată. În momentul în care a fost reținut, infractorul i-a aplicat lovituri multiple cu patul pistolului polițistului, după care a tras două focuri de armă țintind spre un altul și nimerindu-l în pulpă și în partea superioară a brațului stâng.

Ewert Grens ridică o mână în aer.

Avea fața ușor stacojie, se dădu pe spate și își trecu degetele prin părul rar cu un aer pierdut.

— Piet Hoffmann.

Sven Sundkvist tresări.

— De unde știi?

— El e.

— Încă nu ți-am zis cum îl cheamă. Dar… da, așa-l cheamă. Ewert… de unde ai știut?

Grens se înroși și mai mult și începu să respire sacadat.

— Am citit sentința, Sven, *sentința aia nenorocită pe care o citezi,* cu nici douăzeci și patru de ore în urmă. La Piet Hoffmann mă duceam atunci când am plecat la penitenciarul Aspsås. Am zis să-l interoghez în legătură cu crima de pe Västmannagatan 79.

— Nu înțeleg.

Ewert Grens își scutură capul încet.

— Era unul dintre cei trei pe care m-au pus să-i cercetez, apropo de execuția de pe Västmannagatan. *Piet Hoffmann.* Nu pricep cum și de ce, dar era unul dintre ei, Sven.

•

Era un cimitir care ar fi trebuit să fie frumos. Cu soarele pătrunzând printre arțarii înalți și înfrunziți, potecile pietruite și drepte, greblate de curând și peluza tunsă frumos din jurul mormintelor care stăteau tăcute și-l așteptau pe următorul vizitator. Dar frumusețea asta era doar o iluzie, o suprafață sub care, dacă te apropiai mai mult, descopereai amenințarea,

neliniștea și frământarea, și vizitatorii schimbaseră stropitorile și florile cu arme automate și măști negre. John Edvardson îi întâmpină deja la poartă și cei patru se grăbiră spre o biserică albă cu trepte abrupte în fața unei uși de lemn închise. Edvardson îi întinse un binoclu lui Ewert Grens și nu scoase nicio vorbă până când comisarul de la Criminalistică nu găsi fereastra potrivită.

— E în partea aia a atelierului.

Ewert Grens îi înmână binoclul lui Hermansson.

— Partea asta a atelierului are doar o intrare și o ieșire. Dacă vrei să iei ostatici… e cel mai nepotrivit loc în care te-ai putea ascunde.

— I-am auzit vorbind.

— Pe amândoi?

— Da. Sunt în viață. Așa că nu putem să intrăm.

Camera care se afla în dreapta, imediat după intrarea în biserică, nu era foarte încăpătoare, dar era singura care putea fi transformată într-un centru de criză. Era o cameră unde apropiații persoanei decedate se adunau înainte de înmormântare și unde mirii așteptau înainte să intre în capelă. Sven și Hermansson mutară scaunele lângă perete, în timp ce Edvardson se duse la micul altar din lemn și desfășură un plan al întregii închisori și o schiță detaliată a atelierului.

— Nu l-ați scăpat din ochi… deloc?

— Le-aș putea ordona să-l împuște oricând. Dar e prea departe. E la o mie cinci sute trei metri. Armele noastre sunt garantate până la șase sute.

Ewert Grens își odihni degetul pe desen și fereastra care era singurul lor punct de contact cu omul care omorâse cu doar câteva ore în urmă.

— Știe că nu putem să-l nimerim de aici… și se simte în siguranță în spatele gratiilor… și al geamului securizat.

— Asta o *crede* el.

Grens se uită la Edvardson.

— Crede?

— Noi n-avem cum. Cu echipamentul *nostru.* Dar se poate face.

•

Pe masa mare de conferință din camera aflată pe colț a clădirii Guvernului se afla o schiță. Încăperea era luminată bine, lumina candelabrelor amestecându-se cu razele soarelui ce pătrundeau prin ferestrele înalte cu vedere spre Norrström și Riddarfjärden. Fredrik Göransson atinse teancul de hârtii groase și îl mută apoi mai încolo ca să-l ascundă de șeful Poliției și de secretarul de stat.

— Clădirea asta de aici, de lângă zid, e corpul B. Și acolo, sus, la ultimul etaj e atelierul.

Trei capete se aplecară asupra mesei și cercetară planul unui loc pe care nu-l văzuseră niciodată.

— Așadar, Hoffmann e aici. Și lângă el, întinși pe podea, sunt ostaticii. Un deținut și un paznic. Complet dezbrăcați.

Era greu să-ți dai seama dintr-un desen cu linii drepte că unul care amenința c-o să omoare se afla chiar acolo.

— Edvardson zice că de când au ajuns băieții de la trupele speciale, a stat numai în geam.

Göransson luă mapele și dosarul gros ce conținea actul emis de penitenciarele statului de pe masă și le puse pe scaune ca să facă loc și, văzând că nu-i de ajuns, luă și termosul și cele trei cești goale. Desfășură apoi harta comunei Aspsås și trase cu o cariocă o linie dreaptă de la niște pătrate mari care reprezentau corpurile diferite ale închisorii până la un dreptunghi marcat cu o cruce, aflat lângă o suprafață colorată cu verde.

— Biserica. Se află la exact o mie cinci sute trei metri de închisoare. E singurul loc de unde am putea să-l nimerim cu o armă cu lunetă. Lucru știut și de Hoffmann, de altfel. Edvardson e sigur de asta. Zice că echipamentul din dotarea poliției nu ține până acolo și asta vrea să ne transmită și Hoffmann, de asta stă în geam.

Cafeaua din termos se terminase și secretarul de stat își luă ceașca de pe masă și o umplu pe jumătate. Se ridică apoi și făcu câțiva pași prin cameră, își privi vizitatorii și le vorbi pe un ton scăzut.

— Ar fi trebuit să mă anunțați de ieri.

Nu se aștepta la niciun răspuns.

— Ne-ați băgat în bucluc.

Tremura de furie, îl privi pe fiecare în parte, apoi scăzu tonul și mai mult.

— L-ați obligat să facă primul pas. Și din cauza asta, n-am încotro, trebuie să reacționez.

Se uita în continuare la ei în timp ce se ducea spre ușă.

— Mă întorc în cincisprezece minute.

•

Fiecare treaptă era un chin și când Ewert Grens zări scara de aluminiu care ducea spre o trapă de unde se ajungea în turnul bisericii, piciorul bolnav îl săgetă ascuțit, alungându-i toate gândurile. Nu scoase niciun cuvânt când alunecă deja după primele trepte și nici când își simți stomacul în gât, după încă vreo două-trei. Fruntea îi strălucea de transpirație și brațele îi amorțiră când se strecură prin gaura din tavan și își izbi capul de marginea clopotului greu, de îi dădu sângele. Se întinse pe jos și parcurse ultimii metri târându-se până la ușa balconului spre vântul slab și răcoritor.

În clipa aceea, la fața locului se aflau în total patruzeci și șase de polițiști, unii în fața închisorii, alții în clădire, doi în turnul bisericii și alți câțiva în fața ei. Cei doi lunetiști urmăreau cu binoclul fereastra de la etajul trei al corpului B.

— Păi, am avea două puncte strategice. Podul de pe calea ferată e cu vreo câteva sute de metri mai aproape de închisoare, dar de acolo am avea un unghi de tragere mult mai prost, suprafața de impact ar fi mult mai mică. În schimb, de aici, e perfectă. Îl vedem bine. Dar avem o problemă. Lunetiștii noștri folosesc o armă numită PSG 90 cu care putem trage până la șase sute de metri. Pentru asta îi și instruim. Dar distanța asta e mult mai mare, Ewert.

Ewert Grens se ridicase și se postase în capătul celălalt al balconului îngust, cu degetele încleștate în jurul balustradei. Zări din nou umbra lui Hoffmann.

— Și ce înseamnă asta?

— Că e prea departe. Pentru noi. Și că e imposibil de doborât.

— Imposibil?

— Din câte știm, distanța maximă de la care un lunetist a doborât vreodată o țintă a fost de două mii trei sute șaptezeci și cinci de metri. E vorba de un lunetist din Canada.

— Așa, și?

— Și ce?

— Păi, asta înseamnă că nu e imposibil.

— Ba da. Pentru noi.

— Dar e cu nouă sute de metri mai mult! Care dracu'-i problema?!

— Problema e că n-avem niciun specialist pe o astfel de distanță. *Noi* nu avem experiență. *Nu* avem echipamentul necesar.

Grens se întoarse spre Edvardson și balconul se cutremură, era greu și a tras prea brusc de balustradă.

— Păi, și cine…

— Cine ce?

— Cine are? Experiența. Echipamentul.

— Ministerul Apărării. Ei îi instruiesc și pe lunetiștii noștri. Ei au experiență. Și, mai ales, echipamentul care ne trebuie.

— Atunci cheamă-i aici. *Chiar acum.*

Balconul se clătină din nou, Ewert Grens se înfuriase și corpul cel mare se mișca înainte și înapoi, dădea din cap și bătea din picioare. John Edvardson așteptă până când termină. Nu-i prea păsa de comisarul de la Criminalistică atunci când îl vedea atât de periculos.

— Nu merge chiar așa. Nu putem apela la forțele militare pentru scopurile noastre.

— E vorba de viața unor oameni!

— Ordonanța SFS 2002:375. *Ordonanța privind sprijinul Ministerului Apărării acordat în caz de intervenții civile.* Pot să ți-o citesc dacă vrei. Paragraful șapte.

— Mă piș pe ea!

— Asta e legea, Ewert.

•

Îi ascultase cum se mișcau pe acoperiș, făcând câte un zgomot discret, au stat tot timpul la pândă, dar păreau

precauți.

Apoi în receptor se auzi o răsuflare precipitată.

— Ministerul Apărării. Ei îi instruiesc și pe lunetiștii noștri. Ei au experiență. Și, mai ales, echipamentul care ne trebuie.

Piet Hoffmann zâmbi.

— Atunci cheamă-i aici. *Chiar acum.*

Zâmbi din nou, însă doar în sinea lui, apoi se grăbi să se posteze lângă geam, cu umărul spre el, afișându-se doar din profil.

Echipament, experiență, cunoștințe.

Un lunetist. Un lunetist de la *Ministerul Apărării.*

•

Harta comunei Aspsås se afla în continuare pe masa de consiliu când secretarul de stat se întoarse din biroul său și închise ușa cu grijă.

— Gata, putem continua.

Părea încordată și avea fața stacojie când a plecat, cu cincisprezece minute în urmă, și nu se știa cu cine a vorbit sau ce a făcut, dar a funcționat, acum arăta mai calmă, părea hotărâtă și concentrată în timp ce-și sorbea cafeaua.

— Unde-i jurnalul?

Dădu din cap spre una dintre mapele care fuseseră luate de pe masă.

— Aici.

— Dă-mi-l.

Göransson îi întinse mapa groasă, neagră și ea începu s-o frunzărească încet, observând că fiecare pagină era scrisă de mână, când cu un pix albastru, când cu unul negru.

— Există vreo întâlnire înregistrată aici? Între omul vostru de legătură și Hoffmann?

— Da.

— Și ăsta e singurul exemplar?

— E exemplarul pe care îl păstrez, în calitate de controlor al autorităților. Singurul.

— Distruge-l.

Puse mapa pe masă și o împinse ușor spre Göransson.

— Mai există vreo legătură formală între Poliție și

Hoffmann?

Göransson scutură din cap.

— Nu. În cazul lui, nu. Și nici în ceea ce privește ceilalți agenți sub acoperire. Noi nu lucrăm așa.

Părea mai relaxat.

— Hoffmann și-a primit salariul de la noi timp de nouă ani. Dar de pe un cont anonim, așa că nu trebuie să trimitem niciun raport către Fisc. Adică nu se regăsește pe nicio listă de plăți. De fapt, oficial, el nici nu există pentru noi.

Mapa cu actul privind funcționarea penitenciarelor zăcea în continuare pe un scaun.

— Și aia? E a lui?

— E doar despre el, da.

Femeia deschise mapa, căută prin teancul de caziere judiciare și rapoarte privind starea mentală a lui Hoffmann.

— Asta-i tot?

— E imaginea noastră despre el.

— Cum adică, imaginea noastră?

— Imaginea pe care am creat-o noi despre el.

— Și imaginea generală… constituie un motiv plauzibil… nici nu știu cum să formulez… pentru agentul de poliție care va lua o decizie referitoare la… cum să zic… la deznodământul poveștii cu ostaticii?

Camera se lumină și mai tare, razele soarelui pătrunseră în încăpere și bolta albă reflectă lumina puternică, amplificând-o.

— A fost o imagine suficient de negativă încât să fie acceptată de grupul mafiot în care s-a infiltrat. Și după asta, noi am mai înflorit-o puțin ca să-l facem credibil și în rândul colegilor lui de la închisoare, pe perioada cât ar fi stat la Aspsås.

Secretarul de stat lăsă mapa deoparte și îl privi pe Göransson care putea fi foarte bine șeful operațiunii de anihilare având în vedere gradul său.

— Ai putea lua… având în vedere situația de la Aspsås… și faptul că ostaticii sunt în pericol… ai putea lua o decizie din care să reiasă că Hoffmann e periculos și capabil să omoare?

Inspectorul de poliție dădu din cap.

— Categoric.

— Și ceilalți inspectori de poliție care ar putea fi detașați la fața locului ar lua aceeași decizie, având în vedere imaginea asta?

— Niciun polițist aflat la fața locului nu s-ar îndoi de faptul că Hoffmann e în stare să omoare un gardian dacă-i citește cazierul.

Soarele se plictisi de norii pufoși din fața ferestrei Guvernului și razele puternice dispărură. Era plăcut să poți privi în jur în lumina slabă.

— Deci… dacă șeful operațiunii de la Aspsås e convins că Hoffmann e gata să-i omoare pe ostatici… dacă trebuie să ia o decizie chiar acum… ce face?

— Dacă șeful operațiunii consideră că ostaticii se află în pericol de moarte și că Piet Hoffmann e la un pas de a-i ucide, o să dea ordin de incursiune pentru a-i pune în siguranță pe ostatici.

Göransson se apropie mai mult de masă și de hartă și trase o linie imaginară cu vârful degetului de la dreptunghiul care reprezenta corpul B până la cel aflat la o jumătate de kilometru, reprezentând biserica.

— Dar în cazul de față nu e posibil.

Desenă un cerc în aer deasupra clădirii marcate cu o cruce, încet, tot mai încet, cu mâna zăbovind deasupra hărții.

— Dacă o să fie nevoit, șeful operațiunii o să ceară ajutorul unui lunetist din trupele de intervenție naționale ca să-l anihileze pe Hoffmann.

— Ca să-l anihileze?

— Ca să-l împuște.

— Să-l împuște?

— Ca să-l neutralizeze.

— Să-l neutralizeze?

— Da, ca să-l ucidă.

•••

Camera cu micul altar din lemn fusese deja transformată în centru de criză. Planurile penitenciarului Aspsås zăceau în

continuare pe suprafața destinată oficierii slujbei, înconjurate de pahare de unică folosință provenind de la cea mai apropiată benzinărie, goale sau pline pe jumătate de cafea, iar fereastra îngustă se clătina ușor în bătaia vântului, deschisă larg pentru a permite aerisirea încăperii din care vocile stresate și chinuite consumaseră tot oxigenul. Ewert Grens se plimbă agitat printre Edvardson, Sundkvist și Hermansson, vociferând din plin, dar fără a fi agresiv sau furios măcar. Preluase comanda cu puțin timp în urmă și era perfect conștient de ceea ce avea de făcut, știa că el avea să fie cel care urma să ia hotărârea decisivă și tot el avea să poarte răspunderea pentru viețile mai multor oameni. Părăsi încăperea îmbâcsită și se plimbă printre mormintele și florile plantate de curând din cimitirul pustiu și văzu un altul, un loc pe care nu îndrăznise să-l viziteze încă și în care avea de gând să se plimbe după ce se sfârșea toată povestea asta. Se opri între o piatră de mormânt cenușie, foarte frumoasă și un copac care semăna cu un arțar, ridică binoclul care-i atârna la piept și cercetă clădirea din spatele zidului închisorii Aspsås și pe bărbatul care se întrezărea la o fereastră, tipul ăsta pe nume Piet Hoffmann pe care Grens ar fi trebuit să-l audieze cu o zi în urmă, ceva nu era în regulă, îi putea a treabă murdară, știa că un om care se îmbolnăvea dintr-odată nu se întrema așa de repede și, mai ales, nu împușca pe cineva între ochi cu sânge rece.

— Hermansson?

Se duse la fereastra deschisă și strigă.

— Vreau să-l cauți pe medicul penitenciarului. Vreau să aflu cum se face că un deținut care ieri era încă în carantină, azi la prânz s-a fâțâit pe aici cum a vrut și a putut să ia și ostatici.

Ewert Grens mai zăbovi un timp în fața ferestrei deschise și privi spre clădirea închisorii. De data asta știa de unde provine puterea aceea lăuntrică pe care o simțea tot timpul mânându-l până când își atingea scopul. Gardianul bătrân. Dacă cei doi pe care Hoffmann îi luase ostatici ar fi fost doi colegi de celulă, n-ar fi fost la fel de înverșunat, nu s-ar fi simțit la fel de

neliniștit. Asta era, n-avea ce să facă. De unul dintre corpurile goale întinse pe jos, în atelier, nu-i păsa mai deloc, mai ales că ar fi putut fi chiar complicele secret al celuilalt deținut. Nu că s-ar fi mândrit cu nepăsarea asta, dar mai mult de atât nu se putea forța să simtă. În schimb, gardianul care purta uniformă și lucra acolo *ca reprezentant al publicului într-un loc pe care publicul îl disprețuia,* un om între două vârste care-și irosise zilele în locul ăsta nenorocit n-ar fi trebuit să accepte o astfel de jignire profundă din partea cuiva care credea că are dreptul să-i curme viața cu un revolver.

Grens înghiți în sec.

Despre el era vorba aici, despre gardianul acela bătrân.

Coborî binoclul și scoase telefonul mobil. Încercă să-și aducă aminte dacă îi mai ceruse vreodată ajutorul superiorului său două zile la rând. Încheiaseră cândva o înțelegere tacită cum că n-o să se amestece niciodată în treaba celuilalt și c-o să evite conflictul cu o persoană care displăcea ambelor părți. Dar de data asta n-avea încotro. Formă numărul biroului aflat la doar câteva uși de al lui. Nu-i răspunse nimeni. Sună din nou la centrală și ceru să i se facă legătura cu numărul de mobil al șefului său. Inspectorul-șef Göransson răspunse după primul semnal pe un ton scăzut, de parcă s-ar fi aflat într-o ședință.

— Auzi, Ewert… să știi că nu prea am timp de taclale acum. Încerc să rezolv o problemă urgentă.

— Păi, și asta e urgentă.

— Am…

— Mă aflu la exact o mie cinci sute trei metri de penitenciarul Aspsås. Trebuie să mă ocup de o luare de ostatici. Un gardian de la închisoare riscă să-și piardă viața dacă iau o decizie greșită. Vreau să fac tot posibilul să evit acest lucru. Dar am nevoie de un pic de ajutor administrativ. Știi tu, că doar cu asta te ocupi.

Inspectorul-șef Göransson își trecu mâna peste față și prin păr.

— Ești la Aspsås?

— Da.

— Și tu ești șeful operațiunii?

— Tocmai l-am schimbat pe Edvardson. El e ocupat cu băieții de la trupele de intervenție.

Göransson ridică telefonul mobil deasupra capului și începu să gesticuleze, încercând să atragă atenția secretarului de stat și a șefului poliției și dădu din cap înverșunat până când aceștia s-au prins.

— Te ascult.

— Am nevoie de un lunetist priceput.

— Păi, și trupele de intervenție? Bănuiesc că sunt la fața locului, sau nu?

— Ba da.

— Și atunci?

— Am nevoie de un om instruit care să fie echipat cu armamentul potrivit pentru o distanță de o mie cinci sute de metri. Se pare că poliția n-are așa ceva. Prin urmare, solicit un lunetist de la forțele *militare*.

Secretarul de stat și șeful poliției îl auziră și ei. Stăteau aproape de Göransson și începuseră să înțeleagă ce se petrece.

— Știi prea bine că forțele militare nu pot interveni împotriva unui civil.

— Tu ești un birocrat, Göransson. Nu știu dacă mai e ceva la care să te pricepi mai bine decât la birocrație. Vreau să găsești o soluție.

— Ewert…

— Înainte să *moară* ostaticii.

•

Göransson ținea telefonul în mână.

Senzația neplăcută.

Apăru din nou.

— Era Ewert Grens. Comisarul de la Criminalistică, cel care investighează cazul Västmannagatan 79. E aici acum.

Le arătă un punct de pe hartă, o dungă subțire care simboliza un loc care exista și în realitate. Ewert Grens stătea acolo, chiar acum. El era cel care în curând avea să ia o decizie, pe baza informației adunate din registrele și dosarele aflate la dispoziția lui, care conținea date născocite de propriii

lui colegi și care ar fi obligat orice agent de poliție cu grad superior să tragă.

Să tragă.

— Uitați, aici… stă chiar aici. A fost numit șeful operațiunii. El coordonează întreaga operațiune de la fața locului, el e responsabilul, el o să decidă *în ce fel* o să decurgă totul.

Mâna lui Göransson tremura, chiar dacă o lipi tare de marginea hărții. Nu prea i se întâmpla așa ceva. Să-i tremure mâinile.

— E la o mie cinci sute trei metri de fereastra la care l-au văzut pe Hoffmann și are la dispoziție niște lunetiști de la poliție, care nu sunt nici instruiți pentru o astfel de distanță și n-au nici armamentul corespunzător. Așa că a cerut un lunetist de la forțele militare. Și o armă mai puternică, cu muniție mai bună, unul care să poată trage de la o distanță atât de mare.

Să tragă și să-l ucidă.

— O soluție se găsește oricând. Dacă ne străduim, o să găsim cu siguranță una potrivită. Și e în interesul nostru să găsim o soluție și să punem punct la toată povestea asta.

Vocea secretarului de stat fusese calmă și clară.

— Doar suntem datori să salvăm viața ostaticilor.

Ewert Grens a cerut un lunetist profesionist și echipat corespunzător.

Având în vedere informațiile care circulă pe coridoarele închisorii, Hoffmann n-o să renunțe la ostaticii lui.

Dacă îi dăm un lunetist de la forțele militare, Grens o să-l pună la treabă, mai mult ca sigur.

— Adică, ce vrei să spui?

Göransson se ridicase în picioare. O privi pe femeia încordată din fața lui.

N-o să apese ei pe trăgaci.

O s-o facă cel care o să dea ordinul. O s-o facă lunetistul care o să tragă.

N-au luat nicio decizie.

Le-au dat altora posibilitatea de-a lua o decizie.

— Dar… Dumnezeule…

Göransson își ținea în continuare degetul pe hartă, apoi o trase brusc spre el și o mototoli cu ambele mâini.

— … ce dracu' facem noi aici?

Se ridică agitat, cu fața împietrită și îmbujorată.

— Vrem să-l facem ucigaș pe Ewert Grens!

— Liniștește-te puțin.

— Legitimăm un caz de omor!

Azvârli mingea de hârtie care se izbi de fereastră și ateriză apoi pe biroul secretarului de stat.

— Dacă îi dăm celui responsabil soluția pe care o cere! Dacă ia o decizie pe baza informațiilor pe care le-a primit despre Hoffmann! Îl strângem pe Ewert Grens cu ușa ca să dea un ordin greșit și să omoare un om care n-a comis în viața lui un act de violență, dar despre care se presupune că e violent, incontrolabil și capabil să ucidă!

Secretarul de stat se aplecă înainte și ridică harta mototolită, o strânse în pumn și privi îndelung chipul interlocutorului ei, care mai avea puțin și exploda.

— Dacă o să se ajungă aici, dacă cel responsabil o să aibă la dispoziție un lunetist de la forțele militare și o să fie nevoit să ia decizia de-a trage… o s-o facă doar ca să-i salveze pe ostatici.

Vorbi pe un ton controlat și atât de coborât, încât cei care o ascultau au fost nevoiți să-și oprească respirația ca s-o audă.

— Hoffmann e singurul care a omorât. Și singurul care amenință să omoare din nou.

•

Curtea dreptunghiulară a penitenciarului Aspsås era acoperită cu un strat de pietriș uscat și prăfuit. Nici urmă de om sau vreun sunet, câțiva deținuți stăteau de câteva ore în celulele lor, în spatele unor uși care n-aveau să fie descuiate decât după ce situația cu ostaticii avea să fie rezolvată. Grens se plimba cu Edvardson, fiind precedat de doi membri ai trupelor de intervenție. Hermansson îi urma la un pas în spatele lor. Îl așteptase în fața porții închisorii și îi povestise pe scurt despre întâlnirea cu medicul penitenciarului care n-a

auzit de nicio epidemie și de când lucra la Aspsås n-a trimis în carantină pe nimeni.

— O minciună cretină… și se leagă… se leagă cu ce se întâmplă aici. Vreau să te duci să-l cauți pe directorul închisorii și să-i ceri un răspuns.

Hermansson încuviință dând din cap și făcu stânga împrejur. Grens îi urmări spatele și umerii slabi prin pâclele de ceață. Nu stătuseră de vorbă prea mult în ultimul timp, nici măcar în ultimul an, de fapt, nu prea vorbise cu nimeni. O să se apropie din nou de ea după ce a vizitat mormântul, el care nu mai voia să abordeze nicio polițistă ajunsese s-o placă din ce în ce mai mult, chiar dacă nici acum nu știa ce să creadă când îi râdea sau se enerva, dar știa că e competentă și inteligentă și că-l privește într-un mod intransigent, așa cum puțini colegi îndrăzneau. O să vorbească din nou cu ea și poate c-o s-o roage să facă o pauză și o s-o invite la o cafea și o prăjitură cu migdale la cafeneaua de pe Bergsgatan. Era un gând îmbucurător, îi plăcea să se gândească la asta, la o cafea cu fiica pe care n-au avut-o.

Ewert Grens deschise ușa de la izolator și coridorul unde începuse totul cu câteva ore în urmă. Corpul prăbușit, cu capul sângerând, fusese deja evacuat de acolo și întins pe o targă de la morgă, fiind în drum spre medicul legist, iar cei doi gardieni care fuseseră amenințați cu arma și închiși în câte o celulă se aflau în sala de recepție cu un grup de criză și discutau cu psihologul și cu preotul închisorii.

De fapt, primul lucru pe care-l remarcă fu corul de izbituri.

În celulele de la etajul întâi, toți deținuții băteau cu pumnii în ușa închisă. Era un sunet regulat care-ți făcea inima să bată aiurea. Știa că așa făceau de obicei și se hotărâse să-i ignore, dar sunetul îi pătrunse în creier și se simți ușurat când o luă spre casa scărilor în urma lui Edvardson și trecu pe lângă polițiștii înarmați care păzeau fiecare palier.

Se opriră la etajul trei, dădură tăcuți din cap spre cei opt membri ai trupelor de intervenție care stăteau în fața atelierului, pregătiți să spargă ușa la ordin, să arunce înăuntru o grenadă incendiară și să preia controlul asupra situației în

zece secunde.

— E prea mult.

Ewert Grens vorbi pe un ton scăzut și John Edvardson se aplecă înainte ca să-i poată răspunde la fel de încet.

— Atunci în opt secunde. Cu trupa asta pot să reduc la opt, Ewert.

— Tot nu-i de ajuns. Ca să țintească și să mute țeava armei de la un cap la celălalt și să tragă… Hoffmann n-are nevoie de mai mult de o jumătate de secundă. Și cu starea lui mentală… nu vreau să risc să-mi omoare un ostatic.

John Edvardson dădu din cap spre tavan și spre târșâitul înfundat al celor care își schimbau poziția din când în când.

Grens scutură din cap.

— Nu contează, tot nu-i de ajuns. Ostaticii ăia mor de zece ori până când pătrundem… nu contează pe unde, de pe acoperiș, pe ușă…

Nu mai suporta bubuitul ăla prea mult, nu mai reușea să se concentreze și la tâmpiții de jos, și la ăsta de aici. Pornise spre casa scărilor și spre sunetul nimicitor și iritant, dar se întoarse când Edvardson îl apucă de umăr.

— Ewert…

— Mulțumesc.

Stătuseră așa, fără să spună nimic, cu respirația polițiștilor în ceafă.

— În cazul ăsta, Ewert, dacă Hoffmann nu se predă de bunăvoie și apreciem că amenințările lui nu mai sunt doar vorbe goale… avem o singură soluție. Lunetistul de la forțele militare. Cu o armă suficient de performantă ca să-l ucidă.

•

Senzația neplăcută îl urmări peste tot și îl făcu să se miște agitat și să-și dreagă vocea de mai multe ori. Fredrik Göransson făcea ture între fereastră și birou de vreo zece minute într-o cameră din clădirea Guvernului, dar n-avea unde să se refugieze.

— *Noi* am avut grijă ca deținuții să afle de un turnător.

Harta mototolită zăcea în coșul de gunoi. Göransson o scoase de acolo și o netezi.

— *Noi* l-am obligat să acționeze.

— Avea o misiune.

Șeful Poliției nu intervenise până atunci. Acum se uită la colegul lui.

— Dar nu trebuia să amenințe cu moartea niște oameni.

— Ne-am descotorosit de el.

— Ai mai scăpat tu și înainte de agenți sub acoperire.

— Am negat că am fi colaborat vreodată cu agenți infiltrați. Am stat cu brațele în sân și nu i-am oferit protecție niciunui agent demascat atunci când organizația s-a ocupat de el. Dar de data asta… nu-i același lucru. Aici nu e vorba de descotorosit. E vorba de omor.

— N-ai înțeles nici acum. Nu noi luăm deciziile. Doar îi oferim o soluție polițistului care *trebuie* să ia o decizie.

Bărbatul agitat și gesticulând nu mai putea să stea locului. Se repezi spre ușa închisă, trecând pe lângă masa de consiliu, cu senzația sâcâitoare după el.

— Eu în chestia asta nu mă bag.

•

Nu mai tremura de frig. Podeaua care mirosea a motorină era la fel de tare și de rece, dar nu mai simțea frigul, nici durerea din încheieturile genunchilor, nici nu se mai gândea la faptul că era dezbrăcat și legat fedeleș, la faptul că în curând avea să mai primească un șut în șold de la un om care-i șoptea că o să-l omoare. Martin Jacobson nu mai avea putere să vorbească, să gândească, zăcea doar fără să se miște. Nu era sigur dacă Hoffmann chiar se îndreptase spre cea mai mare masă de lucru și scosese din căptușeala pantalonilor o pungă cu un soi de lichid, dacă o tăiase în douăzeci și patru de pătrățele egale și le lipise cu niște bandă adezivă de pe raft de capul, brațele, spatele, abdomenul, pieptul, pulpele, gambele și picioarele deținutului fără nume, dacă a mai scos după aceea tot de acolo ceva ce semăna cu un cordon detonant de câțiva metri și l-a înfășurat în jurul corpului deținutului, nu era sigur că toate astea s-au întâmplat, dacă ceea ce-a văzut s-a întâmplat cu adevărat, nu mai putea, așa că-și feri privirea ca să nu mai vadă nimic, mintea lui nu mai putea să proceseze

ceva atât de absurd.

•

Unul dintre cele trei scaune trase, aflate lângă masa de conferință, rămăsese gol și proprietarul biroului, secretarul de stat din cadrul Ministerului Justiției netezea o hartă mototolită, de parcă ar fi încercat, fără a fi conștientă, să corecteze un detaliu supărător.

— Putem să facem asta?

Bărbatul din fața ei, șeful poliției, auzise întrebarea ei, dar știa că nu însemna doar atât, dacă erau sau nu capabili de un lucru, de asta nu se îndoia oricum nimeni, nu Göransson era cel care trebuia să rezolve situația, posibilitatea asta nu dispăruse odată cu el. Ceea ce voia să le spună, de fapt, era *avem suficientă încredere unii în alții,* sau poate chiar *avem suficientă încredere unii în alții încât să rezolvăm asta și apoi să ne asumăm răspunderea și să îndurăm cu demnitate consecințele faptelor noastre*?

Dădu din cap.

— Da. Putem s-o facem.

Secretarul de stat se dusese la biblioteca din spatele mesei de scris și scoase un dosar din șirul lung de mape cu cotor negru. Îl răsfoi și găsi ordonanța pe care o căuta. SFS 2002:375. Se logă apoi pe calculatorul ei, căută documentul complet și îl printă în două exemplare.

— Poftim. Luați câte unul.

SFS 2002:375.

Ordonanța privind sprijinul Ministerului Apărării acordat în caz de intervenții civile.

Puse degetul pe paragraful șapte.

— Despre ăsta este vorba. E cel pe care trebuie să-l dejucăm cumva.

În cazul sprijinului acordat pe baza ordonanței de față, personalul Ministerului Apărării Naționale nu poate fi folosit în situații în care acesta ar putea apela la violență sau constrângere împotriva unei singure persoane.

O cunoșteau cu toții foarte bine. Era exclus să folosească forțe militare pentru misiunile poliției. Țara asta evitase să apeleze la astfel de soluții timp de aproape optzeci de ani, interzicându-le forțelor militare să tragă în civili.

Și totuși, exact asta trebuiau să facă acum.

— Ești de acord? Cu comisarul de la Criminalistică aflat la fața locului? Că singurul fel în care poți rezolva problema asta… să nimerești… ținta… e să apelezi la un lunetist profesionist?

Secretarul de stat netezise harta suficient cât s-o poată urmări cu degetele.

— Da, sunt de acord. Are nevoie de o armă mai puternică, muniție mai performantă și un om instruit. Exact ce am cerut și eu toți anii ăștia.

Zâmbi obosită, se ridică și începu să se plimbe prin cameră.

— Deci, cu alte cuvinte, poliția n-are voie să folosească lunetiștii aflați în serviciul Ministerului Apărării.

Se opri.

— În schimb, poliția are voie să folosească lunetiștii aflați în serviciul Poliției. Nu-i așa?

Îl privi și bărbatul dădu din cap precaut și ridică mâinile în aer, nu înțelegea unde voia să ajungă colega lui. Se duse din nou la calculator, căută ceva pe monitor și se întoarse cu câteva documente noi în dublu exemplar.

— SFS 1999:740.

Așteptă până când cel din fața ei găsi pagina.

— Ordonanța privind formarea agenților de poliție. Paragraful nouă.

— Așa…

— Plecăm de la premisa asta. Și găsim o soluție.

Începu să citească cu voce tare.

În caz de o situație specială, Conducerea Poliției poate accepta o abatere de la ceea ce prezenta ordonanță definește drept formare.

Șeful Poliției ridică din umeri.

— Cunosc paragraful ăsta, chiar foarte bine. Dar nu văd ce legătură are.

— Angajăm un lunetist de la forțele militare. Pentru o sarcină a Poliției.

— Asta nu înseamnă că nu e de la forțele militare și că are o formare de polițist.

Secretarul de stat zâmbi.

— Tu ești jurist, ca și mine, nu-i așa?

— Da.

— Și ești șeful poliției. Și acționezi în calitate de polițist. Sau nu?

— Ba da.

— Chiar dacă n-ai făcut Academia de Poliție?

— Da.

— Păi, atunci, asta-i premisa noastră. Și soluția.

Bărbatul nu înțelesese mai mult nici de data asta, habar n-avea în continuare unde voia să ajungă.

— Îl găsim pe lunetistul ăsta profesionist, echipat corespunzător și aparținând forțelor militare. Îl eliberăm din funcția lui de la Ministerul Apărării, cu aprobarea șefilor lui, bineînțeles, și îi oferim o… da, hai să-i zicem… îl angajăm temporar, pentru șase ore, ca polițist. Ca inspector sau comandant. Mă rog, îi alegi tu un grad și o titulatură.

Bărbatul nu zâmbea, nu încă.

— Așadar, îl angajăm pentru șase ore ca polițist. El își face treaba, după care, după astea șase ore, poate să-și reclame postul de la Ministerul Apărării, pe care nu apucă să-l ocupe nimeni.

Dar începea să se prindă.

— Și oricum, Poliția nu face niciodată publice numele lunetiștilor săi, nici înainte, nici în timpul și nici după executarea unei sarcini.

Exact unde voia să ajungă.

— Așa că nimeni n-o să știe cine a tras, de fapt.

•••

O clădire goală, curată.

O podea pe care n-a călcat niciun picior, o fereastră prin

care nu s-a uitat nicio pereche de ochi visători.

Întreaga clădire era scufundată în tăcere și întuneric, doar clanțele nefolosite ale ușilor străluceau. Lennart Oscarsson fusese prezent la inaugurarea corpului K, construit recent, cu și mai multe celule și cu o capacitate de cazare și mai mare decât celelalte, un adevărat simbol al ambițiilor și al puterii noului șef. Dar n-a fost să fie. Acum se plimba pe coridoarele pustii și prin fața celulelor cu ușile larg deschise. În scurt timp, urma să activeze iluminatul puternic și alarma cea nouă, iar mirosul de vopsea și de mobilă din lemn de brad abia scoasă din ambalaj avea să se amestece încet-încet cu cel al fricii și al dinților nespălați. Celulele nelocuite urmau să fie inaugurate în doar câteva minute de către deținuții evacuați în grabă din corpul B, a căror siguranță era periclitată de armele puternice ale trupelor de intervenție, ațintite asupra ușilor și ferestrelor din clădire, și de bărbatul care luase doi ostatici și se afla acum la etajul trei, despre care nu aflaseră încă nimic, nici despre intențiile, scopul sau pretențiile lui.

Încă o zi de rahat.

Mințise un coleg care ancheta un caz și își rosese toată ziua buza inferioară. Întorsese cu forța un deținut în secția unde colegii lui l-au amenințat cu moartea și, când acesta a luat doi ostatici, făcuse fâșiuțe niște petale de lalea și le împrăștiase pe podeaua umedă. Tonul de apel al telefonului răsună prin clădirea abandonată. Lennart Oscarsson intră într-o celulă goală și se prăbuși epuizat pe un pat de campanie fără saltea.

— Oscarsson?

Recunoscu imediat vocea directorului general și își dezmorți membrele pe suprafața tare.

— Da.

— Care-s cerințele?

— Am…

— Ce vrea?

— Nimic.

— Au trecut trei ore și cincizeci și patru de minute. Și n-a cerut nimic?

— N-a comunicat cu noi deloc.

Văzuse de curând o gură umplând un ecran de televizor, niște buze încordate care formaseră încet cuvântul „omor”. Dar nu putea să vorbească despre asta acum.

— Dacă vrea ceva… În caz că exprimă vreo cerință, Lennart. În niciun caz să nu-l lăsați să părăsească închisoarea.

— Nu înțeleg.

— Dacă vrea să-i deschideți poarta. Să nu aprobi așa ceva. Sub nicio formă.

Patul de campanie era tare. Dar nu-l simțea.

— Adică, am înțeles bine? Vrei să… vrei să ignor acordul formulat chiar de tine? Și semnat de către noi toți, cei din conducere? Nu ziceai că dacă viața cuiva, a oricui, e în pericol, dacă ni se pare că cel care a luat ostatici e gata să-și pună în practică amenințările dacă nu-l lăsăm să plece… nu ziceai să deschidem poarta? Vrei să trecem peste acordul ăsta?

— Știu bine ce reguli am semnat. Dar… Lennart, dacă ții în continuare la postul ăsta al tău, atunci o să faci ce te-am rugat.

Nu reușea să se clintească din loc. Nu putea, pur și simplu.

— Ce m-ai rugat? *Tu*?

Pentru fiecare om există o limită, un punct critic, după care nu mai poți negocia cu el.

Aceasta era limita pentru el.

— Sau ce *te*-a rugat altcineva *pe tine*?

•

— Ridică-te.

Piet Hoffmann stătea între cele două trupuri goale, aplecat peste unul dintre ele și le vorbea ochilor obosiți și îmbătrâniți până când posesorul lor a înțeles ce spune și a încercat să se ridice. Gardianul pe nume Jacobson se strâmbă de durere când își îndreptă genunchii și spatele și păși în direcția indicată de cel care-l luase ostatic, trecu pe lângă cei trei stâlpi masivi de beton și dispăru după un perete de lângă intrare, un fel de separeu folosit, se pare, ca depozit, plin de cutii din carton stivuite, cu etichete de la furnizori de unelte și piese mecanice. Hoffmann îi spuse să se așeze și, văzând că nu se mișcă destul de repede, îl îmbrânci iritat pe podea,

indicându-i să stea cu spatele sprijinit de perete și să-și întindă picioarele, ca să le poată lega mai ușor. Bărbatul între două vârste încercă să comunice cu el cumva de-a dreptul disperat, îl întrebă de ce și cum și când, dar nu primi niciun răspuns. Urmări spatele tăcut al lui Piet Hoffmann până când acesta dispăru pe după o masă de lucru și o bormașină.

•

Bocănitul naibii. Ewert Grens scutură din cap. Părea că urmează un anumit sistem. Descreierații băteau în ușile celulelor timp de două minute, făceau o pauză de un minut și o luau de la capăt. Așa că Grens se îndreptă spre cabina gardianului, urmat de Edvardson, și avu grijă să închidă ușa după ei. Cele două monitoare mici se aflau unul lângă altul pe o masă de scris și arătau același pătrat negru, filmat de camera întoarsă spre un perete al atelierului. Grens se întinse după vasul de sticlă al cafetierei. Era rece și conținea un lichid maro și gros. Turnă și așteptă până când se scurse într-unul din paharele de plastic folosite, îi oferi jumătate lui John Edvardson, dar acesta îl refuză, așa că bău totul dintr-o înghițitură și constată că nu era cine știe ce bună, dar că măcar o făcuseră suficient de tare.

— Da?

Tocmai golise și următorul pahar de plastic când telefonul din fața lui începu să sune pe neașteptate.

— Domnul comisar Grens?

— Da?

— M-ați recunoscut?

Grens recunoscu vocea birocratului care lucra la câteva etaje mai sus, în clădirea Poliției aflată în zona Kronoberg.

— Știu cine sunteți.

— Puteți vorbi? Ce-i cu bocănitul ăla enervant?

— Da, pot vorbi.

Șeful poliției își drese vocea.

— E vreo schimbare?

— Nu. Vrem să trecem la fapte concrete. Asta dacă am putea, desigur. Dar n-avem cu cine. Și n-avem nici timp.

— Ați cerut un lunetist de la forțele militare.

— Da.

— De asta vă sun. Am primit dosarul, e pe masa mea.

— O clipă.

Grens îi făcu semn lui Edvardson să verifice dacă ușa era închisă cum trebuie.

— Da, spuneți.

— Cred că am o soluție.

Șeful poliției tăcu, așteptând reacția lui Grens, dar în afara bubuitului de pe coridor nu-i răspunse nimeni, așa că fu nevoit să continue.

— Tocmai am întocmit o carte de muncă. Am angajat un instructor și lunetist militar eliberat din funcție pentru o misiune de șase ore, pe postul de secretar de poliție. Omul a lucrat ca gardă de corp regală la Svea. Sarcina lui e să ajute detașamentul din Aspsås. Tocmai a plecat din Kungsängen cu elicopterul și o să aterizeze lângă biserica din Aspsås în zece, maximum cincisprezece minute. Iar când o să-și termine misiunea, adică peste exact cinci ore și cincizeci și șase de minute, o să fie luat și dus înapoi în Kungsängen, ca să aibă timp să aplice pentru postul de instructor și lunetist militar, neocupat încă.

•

Îl auzi când nu era decât un punctuleț pe cerul senin. Se repezi la fereastră și-l urmări în timp ce se făcu tot mai mare și sunetul din ce în ce mai intens, după care ateriză, albastru și alb, în iarba înaltă de pe câmp, între zidul închisorii și cimitir. Piet Hoffmann își plimbă privirea de la cei doi polițiști care așteptau sus, pe balconul turnului bisericii până la elicopterul de jos și la ceilalți care alergau către el, îi ascultă pe cei care se deplasau pe acoperișul de deasupra capului său și pe cei de dincolo de ușă, apoi dădu din cap într-o doară, către nimic, gata, erau cu toții pe poziție. Verifică legătura de pe brațele și picioarele deținutului necunoscut și apoi se repezi la peretele care despărțea depozitul simplu de restul sălii, îl ridică brusc pe gardianul în vârstă, îl târî pe podea spre camera cu obiectivul îndreptat către peretele de beton, îl întoarse și avu grijă să filmeze atât gura lui, cât și pe cea a

gardianului când vorbi.

•

Mergea ușor aplecat, îmbrăcat într-o uniformă de camuflaj alb cu gri, avea în jur de patruzeci de ani și spuse că-l cheamă Sterner.

— Nu pot să fac asta.

În timp ce se apropiau de biserică și urcară scările de lemn și apoi cele de aluminiu, Ewert Grens îi descrisese o situație dramatică provocată de un deținut care luase doi ostatici, care, în caz de eșec, putea fi curmată printr-un glonț trimis din turnul bisericii.

— Nu poți? Cum adică, ce dracu' vrei să spui?

Lunetistul militar care avea să lucreze drept polițist în mod legal pentru încă cinci ore și treizeci și opt de minute ieși pe balconul îngust și schimbă locul cu unul dintre cei doi colegi de-ai lui care stăteau întinși acolo.

— Asta nu-i o armă obișnuită cu lunetă. Se numește „armă automată 90". E mai dură, mai puternică și e folosită mai mult pentru distrugeri materiale. Ca să distrugi un autobuz, de pildă. Sau o barcă. Sau să arunci în aer o mină.

Îl salută pe colegul care rămăsese pe loc și urma să îndeplinească rolul de observator.

— E o distanță mare. Cel puțin așa mi s-a spus. Pentru asta mă pregătisem. Dar cu asta… n-am voie să trag într-o țintă moale.

Îl văzuse pe Piet Hoffmann la geam cu binoclul și își dăduse seama pentru ce îl chemaseră, de fapt.

Îl privi pe Grens.

— Poftim? A, deci… ăla… tipul de acolo… e o *țintă moale*?

— Da.

— Și… ce înseamnă asta, mai exact?

— Înseamnă că muniția pe care o am în dotare e pentru incendiere și aruncat în aer și n-am voie să trag cu ea în oameni.

Grens izbucni în râs, cel puțin așa sunase, ca un râs scurt și nervos.

— Păi, și-atunci… ce dracu' cauți aici?

— Distanța până la țintă e de o mie cinci sute trei metri. De asta m-au chemat aici.

— Te-au *chemat* aici ca să împiedici o persoană să omoare alte două. Sau, dacă preferi – să împiedici o țintă moale să omoare alte două ținte moi.

Sterner îl fixă cu binoclul pe cel care luase ostatici, rămas pe loc lângă fereastră, complet expus – era greu de înțeles de ce.

— Respect legile internaționale.

— Legile în… *ce dracu*', *Sterner*… legile astea-s făcute de niște tăntălăi care se ascund după birouri! Dar treaba asta… e reală. Și dacă cel pe care-l vezi acolo, *ținta moale,* să-i zicem, cel care în clipa asta reprezintă realitatea pentru noi nu e oprit, tipul ăsta o să omoare niște oameni. Și sunt convins că și ei, și familiile lor or să-ți mulțumească în genunchi că ai respectat… stai, cum ai zis… *legile internaționale.*

Binoclul mărea destul de mult și chiar dacă mâinile îi tremurau puțin din cauza vântului, îl putea urmări cu ușurință pe bărbatul cu păr lung și blond, care din când în când se întorcea cu spatele la ei și se uita în jos, la ostatic, probabil, Sterner era convins de acest lucru. Stătea întins pe jos, era acolo, sigur.

— Dacă fac ce vrei, dacă trag cu arma asta și cu muniția pe care o am la mine, îi smulg mâinile și picioarele. I le smulg din loc. Praful se alege de el.

Coborî binoclul și privi în sus, spre Grens.

— O să-l găsești… o să găsești membre și bucăți de carne peste tot.

•

Fața, gura. Apăruse din nou pe monitor.

Bărbatul în uniforma lui albastră, mototolită de gardian se ridică în picioare. În fața aceluiași monitor ca prima oară și a aceleiași camere care fusese întoarsă spre peretele de beton. Lui Bergh îi era în continuare cald, dar opri ventilatorul de masă care stătea în drum în ghereta înghesuită a gardianului central. Avea nevoie de spațiu mai mult ca să vadă bine cele șaisprezece monitoare spre care trimisese aceeași imagine.

Gura rosti un cuvânt, apoi se zări încă o persoană, Jacobson, dezbrăcat și legat de mâini și de picioare. Hoffmann puse mâna pe el, apoi făcu un pas înapoi ca să se vadă clar minirevolverul pe care îl lipi de capul lui Jacobson, după care mai rosti câteva cuvinte.

Bergh nu mai fu nevoit să revadă episodul.

Pe primele două le recunoscu numaidecât.

Îl omor.

Iar pe celelalte patru le ghici după mișcările clare ale buzelor.

În douăzeci de minute.

•

Sven Sundkvist urca treptele bisericii în fugă, cu telefonul mobil în mână. Conversația cu vocea iritată care-l sunase de la centrală de curând avusese un mesaj clar, numărătoarea inversă începuse și fiecare minut, fiecare secundă care trecea însemna timp mai puțin pentru o decizie. Îndreptă scara și deschise trapa, apoi se strecură pe lângă clopotul de fier până la balcon. Ewert era deja acolo, împreună cu lunetistul cel nou și cu observatorul lui. Sven le vorbi cu voce tare, nu mai avea timp să repete niciun cuvânt.

Ewert îl privi cu o mină concentrată, vena pulsându-i lângă tâmplă.

— Când te-a sunat?

— Acum un minut și douăzeci de secunde.

Ewert Grens așteptase vestea aceea demult, dar se gândea c-o să mai dureze, c-o să mai aibă timp. Oftă, n-avea ce să facă, asta era, așa se întâmpla mereu, niciodată n-aveai destul timp pentru nimic. Se ținu de balustradă, se uită spre comună și clădirea penitenciarului, două lumi diferite, unice, despărțite de doar câțiva metri de zid, cu propriile lor reguli și prevederi, care n-aveau nicio legătură una cu cealaltă.

— Sven.

— Da?

— Cine e?

— Cine?

— Gardianul.

Cel de după fereastra cu geam securizat știe, Hoffmann știe exact cum funcționează lucrurile și s-a hotărât să înceapă jocul, convins c-o să reacționăm când vine vorba de un gardian în vârstă. Și are dreptate. De el ne pasă cel mai mult. De gardianul ăla cu păr cărunt. Dacă… dacă ar fi fost doar un traficant de droguri condamnat pentru niște ani buni, nu se știe, e greu de spus, dar probabil că nu ne-am fi strofocat atâta.

— Sven?

— Imediat.

Sven Sundkvist își răsfoia carnețelul plin cu notițe scrise cu creionul. Puțini mai scriau cu așa ceva.

— Martin Jacobson. Vârsta: șaizeci și patru. Angajat la Aspsås de la vârsta de douăzeci și patru de ani. Căsătorit. Copii adulți. Locuiește în comună. Iubit, respectat, nu reprezintă nicio amenințare pentru infractor.

Grens dădu din cap cu un aer absent.

— Să-ți mai zic?

— Nu acum.

Furia aceea. Motorul lui interior, combustibilul lui, fără el nu însemna nimic. Acum puse din nou stăpânire pe el, îl scutură din rărunchi, la dracu', nu degeaba a lucrat patruzeci de ani bărbatul ăla în pielea goală, legat fedeleș, cu un revolver în miniatură ațintit asupra lui, pentru un salariu de rahat, printre niște oameni care-l disprețuiau, ca să moară pe o podea împuțită dintr-un atelier, cu un an înainte de pensie, la dracu'…

— Sterner.

Lunetistul militar zăcea cu binoclul la ochi lângă balustradă, la câțiva metri de el.

— Acum ești polițist. *Ești polițist.* Pentru încă cinci ore și jumătate. Iar eu am fost numit șeful operațiunii. Așa că eu sunt comandantul tău. Asta înseamnă că începând din clipa asta, o să faci exact ce-ți ordon. Și, *ascultă aici,* să știi că nu mă interesează teoriile tale despre ținte moi și legi internaționale. Ai înțeles?

Cei doi se priviră. Grens nu primi niciun răspuns, dar nici

nu se așteptase.

Fereastra cea mare.

Un bărbat gol, de șaizeci și patru de ani.

Își aminti de un altul, de o situație asemănătoare, o altă luare de ostatici care avusese loc cu aproape douăzeci de ani în urmă, dar simțea și acum furia aceea gâtuitoare. Câțiva mucoși condamnați la reabilitare, violenți și cu antecedente penale, se hotărâseră să evadeze folosindu-se de un ostatic, așa că au atacat-o pe cea mai vulnerabilă din personalul închisorii, femeia pensionată care muncea ca să-și completeze pensia la bucătărie, o amenințaseră cu o șurubelniță ieftină și femeia a murit, nu în timpul atacului, dar ca urmare a traumei suferite, căcăcioșii ăia îi răpiseră integritatea, sufletul, și săraca femeie n-a știut cum să le mai recupereze.

Iar ăsta fusese la fel de laș și de calculat când l-a luat ostatic pe cel mai bătrân și mai slab membru al echipei.

— Vreau să-l neutralizezi.

— Cum adică?

— Să-l rănești.

— Nu se poate.

— Nu se poate? Păi, ce ți-am zis eu mai…

— Nu se poate pentru că în cazul ăsta ar trebui să țintesc abdomenul. Și de la distanța asta… ar fi prea mică suprafața de impact. Dacă aș ținti spre… braț, să zicem… în primul rând, există un risc mai mare… să nu-l nimeresc și, în al doilea, dacă îi nimeresc un braț, atunci îi sfâșii și alte părți ale corpului, le fac bucățele.

Sterner îi întinse arma lui Grens.

Arma neagră și subțire era mai grea decât se așteptase, estimă în jur de cincisprezece kilograme, și finisajele grosolane îi apăsau palmele.

— Arma asta cu lunetă… are o putere de impact nimicitoare pentru corpul uman.

— Ce se întâmplă dacă-l nimerești?

— Păi, moare.

•

Receptorul era să-i cadă de două ori din urechi. Îl ținu cu

degetul, de teamă să nu piardă vreun cuvânt important.

— Neutralizează-l.

Ceva începuse să pocnească și să pârâie, așa că îl puse în urechea cealaltă, dar nici așa nu se auzea prea bine. Se concentră mai bine, ciuli urechile, trebuia, *trebuia neapărat* să înțeleagă tot ce spuneau.

— Ce se întâmplă dacă-l nimerești?

— Păi, moare.

Auzise destul.

Piet Hoffmann traversă sala, o luă spre micul oficiu și masa de scris din capătul lui, trase primul sertar și scoase aparatul de ras care zăcea într-un compartiment gol, printre creioane și agrafe de birou, luă apoi foarfecele din suportul pentru creioane și se duse la depozitul improvizat. Prizonierul lui, gardianul pe nume Jacobson, stătea în continuare cu spatele sprijinit de perete. Hoffmann îi verifică legăturile, apoi smulse dintr-o singură mișcare perdeaua de la geam, luă covorul de pe jos și se întoarse în sală la celălalt ostatic.

Buzunărașele din plastic, pline cu nitroglicerină nu se clintiseră din loc. Cordonul detonant, înfășurat în jurul lui îi intra în carne. Hoffmann îi întâlni privirea rugătoare în timp ce aruncă covorul peste el și îl legă cu perdeaua.

Luă rezervorul cu motorină, pus pe o masă de lucru, și îl așeză lângă picioarele ostaticului.

Pipăi pe sub covor, prinse butonul detonator și îl lipi cu bandă adezivă de un capăt al cordonului.

Se duse apoi la fereastră și se uită spre turnul bisericii și spre arma îndreptată către el.

•••

Stăteau unul lângă celălalt la o fereastră înaltă din clădirea Guvernului, aflată la etajul trei, tocmai o deschiseseră larg și traseră în piept aerul rece și înviorător. Cu patruzeci de minute în urmă, îi comunicaseră șefului operațiunii, aflat la fața locului în biserica Aspsås, că în curând îl va avea pe lunetistul militar pe care l-a cerut, că acesta era deja în drum spre el.

Problema care păruse nerezolvabilă fusese rezolvată.

Avea toate condițiile asigurate ca să ia o decizie bazată pe documentația care i-a fost pusă la dispoziție.

O decizie pe care Ewert Grens trebuia s-o ia singur în scurt timp și pentru care trebuia să răspundă tot singur.

•••

Probabil că nu mai fusese niciodată într-un turn de biserică. Oricum, nu-și amintea. Poate în copilărie, cu ocazia vreunei excursii, în spatele vreunui profesor ambițios. De fapt, era destul de ciudat că după atâția ani de instruire nu trăsese niciodată dintr-un obiectiv atât de la îndemână, o biserică, cel mai înalt punct, de obicei, din cele mai multe comune și sate. Se sprijini cu spatele de perete și se uită la clopotul masiv din fier, turnat cu mult timp în urmă pentru a vesti bucuriile și necazurile comunității. Stătea singur în fața lui, se odihnea, conform instrucțiunilor, ca fiecare lunetist înaintea unei eventuale trageri, izolându-se un timp în propria-i lume, cu observatorul aflat în continuare pe poziție.

Ajunsese la biserică cu mai puțin de o oră în urmă. În aproximativ cinci ore avea să se întoarcă în Kungsängen, renunțând la postul său temporar de polițist și reluându-și slujba veche. Când îl transportaseră aici, a pus o singură condiție: că n-avea să tragă decât dacă era vorba de o țintă fixă, neumană. Dar n-a fost așa. În câteva ore, avea să facă ceva ce n-a mai făcut niciodată. Avea să țintească și să tragă cu o armă grea într-un om.

Un om viu.

Unul care respira, gândea și căruia avea să-i ducă dorul cineva.

— Țintă în vizor.

Nu își făcea griji că n-o să aibă curajul să tragă sau că n-o să-l nimerească.

Îi era groază de cum avea să se simtă pe dinăuntru, de partea pentru care nu puteai să te antrenezi oricât ai fi vrut, de sentimentul că ai provocat moartea cuiva.

— Repet. Țintă în vizor.

Judecând după voce, observatorul părea nerăbdător să facă următorul pas. Vântul bătea slab și Sterner ieși pe balcon, se

întinse pe jos cu arma în mână și aşteptă. La fereastră se zări aceeași umbră. Îl privi pe observator, amândoi simțeau același lucru, amândoi făcură aceeași observație, niciunul din ei nu era sigur că individul care stătea la fereastră cu profilul spre ei își dădea seama că se expunea, că *puteau* să-l împuște.

— Încă puțin și putem să tragem.

Comisarul de la Criminalistică grosolan, iute la mânie și cu un picior bolnav care părea să-l doară mai tare decât ar fi vrut să arate, se oprise chiar în spatele lui.

— Dacă Hoffmann nu-și retrage amenințările, o să vă ordon să trageți. Numărătoarea inversă începe peste treisprezece minute. Ești pregătit?

— Da.

— Și muniția?

Sterner nu se întoarse, rămase întins pe burtă cu fața spre penitenciar și cu ochiul în lunetă, urmărind o fereastră de la ultimul etaj al corpului B.

— Dacă m-ați fi *informat corect,* aș fi folosit muniția cu calibru mai mic care e în drum spre noi chiar acum, cu un elicopter de la Kungsängen, doar că n-o să ajungă la noi la timp. Dar asta… în caz că trebuie să penetrez un geam blindat înainte de impact… aș zice că e muniția potrivită. Dar, vă repet… *nu* merge să-l rănesc. Un glonț ca ăsta înseamnă moarte sigură.

•••

Ușa era închisă.

În jurul yalei de la ușa din lemn de stejar, cel mai probabil, se vedeau mai multe crăpături. Cheia se învârtea de fiecare dată mai greu în butucul vechi.

Mariana Hermansson bătu încet.

Niciun pas, nicio voce, în caz că era cineva înăuntru, era clar că nu se mișca și nu scotea niciun cuvânt, semn că nu voia să fie deranjat de nimeni.

Fusese să discute cu medicul penitenciarului, la îndemnul lui Ewert, în cealaltă parte a clădirii imense a închisorii, aflată după același zid, dar la câteva sute de metri distanță de atelier și de Hoffmann și de riscul de a fi martoră la și mai multe

crime. Ajunsă în corpul C, urmărise printr-o fereastră îngustă un deținut tușind, îngrijit la pat, în timp ce bărbatul în halat alb îi spusese că numărul 0913, adică Hoffmann nu primise niciodată îngrijiri medicale în secția aceea, că nici vorbă să fi constatat la el simptome de epidemie sau să fi recomandat vreo carantină.

Lui Ewert Grens i se servise o minciună. Șeful penitenciarului îl împiedicase să audieze un martor. Iar acum, deținutul respectiv ținea un pistol la tâmpla gardianului-șef.

Bătu din nou, mai tare.

Apoi apăsă clanța.

Ușa nu era încuiată.

Lennart Oscarsson stătea într-un fotoliu de piele, închis la culoare, cu coatele pe masa de lucru lată, cu fața ascunsă în palme. Respira cu greu, trăgea zgomotos aerul în piept, iar Hermansson constată că fruntea și obrajii îi străluceau la lumina puternică a candelabrului, din cauza transpirației sau poate că plângea. Nu o observase când a intrat și nici când s-a oprit la doar câțiva metri de el.

— Mariana Hermansson. De la Poliția Capitalei.

Bărbatul tresări.

— Aș vrea să vă pun câteva întrebări. În legătură cu Hoffmann.

Bărbatul o privi.

— Îl omor.

Femeia hotărî să rămână pe loc.

— Asta zicea.

Ochii lui se zbăteau, Hermansson încercă să-i întâlnească privirea, dar în zadar, bărbatul din fața ei era undeva departe.

— Îl omor! Așa zicea!

Nu știa la ce se așteptase. Dar, în mod clar, nu la o scenă ca asta, în niciun caz. Omul acesta mai avea puțin și-și pierdea mințile.

— Îl cheamă Martin. Știați? E unul din prietenii mei cei mai buni. De fapt, mai mult de atât. E prietenul meu *cel mai bun.* Cel mai vechi angajat al penitenciarului Aspsås. Patruzeci de ani. Patruzeci de ani de când lucrează aici! Și acum… acum o

să moară.

Femeia încercă să-i surprindă privirea rătăcită.

— Ieri. Un comisar de la Criminalistică, pe nume Ewert Grens, adică cel care supervizează acum operațiunea din turnul bisericii, da, ieri domnul comisar a trecut pe aici. Ca să audieze un deținut. Pe Piet Hoffmann.

Monitorul pătrățos.

— Dacă Martin moare…

Gura care se mișcă încet, foarte încet.

— Dacă moare cumva…

Îl omor.

— Nu știu dacă…

— I-ați spus că nu se poate. Că Hoffmann e bolnav. Și că e în carantină la infirmerie.

— … nu cred că pot să îndur așa ceva.

Lennart Oscarsson n-o auzise.

— Am fost în corpul C, chiar adineauri. Am vorbit cu Nycander. Zice că Hoffmann n-a pus piciorul acolo niciodată.

Gura.

— Ați mințit.

Se mișcă.

— Ați mințit. De ce?

Se mișcă pe monitorul ăla ca și când ar rosti cuvintele alea, c-o să omoare.

— Domnule Oscarsson! Mă auziți? Un om zace deja mort pe un coridor din corpul B. Și mai sunt doi care mai au exact nouă minute de trăit. Trebuie să luăm o decizie. Avem nevoie de un răspuns din partea dumneavoastră!

— Vreți o cafea?

— De ce ați mințit? Ce se întâmplă?

— Sau un ceai?

— Cine e Hoffmann?

— Am și verde și roșu și din ăla obișnuit, la plic. Din ăla care se ține puțin în apă.

Picături mari de sudoare căzură de pe fruntea șefului penitenciarului pe tăblia mesei când se ridică și se duse la un cărucior din sticlă și metal aurit, aflat într-un colț al camerei,

cu cești și farfurioare din porțelan puse unele peste altele.

— Avem nevoie de răspunsul dumneavoastră. De ce? De ce ați mințit?

— Nu trebuie lăsat să stea prea mult în apă.

Bărbatul nu se uită la ea, nu se întoarse, deși femeia ridicase tonul pentru prima oară. Ținu ceașca sub termos și o umplu cu apă aburindă, apoi scufundă în ea cu grijă un pliculeț cu o măceașă roșie pe etichetă.

— Vreo două minute. Nu mai mult.

Și dădu să plece.

— Vreți și lapte?

Aveau nevoie de el.

— Zahăr? Și, și, poate?

Hermansson strecură mâna dreaptă sub haină și manevră pistolul din dotare până când ieși din toc, îl scoase și, cu brațul întins în fața șefului închisorii, îl roti și trase, nimerind șifonierul lung aproape în mijloc.

Glonțul trecu prin ușă, nimeri placa de lângă perete și amândoi auziră când aceasta se prăbuși pe podea, undeva printre pantofii negri și maro.

Lennart Oscarsson nu se mișcă. Ținu într-o mână cana cu ceaiul fierbinte.

Femeia îndreptă țeava pistolului spre peretele din spatele biroului.

— Mai sunt opt minute! Mă auziți? Vreau să știu de ce ați mințit. Și vreau să știu cine e Hoffmann, ce caută în atelier cu un revolver lipit de fruntea ostaticului.

Oscarsson se uită la armă, la șifonier și apoi la Hermansson.

Se duse la scaunul de birou și se așeză.

— Nu demult… am zăcut pe un pat de campanie nefolosit din corpul K și m-am holbat la tavanul frumos, alb, proaspăt zugrăvit. Tocmai pentru că… pentru că nu știu cine e Hoffmann. Pentru că nu știu ce caută acolo și zice că vrea să-l omoare pe cel mai bun prieten al meu.

Vocea lui se sparse ca și când l-ar fi bușit plânsul, cel puțin așa i se păruse ei, sau poate că renunțase de tot.

— Tot ce știu… ce mi-e clar e că avem de-a face cu ceva

mai grav… că există mai multe persoane implicate.

Înghiți de două ori.

— Mi s-a ordonat să-i permit unui avocat să-și viziteze clientul în seara de dinaintea vizitei lui Grens. Un deținut închis în aceeași secție ca și Hoffmann. Stefan Lygás. A participat la primul atac. Și el a fost cel care… a fost împușcat azi-dimineață. Avocații, bănuiesc că știți, sunt cunoscuți ca mesageri… așa se procedează, de obicei.

— Cine v-a dat ordin?

Lennart Oscarsson afișă un zâmbet obosit.

— Mi-au ordonat să-l împiedic pe Grens – de fapt, pe oricine din partea Poliției – să se apropie de Hoffmann. Am stat în camera de vizită și am încercat să-l privesc în ochi și să-i explic că deținutul pe care-l caută se află la infirmerie și că va fi ținut acolo încă vreo trei, patru zile.

— Cine?

Același zâmbet fără vlagă.

— Mi-au ordonat să-l mut pe Hoffmann. Înapoi în secția de unde a venit. Cu toate că un deținut care a fost amenințat cu moartea n-are voie să fie mutat înapoi sub nicio formă.

Hermansson începu să țipe.

— Domnule Oscarsson, vreau să știu cine a…

— Nu vreau să moară Martin.

Femeia privi fața care nu mai voia să colaboreze și ceasul de pe perete.

Mai aveau șapte minute.

Făcu stânga-mprejur și se năpusti afară, urmărită de vocea lui care răsună pe coridor.

— *Hermansson*?

Nu se opri.

— *Hermansson*…

Cuvintele se loveau de pereții reci.

— … *cineva îl vrea pe Hoffmann mort.*

•••

Picioarele îi erau legate. Mâinile, la fel. În gură avea o cârpă. Și pe cap, un covor.

Pe piele, nitroglicerină. În jurul pieptului, al abdomenului

și al picioarelor, cordon detonant.

— Bateria treizeci și doi.

Trase corpul greu spre fereastră, apoi îl lovi, dându-i de înțeles că nu trebuia să se miște de acolo.

— TPD trei.

— Repetați.

— Transport dreapta trei.

Mai era doar puțin până la momentul tragerii. Dialogul dintre trăgaci și observator avea să continue până atunci.

Avea nevoie de mai mult timp.

Piet Hoffmann alergă spre depozit și spre celălalt ostatic, gardianul cu fața palidă.

— Vreau să țipi.

— Banda adezivă mă taie la…

— Țipă!

Bărbatul în vârstă era obosit, respira cu greu, capul îi atârna puțin într-o parte, de parcă n-ar fi avut putere să-l îndrepte.

— Nu înțeleg.

— Țipă, la dracu'!

— Ce…

— Orice, nu mă interesează. Mai sunt cinci minute. Asta, de pildă.

Ochii speriați se opriră asupra lui.

— Strigă asta!

— Mai sunt cinci minute.

— Mai tare!

— Mai sunt cinci minute!

— Mai tare!

— *Mai sunt cinci minute*!

Piet Hoffmann stătu nemișcat și trase cu urechea la zgomotele discrete de după ușă.

Îl auziseră.

Auziseră că ostaticul trăia, așa că n-aveau să intre, nu încă.

Intră în birou și se duse la telefon, suna, numărul nu era ocupat, o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori, de cinci ori, de șase ori, de șapte ori, apucă ceașca goală și o izbi de

perete, apoi și suportul pentru creioane, cioburile se împrăștiară pe masa de scris, dar ea nu răspundea, nu mai era acolo, nu…

— Ținta a dispărut din vizor de un minut și treizeci de secunde. Nu putem localiza nici ținta, nici ostaticii.

— Pregătiți-vă să intrați în două minute.

Hoffmann fugi afară din birou. Cei de pe acoperiș își schimbară din nou pozițiile, se pregăteau de intervenție.

Se opri lângă fereastră și trase covorul spre el, ostaticul trebuia să stea mai aproape de el. Îl auzi cum gemu când plasticul îi intră în rana de pe glezne.

— Ținta e din nou în vizor.

Rămase pe loc, așteptând, acum, *abandonează odată dracului.*

— Abandonați. Pătrundere anulată.

Scoase încet aerul din piept, așteptă, apoi alergă din nou în birou, la telefon, formă numărul încă o dată și ascultă semnalul, dar nu mai avea putere să numere, semnalul ăla nenorocit, al dracului, fir-ar…

Și se întrerupse.

Cineva a ridicat receptorul, dar n-a spus nimic.

Se auzea motorul unei mașini, persoana care răspunsese era într-o mașină în mișcare, iar pe fundal se discerneau două voci distincte, de copii, de departe, stăteau, poate, pe bancheta din spate.

— Ai făcut ce ți-am zis?

Greu de spus, dar era sigur că e ea.

— Da.

Piet Hoffmann puse receptorul în furcă.

Da.

Îi venea să râdă, să sară în sus de bucurie, dar se calmă și formă un număr nou.

— Garda centrală.

— Fă-mi legătura cu șeful operațiunii.

— Șeful operațiunii?

— Acum!

— Da’ tu cine dracu’ ești?

— Unul pe care-l vezi pe monitoarele alea ale tale. Dar bănuiesc că ăsta de aici e cam negru.

Se auzi un clic și preț de câteva secunde se făcu liniște, apoi îi răspunse o voce, vocea celui care lua deciziile, o voce pe care o mai auzise. I se făcuse legătura în turnul bisericii.

•••

— În trei minute îi omor.

— Ce vrei?

— În trei minute îi omor.

— Repet… ce vrei?

— Să omor.

•••

Trei minute.

Două minute și cincizeci de secunde.

Două minute și patruzeci de secunde.

Ewert Grens se afla într-un turn de biserică și se simțea nespus de singur. În scurt timp, avea să decidă asupra vieții unui om. Era responsabilitatea lui. Și nu mai era sigur dacă avea curajul să ia o decizie și apoi să trăiască cu ea mai departe.

Vântul se oprise. Cel puțin, nu mai simțea nimic în jurul frunții sau al obrajilor.

— Sven?

— Da?

— Vreau să-mi mai zici o dată. Cine e. Și de ce e capabil.

— Nu mai avem timp.

— Citește-mi!

Sven Sundkvist ținu dosarul în mână. N-avea timp decât pentru câteva rânduri.

— Tulburări severe de personalitate. Incapabil de empatie. Cercetări minuțioase, semnalmente: impulsivitate, agresivitate, lipsă de respect pentru propria siguranță și siguranța altora, lipsă de conștiință.

Sven își privi șeful, dar nu primi niciun răspuns, nicio reacție.

— În ceea ce privește incidentul cu polițistul, din Södermalm, suspectul a lovit pe teren deschis un…

— Gata, ajunge.

Se aplecă peste lunetistul întins pe jos.

— Două minute. Pregătește-te să tragi.

Arătă spre ușa turnului și scara de aluminiu de la marginea trapei, sugerându-i că aveau să coboare în încăperea cu altarul din lemn. Împușcătura trebuia să deranjeze cât se poate de puțin. Se opri la jumătatea drumului, porni stația de emisie-recepție și-o apropie de gură.

— Începând din clipa asta, nu mai comunică nimeni cu nimeni, în afară de mine și trăgător. Restul, vă închideți telefoanele mobile. Doar eu, repet, doar eu comunic cu trăgătorul până în clipa tragerii.

Scara de lemn protestă sub fiecare pas, se apropiau de centrul de criză pe care aveau să-l părăsească după ce toate astea se vor fi sfârșit.

•

Mariana Hermansson lovi geamul murdar, agitându-și pumnul spre camera de supraveghere, era cea de-a treia ușă încuiată din tunelul lung de sub închisoare și când i se deschise, o rupse la fugă spre ieșire, spre camera gardianului principal.

•

Martin Jacobson nu înțelegea ce se întâmpla. Dar simțea că nu mai avea să dureze mult. Cu câteva minute în urmă, Hoffmann alergase de colo-colo, respirând zgomotos și țipând într-una că nu mai era timp și c-o să omoare. Jacobson încercă să-și dezmorțească picioarele și mâinile, voia să dispară de acolo pentru că-i era frică, nu mai voia să stea, voia să se ridice și să plece acasă, să ia cina, să se uite la televizor și să bea un pahar din whisky-ul ăla canadian, cu gustul moale și mătăsos.

Îl podidi plânsul.

Plânse și când Hoffmann intră în depozitul înghesuit, când îl lipi de perete și-i șopti că în curând avea să bubuie acolo ca dracu', că trebuia să rămână pe loc, că dacă făcea asta, era în siguranță și n-avea să moară.

•

Bărbatul zăcea cu ambele coate sprijinite de podeaua de lemn a balconului și cu picioarele întinse comod ca să se poată concentra pe fereastra din lunetă.

Mai dura puțin.

Niciodată nu s-a întâmplat ca un lunetist să omoare pe cineva pe teritoriul Suediei pe timp de pace, sau să tragă măcar asupra cuiva cu această intenție. Dar deținutul care luase doi ostatici începuse cu amenințările, a refuzat să comunice cu ei, a amenințat din nou, creând treptat această situație. Trebuia să aleagă între două vieți.

Un glonț, o țintă nimerită.

Știa că e capabil să-și nimerească ținta din prima, chiar și de la distanța aceea.

Dar nu putea să-și imagineze consecințele, să vadă un om făcut bucăți, amintirea dimineții aceleia când s-au antrenat pe porci vii era încă proaspătă și știa că nu e capabil să-și imagineze un om în halul ăla.

Se mută puțin mai aproape de marginea balconului. De acolo fereastra se vedea și mai bine.

•

Femeia intră prin poarta deschisă a închisorii și alergă spre parcarea aproape plină, formă numărul lui Ewert pentru a doua oară, dar nu îi răspunse nimeni, se apropie de mașină și încercă să-i sune pe Sven și pe Edvardson, dar nu mai avea semnal, deschise portiera, porni motorul și o luă direct peste pajiște și grădină, uitându-se ba la drum, ba în sus, la turnul bisericii unde cineva stătea întins pe jos și aștepta.

•

Ewert Grens își scoase căștile, vrând să scape de singurele voci cărora le permisese să ia legătura cu el, de care răspundea în întregime și cărora le dăduse un singur ordin.

Să ucidă.

— *Ținta*?

— *Un bărbat. Singur. Haină albastră.*

— *Distanța*?

— *O mie cinci sute trei metri.*

Nu mai avea prea mult timp la dispoziție.

•

Hermansson părăsi drumul ce ducea spre închisoare și o luă pe contrasens spre comuna Aspsås.

— *Viteza vântului*?
— *Șapte metri pe secundă, din dreapta*.

Hermansson acceleră și dădu mai tare volumul stației de emisie-recepție.

— *Temperatura afară*?
— *Optsprezece grade*.

Ewert, Oscarsson a zis adineauri că… înainte să tragă, înainte să… trebuia să-i spună totul.

•

N-am tras niciodată într-un om.

Nu i-am ordonat niciodată cuiva să tragă într-un om.

Treizeci și cinci de ani în slujba poliției. Peste un minut… ne-a mai rămas mai puțin de un minut.

— *Grens, recepție*.

Sterner.

— *Aici Grens, spune*.
— *Ostaticul… nu se mai vede… l-a înfășurat într-un covor sau ceva de genul.*
— *Da*?

Ewert Grens aștepta.

— *Cred că… covorul ăla… Grens, arată al naibii de straniu…*

Grens tremura.

Nu ei, cei de dincolo de zid, făceau regulile, ci bărbatul

care luase ostaticii, el încălca granițele, el îi provoca, el îi forța să facă următoarea mișcare.

— *Și, mai departe*!
— *… cred că se pregătește să… să-l execute.*

Ai lucrat aici toată viața.
Ești cel mai în vârstă. Ești cel mai slab. Ești cel ales.
Dar n-o să mori.

— *Trage*.

•

Ținuse turnul și oamenii de acolo sub observație tot timpul, având grijă să stea cu profilul spre ei, aproape de ostatici și de rezervorul cu motorină, le ascultase vocile clare și auzise comanda cât se putea de clar.

— *Trage*.

O mie cinci sute trei metri.
Trei secunde.
Auzise un declic.
Ezită.
Apoi se feri.

•

Împușcătura.
Moartea.
Așteptau.

— *Abandonez. Ținta a dispărut din vizor*.

Hoffmann stătuse acolo, cu capul într-o parte, cu profilul spre ei – o țintă sigură, ușoară. Dar, dintr-odată, se mutase mai încolo. Un singur pas fusese de ajuns. Ewert Grens respira sacadat, fără să fie conștient de acest lucru, și-și pipăi un obraz încins cu o mână.

— Ținta e din nou în vizor. Sunt pregătit să trag. Aștept cel de-al doilea ordin.

Hoffmann reapăruse, era în același loc.
Încă o dată.
O nouă decizie.
Pe care nu voia s-o ia, pe care n-avea puterea s-o ia.

— Trage.

•

Auzise un declic. Când lunetistul deblocă trăgaciul. Și se mutase din loc.
De data asta rămase pe loc. În mijlocul ferestrei.
Auzise primul declic și rămase pe loc.
Îl aștepta pe următorul.
Cel făcut de un deget care apăsa un trăgaci.
O mie cinci sute trei metri. Trei secunde.
Se feri.

•

O secundă doar.
Care se lărgi la infinit. Se scurgea goală și mută.
Ewert Grens cunoștea prea bine secundele astea, felul în care te vânau, te mâncau pe dinăuntru și nu-ți dădeau drumul niciodată.

— Abandonez. Ținta a dispărut din vizor.

Se mișcase din nou.
Ewert Grens înghiți în sec.
Hoffmann ar fi trebuit să moară în secunda precedentă, dar era ca și când ar fi știut ce i se pregătea și și-ar fi bătut joc de ei, ferindu-se tot timpul în ultima secundă.

— Ținta e din nou în vizor. Sunt pregătit să trag. Aștept cea de-a treia comandă.

Se întorsese.

Grens prinse căștile ce-i atârnau pe umeri și le puse pe urechi.

Se întoarse spre Sven, căutând să-i surprindă privirea.

— *Repet. Sunt pregătit să trag. Aștept cea de-a treia comandă. Recepție*.

Aceasta era decizia lui. Doar a lui.

Respiră adânc.

Căută butonul de transmisie, îl pipăi cu buricele degetelor, apoi îl apăsă tare.

— *Trage*.

•

Piet Hoffmann auzise comanda pentru a treia oară.

Rămase nemișcat când trăgaciul a fost deblocat cu un clic.

Rămase nemișcat când degetul atinse trăgaciul și se auzi un clic.

Era o senzație ciudată, să știi că glonțul se îndrepta spre tine și că mai aveai doar trei secunde.

•

Explozia înghiți sunetele, lumina, respirația ei, undeva în spatele ei cineva detonase ceva ce semăna cu o bombă.

Frână brusc și mașina se clătină, o trase spre marginea drumului, spre șanț. Dădu drumul volanului și frână din nou, recăpătă controlul asupra mașinii, opri și se dădu jos, în continuare atât de agitată, încât nici nu apucă să i se facă frică.

Mariana Hermansson ar mai fi avut doar câteva sute de metri până la biserica Aspsås.

Dar acum se întoarse cu fața spre clădirea închisorii.

Un foc puternic, intens.

Și apoi, un fum gros, negru, ieșind printr-o gaură mare, în locul căreia, cu puțin timp în urmă, se aflase fereastra de pe fațada atelierului închisorii.

PARTEA A PATRA

Sâmbătă

•••

O noapte de sfârșit de mai n-ar fi putut fi mai întunecată de atât.

Casele, copacii și câmpiile așteptau în jurul lui, cu contururile șterse, să iasă de după culise odată cu apariția treptată a luminii.

Ewert Grens conducea pe asfaltul gol, ajunsese la vreo douăzeci de kilometri de partea de nord a Stockholmului, mai avea puțin și parcursese jumătate din drum. Stătea încordat, toți mușchii, toate membrele îl dureau și acum din cauza adrenalinei, cu toate că trecuseră deja douăsprezece ore de la tragerea care a provocat o explozie și apoi moartea unui om. Nici măcar nu încercase să doarmă, deși, e drept că s-a întins puțin pe canapeaua de velur, atent la liniștea din clădirea mută, dar n-a închis ochii deloc, nu reușise să închidă toate imaginile alea care-i alergau în cap. S-a gândit la Anni, la mormânt, și-a imaginat cum arăta locul în care își dormea somnul de veci, locul în care n-a fost încă, deși ar fi trebuit. Era o noapte din aia în care, cu optsprezece ani în urmă, l-ar fi ajutat dacă ar fi vorbit cu ea, au fost multe nopți peste care a putut să treacă doar cu ajutorul ei, ar fi trebuit să sune la sanatoriu, deși îi era interzis, ar fi trebuit să le bată la cap pe asistente până când ar fi trezit-o și i-ar fi întins receptorul, și atunci i-ar fi ascultat respirația și micile-i sunete, și s-ar fi liniștit treptat, în timp ce i-ar fi povestit de toate, cu urechea ciulită, încercând să perceapă prezența ei. Dar când ea n-a mai fost, a încetat să sune, se urca doar în mașină și o lua spre Gärdet și podul Lidingö și spre sanatoriul, cu poziția aceea minunată, pe insula bogătașilor, apoi parca sub fereastra ei, o privea și după un timp, cobora din mașină și dădea o tură în

jurul clădirii.

Ewert, e aiurea să îți faci un program de doliu. Ewert, lucrul de care te temeai s-a petrecut deja. Ewert, nu vreau să te mai văd aici niciodată.

Acum nu mai avea voie să facă nici măcar asta.

După vreo două ore se ridică și ieși pe coridor, se duse la mașina parcată pe Bergsgatan și o luă spre Solna și Cimitirul de Nord, dorind să vorbească din nou cu ea, se opri lângă o poartă, cercetă umbrele din jurul mormintelor, apoi își continuă drumul spre nord, printre clădirile cu contururi șterse, până la un zid care înconjura un penitenciar și o biserică cu un turn frumos.

— Grens.

Întunericul și liniștea ar fi putut fi parte dintr-un vis dacă n-ar fi simțit mirosul puternic de lemn ars, cenușă și motorină, la fel și capul de la fereastră și gura care rostise cuvântul „moarte”. În scurt timp, poate că păsările aveau să cânte iar, întâmpinând zorii zilei, iar membrii micii comunități aveau să se trezească fără a fi auzit măcar de o situație cu niște ostatici, de oamenii care zăceau nemișcați pe podea.

— Așaaa?

Apăsase pe micul buton de lângă poartă și vorbi cu fața spre microfon.

— Eu investighez căcatul ăsta. Mă lași să intru?

— E trei noaptea.

— Da.

— Nu e nimeni care să…

— Mă lași să intru?

Intră pe poartă, trecu pe lângă punctul de gardă și o luă spre una din curțile interioare plictisitoare ale închisorii.

Nu mai ordonase moartea nimănui până atunci.

Fusese decizia lui.

Răspunderea lui.

Ewert Grens se apropie de clădirea numită corpul B, se opri preț de o secundă în fața ușii exterioare și se uită în sus, spre etajul trei.

Mirosul de ars părea chiar mai intens.

Fusese o explozie, proiectilul pătrunsese prin geam și zburase din loc o fereastră și capul unui om. Apoi se mai auzi una, mai puternică, și fumul acela negru, nenorocit părea că nu se mai termină niciodată, era ca și când s-ar fi grăbit să ascundă totul când s-au străduit să discearnă ceva, o explozie pentru care nimeni n-a găsit nicio explicație.

Decizia lui.

Începu să urce scările, trecu prin fața ușilor închise și se apropie de mirosul de fum.

Răspunderea lui.

De fapt, Ewert Grens nu avusese niciodată vreo legătură cu moartea. Lucra cu ea, se întâlnea cu ea tot timpul, dar propria-i moarte îl lăsa complet indiferent, și asta de treizeci de ani încoace, din clipa în care, conducând un microbuz al poliției, a trecut peste capul unui om, nenorocindu-l pentru totdeauna. Capul lui Anni. Nu-și dorea să moară, nu era asta, dar nici nu ținea neapărat să trăiască prea mult, durerea și sentimentul de vinovăție le înmagazinase undeva, nu reușise să le prelucreze altfel, și apoi a continuat să trăiască așa, din inerție, fără a ști dacă mai merita să caute o soluție.

Ușa era deschisă și neagră de scrum pe dinăuntru.

Grens cuprinse cu privirea atelierul incendiat, trase niște pungi de plastic transparente peste pantofi și păși peste banda alb-albastră a Poliției.

Camerele incendiate păreau întotdeauna scufundate într-un soi de singurătate, de parcă flăcările ar fi devorat totul și ar fi plecat altundeva, abandonând locul. Păși peste rămășițele rafturilor prăbușite, printre utilajele înnegrite și distruse, apoi se opri.

Era acolo. Pe tavan, pe pereți. Lucrul pentru care venise.

Urmele albe le mai văzuse și înainte, erau marcajele inspectorilor judiciari pentru fragmentele de cadavru, mai multe decât pe Västmannagatan. Dar steguleţele roșii nu le mai văzuse în niciun loc al crimei.

Două trupuri fuseseră fărâmițate în sute sau mii de bucăți.

Se întrebă dacă Errfors, medicul legist, avea să poată pune laolaltă destule cât să-i identifice. Oameni care mai adineauri

trăiau, reduși la niște fragmente, făcuți praf și marcați cu steguleț e. Începu să le numere fără a ști de ce, erau doar câțiva metri pătrați de perete, dar cu toate astea, ajunsese la trei sute șaptezeci și patru, dar se satură și merse mai departe, spre fereastra inexistentă și vântul slab ce adia prin gaura mare din perete. Se opri în locul în care stătuse Hoffmann și privi silueta clară a bisericii cu turn și-și aduse aminte de lunetistul care zăcuse acolo și care a țintit și a tras la ordinul lui Ewert Grens.

•

Comuna Aspsås deveni tot mai mică în oglinda retrovizoare a mașinii.

Zăbovise vreo două ore în fumul gros și mirosul de combustibil ars. Sentimentul ăla nu-i dădea pace deloc, oricât ar fi numărat urmele de materie organică, marcate cu steguleț e albe și roșii, ceva indefinibil și greu de înțeles, un soi de senzație de neplăcere, care-l ținea treaz și îi amintea de agitație și iritare. Nu-i plăcea deloc, încercă să scape de ea, printre dărâmăturile și instrumentele de pe jos, scoase definitiv din uz, dar se lipi de el, șoptindu-i ceva neinteligibil. Se apropia de Stockholm dinspre suburbiile din nord când îi sună telefonul mobil, uitat pe bancheta din spate. Încetini și se întinse după haină.

— Ewert?

— Nu dormi?

— Unde ești?

— La ora asta, Sven? Parcă eu eram ăla care te sunam la ore din astea, nu?

Sven Sundkvist zâmbi, trecuse ceva timp de când el și Anita au fost luați prin surprindere de un telefon între miezul nopții și primele ore ale dimineții. Ewert suna tot timpul în clipa în care avea o întrebare care necesita un răspuns imediat și astfel de întrebări îi răsăreau în cap mai ales noaptea, când ceilalți dormeau. Dar în noaptea aceea nu reușise să doarmă nici el. A zăcut lângă Anita și a ascultat ticăitul ceasului deșteptător, apoi, după câteva ore, se dădu încet jos din pat și coborî în bucătăria de la parter și se apucă de cuvinte încrucișate, ca de

fiecare dată când nopțile i se păreau prea lungi. Dar neliniștea nu voia să dispară din casă. Aceeași neliniște de care-i vorbise și Ewert cu ceva timp în urmă, în seara aceea, și gânduri care zburătăceau aiurea.

— Sunt în drum spre oraș, Ewert. Mă apropii de Gullmarsplan și apoi o iau spre vest. Spre Kungsängen. Tocmai am primit un telefon de la Sterner.

— De la Sterner?

— Lunetistul.

Grens acceleră, primii navetiști ai dimineții nu ieșiseră încă din garajele lor, așa că drumul era liber.

— Atunci mai ai cam cât mine până ajungi. Sunt pe la Hagaparken. Și ce-a zis?

— Îți povestesc acolo.

•

Încă o poartă încuiată, într-o lume în uniformă.

Grens și Sundkvist ajunseră la Kungsängen, localitatea în care se afla garnizoana trupelor de infanterie Svea, la doar câteva minute diferență unul de celălalt. Sterner îi aștepta lângă punctul de gardă al regimentului, aparent odihnit, dar cu aceleași haine ca și în ziua precedentă, uniforma de camuflaj alb-gri, mototolită după o noapte în care a dormit întins pe cuvertură. Stând în fața porții încuiate, cu regimentul pe fundal, arăta exact ca un clișeu din filmele cu soldații din Marina militară americană, cu părul tuns periuță și cu umerii lați, cu fața pătrățoasă, genul care în filme stă prea aproape de cel din fața lui și țipă din toți rărunchii.

— Hainele de ieri?

— N-am apucat să mă schimb. Când elicopterul m-a lăsat aici… m-am dus direct și m-am culcat.

— Și ai reușit să dormi?

— Ca un prunc.

Grens făcu schimb de priviri cu Sundkvist. Cel care a tras a dormit bine. Dar cel care a luat decizia și partenerul său cel mai apropiat nu reușiseră să pună geană pe geană.

Sterner îl anunță pe gardian că au sosit și îi conduse spre curtea pustie a cazărmii, cu clădiri sobre, cercetând parcă din

cap până-n picioare fiecare vizitator. Sterner mergea repede și lui Grens îi venea greu să țină pasul cu el în timp ce trecură de prima ușă și urcară un etaj, traversară coridoare lungi placate cu dale de piatră și trecură pe lângă soldați în izmene, pregătindu-se pentru o nouă zi în uniformă.

— Livkompaniet. Compania de onoare. Cei care ajung ofițeri și rămân cel mai mult în slujba armatei.

Intră într-o încăpere cu piese de mobilier simple, de instituție de stat, pereți zugrăviți în alb, care ar fi trebuit revopsiți, și o podea din beton tare, acoperit cu linoleum.

Patru puncte de lucru, unul în fiecare colț.

— Colegii mei nu vin azi. Sunt la un antrenament de două zile în Uppland, în nord, pe lângă Tierp. Putem sta aici fără să ne deranjeze nimeni.

Sterner închise ușa.

— Cum m-am trezit, v-am și sunat. Am adormit și m-am trezit cu aceleași gânduri în cap, n-am reușit să scap de ele.

Se aplecă înainte.

— L-am văzut. Prin lunetă. M-am uitat mult timp la el. I-am urmărit mișcările și expresia de pe față aproape treizeci de minute.

— Și?

— Stătea la fereastră, complet expus. Ați spus-o și voi și am văzut și eu că știa că-l vedem, că voia să ne arate că el dispune de viețile ostaticilor, el deține controlul asupra situației și, poate, și asupra voastră. Mi-ați spus că se comporta așa pentru că era convins că se află în afara razei de tragere.

— Da?

— Asta ziceați *voi.* Asta credeați *voi.*

Se uită spre ușă, de parcă ar fi vrut să se asigure că e închisă cu adevărat.

— *Eu* n-am crezut asta. Nici atunci și nici acum.

— Poate dacă ne-ai explica…

Sentimentul ăla sâcâitor reapăru, spre supărarea lui Grens. Era aceeași senzație care-l ținuse treaz și care-i dăduse fiori în atelierul incendiat.

Ceva nu era în regulă.

— Când mă uitam la el prin lunetă. Țintă în vizor. Aștept comanda. Nu știu de ce, dar mi s-a părut că știe. Repet. Aștept comanda. Știa că îl pot nimeri.

— Nu înțeleg.

— M-am retras. Abandonez. Ținta a dispărut din vizor. M-am retras de două ori.

— Și?

— Și de ambele dăți… era ca și când ar fi știut că urmează să trag. S-a retras… exact cu o secundă înainte.

— S-a retras de mai multe ori.

Sterner se ridică, era neliniștit, se duse la ușă și puse mâna pe clanță, apoi se apropie de fereastră și aruncă o privire spre curtea pietruită.

— Așa este. Dar de fiecare dată… exact înainte să trag.

— Și a treia oară?

— Nu s-a clintit din loc. Atunci… era… mi s-a părut că a luat o decizie. A stat nemișcat și a așteptat.

— Și?

— Să nimerești din prima. Ăsta-i sloganul nostru, al lunetiștilor. Și e valabil și pentru mine. Nu trag decât când sunt sigur că nimeresc ținta.

Grens se ridică și el și făcu câțiva pași spre aceeași fereastră.

— Unde?

— Unde… ce?

— Unde l-ai nimerit?

— În cap. N-ar fi trebuit s-o fac. Dar n-am avut de ales.

— Adică, ce vrei să spui?

— Vreau să spun că de la o distanță așa de mare, noi țintim de fiecare dată asupra pieptului. Care e suprafața cea mai mare de impact. Asta ar fi trebuit să fac și eu. Dar a stat tot timpul cu profilul spre mine, ceea ce, dacă e să ne gândim la suprafața de impact… în orice caz, am țintit capul.

— Și explozia?

— Nu știu.

— Nu știi?

— *Nu știu.*

— Dar ai…

— N-a avut nicio legătură cu tragerea.

În curtea pietruită apărură vreo douăzeci de adolescenți în uniformă, mergând în două șiruri indiene.

Încercau să ridice piciorul și să-și legene brațele în același timp, în timp ce un soldat puțin mai în vârstă mergea pe lângă ei și le striga ceva.

N-au reușit.

— Și ar mai fi ceva.

— Da?

— Cine a fost tipul?

— De ce?

— Pentru că eu sunt cel care l-a omorât.

Cele două rânduri se opriră.

Cel în vârstă, îmbrăcat în uniformă, le arătă cum să țină arma pe umăr în timp ce se deplasau.

Voia să se sincronizeze perfect.

— Eu l-am omorât. Așa că aș vrea să știu cum îl chema. Am dreptul, măcar la atât, zic eu.

Grens ezită, se uită la Sven, apoi la Sterner.

— Piet Hoffmann.

Sterner nu schiță niciun gest. Se prefăcea bine, în caz că recunoscuse numele.

— Hoffmann. Și aveți și datele lui de identificare?

— Da.

— Aș vrea să dau o fugă până la sediul administrativ. Și aș vrea să vă rog să mă însoțiți. Vreau să verific ceva.

Ewert și Sven urmară spatele lui Sterner prin curtea pietruită până la o clădire mai mică decât celelalte, clădirea unde erau birourile șefului regimentului și al personalului administrativ, și popota ofițerilor, puțin mai dichisită decât cea a soldaților. Urcară două etaje, apoi Sterner bătu în cadrul ușii deschise. Un bărbat între două vârste, stând în fața unui calculator, dădu din cap spre ei cu o mină prietenoasă.

— Am nevoie de codul numeric personal.

Sven își scosese deja carnețelul din buzunar, îl răsfoi și se

opri la foaia pe care o căuta.

— 721018-0010.

Bărbatul între două vârste din fața calculatorului introduse cele zece cifre, așteptând câteva secunde, apoi scuturǎ din cap.

— Era născut la începutul anilor ’70? Atunci nu-l găsești aici. Zece ani, nu mai mult, așa spune legea. Documentele mai vechi se păstrează la Arhivele de Război.

Zâmbi și păru mulțumit de el însuși.

— Dar… eu am obiceiul ăsta… știi, fac câte o copie după fiecare, înainte să le trimitem mai departe. Le țin acolo, înăuntru. În arhivele proprii ale Svea. Așa că, toți tinerii care au făcut armata la noi în ultimii treizeci de ani sunt înregistrați aici și dosarele lor se află pe rafturile din camera de alături.

Intrară într-o încăpere înghesuită, cu rafturi amplasate de-a lungul fiecărui perete, de jos până sus. Bărbatul îngenunche, căută printre dosare și scoase unul cu coperți negre.

— Născuți în 1972. Adică a făcut armata aici… în ’91, ’92, ’93, poate chiar ’94. Parcă ziceai ceva de Livkompaniet? S-a specializat la lunetiști?

— Da.

Bătrânul răsfoi dosarul, apoi îl puse la loc și îl scoase pe cel de alături.

— Nu-i în ăsta din 1991. Încercăm și cu 1992.

Răsfoi cam jumătate din dosar, apoi se opri și ridică privirea.

— Hoffmann?

— Piet Hoffmann.

— Atunci l-am găsit.

Ewert și Sven făcură un pas în față în același timp ca să vadă mai bine foaia din mâna arhivarului cu numele complet al lui Hoffmann, codul lui numeric personal și, în susul paginii, un șir lung de cifre și litere, un fel de cod personalizat.

— Ce înseamnă chestia aia?

— Înseamnă că o persoană pe nume Piet Hoffmann, cu

același cod numeric personal pe care mi l-ați dat, a făcut armata aici, în 1993. A stat aici unsprezece luni. La lunetiști.

Ewert Grens se mai uită o dată la bucata de hârtie din fața lui.

El era.

Omul pe care l-au văzut murind cu șaisprezece ore în urmă.

— Instruit în cunoștințe despre arme și tragere din poziție culcată, șezândă, din genunchi, din picioare, de la distanță mare și mică… cred că ați înțeles ideea.

Sterner deschise dosarul, scoase foaia și făcu o copie la copiatorul mare cât camera.

— Senzația asta despre care vă vorbeam… era ca și când ar fi știut exact unde mă aflu și ce fac. Și dacă a făcut armata aici… atunci știe destule cât să-și dea seama că turnul bisericii Aspsås era singurul loc din care puteam să-l nimerim. Știa că îl *puteam* omorî.

Sterner strânse tare copia în mână, aproape mototolind-o, apoi i-o înmână lui Grens.

— A ales cu grijă locul. Nu-i nicio coincidență că s-a refugiat în atelier și a ales tocmai fereastra aia. A provocat tragerea aia. Și știa că un lunetist profesionist, bine pregătit, poate să-l nimerească dacă e obligat.

Scutură din cap.

— A vrut să moară.

•

Coridorul de la Urgențe, din spitalul Danderyd, avea pereți galbeni și podea albastră. Asistentele zâmbeau prietenos, iar Ewert Grens și Sven le răspunseră cu același zâmbet. Era o dimineață liniștită. Amândoi fuseseră aici de mai multe ori în interes de serviciu, deseori seara și în week-end-uri, cu oameni care fuseseră victimele unui accident și apoi purtați pe paturi rulante pe coridorul cu lumină stridentă. Acum era pustiu, ca de fiecare dată când sezonul meciurilor, al drumurilor înzăpezite și al băutului excesiv era încă departe.

Veniseră aici direct de la Kungsängen și Svea Livgarden dinspre Norrviken și Edsberg, trecând prin comune mici cu vile și suburbii drăguțe, iar Sven, inspirat de împrejurimi, îi

sună pe Anita și pe Jonas care tocmai luaseră micul dejun și se pregăteau să plece, fiecare la școala lui. Îi era dor de ei.

Medicul, un bărbat tânăr, înalt și slab, aproape uscățiv, cu privirea rezervată, îi salută și îi conduse într-un salon întunecat, cu perdelele trase.

— A suferit o comoție cerebrală gravă. O să vă rog să nu aprindeți lumina.

În sală se afla un singur pat.

Un bărbat în jur de șaizeci de ani, cu părul grizonant, privirea obosită, niște zgârieturi pe ambii obraji și o rană adâncă pe frunte zăcea în pat, cu brațul drept bandajat.

Fusese prins sub un perete.

— Mă cheamă Johan Ferm. Ne-am văzut ieri seara când v-am internat. Sunt cu doi agenți de poliție. Ar vrea să vă pună câteva întrebări.

Pompierul echipat cu cască de fum căutase mult timp în atelierul făcut scrum până când auzi niște sunete slabe de sub un morman de moloz. Gardianul în pielea goală și plin de vânătăi, cu clavicula deplasată fusese găsit încă respirând.

— Le-am dat cinci minute. Atât, nu mai mult.

Bărbatul grizonant se ridică pe jumătate, se strâmbă brusc de durere și vomită într-o găleată de lângă pat.

— *Nu* are voie să se miște. A suferit o comoție cerebrală. Numărătoarea inversă a început, mai aveți patru minute.

Ewert Grens se întoarse spre medicul tânăr.

— Am prefera să rămânem singuri cu el.

— Nu mă mișc de aici. Din considerente medicale.

Grens se postă lângă fereastră, în timp ce Sven Sundkvist mută taburetul de sub chiuvetă lângă marginea patului și se așeză în așa fel încât fața să-i fie cam la aceeași înălțime ca și cea a gardianului rănit.

— Îl cunoașteți pe Grens?

Martin Jacobson dădu din cap. Știa cine era Ewert Grens, se întâlniseră de mai multe ori, comisarul de la Criminalistică vizitase deseori locul în care muncise toată viața lui.

— Nu suntem la o audiere, Jacobson. Asta o rezolvăm mai încolo, când îți mai revii și avem și noi mai mult timp la

dispoziție. Dar am avea nevoie de câteva lămuriri încă de-acum.

— Poftim?

— Nu suntem la o…

— Va trebui să vorbiți mai tare. Explozia mi-a spart timpanele.

Sven se aplecă înainte și vorbi mai tare.

— Avem o idee destul de clară despre situație. Colegii tăi ne-au explicat ce s-a întâmplat pe coridorul de la IzolIntens. Cum l-a împușcat pe deținutul ăla.

Medicul îl bătu ușor peste umăr pe Sven.

— Puneți-i întrebări scurte. Nu poate să formuleze răspunsuri prea lungi. Altfel vă irosiți minutele.

Sven se gândi să se întoarcă spre tipul în halat alb și să-i spună să-și țină gura. Dar n-o făcu. Nu obișnuia să se rățoiască la oameni pentru că știa că asta nu prea ajuta cu nimic.

— Pentru început… vă amintiți ceva din ce s-a întâmplat ieri?

Jacobson respira cu greu, îl dureau toate oasele și încerca să-și găsească cuvintele care dispăruseră odată cu o comoție cerebrală puternică.

— Îmi amintesc totul. Până când am leșinat. Am înțeles bine? M-au scos de sub un perete prăbușit?

— Da, s-a prăbușit din cauza exploziei. Dar aș vrea să știu… ce s-a întâmplat înainte de asta?

— Nu știu. N-am fost acolo.

— N-ați fost… acolo?

— Eram în încăperea de alături, Hoffmann m-a dus acolo, mi-a legat mâinile la spate. Era undeva în capătul atelierului, destul de aproape de ușă. M-a dus acolo când ne-am dezbrăcat. Dar după aceea… cred că mi-a vorbit o singură dată. *N-o să mori.* Așa mi-a zis. Chiar înainte de explozie.

Sven îl privi pe Ewert, amândoi înțeleseseră ce le spusese, de fapt, gardianul bătrân.

— Jacobson… crezi că e posibil ca Hoffmann să te fi mutat… ca să te pună la adăpost?

Martin Jacobson răspunse fără a sta prea mult pe gânduri.

— Sunt sigur că asta voia. În ciuda a tot ce s-a întâmplat… nu m-am simțit deloc amenințat.

Sven se apropie și mai mult, era important să fie auzit.

— Explozia. Aș vrea să continuăm. Îți amintești ce ar fi putut provoca o explozie? Puterea aia incredibilă?

— Nu.

— Nimic?

— M-am gândit și eu. Da, sigur, eram într-un atelier, cu un rezervor de motorină. Poate asta ar explica fumul. Dar bubuitura aia… nu știu.

Fața palidă a lui Jacobson deveni cenușie și la linia părului îi apărură picături de sudoare din ce în ce mai mari.

Medicul se apropie de pat.

— Nu mai poate. Vă las să-i mai puneți o singură întrebare. Atât.

Sven dădu din cap. Ultima întrebare.

— Hoffmann a tăcut tot timpul, de când v-a luat ostatici. A spus un singur lucru, pe la sfârșit. *Îi omor*. N-am înțeles de ce. Ați auzit ceva, a comunicat cumva cu cineva? Sau ceva asemănător? Nu înțelegem ce-a fost cu tăcerea aia ciudată.

Răspunsul gardianului întins într-un pat de spital, cu răni pe o față cenușie, întârzie. Sven avu senzația că nu mai era atent la el și medicul îi făcu semn să termine, dar Jacobson ridică un braț, voia să continue, voia să răspundă și la ultima întrebare.

— A sunat.

Jacobson se uită la Sven, apoi la Ewert.

— A sunat. Din biroul atelierului. De două ori.

•

Ewert Grens se apropia pentru a doua oară în dimineața aceea de Aspsås și de închisoarea cea mare.

Comandaseră câte o cană de ceai amar și o felie de pâine albă cu chiftele și o salată de sfeclă care, conform părerii lui Sven, fusese vopsită în mov, apoi s-au așezat în cafeneaua din holul de la intrarea spitalului și au mâncat tăcuți, cu gândul la observațiile lui Jacobson. Acesta le-a spus că Hoffmann a plecat de lângă ei de două ori și s-a dus în biroul din atelier.

Peretele despărțitor era din sticlă, așa că nu i-a scăpat din ochi nicio clipă cât timp a vorbit la telefon, aproximativ cincisprezece secunde de fiecare dată. Prima oară chiar i-a avertizat să nu se miște și s-a dus spre birou cu fața la ei și cu arma ațintită asupra lor, și apoi, chiar înainte de explozie, l-a târât după un perete pe gardianul gol și cu mâinile legate la spate, de unde l-a văzut că a sunat iar, vizibil agitat, preț de câteva secunde doar, dar Jacobson era convins că îl preocupa ceva și i s-a părut că ezita, poate pentru singura oară pe tot parcursul dramei aceleia.

Parcarea, care cu câteva ore în urmă părea că doarme, complet părăsită, nu mai avea niciun loc liber. Era dimineață și toată lumea se trezise în comuna care găzduia cea mai sigură închisoare a Suediei. Ewert Grens parcă pe peluza de lângă zid și o sună pe Hermansson, în timp ce-l aștepta pe Sven Sundkvist. Colega lui aduna toate datele pentru anchetarea preliminară a crimei de pe Västmannagatan 79, care în după-amiaza aceea trebuiau predate procurorului care urma, eventual, să ia decizia finală pentru abandonarea anchetei.

— Vreau să lași puțin dosarul ăla.

— Dar Ågestam a fost pe aici ieri. Îl vrea după-masă.

— Hermansson?

— Da?

— Ågestam o să primească dosarul când ai terminat cu el. *Lasă-l acum.* Vreau să-mi întocmești o listă cu toate numerele apelate de la închisoarea Aspsås între orele 08:45 și 09:45, respectiv 13:30 și 14:30. Și verifică-le. Vreau să știu la ce numere a sunat omul nostru din atelier.

Se aștepta la proteste din partea ei.

Dar Hermansson nu se împotrivi.

— Cine, Hoffmann?

— Da, Hoffmann.

Curtea de recreație a închisorii era plină de deținuți, era pauza de dinainte de masă și soarele primăvăratic încălzea obrajii întorși spre el, din ce în ce mai roșii. Grens n-avea chef să asculte replicile sarcastice ale vreunui infractor pe care îl

arestase și anchetase cândva, așa că alesese calea subterană, un tunel îmbrăcat în beton și-și aminti de un caz mai vechi. Nici el, nici Sven Sundkvist nu spuseră nimic, dar amândoi se gândeau la același lucru, la drumul pe care-l făcuseră pe aici cu cinci ani în urmă, când un tată l-a omorât pe ucigașul fiicei sale și a fost condamnat la o perioadă lungă de detenție, o anchetă de care-și amintea deseori, cu imagini explicite cu tot, pe care încercase să și le șteargă din memorie. O parte din cazuri lăsa întotdeauna urme.

Ieșiră din tunel și fură luați prin surprindere de liniștea care îi întâmpină deja în casa scărilor corpului B. Bocănitul iritant nu se mai auzea. Trecură prin B1, IzolIntens, și ajunseră la secția „normală” din B2, în continuare pustie, de unde deținuții fuseseră evacuați și mutați în corpul K, până la terminarea anchetei.

Patru inspectori judiciari se târau pe jos în diverse puncte ale sălii negre de fum și vânau fulgi de scrum de pe pereții care cândva fuseseră albi. Mirosul de motorină se lipea de piele, greoi și înțepător, amintind că fiecare priză de aer fusese letală cu doar douăzeci și patru de ore în urmă. Nils Krantz se ridică de lângă rămășițele umane, scrâșnind din dinți și concentrat. Nici Ewert, nici Sven nu-l văzuseră vreodată râzând, era, pur și simplu, genul de om care se descurca mai bine cu un microscop decât cu un pahar de coctail.

— Haideți cu mine.

Krantz se duse spre un perete care dădea spre curtea interioară a închisorii, se lăsă pe vine în fața unei găuri mari cât un grapefruit, se întoarse și arătă spre un punct opus din capătul sălii.

— Așadar, glonțul a intrat prin fereastra aia. Fereastra pe care o vedeați din turnul bisericii, în care Hoffmann a ales să se expună pe tot parcursul evenimentului. E vorba de un tip de muniție cu efect de incendiere și explozie, cu viteză de ieșire de opt sute treizeci de metri pe secundă. Adică, trei secunde de la momentul tragerii și până la impact.

Nils Krantz nu fusese niciodată martor la o crimă, nu se

aflase niciodată la fața locului în miezul acțiunii în timp ce acesta se transforma în „locul crimei”. Dar munca lui se rezuma tocmai la acest lucru, la a fi prezent, la a le arăta colegilor lui ce s-a întâmplat chiar atunci.

— Proiectilul a penetrat fereastra și osul cranian al victimei cu o putere de impact foarte mare. Se vede clar că s-a aplatizat și că viteza a fost redusă de un obstacol – vedeți gaura asta cât e – după care s-a înfipt într-un alt perete.

Cuprinse cu mâinile o bară de metal lungă din mijlocul spărturii, care marca unghiul de tragere, fiind puțin înclinat, indicând faptul că glonțul a fost tras de undeva de sus.

— Muniția din încărcător are în jur de zece centimetri. Dar încărcătura, partea cu care se trage, cea fără cartuș n-are mai mult de trei centimetri, trei și jumătate, dar poate să distrugă un perete și să aterizeze în curtea închisorii. Și un proiectil care sparge un geam, un os uman și un zid gros de beton se aplatizează rău și ajunge să semene mai mult cu o monedă veche, din secolul al XVIII-lea.

Grens și Sundkvist se uitară la craterul din perete, amintindu-și de cuvintele lui Jacobson care comparase explozia cu pocnetul unui bici. Bubuise incredibil de tare.

— E undeva acolo, afară. Nu l-am găsit încă, dar nu mai durează mult. O grămadă de polițiști din Aspsås stau în genunchi pe iarbă și pietriș și caută.

Krantz traversă încăperea și se opri la fereastra unde stătuse Hoffmann. Steguleţele albe și roșii se vedeau pe perete, pe jos, pe tavan. Păreau mai multe decât își amintea Grens de la vizita din noaptea precedentă.

— Am fost nevoit să inventez un soi de sistem. Roșu pentru petele de sânge, alb pentru fragmentele de țesut uman. N-am mai avut de-a face niciodată cu un cadavru spulberat în halul ăsta.

Sven studie steguleţele mici, încercând să-și dea seama ce anume marcau, de fapt, apoi se apropie de ele, deși, de obicei, nu voia să aibă de-a face cu moartea în forma asta stridentă.

— E vorba de o explozie și fragmente de cadavru. Dar e ceva ce nu înțeleg.

Sven se apropie și mai mult, nu-i era frică, nu simțea nici măcar scârbă, chestia asta din fața lui nu era moartea, în orice caz, el unul nu și-o putea imagina așa.

— Țesut uman. Mii de particule. Da, tipul ăsta de proiectil sfâșie tot ce-i iese în cale. Dar în bucăți mari. Nu pulverizează.

Oameni reduși la mii de particule. Sven se oprise la doar câțiva centimetri. În starea asta nu mai erau oameni.

— Prin urmare, căutăm altceva. Ceva ce explodează. Ceva ce pulverizează, nu ceva ce rupe în bucăți mari.

— Ca de pildă…?

— Ca de pildă un material explozibil. Altă explicație nu găsesc.

Ewert Grens vedea stegulețe roșii și albe, cioburi de sticlă și scrum care acopereau totul.

— Un material explozibil. Dar ce?

Krantz ridică iritat brațele.

— TNT. Nitroglicerină. C4. Semtex. Pentrit. Octogen. Nitrat de amoniu. Sau altceva. *Nu știu, Grens.* Pentru că n-am încheiat cercetările. Dar ce știu sigur e că… materialul respectiv a fost aplicat, legat, habar nu am, de un corp uman. Poate chiar pe piele.

Dădu din cap către stegulețe.

— Da… v-ați prins.

Roșu pentru petele de sânge, alb pentru fragmentele de țesut uman.

— Mai știm și că e vorba de un explozibil care degajă multă căldură.

— Da?

— Destul de multă încât să aprindă un rezervor cu motorină.

— Da, am simțit mirosul.

Inspectorul juridic trase un șut slab în rezervorul din fața găurii în locul căreia, cu o zi înainte, fusese o fereastră.

— Motorina asta amestecată cu benzină a provocat tot fumul ăla nenorocit. Fiecare închisoare folosește în ateliere motorină drept combustibil pentru mașini și motostivuitoare, sau pentru a curăța instrumentele. Dar rezervorul ăsta… era

foarte aproape de Hoffmann. Și e clar că a fost mutat.

Nils Krantz scutură din cap.

— Explozibili. Fum toxic. Rezervorul nu stătea aici întâmplător, Ewert. Piet Hoffmann voia să fie sigur.

— Sigur de ce?

— Că o să moară și el, și unul dintre ostatici.

•

Grens opri motorul și coborî din mașină. Îi făcu semn lui Sven să o ia înainte și începu să traverseze peluza dintre închisoare și biserică, parcurgând cele o mie cinci sute trei metri. Suprafața plană, acoperită de iarbă îi alungă somnul din ochi și mirosul de motorină, dar nu și sentimentul acela stăruitor care-l sâcâia și despre care știa că n-o să-i dea pace până când nu va găsi piesa-lipsă din cazul ăsta.

Ar fi trebuit să-și pună alți pantofi.

Iarba verde care de la distanță părea atât de moale era plină de gropi și de noroi. Alunecase de câteva ori și se trântise, colorându-și pantalonii în verde și maro, apoi se opri în fața porții secundare a cimitirului.

Se întoarse, ceața dimineții dispăruse, zidurile cenușii se distingeau clar în lumina soarelui. Stătuse acolo cu exact douăzeci și patru de ore în urmă, fără să fi luat încă hotărârea asupra vieții unui om.

Printre morminte se plimbau câțiva vizitatori cu flori în mână, soți, soții, copii sau prieteni cărora le păsa. Grens le evită privirile, dar îi urmări în timp ce săpau cu mâinile printre tufișurile verzi și coroane, ca și când ar fi vrut să verifice cum e să te afli lângă un mormânt care nu însemna nimic pentru el, care nu-i provoca niciun sentiment.

O bandă de delimitare și avertizare din nailon se întindea între copacii cimitirului și niște stâlpi provizorii. O împinse în jos și păși peste ea cu piciorul bolnav întins. La poarta grea a bisericii așteptau patru persoane. Sven Sundkvist, doi polițiști în uniformă din districtul Aspsås și un bărbat mai în vârstă cu guler alb de preot.

Grens întinse mâna și strânse la rândul lui mâna care-i fusese întinsă.

— Gustaf Lindbeck. Sunt pastor aici.

Genul care pune accentul pe *f*. Grens zâmbi în sinea lui. Poate ar trebui să spun și eu Ewert și să apăs w-ul.

— Grens. Comisar la Criminalistică. Poliția Capitalei.

— Dumneata ești responsabil pentru asta?

Pastorul trase ușor de banda de delimitare.

— Eu conduc ancheta, da, dacă la asta vă referiți.

Ewert Grens trase și el de aceeași bandă.

— E vreo problemă?

— Am anulat deja un botez și o cununie. Peste o oră am o înmormântare. Aș vrea să știu dacă îmi pot face treaba sau nu.

Grens se uită la biserică, la Sven și apoi la vizitatorii care stăteau în genunchi în fața unor pietre de mormânt și udau straturile de flori.

— Haideți să facem în felul următor.

Trase ușor de bandă până când un stâlp provizoriu căzu la pământ.

— Trebuie să cercetez încă o dată parterul. Nu-mi ia mai mult de o jumătate de oră. În timpul ăsta puteți să rămâneți aici și să pregătiți ce aveți nevoie. Dar numai dumneavoastră, nimeni altcineva. Când am terminat, o să luăm benzile și vizitatorii pot să circule liberi. Dar – și asta doar din motive tehnice – o s-o păstrăm în turn încă o zi. Credeți că e o soluție acceptabilă pentru ambele părți?

Pastorul dădu din cap.

— Vă sunt recunoscător. Dar… ar mai fi ceva. Peste o oră trebuie să tragem clopotul în amintirea mortului. Putem să folosim clopotul?

Ewert privi turnul și fierul greu care atârna în mijlocul lui.

— Da, sigur. Clopotul nu e înconjurat.

O luară spre poarta care între timp fusese deschisă. *Clopotul bisericii.* Cimitirul îngrijit îl urmărea. *Clopotul în amintirea mortului.* Trecuse un an și jumătate și nici măcar nu alesese piatra ei de mormânt.

Pastorul o luă drept înainte, intră în biserica răcoroasă și liniștită, Grens și Sundkvist cotiră la dreapta după intrare, ocolind scaunele puse unele peste altele lângă un perete și

harta împăturită pe altarul de lemn, în fața singurei ferestre a camerei cu blazoane[{12}].

Sven? Da. Vreau să-mi mai spui o dată. Cine e. De ce e capabil.

Ewert ridică imaginea cu planul închisorii.

Tulburări severe de personalitate. Incapabil să simtă empatie.

O împături încet.

Semnalmente: impulsiv, agresiv, lipsă de respect pentru propria siguranță și siguranța altora, inconștient.

Strecură harta în buzunarul interior al hainei, nu mai aveau nevoie de ea.

— Mă ajuți, Ewert?

Sven adunase și golise șase pahare de plastic marcate cu sigla galbenă și roșie a companiei Shell, cele câteva ore în care trebuiau să ia decizii despre viața unor oameni se bazau pe energia dată de cafeaua proastă de la cea mai apropiată benzinărie. Trase de un morman de scaune și așteptă demonstrativ până când Ewert le împinse pe celelalte. Ieșiră din camera care în curând avea să-i primească pe cei îndoliați și deschiseră ușile spre trapa ce dădea în turn, aruncară o privire rapidă spre încăperea în care se ținea slujba și spre pastorul care împingea un cărucior plin de biblii între două rânduri de bănci. Acesta îi văzu și ridică o mână în aer.

— Vreți să urcați?

— Da.

— O să sune pentru mort… peste douăzeci de minute.

— Terminăm noi până atunci.

Urcară treptele și scara de aluminiu care li se păru mai lungă și mai înaltă decât în ziua precedentă. Ușa balconului se legăna ușor în vântul care dansa peste morminte și parcelele acoperite de iarbă. Grens voia s-o închidă după el, dar în clipa următoare zări urmele de pe pervaz. O crăpătură nouă, undeva pe la înălțimea clanței. Era o urmă clară și-și aminti că primul lunetist îl avertizase că ușa fusese spartă. Îi indică o așchie desprinsă cu creionul, o urmă care nu apucase să se închidă la culoare, semn că fusese făcută de curând.

Ceața dimineții începuse să se ridice și, în curând, cerul avea să fie la fel de albastru ca în ziua precedentă.

Penitenciarul Aspsås picotea sub el, cu blocurile sale de ciment cenușii și tăcute și zidurile și pereții săi, meniți să sufoce dorul și râsetele locuitorilor săi.

Ewert Grens merse câțiva pași pe construcția din lemn care se încovoie sub greutatea lui.

Sven, citește-mi.

Un lunetist stătuse întins acolo cu douăzeci și patru de ore în urmă.

Nu mai am ce.

O armă îndreptată către capul unui om.

Citește!

În ceea ce privește incidentul cu polițistul, din Södermalm, a lovit pe teren deschis un…

Gata, ajunge.

El luase decizia.

El ordonase moartea unui om.

•

Vântul se înteți, era plăcut să-l simți pe față și preț de o clipă, soarele îi mângâie obrajii palizi și păsările ce vânau insecte invizibile deasupra capului său. Se ținu de balustrada joasă, ameți puțin, încă un pas și avea să cadă. Se uită la piciorul lui și la niște pete negre, rotunde de pe ultima scândură, cea care se termina la câțiva centimetri în afara balustradei. Le pipăi cu vârful degetelor, le mirosi, era ulei folosit pentru arme, se scursese din țeava puștii și lăsase o urmă permanentă pe podeaua balconului.

Ewert Grens se lăsă în genunchi și apoi se întinse cu corpul înțepenit pe locul lunetistului. Își sprijini coatele pe scândură, ținti cu o armă imaginară spre fereastra în locul căreia nu mai era decât o gaură afumată la ultimul etaj al corpului B.

— Aici stătea. În timp ce aștepta ordinul meu.

Ewert se uită la Sven.

— În timp ce aștepta să-i ordon să-l omoare pe omul ăla.

Îi făcu semn colegului său, nerăbdător.

— Întinde-te și tu. Vreau să simți asta.

— Știi bine că am rău de înălțime.

— Sven, întinde-te puțin. Balustrada te protejează.

Sven Sundkvist se târî cu grijă mai încolo, nu voia să se întindă chiar lângă corpolentul de Grens. Ura locurile înalte, ar fi pierdut prea multe dacă ar fi căzut, era un sentiment care devenea din ce în ce mai puternic odată cu trecerea anilor, se târî ca un șarpe pe lângă colegul său și întinse mâna când ajunse suficient de aproape, apucă balustrada și nu-i mai dădu drumul.

Era prea sus. Ewert respira prea zgomotos. Bătea vântul.

Sven strânse și mai tare țeava de fier rece și simți cum ceva se desprinde sub degetele lui. Se înfioră, obiectul dreptunghiular și negru, de circa trei-patru centimetri se desprinse de tot, împreună cu un cablu lipit de un capăt.

— Ewert.

Întinse brațul.

— Am găsit asta pe balustradă.

Amândoi recunoscură obiectul.

Era o baterie solară.

Vopsită în negru, la fel ca balustrada, semn că mâna care o montase acolo voia s-o camufleze cât mai bine.

Sven trase cu grijă de cablul negru. Acesta se desprinse, împreună cu o bucată de metal rotundă, mai mică decât bateria, cu un diametru de cel mult un centimetru.

Un emițător electronic.

Când l-am văzut prin lunetă. Nu știu, dar mi s-a părut că știe.

— Un emițător, un cablu, o baterie solară. Ewert… a avut dreptate Sterner.

Era ca și când ar fi știut că îl pot nimeri.

Sven flutură cablul înainte și înapoi, uitând pentru moment că-i era frică de hăul de sub el.

— Hoffmann a auzit tot ce-ai discutat cu lunetistul.

•••

Ewert Grens închise meticulos ușa biroului său.

Își luase două pahare de cafea și o chiflă cu cașcaval și șuncă de la automatul de pe coridor.

Încă mai simțea suflul exploziei și mirosul de fum și își imagina că aude respirația omului care fusese spulberat sub ochii lui.

Nu avusese încotro.

Conform dosarului care-i fusese pus la dispoziție, Piet Hoffmann a fost unul dintre delincvenții care nu ezitau să-și pună în practică amenințările. Ewert Grens răsfoi dosarul celor de la KVV{13} care conținea rezultatele testelor făcute lui Hoffmann, care-l catalogau drept psihopat și recomandau diverse perioade de detenție, citi cazierul afișat pe monitorul calculatorului. Cinci ani de închisoare, tentativă de omor și act de violență deosebit de grav împotriva unui agent de poliție. Înregistrat în ASPEN drept NOTORIU, PERICULOS și ÎNARMAT.

Nu, chiar n-a avut de ales.

Tocmai se pregătea să închidă calculatorul și să iasă pe coridor să-și mai ia o chiflă cu șuncă și cașcaval, când privirea i s-a oprit în josul monitorului, la prima însemnare în cazierul judiciar al lui Piet Hoffmann.

Mai exact, la data ultimei modificări în document.

Grens numără. Fusese făcută cu optsprezece zile în urmă.

Dar, de fapt, era vorba de o infracțiune veche de zece ani.

Rămase în cameră, se plimbă de la perete la perete, de la geam până la ușă, cuprins de același sentiment neplăcut care-i spunea că era ceva în neregulă.

Formă numărul pe care-l învățase între timp pe de rost, cel al colegilor de la calculatoare. Înjurase multe nopți butoanele și simbolurile care păreau să aibă o voință proprie.

Îi răspunse o voce tânără de bărbat. Erau tot timpul bărbați tineri.

— Sunt Grens. Aș avea nevoie de un pic de ajutor.

— Domnul comisar Grens? O clipă.

Ewert Grens se plimbase de câteva ori prin toată clădirea ca să vadă ce i se explica, așa că știa deja că sunetul metalic provenea de la cutiile de coca-cola aruncate într-un colț, lângă calculator, de cel cu vocea tânără.

— Vreau să știu cine a modificat o intrare din registrul cu caziere judiciare. Îți apare așa ceva?

— Bănuiesc că da. Dar registrul ține de Curtea de Apel. Trebuie să vorbiți cu băieții de acolo.

— Dar dacă te întreb pe tine? Acum?

Vocea tânără mai deschise o cutie de cola.

— Dați-mi cinci minute.

Peste patru minute și cincizeci și cinci de secunde, Grens zâmbi la telefon.

— Ai găsit ceva?

— Nimic ieșit din comun. Modificarea a fost făcută de la un calculator de acolo, de la Curtea de Apel.

— De către cine?

— De către cineva care are acces la el. O anume Ulrika Danielsson. Să vă dau numărul ei?

Grens se plimbă din nou prin încăpere și sorbi din cafeaua rece de pe fundul paharului.

Numărul următor îl formă stând în picioare.

— Ulrika Danielsson.

— Aici Grens, Poliția Capitalei.

— Da?

— Vă sun în legătură cu o investigație. 721018-0010. O sentință veche de aproape zece ani.

— Așa?

— Dosarul a fost modificat de curând. Acum optsprezece zile, mai precis.

— Da, și?

— De dumneavoastră.

O auzi când amuți.

— Vreau să știu de ce.

Era agitată. Era sigur de asta. Făcea pauze prea lungi, respira sacadat.

— Nu pot să vă spun.

— De ce?

— Politica noastră de confidențialitate…

— Care dracu' de confidențialitate?

— Nu pot să vă spun mai multe.

Grens nu ridică tonul, uneori era mai bine să-l cobori.

— Vreau să știu *de ce* l-ați modificat. Și *unde*.

— V-am spus tot ce-am avut de spus.

— Auzi, Ulrika… putem să ne tutuim?

Nu așteptă răspunsul.

— Ulrika, sunt comisar la Criminalistică. Anchetez o crimă. Iar tu lucrezi la Curtea de Apel. Politica de confidențialitate o poți invoca atunci când discuți cu un jurnalist. Dar nu și atunci când vorbești cu mine.

— Am…

— Acum îmi răspunzi mie. Sau dacă nu, revin peste câteva zile. Cam atâta durează să obțin o citație de la Curtea de Apel.

Aceeași respirație adâncă. Nu se mai străduia să le ascundă.

— Wilson.

— Wilson?

— Colegul dumneavoastră. Vorbiți cu el.

Nu mai era doar o senzație.

Ceva nu era în regulă.

•••

Stătea întins pe canapeaua de velur. Trecuse o jumătate de oră și chiar se străduise, închisese ochii și se relaxase, dar, cu toate astea, era mai treaz decât atunci când s-a culcat.

Nu înțeleg.

Un deținut la fereastra unui atelier, expus.

De ce-ai vrut să mori?

O față din profil.

Dacă ne auzeai, cum zice Sterner, dacă obiectul pe care l-am găsit în turnul bisericii și care acum se află pe biroul meu e un emițător funcțional, de ce dracului ai fugit de două ori din fața morții și ai ales apoi să fii omorât?

Un om care a stat tot timpul în așa fel încât să fie văzut.

Te-ai hotărât, dar nu îndrăzneai?

Atunci de unde ai avut curajul să rămâi pe loc mai târziu și să mori?

Și de ce ai aranjat totul în așa fel încât să fii aruncat în aer și spulberat în mii de bucăți?

— Dormi?

Se auziseră niște ciocănituri și capul lui Hermansson apăru în cadrul ușii.

— Nu prea.

Se ridică, bucuros că o vede. Prezența ei îl bucura deseori.

Hermansson se așeză lângă el pe canapea, cu un dosar în mână.

— Am terminat dosarul Västmannagatan 79. Sunt sigură că vrea să abandonăm cazul în continuare. N-o să avansăm mai mult de atât.

Grens oftă.

— Mi se pare… mi se pare al dracului de ciudat. Dacă abandonăm… ar fi cel de-al treilea caz al meu nerezolvat de când lucrez aici.

— Al treilea?

— Primul e de la începutul anilor 1980, un corp ciopârțit în bucăți mici, găsit în apă, pe lângă Kastellholmen, de niște pescari care-și goleau plasa. Iar a doua crimă a avut loc cu doar două ierni în urmă, o femeie a fost găsită într-un pasaj subteran dintr-un spital, fusese târâtă până acolo din tunelul metroului, cu niște mușcături mari de șobolan pe față.

Bătu ușor peste dosar.

— Tu ce zici, Hermansson, oare m-am prostit eu? Sau lumea asta a devenit mai complicată?

Hermansson se uită la șeful ei și zâmbi.

— Ewert?

— Da?

— De cât timp lucrezi aici?

— Păi, știi foarte bine.

— De cât timp?

— De… de dinainte să te fi născut tu. De treizeci și cinci de ani.

— Și câte crime ai anchetat până acum?

— Vrei cifra exactă, presupun…

— Da.

— Două sute treisprezece.

— Două sute treisprezece?

— Cu tot cu asta de acum.

Femeia zâmbi din nou.

— Treizeci și cinci de ani. Două sute treisprezece crime. Din care trei nerezolvate.

Grens nu-i răspunse. Pentru că nu i se pusese o întrebare.

— Una la doisprezece ani, Ewert. Habar nu am cum le numeri. Dar eu zic că e un procentaj destul de onorabil.

Ewert Grens se uită la ea pe furiș. Și se gândi din nou la cum ar fi fost. Dacă ar fi avut un fiu sau o fiică.

Cam ca ea.

— Mai ai ceva?

Hermansson deschise dosarul și scoase din spate o folie de protecție.

— Ar mai fi două chestii.

Pescui două foi din plasticul greu de manevrat.

— M-ai rugat să fac o listă cu toate numerele formate din închisoarea Aspsås între 08:45 și 09:45, respectiv 13:30 și 14:30.

Îi arătă niște coloane ușor de distins, cu cifre în stânga și niște nume în dreapta.

— Sunt treizeci și două în total. Deși am dat ordin de restricție.

Hermansson urmări cu un deget șirul lung de numere.

— Am exclus treizeci. Unsprezece dintre ele sunt convorbiri între angajați ai penitenciarului și membri de familie neliniștiți, îi anunță că o să ajungă acasă mai târziu. Opt convorbiri cu Poliția, districtul Aspsås sau Poliția Capitalei. Trei telefoane la Penitenciarul Norrköping. Patru la niște rude ale unor deținuți, programați pentru vizite, rugați să vină altă dată. Și…

Se uită la comisarul de la Criminalistică.

— … patru telefoane date la niște cotidiane importante. Numerele pentru indicii din partea cititorilor.

Grens scutură din cap.

— E frecvența obișnuită, mai mult sau mai puțin. Cine a sunat cu indicii? Colegii noștri, bănuiesc…

Hermansson râse scurt.

— Conform cancelarului justiției, problema cu pricina se poate cataloga drept „cercetare amănunțită a surselor”. Din câte știu, e o infracțiune care se pedepsește cu închisoarea, Ewert.

— Ai noștri, deci.

Femeia continuă.

— Am scos din calcul destul de multe. Am primit treizeci de explicații destul de plauzibile.

Mută degetul la coloanele din josul paginii.

— Mai rămân două apeluri. Unul dat dimineața, la ora 09:23 și unul dat după-amiaza, la 14:12. Numărul a fost apelat din penitenciarul Aspsås. Un abonament făcut de compania Ericsson pentru sediul din Västberga.

Mai scoase o folie protectoare cu niște foi scrise de mână, rupte dintr-un carnețel.

— Le-am verificat. Conform Resurselor Umane de la Ericsson, numărul e înregistrat pe numele unei angajate, Zofia Hoffmann.

Grens își drese vocea.

— Hoffmann.

— Căsătorită cu Piet Hoffmann.

Întoarse foaia și citi însemnările.

— Am verificat datele pe care le-am primit. Zofia Hoffmann are domiciliul stabil pe Stockrosvägen, în Enskede. Conform angajatorului, Ericsson Enterprise AB, bănuiesc c-ar fi numele complet, Zofia a dispărut de la serviciu ieri, cu puțin înainte de ora prânzului.

— În timp ce noi încercam să rezolvăm situația cu ostaticii.

— Da.

— Între cele două convorbiri.

— Da.

Ewert Grens se ridică din canapeaua moale și își îndreptă spatele amorțit, în timp ce Hermansson scoase o foaie nouă.

— Conform Direcției pentru Evidența Persoanelor, Zofia și Piet Hoffmann au doi copii. Doi băieți care, timp de trei ani, au mers la o grădiniță din Enskedalen, de unde au fost luați în fiecare după-masă de mama sau de tatăl lor în jur de ora cinci. Dar ieri, la câteva ore înainte să-l omorâm pe tată, la exact douăzeci de minute după ce a dispărut de la locul de muncă, Zofia Hoffmann a luat băieții mult mai devreme de la grădiniță, fără să discute cu educatoarele. Părea încordată, două educatoare o descriu exact așa, spun că evita contactul

vizual și nu auzea ce o întrebau.

Mariana Hermansson îl studie pe bătrânul din fața lui care se aplecă înainte, apoi spre podea și înapoi, executând niște mișcări pe care le învățase într-o sală de gimnastică sobră, cu vreo jumătate de secol în urmă.

— Am trimis o patrulă la domiciliu, o vilă construită în anii ’50, aflată la câteva minute de centru, înspre sud. Am luminat prin geamurile închise, am sunat la uși încuiate, am deschis cutia poștală cu ziarul de azi și corespondența de ieri. Nimic. Nimic, Ewert, care să-ți dea impresia că cineva din familie a trecut pe acolo de ieri-dimineața.

Încă două mișcări, se aplecă înainte și apoi înapoi.

— Pune-i s-o urmărească.

— Zofia Hoffmann e *deja* pe lista de urmăriți. De o jumătate de oră.

Ewert Grens se opri din nou și dădu din cap în semn de apreciere.

— A sunat-o. A avertizat-o. A vrut s-o protejeze de consecințele morții lui.

•

Femeia închise ușa și făcu doi pași pe coridor, apoi se opri, se întoarse și o deschise din nou.

— Mai era ceva.

Grens stătea în continuare în mijlocul încăperii.

— Așa?

— Pot să intru?

— Când ai cerut tu voie vreodată?

Nu suna bine.

Se pregătise să se ducă la el toată dimineața și, cu toate astea, plecase de acolo fără să-i fi povestit esențialul.

— Am niște informații extrem de importante. Ar fi trebuit să-ți zic încă de ieri. Dar n-am apucat.

Nu era obișnuită să nu dețină controlul, să nu fie sigură că a făcut totul așa cum trebuia.

— O luasem deja spre tine. Am alergat pe toate coridoarele, am luat mașina și am luat-o spre biserică. Am condus cât am putut de repede.

Era o senzație neplăcută. Asta în general și, mai ales, când era cu Ewert.

— Am încercat să te sun, dar aveai telefonul închis. Știam că e vorba de minute, secunde chiar. Vă auzeam când discutați în stație. Am auzit când ai dat ordinul. Și bubuitura, când a tras.

— Hermansson?

— Da?

— Treci la subiect.

Femeia îl privi. Era încordată. Demult nu s-a mai întâmplat să se simtă așa în camera aceea.

— M-ai rugat să stau de vorbă cu Oscarsson. Zis și făcut. Ewert, situația asta cu Hoffmann… cineva i-a dat un ordin lui Oscarsson, cineva îl controla din culise.

Învățase să-i citească gândurile după expresia feței.

Știa ce înseamnă când se făcea roșu în obraji și o venă începea să-i pulseze la o tâmplă.

— Oscarsson a primit ordin în seara de dinaintea vizitei tale să îi dea undă verde unui avocat care voia să-și viziteze clientul, închis în aceeași secție ca și Hoffmann, și să te împiedice să te întâlnești sau să-l audiezi, mă rog, pe tine sau pe oricare alt polițist, după care l-au obligat să-l mute înapoi în secția aia, cu toate că un deținut care a fost amenințat cu moartea nu poate fi mutat înapoi sub nicio formă, și să țină porțile încuiate, chiar dacă regulile Direcției Penitenciarelor spun cu totul altceva.

— Hermansson, ce mama dra…

— Lasă-mă să termin, Ewert. Am avut informația, dar n-am apucat să ți-o transmit la timp. Și după aia… după explozie, n-a mai fost relevantă. N-avea rost să-ți spun nimic imediat după.

Grens puse o mână pe umărul ei. Era, probabil, pentru prima oară.

— Hermansson, sunt al naibii de furios. Dar nu din cauza ta. Tu ai procedat corect. Dar aș vrea să știu cine.

— Cine, ce?

— Cine a dat ordinul?

— Nu știu.

— Nu știi!

— N-a vrut să-mi spună.

Ewert Grens aproape că alergă până la masa de scris și raftul din spatele ei. O gaură și un pătrat, acolo unde n-a pătruns praful. Nu mai era acolo. Muzica, singura lui consolare și sursă de energie, în toți acești ani. În situații cum era cea de față ar fi avut nevoie de ea cel mai mult, când furia se transforma în turbare, urcând de undeva dinspre stomac și răspândindu-se prin fiecare părticică a corpului și n-avea să dispară până când nu afla cine și-a bătut joc de el, cine l-a lăsat să tragă.

— Dacă aveam informația asta, Hermansson… dacă aș fi știut, n-aș fi ordonat să tragă.

Se uită la colega lui tânără.

— Dacă aș fi știut ce știu acum… Hoffmann n-ar fi trebuit să moară.

•

Paharul maro de plastic mai avea puțin și se umplea cu cafea neagră, tare și amară. Automatul scârțâi, ca de obicei, mai tare spre sfârșit, de parcă i-ar fi părut rău după ultimele picături. Inspectorul-șef Göransson sorbi din pahar în mijlocul coridorului. O văzu pe Mariana Hermansson ieșind din biroul lui Ewert Grens cu o mapă sub braț și știa exact despre ce discutaseră. Făcuseră ce trebuiau să facă, se ocupaseră de ultimele amănunte legate de cazul deținutului împușcat în penitenciarul Aspsås.

N-am fost implicat.

Strânse paharul. Lichidul fierbinte i se scurse pe dosul palmei.

Am ieșit din joc.

Göransson mai bău din cafeaua amară și goli paharul. Îl salută pe Sven Sundkvist care trecu pe lângă el, tot cu un dosar în mână. Se ducea spre același birou din care ieșise Hermansson. Biroul lui Ewert Grens.

•

Văzu obrajii stacojii și vena zvâcnindu-i pe tâmplă.

Sven îl cunoștea mai bine pe Ewert Grens decât oricine din clădirea aceea, avusese parte de accesele de furie ale șefului său și știa cum să le trateze. Când începea să țipe și să tragă șuturi în coșul de gunoi, nici nu auzea, nici nu mai vedea, și asta n-avea nicio legătură cu el. Ewert nu se lupta decât cu propriii săi demoni.

— N-arăți prea bine.

— Treci pe la Hermansson când ai terminat. O să-ți explice ea de ce. Eu nu pot, deocamdată.

Sven se uită la bărbatul din mijlocul camerei. Se mai întâlniseră în dimineața aceea. Dar atunci nu părea atât de furios.

Ceva se întâmplase.

— Ce știi despre Wilson?

— Cine, Erik?

— Mai avem vreun Wilson pe coridorul ăsta nenorocit?

Era un alt fel de mânie. Una evidentă, prezentă. Ewert se enerva pe cele mai neînsemnate lucruri, astfel încât iritarea asta constantă a lui ajungea să pară inofensivă. Dar de data asta părea serios, furia aceasta era atotputernică și Sven încercă să n-o ia în derâdere.

Să nu uit să trec pe la Hermansson mai târziu.

— Nu-l cunosc. Cu toate că s-a angajat aici odată cu mine, pare-mi-se. Asta e. Dar… mi se pare un tip rezonabil. De ce?

— I-am auzit numele azi. Într-un context cam aiurea.

— Adică?

— Discutăm mai târziu.

Sven nu mai puse întrebări. Oricum n-avea să primească niciun răspuns.

— Am primit un raport preliminar despre Hoffmann Security AB. Te interesează?

— Știi bine că da.

Sundkvist puse două foi pe biroul lui Grens.

— Vreau să te uiți peste ele. Vii?

Ewert se postă lângă Sven.

— E o firmă cu puțini angajați, cu rapoarte anuale și dispoziții normale. Pot să mai sap, dacă vrei, să cercetez

cifrele alea.

Îi arătă foaia următoare.

— Dar uită-te aici. Vreau să te uiți chiar acum.

O schiță cu niște pătrate aranjate sub formă de piramidă.

— E schița cu proprietarii, Ewert. E interesant, ai să vezi. E vorba de trei persoane. Piet Hoffmann, Zofia Hoffmann și un cetățean polonez, Stanislaw Rosloniec.

Un cetățean polonez.

— L-am verificat pe Rosloniec. Domiciliu în Varșovia, nu apare în niciun registru internațional de infracțiuni și – aici devine interesant – e angajat la o firmă poloneză pe nume Wojtek Security International.

Wojtek.

Ewert Grens cercetă pătratele lui Sven, dar își aminti doar de un aeroport danez și de un comisar de la Criminalistică pe nume Jacob Andersen.

Cu optsprezece zile în urmă.

Stătuseră într-o cameră de recepție a secției de poliție de pe aeroportul Kastrup și mâncaseră pateuri daneze unsuroase și Anderson îi povestise despre un informator danez care ar fi trebuit să cumpere niște amfetamină. Într-un apartament din Stockholm. În prezența a doi polonezi și a persoanei de contact suedeze.

Persoana de contact suedeză.

— Ce mama dra… stai numai așa, Sven!

Grens trase un sertar al biroului și scoase CD-playerul și CD-ul cu vocea înregistrată de Krantz. Puse căștile pe urechi și ascultă cele trei replici pe care le învățase pe de rost.

— *Un mort. Västmannagatan 79. Etajul cinci.*

Scoase căștile și le puse pe capul lui Sven.

— Ascultă.

Sven Sundkvist ascultase înregistrarea celor de la 112 din data de 9 mai, ora 12:37:50 la fel de des ca și Ewert.

— Și acum asta.

O voce păstrată într-un fișier audio. O auziseră amândoi cu douăzeci și patru de ore în urmă, când așteptau într-un cimitir.

— *În trei minute îi omor.*

Unul șoptea „mort” și celălalt urla „omor”, dar după ce ascultară de mai multe ori ambele cuvinte și comparară pronunția literelor „o” și „m”, Ewert Grens și Sven Sundkvist traseră o concluzie evidentă.

Era aceeași voce.

— El e.

— Ba bine că nu, Sven! Hoffmann a fost în apartament! Hoffmann a dat alarma!

Grens ieșise deja din birou.

Firma Wojtek e una și aceeași cu mafia poloneză.

Hoffmann Security AB are legături cu Wojtek.

Mașina era parcată pe Bergsgatan și Ewert o rupse la fugă pe scări, cu toate că liftul era liber.

Și atunci de ce ai sunat?

Și de ce ai împușcat un alt membru închis la izolator și de ce ai aruncat în aer un al treilea?

Părăsi Bergsgatan și o luă pe Hantverkargatan spre centru. Urma să-l viziteze pe omul de-a cărui moarte răspundea singur.

•

Opri mașina pe banda rezervată autobuzelor, în fața porții de pe Vasagatan 42.

Nils Krantz îi bătu în geam peste câteva minute.

— Ceva nou?

— Nu știu încă. Așa am avut impresia acum o oră. Trebuie să mă gândesc.

— Uite, ține-le tu deocamdată. Te sun eu dacă am nevoie de ele.

Krantz îi înmână o legătură de chei pe care Ewert Grens o strecură în buzunarul interior al hainei.

— Apropo, Ewert.

Inspectorul judiciar se opri la câțiva pași de el pe trotuar.

— Am identificat doi explozibili. Pentrit și nitroglicerină. Pentritul a provocat explozia, unda de șoc care a spart geamul și a degajat suficientă căldură cât să aprindă rezervorul cu motorină. Și nitroglicerina a fost aplicată direct pe pielea

cuiva – a cui, nu știu deocamdată.

Grens urcă scările într-unul din blocurile numeroase din centru, construite pe la începutul secolului 20, când imaginea orașului a suferit schimbări urbanistice majore.

Se opri în fața ușii de la etajul doi.

Hoffmann Security AB. Aceeași soluție peste tot. O firmă de securitate ca fațadă pentru mafia est-europeană.

Deschise ușa cu cheia primită de la Krantz.

Intră într-un apartament frumos, cu parchet lucios, tavan înalt și pereți zugrăviți în alb.

Privi pe fereastra cu vedere spre Kungsbro și Vasateater, un cuplu de bătrâni se grăbea să vadă spectacolul serii, genul de activitate pe care o plănuise și el de multe ori, dar pe care n-o punea niciodată în practică.

Ai fost condamnat pentru trafic de droguri. Dar nu erai traficant de amfetamină.

Trecu prin hol și intră într-o fostă cameră de zi care acum servea drept cameră de lucru, cu două dulapuri cu arme, montate pe un perete, deasupra unui șemineu.

Aveai legături cu Wojtek. Dar n-ai fost membru al mafiei poloneze.

Se așeză la biroul la care presupuse că obișnuia să stea și Hoffmann.

N-ai fost cine păreai.

Se ridică și se plimbă prin apartament, verifică dulapul de arme gol, pipăi alarma oprită și clăti paharele nespălate.

Dar cine?

•

După ce plecă de la Hoffmann Security AB, Grens făcu un mic ocol și se opri la spațiul de depozitare care, conform raportului, ar fi trebuit să-i aparțină apartamentului. Deschise ușa depozitului de la subsol și fu întâmpinat de un miros puternic de umezeală, apoi se plimbă prin pod, sub un ventilator care zbârnâia deasupra capului lui și cotrobăi prin depozitul aproape gol, cu doar un ciocan și o șurubelniță, aruncate peste un morman de anvelope uzate.

Se făcuse târziu și se gândi că poate ar fi fost bine să

parcurgă și ultimul kilometru de la poarta de pe Vasagatan până la apartamentul lui de pe Sveavägen, dar nervii și neliniștea îi alungară somnul. Nici în noaptea aceea n-avea să doarmă.

Coridorul de la Investigații era deja pustiu, colegii lui preferau să petreacă primele seri ale verii în compania unui pahar de vin pe vreuna din terasele de pe Kungsholmen sau să facă o plimbare lungă până acasă, în loc să se ocupe de cele douăzeci și patru de anchete paralele și să facă ore suplimentare neplătite într-un birou plictisitor. Nu se simțea exclus și nici nu simțea nevoia să li se alăture, alesese să nu ia parte la astfel de activități de mult și când era vorba de o alegere făcută conștient, nu puteai să te simți complet singur. În seara asta trebuia să lucreze peste program din cauza unui infractor împușcat într-o închisoare și în seara următoare o să fie alt caz care trebuia investigat și care pentru cei implicați însemna o traumă, dar pentru el, cel care ancheta cazul, însemna un soi de apartenență, un fel de implicare indirectă în viața cuiva. Grens se apropie de automatul de cafea și cele două pahare de plastic cu cafea fără zahăr, dar în clipa următoare se opri la cutiuța lui poștală și zări un plic mare căptușit, în teancul de scrisori nedeschise, la naiba, erau mult prea multe liste cu referințe și corespondență anonimă, trimisă tuturor din departament. Scoase plicul din teanc și îl cântări în palmă. Nu era cine știe ce greu. Îl întoarse, dar constată că expeditorul nu-și trecuse numele. Numele lui era ușor de citit, scrisul părea al unui bărbat, era sigur de asta, cu litere aruncate la nimereală, fără vreun ritm, colțuroase și aproape tăioase, scrise, cel mai probabil, cu un stilou cu tuș.

Ewert Grens puse plicul maro pe birou și îl măsură din priviri în timp ce goli primul pahar. Uneori, pur și simplu, ai o presimțire, ceva ce n-ai cum să explici. Trase sertarul biroului și deschise punga cu mănuși de unică folosință, le trase pe mâini și rupse plicul cu degetul arătător într-un colț. Aruncă o privire precaută în plicul deschis. Nu se vedea nicio scrisoare, bilețel sau vreo bucățică de hârtie. Numără cinci obiecte pe care le pescui din plic pe rând și le înșirui în fața lui printre

dosarele cu cazurile curente.

Mai bău o jumătate de pahar de cafea.

Începu cu cele din stânga. Trei pașapoarte. Cu coperți roșii și litere de tipar aurii. UNIUNEA EUROPEANĂ, SUEDIA, PAȘAPORT. Toate erau suedeze și nu păreau falsificate. Fuseseră emise de către Poliția Capitalei.

Fotografia fusese făcută într-un automat obișnuit.

Mărimea, câțiva centimetri, alb-negru, puțin ștearsă, cu mici reflexe într-o pereche de ochi strălucitori.

Aceeași față de trei ori. Cu nume și coduri numerice personale diferite.

O față care-i aparținea unui bărbat mort.

Lui Piet Hoffmann.

Grens se lăsă pe spate în scaunul de birou și se uită la fereastra și lumina de afară, degajată de lămpi stradale slabe care vegheau asupra aleilor drepte și goale din curtea interioară a sediului de poliție Kronoberg.

Și dacă ești tu.

Ridică plicul, apoi îl întoarse.

Și dacă scrisoarea asta e de la tine.

O ținu mai aproape, mângâind ușor partea cu destinatarul cu vârfurile degetelor. N-avea nici timbru. În schimb, în colțul drept descoperi ceva ce semăna cu o ștampilă poștală. O cercetă mult timp. Era greu de descifrat, textul fusese șters pe alocuri. FRANKFURT. De asta era sigur. Și șase numere. 234212. Și apoi un fel de simbol, o pasăre, sau poate un avion.

Și-n rest, doar niște dungi de cerneală diluate într-un lichid.

Grens cotrobăi prin sertarul biroului după lista cu telefoane care zăcea undeva pe acolo într-o folie protectoare. Horst Bauer, Bundeskriminalamt, Wiesbaden. Îi plăcuse mult de comisarul german de la Criminalistică cu care colaborase cu câțiva ani în urmă cu ocazia unei investigații referitoare la un transport de copii români abandonați. Bauer era acasă, tocmai lua cina, dar s-a arătat prietenos și gata să-l ajute cu trei telefoane, în timp ce Ewert aștepta și mâncarea se răcea pe masă, ca să-i confirme că plicul care de curând zăcuse într-o

căsuță poștală a Poliției Capitalei fusese trimis, mai mult ca sigur, de la sediul de distribuție al unei firme de curierat din Frankfurt am Main International Airport.

Ewert Grens îi mulțumi și puse receptorul în furcă.

Unul dintre cele mai mari aeroporturi din lume.

Oftă zgomotos.

Dacă ești tu. Dacă tu mi-ai trimis scrisoarea asta. Înseamnă că ai instruit pe cineva să o trimită în numele tău. După moartea ta.

Pe masa de scris se mai aflau două obiecte. Primul nu depășea un centimetru. Îl apucă cu două degete stângace, îndesate în mănușa de nailon. Era un receptor electronic, o cochilie argintie cu care se puteau asculta pe furiș convorbiri recepționate de un emițător la fel de mic.

Dumnezeule!

Nu trecuseră nici douăsprezece ore de când Sven i-a arătat un emițător identic, legat de un cablu negru și o baterie solară vopsite în aceeași culoare.

Montate pe balustrada instabilă din turnul bisericii.

La o mie cinci sute trei metri de un geam explodat al unui atelier.

Ewert Grens se întinse spre raftul de după birou și punga de nailon care nu fusese încă trecută într-un proces-verbal și nici înmânată celor de la departamentul tehnic. Goli punga și sună la unul dintre puținele numere pe care le știa pe de rost, puse receptorul telefonului pe masă, ca vocea Domnișoarei de la Ora Exactă să fie cât mai aproape de emițător. Ieși apoi din cameră și închise ușa, apropie receptorul argintiu de ureche și ascultă bătăile ceasului care se repetau la un interval de zece secunde.

Funcționa.

Receptorul pe care-l primise de curând era potrivit pe aceeași frecvență ca și cel pe care îl găsiseră pe balustrada balconului din turn.

Îi mai rămăsese un singur obiect. Un CD.

Grens balansă discul strălucitor în palmă. Nu era inscripționat pe nicio parte, nimic nu sugera ce-ar putea conține.

Grens strecură discul în deschizătura îngustă din unitate.

— Sediul Guvernului, marți, zece mai.

Era aceeași voce.

O ascultase împreună cu Sven cu doar două ore în urmă.

Vocea care dăduse alarma. Vocea care amenințase.

Hoffmann.

Grens înghiți ultimele picături din paharul de plastic. Oare să-mi mai iau o cafea?

Mai încolo. Citi cifrele fișierului audio. Peste șaptezeci și opt de minute și treizeci și patru de secunde.

Când am terminat de ascultat.

•••

Cel de-al treilea pahar de cafea de la automat se afla pe masa de scris.

Ewert Grens își mai luase una, cu toate că nu mai simțea nevoia s-o bea. Senzația de apăsare din piept și amețeala aia n-aveau nimic de-a face cu cofeina.

O *intervenție legală a poliției* tocmai se transformase într-o *crimă legitimată.*

Mai ascultă o dată înregistrarea.

La început se auzeau doar niște gâjâituri, ca atunci când un microfon se atinge de o bucată de pânză la fiecare pas. După unsprezece minute și patruzeci și șapte de secunde, conform ceasului fișierului audio, se auziră câteva voci șterse, microfonul era poziționat prea jos, undeva la înălțimea picioarelor, și se auzea clar că uneori Hoffmann se străduia să se apropie de sursă, întinzând încet piciorul spre cel care vorbea, sau se ridica pur și simplu din senin și se posta mult prea aproape de persoana respectivă.

— Am citit… dosarul. Presupun… cred că e vorba de… o femeie?

Singura voce pe care n-o mai auzise până atunci.

O femeie în jur de patruzeci, poate cincizeci de ani. O voce blândă, care formula cuvintele oarecum dur, era sigur c-ar fi recunoscut-o dacă o mai auzea o dată.

— Paula. Așa mă cheamă. Aici, înăuntru.

Vocea cea mai clară.
Aparținând celui care purta microfonul.
Hoffmann. Dar își spunea Paula. Un nume de cod.

— Trebuie să-l facem mai periculos. În curând o să comită o infracțiune serioasă. O să-l condamne la niște ani grei.

Era o voce destul de tinerească, genul care nu se potrivește cu fața posesorului, un coleg de pe coridorul lui, cu biroul la doar câteva uși de el, care în primele zile ale anchetei Västmannagatan 79 a trecut pe lângă el ca din întâmplare și i-a servit câteva piste false.
Ewert Grens dădu cu palma în masa de scris.
Erik Wilson.
Mai dădu o dată în masă, de data asta cu ambele mâini, și înjură cu voce tare pereții reci ai biroului.
Mai erau două voci.
Cele pe care le recunoscu cel mai repede, membrii unui lanț ierarhic, care făceau legătura între un infractor și Guvern.

— Paula n-are timp de Västmannagatan.

O voce nazală, puțin cam stridentă.
Șeful Poliției.

— Ai mai avut de-a face cu asemenea cazuri.

Una profundă, plină, care nu dădea drumul cuvintelor, le ținea în gură, lungind vocalele.
Göransson.
Ewert Grens opri înregistrarea și dădu peste cap cafeaua, în continuare prea fierbinte și se arse din gât până în stomac. Nu simți nimic, nici frigul, nici fierbințeala, tremura de când a început să asculte fișierul și se gândea să iasă din nou pe

coridor și să toarne în el cafea amară până când avea să simtă și altceva în afară de furia asta sufocantă.

O întâlnire la Rosenbad.

Luă o cariocă din suportul pentru creioane și desenă un dreptunghi și cinci cercuri drept pe folia protectoare de pe birou.

O masă de consiliu cu cinci capete.

Unul dintre ele era cu siguranță secretarul de stat al Ministerului Justiției. Unul își spunea Paula. Unul era omul de legătură al lui Paula. Unul era cel mai sus-pus șef al poliției. Și ultimul – Grens se uită la cercul care ar fi trebuit să-l reprezinte pe Göransson care era șeful lui direct și al lui Erik Wilson, răspundea de munca amândurora și, tocmai de aceea, a știut tot timpul de ce cazul Västmannagatan 79 nu putea fi rezolvat.

— Am fost idiotul lor util.

Ewert Grens ridică folia protectoare murdară de tuș și o aruncă pe jos.

— Am fost un idiot prost.

Făcu clic din nou pe fișierul audio ca să asculte din nou replicile acelea.

— Paula. Așa mă cheamă. Aici, înăuntru.

N-ai fost mafiot. Ai fost unul dintre noi. Ai fost angajat de noi ca să joci rolul mafiotului.

Și eu te-am omorât.

Duminică

•••

Orologiul cel mare de pe fațada bisericii Kungholm anunță că trecuse o jumătate de oră de la miezul nopții când Ewert Grens părăsi biroul și sediul poliției și parcurse drumul scurt până la Rosenbad. Era o noapte frumoasă, caldă, dar el nu observă nimic din toate astea. Știa de ce a stat închis Piet

Hoffmann la penitenciarul Aspsås. Și bănuia de ce tocmai persoanele care au aranjat povestea asta, brusc, au reapărut din culise și au încercat să găsească o soluție birocratică, împreună cu comisarul de la Criminalistică, doar ca să-l omoare.

Piet Hoffmann era periculos.

Piet Hoffmann știa totul despre o crimă care era mai lipsită de importanță decât infiltrarea.

Când Grens a găsit numele lui Hoffmann undeva în josul unei foi, în timp ce ancheta crima aceea, acesta deveni și mai periculos.

Se descotorosiseră de el.

Dar a supraviețuit unui atac, a luat doi ostatici și s-a postat în fereastra unui atelier, la vedere.

Tu ai înregistrat întâlnirea. Tu mi-ai trimis materialul. Mie, care am hotărât că trebuie să mori.

Ewert Grens parcă mașina pe Fredsgatan, aproape de clădirea întunecată de unde era guvernată țara lui. În scurt timp, avea să intre acolo. Tocmai terminase de ascultat discuțiile de la o întâlnire care avusese loc în urmă cu douăzeci și una de zile într-unul din birourile șefilor de acolo, înregistrate pe furiș.

Scoase telefonul mobil și formă numărul lui Sven Sundkvist. Sună de trei ori. Cineva își drese glasul și încerca să-și adune puterile.

— Da?

— Eu sunt, Sven. Vreau să…

— Ewert, dormeam. Am dormit de la ora opt. Am sărit peste noaptea trecută, sau nu-ți mai amintești?

— Nici în noaptea asta n-o să dormi prea mult. Trebuie să pleci în Statele Unite, în Georgia, undeva în sud, avionul pleacă de la Arlanda în două ore și jumătate. Ajungi la…

— Ewert.

Sven se ridicase, mai energic de data asta, era mai ușor să vorbească fără perne și plăpumi pe piept, astupându-i căile respiratorii.

— Ce tot zici acolo?

— Gata, hai, vreau să te dai jos din pat și să te îmbraci, Sven. Trebuie să te întâlnești cu Erik Wilson și trebuie să-l convingi să admită că a participat la o întâlnire despre care am aflat de curând. Te sun peste vreo oră. La ora aia o să fii deja în taxi și o să știi despre ce vorbesc. Îți trimit un fișier audio chiar acum. O să înțelegi imediat despre ce-i vorba.

Grens opri motorul și coborî din mașină.

Ușile puterii erau din sticlă și se deschideau automat în timpul zilei. Acum rămaseră închise și Grens apăsă pe butonul care îl trezi pe gardianul de la etajul unu.

— Da?

— Comisarul Grens, Poliția Capitalei, Criminalistică. Vreau să mă uit peste niște imagini din arhivă. Surprinse de camerele de supravegheat.

— Acum?

— Aveți treabă multă?

Difuzorul păcăni când niște mâini mototoliră o bucată de hârtie lângă un microfon.

— Ați spus Grens?

— Mă vedeți în cameră. Vedeți și legitimația. V-o arăt acum.

— Nu v-ați făcut programare. Vreau să văd legitimația aia mai de aproape. Abia *după* aceea vă spun dacă puteți să rămâneți sau dacă mi se pare mai indicat să vă întoarceți mâine.

•

Ewert Grens acceleră, E18 era aproape gol înspre nord, după Roslagstull, și în clipa de față nu-i păsa de indicatoarele care îl restricționau la 70 de kilometri la oră.

Primul lucru pe care-l verificase a fost condica firmei de supraveghere ce conținea numele vizitatorilor.

Secretarul de stat de la Ministerul Justiției primise patru vizitatori în ziua de 10 mai, o zi de marți. Aceștia sosiseră pe rând, într-un interval de douăzeci și cinci de minute. Primul fusese șeful Poliției, apoi Göransson, urmați la scurt timp de Erik Wilson și de o persoană cu un scris de mână aproape imposibil de descifrat, dar care, după o scurtă deliberare cu

gardianul, fusese identificat drept Piet Hoffmann, înregistrat la ora 15:36.

Ewert Grens trecu de Danderyd, Täby și Vallentuna și se apropie pentru a treia oară în ziua aceea de comuna numită Aspsås, dar nu avea de gând să viziteze nici închisoarea și nici biserica, ci un șir de case lipite și o persoană anume. Și nici gând să plece înainte să obțină un răspuns la singura întrebare pe care avea să i-o adreseze.

Cu condica în mână, Grens îi ceruse gardianului să-i arate și înregistrările celor două camere care supravegheau intrarea aceea în clădirea Guvernului și cărora nu le scăpa nicio persoană care intra sau ieșea. Îi identificase pe fiecare pe rând. Mai întâi, când s-au semnat în condică, deoarece camerele erau montate deasupra gheretei gardianului de la intrarea în Rosenbad, și toți patru au stat aproape, fără să ridice privirea. Apoi, pe un coridor de la etajul trei unde fusese plasată o cameră, undeva la nivelul feței, vizavi de ușa biroului secretarului de stat. A văzut și când șeful Poliției a bătut la ușă și a dispărut înăuntru, urmat la câteva minute de Göransson. Wilson a sosit aproape douăzeci de minute mai târziu, iar Hoffman, la șapte minute după el și se vedea că știa exact unde era plasată camera, a reperat-o repede și s-a uitat puțin cam prea lung în ea, conștient că prezența lui fusese înregistrată.

Piet Hoffmann bătuse la ușă precum cei de dinaintea lui, dar nu i se dăduse drumul imediat, i se spusese să rămână pe coridor și să întindă brațele, în timp ce Göransson îl percheziționă. Grens mai avu puțin și sări în sus când își dădu seama că bufnitura puternică pe care o auzi pe la minutul nouă fusese provocată de mâinile inspectorului care loviră din greșeală microfonul.

Conduse mai departe cu viteză și frână brusc când ieșirea spre comuna Aspsås se ivi înaintea lui în întuneric.

Încă vreo doi kilometri. Poate că nu râdea încă, dar de zâmbit zâmbea sigur.

Se făcuse duminică doar cu câteva ore în urmă, ceea ce însemna că nu prea avea timp de pierdut, dar până luni

dimineața, când departamentul de securitate avea să primească raportul firmei de pază referitor la înregistrările de la Guvern din week-end, mai erau peste douăzeci și patru de ore.

Avusese niște voci, iar acum avea și imagini.

Și în curând, avea să i se confirme și legătura dintre cei trei participanți la întâlnire și ordinul pe care directorul penitenciarului îl primise înaintea și în timpul unei luări de ostatici care s-a terminat cu moartea unui om.

•

O parcelă cu case alipite, de-a lungul unei străzi cu case alipite, într-un cartier cu case alipite.

Ewert Grens parcă în fața cutiei poștale cu numărul 15 și rămase în mașină, contemplând liniștea din jurul lui. Cartierele astea nu i-au plăcut niciodată. Oamenii stăteau mult prea aproape unii de alții și încercau să arate la fel. E drept, în apartamentul lui mare de pe Sveavägen, cineva se plimba pe tavanul lui, altul locuia sub podeaua lui, cineva bea un pahar de apă dincolo de peretele bucătăriei, dar măcar nu-i vedea, nu-i cunoștea, îi auzea uneori, da, dar nu știa cum sunt îmbrăcați, ce mașină conduc, nu se întâlnea cu ei în halat de casă, cu ziarul sub braț și nu trebuia să-și bată capul cu întrebări de genul „oare prunul ăla nu atârnă prea mult peste gardul meu”.

Abia dacă se suporta pe el însuși.

Și atunci, cum naiba să suporte mirosul de grătar și bufniturile mingii de fotbal în ușă?

O să-l întrebe pe Sven, după ce se termina toată treaba asta, cum făcea el, cum de reușea să discute cu niște oameni care, de fapt, nu-l interesau câtuși de puțin.

Deschise portiera și coborî în noaptea aproape călduță de primăvară. La câteva sute de metri mai încolo se odihnea zidul înalt, ca o dungă neagră pe cerul care refuza să se întunece de tot până la sosirea toamnei.

Peluza tunsă frumos era împărțită în pătrate simetrice. Grens se apropie de ușă și privi ferestrele iluminate de la parter și de la etaj, o bucătărie și un dormitor, mai mult ca

sigur. Lennart Oscarsson voia să-și trăiască restul vieții la doar câteva minute de locul lui de muncă, Grens era convins că locuia într-o casă alipită tocmai pentru că nu mai voia să separe o realitate de alta.

Avusese de gând să-l ia prin surprindere. Nu-l sunase ca să-și anunțe vizita, sperase să aibă de-a face cu un om trezit din somn, care să n-aibă puterea să protesteze.

Dar n-a fost așa.

— Auzi?

Își aminti descrierea lui Hermansson despre un om pe cale s-o ia razna.

— Ce vrei?

Oscarsson purta uniforma angajaților de la penitenciar.

— Mai lucrezi la ora asta?

— Poftim?

— Hainele.

Oscarsson oftă.

— În cazul ăsta nu sunt singur. Asta dacă nu te-ai deplasat până aici ca să bei niște ceai și să mă ajuți să rezolv niște cuvinte încrucișate.

— Mă lași să intru? Sau vrei să stăm afară și să vorbim aici?

Podea din lemn de brad, scări din lemn de brad, lambriuri din lemn de brad. Grens presupuse că șeful penitenciarului făcuse singur renovările în hol. Bucătăria părea mai veche, cu dulapuri și o bancă în stilul anilor 1980, în culori pastelate pe care nu le mai vedeai nicăieri.

— Stai singur?

— Da, am rămas singur.

Ewert Grens știa totul despre cum e când un om refuză să se schimbe și prezența celui care a plecat rămâne cumva blocată printre culori și piese de mobilier.

— Vrei să bei ceva?

— Nu.

— Atunci beau singur.

Lennart Oscarsson deschise frigiderul bine aprovizionat, cu legume așezate pe raftul de jos, și scoase o sticlă de bere de pe

raftul superior.

— Era să pierzi un prieten bun ieri.

Șeful penitenciarului se așează și bău din sticlă fără să-i răspundă.

— Am fost pe la el ieri-dimineață. La spitalul Danderyd. E zguduit, îl dor toate alea, dar o să-și revină.

Sticla se lovi de masă.

— Știu. Am vorbit cu el. De două ori.

— Și cum te simți?

— Cum mă simt?

— Da, știind că a fost vina ta.

Vina. Grens știa și cum e să te simți vinovat.

— E unu jumătate, noaptea. Mă fâțâi prin bucătărie în uniformă. Și tu te întrebi cum mă simt?

— Dar a fost vina ta, da?

Oscarsson ridică brațele.

— Știu ce urmărești, Grens.

Ewert Grens îl privi pe bărbatul care nici în noaptea aceea n-avea să se ducă la culcare.

— Ai stat de vorbă cu o colegă de-a mea cu aproape treizeci și șase de ore în urmă. Ai recunoscut că ai luat cel puțin patru decizii care l-au obligat pe Hoffmann să reacționeze cum a reacționat.

Lennart Oscarsson era roșu la față.

— Știu bine ce vrei!

— Cine?

Șeful închisorii se ridică, goli sticla și o dădu de pereți, apoi stătu nemișcat până când și ultimul ciob se opri undeva. Se descheie apoi la haina uniformei, o așeză pe masa de bucătărie goală și luă niște foarfece mari din suportul pentru vase. Netezi cu grijă o mânecă, alunecând cu palma pe material până când nu mai văzu nicio cută, apoi începu să taie o bucată destul de mare, lată de vreo șase centimetri.

— Cine ți-a dat ordinul?

Ridică prima bucată decupată, pipăi marginile franjurate și Grens era convins că zâmbea, chiar dacă timid.

— *Cine,* Oscarsson?

Bărbatul continuă să taie materialul, urmărind cu grijă cusăturile, și așează următorul pătrat peste celălalt.

— Stefan Lygás. Un deținut de care ai răspuns. Mort.

— N-a fost vina mea.

— Pawel Murawski. Piet Hoffmann. Alți doi deținuți aflați sub supravegherea ta. Alți doi care au murit.

— Nu sunt eu de vină.

— Martin Jacobson. Un…

— Ajunge.

— Martin Jacobson, gardianul-șef care…

— La dracu', Grens, ajunge!

Prima mânecă era terminată. Bucățelele de material fuseseră adunate într-o grămăjoară.

Oscarsson trase de una și o scutură ușor, apoi o împături undeva pe la mijloc, mișcă foarfecele înainte și înapoi până când bucata de material se făcu ferfeniță.

— Pål Larsen.

Și tăie din nou, de data asta și mai repede.

— Directorul general Pål Larsen mi-a dat ordinul.

Grens își aminti de fâșâitul pe care-l ascultase cu aproximativ o jumătate de oră în urmă, când microfonul se frecă de materialul pantalonilor și clinchetul unei linguriță care se lovi de o ceașcă de porțelan când cineva bău din ea.

— Pe tine te-am numit director. Asta înseamnă că tu ești șeful Administrației Naționale a Penitenciarelor.

Secretarul de stat făcuse o pauză scurtă, apoi părăsise încăperea ca să-l cheme înăuntru pe șeful suprem al Administrației Penitenciarelor, care așteptase pe hol.

— O să iei decizia pe care o stabilim că trebuie s-o iei, împreună.

Directorul general primise un ordin. Directorul general transmisese ordinul mai departe. De la adevăratul factor de decizie.

Ewert Grens îl privi pe bărbatul cu bustul gol care își tăia uniforma după care tânjise toată viața lui, apoi ieși din bucătăria care n-avea să mai fie revopsită niciodată și din casa care mirosea a singurătate mai mult decât locuința lui.

— Vrei să știi ce o să fac cu astea?

Lennart Oscarsson se opri în cadrul ușii în timp ce Grens se urcă în mașină. Ținea bucățile de material decupate în mâini, scăpă câteva și le privi cum aterizară încet pe pământ.

— Spală mașina aia, Grens. Eu unul duc tot timpul lipsă de cârpe din astea când vreau să lustruiesc mașina. Și materialul ăsta e al naibii de scump, ca să știi.

•

Formă numărul încă din mașină, în timp ce ieși din cartierul cu case alipite. Se uită spre biserică și turnul pătrățos, spre închisoare și atelierul care se întrezărea după zidul înalt.

Nu trecuseră nici măcar treizeci și șase de ore. Întâmplarea aceasta avea să-l urmărească toată viața.

— Da?

Göransson era treaz.

— Nu poți să dormi?

— Ce vrei, Ewert?

— Trebuie să ne întâlnim. Peste aproximativ treizeci de minute.

— Nu prea cred.

— O întâlnire, atât. La tine în birou. Tu, în calitate de inspector.

— Mâine.

Grens se uită la indicatorul din oglinda retrovizoare, era greu de descifrat în întuneric, dar, oricum, știa deja cum se numea comuna din care tocmai ieșea.

Spera c-o să mai treacă ceva timp până când avea să se întoarcă acolo.

— Paula.

— Poftim?

— Despre asta vreau să vorbesc cu tine.

Așteptă, dar preț de câteva secunde lungi nu primi niciun

răspuns.

— Care Paula?

Nu răspunse, în locul pădurii apărură încet niște blocuri, semn că se apropia de Stockholm.

— Grens, răspunde odată! Care Paula?

Ewert Grens mai ținu telefonul în mână un timp, apoi închise.

•

Coridorul era pustiu. Scârțâitul automatului de cafea părea mai puțin strident în întuneric. Grens se așeză pe un scaun din fața biroului lui Göransson.

Șeful lui avea să ajungă în curând. Grens era convins de acest lucru.

Bău cafeaua de la automat.

Wilson era omul de legătură al lui Hoffmann. Omul de legătură ținea un jurnal despre munca agentului infiltrat. Iar jurnalele se păstrau de obicei într-un seif, în biroul inspectorilor.

În biroul lui Göransson.

— Grens.

Inspectorul-șef deschise ușa biroului său. Ewert Grens se uită la ceas și zâmbi. Trecuseră exact treizeci de minute de când vorbiseră.

Fu condus într-un birou mult mai mare decât al lui.

Se așeză într-un fotoliu de piele și se roti o dată în el.

Göransson era nervos.

Se străduí însă să pară relaxat, dar Grens recunoscu respirația, intonația, gesturile puțin cam necontrolate.

— Jurnalul, Göransson. Vreau să-l văd.

— Nu înțeleg.

Grens era furios, dar nu voia să arate.

Nu țipă, nu amenință.

Nu încă.

— Dă-mi jurnalul. Tot dosarul.

Göransson se așezase pe marginea biroului. În clipa următoare ridică brațele spre cei doi pereți acoperiți de rafturi cu dosare.

— Care dracu' de dosar?

— Dosarul cu tipul pe care l-am omorât.

— Nu înțeleg ce tot vorbești acolo.

— Dosarul cu turnătorii.

— Ce vrei cu el?

Vreau să te trec și pe tine în el, nenorocitule. Am douăzeci și patru de ore la dispoziție.

— Hai, lasă că știi tu.

— Ceea ce știu, Ewert, e că n-avem decât un singur exemplar și că și ăla e la mine în seif și doar eu am codul la el. Și nu întâmplător e așa.

Göransson trase un șut imaginar spre dulapul cel mare și verde de lângă perete, din spatele biroului lui.

— Pentru că *nu* vreau să-l vadă nicio persoană neautorizată.

Grens respira încet, puțin lipsise să nu dea în el, își prinse pumnul strâns care ajunsese aproape de fața lui Göransson în ultima clipă, deși tare mult ar fi vrut să se dezlănțuie.

Își dezmorți degetele încordate și le întinse, poate exagerat de încet, spre el.

— Dosarul, Göransson. Și dă-mi și un creion.

Göransson se uită la mâna din fața lui, la degetele noduroase.

Mă descurc eu cu un Ewert Grens care țipă și mă amenință.

— Îmi dai?

— Ce?

— Un creion.

Și sâsâitul ăsta șoptit.

— Și o foaie.

— Ewert?

— O foaie, am spus.

Degetele noduroase erau îndreptate spre el.

Îi întinse un carnețel și un stilou cu cerneală roșie.

— Ți-am dat un nume acum jumătate de oră. Și știu că numele ăsta e în dosarul cu turnători. Vreau să-l văd.

Știe.

Ewert Grens sprijini carnețelul de brațul fotoliului de piele

și scrise ceva. Avea un scris de mână greu de descifrat în mod normal. Dar nu și acum. Desenă cu grijă cinci litere cu stiloul cu cerneală roșie.

Grens știe.

Göransson se duse spre seif, poate că-i tremurau mâinile, poate că de asta îi luă atât de mult să formeze cele șase cifre, să deschidă ușa grea și să scoată o mapă neagră, alungită.

— Există vreo întâlnire înregistrată aici? Între omul vostru de legătură și Hoffmann?

— Da.

— Și ăsta e singurul exemplar?

— E exemplarul pe care îl păstrez, în calitate de controlor al autorităților. Singurul.

— Distruge-l.

Așeză mapa neagră în fața lui, pe masa de scris, răsfoi printre numele de cod ale infractorilor care fuseseră recrutați pe post de infiltratori ai Poliției Suedeze. Ajunse pe la jumătate, apoi se opri.

Mi-am dat seama că nu e corect și le-am zis.

— Grens?

— Da?

Am ieșit din biroul ei.

— E aici. Numele pe care-l cauți.

Ewert Grens se ridicase deja, stătea în spatele șefului său, citi peste umărul lui, erau niște pagini cu rânduri scrise des.

Mai întâi, numele de cod. Apoi data. Și apoi rezumatul întâlnirii scurte care avusese loc într-un bloc cu intrări de pe două străzi diferite.

Pagină cu pagină, întâlnire după întâlnire.

— Știi ce vreau.

Am ieșit din joc.

— N-am cum.

— Plicul, Göransson. Dă-mi-l.

Fiecare jurnal era însoțit de un plic ce conținea numele adevărat al agentului secret, sigilat de către omul de legătură

în prima zi a misiunii, cu sigiliu de lac, roșu și lucios.

— Deschide-l.

Pot să ies din asta cu spatele drept.

— Nu pot s-o fac.

— Acum, Göransson.

•

Grens înșfăcă plicul și citi numele pe care-l auzise pentru prima dată cu doar câteva zile în urmă, în cadrul unei întâlniri înregistrate într-un birou de la sediul Guvernului.

Cinci litere.

Același nume pe care l-a notat de curând în carnețel.

P-a-u-l-a.

Se întinse după cuțitul de desfăcut scrisori al lui Göransson, rupse sigiliul și deschise plicul maro.

•

Dar știa deja oricum.

Și, cu toate astea, simți cum îl săgetă în piept.

Ewert Grens scoase foaia și citi numele pe care-l cunoștea deja. Ținea în mână dovada clară a faptului că bărbatul ucis din ordinul lui chiar lucrase pentru Poliția Capitalei.

Piet Hoffmann.

Piet.

Paula.

Era sistemul de nume codificate, folosit în Suedia, prima literă dintr-un nume bărbătesc se păstra și devenea prima literă dintr-un nume feminin. Mapa cu turnători era plină de agenți infiltrați cu nume precum Maria, Lena sau Brigitta.

— Și acum vreau să-mi dai și raportul secret al departamentului de investigații cu ce s-a întâmplat cu adevărat pe Västmannagatan 79.

•

Același șoptit.

Göransson se uită la un coleg pe care nu-l agrease niciodată.

Știe.

— Nu ți-l dau.

— Unde ții raportul secret al departamentului de

investigații? Ce s-a întâmplat cu adevărat pe Västmannagatan 79? Ceva ce noi, anchetatorii, n-aveam voie să aflăm?

— N-o să găsești nimic aici.

— Dar unde?

— Nu există decât un singur exemplar.

— La dracu', Göransson, unde e?

Știe.

— La șeful de la Länskrim. Șeful cel mare.

•

Șchiopăta tare, nu din cauza durerii, nu-i mai păsa de ea de ani buni, știa că așa merge el, cu piciorul stâng atingând ușor pământul și cu dreptul apăsând mai greu, dar motorul lui lăuntric, furia, îl ajuta să pășească mai hotărât cu ambele, în timp ce coridorul întunecat transmitea rapid mai departe ecoul pașilor lui printre pereți. Coborî cu liftul patru etaje, o luă la dreapta spre scara rulantă, traversă sala de mese, apoi urcă cinci etaje cu un alt lift. Ecoul se auzi din nou, pașii cuiva care șchiopăta pe ultimii metri ai unui coridor, apoi se opri în fața ușii șefului de la Länskriminalen.

Stătu nemișcat și trase cu urechea.

Apoi apăsă clanța.

Ușa era încuiată.

Ewert Grens se opri din drum de trei ori, prima oară la biroul cel mare al departamentului de calculatoare, unde îl rugă pe unul dintre băieții care beau coca-cola să-i aducă un CD cu un program surprinzător de simplu, care în decursul a două minute reuși să spargă toate parolele de la calculatoarele din secție, apoi la chicineta din fața automatelor de cafea și dulciuri, de unde luă un prosop și, în final, la camera administratorului, din fața depozitului, ca să ia un ciocan și o șurubelniță.

Înfășură prosopul în jurul ciocanului, strecură șurubelnița în rostul dintre tocul ușii și balamaua de sus, aruncă încă o privire în jur în întuneric și lovi puternic șurubelnița cu ciocanul până când tocul se desprinse. Repetă procedura și la balamaua inferioară și trase cu ciocanul peste toc până când acesta cedă. Apoi nu trebui decât să despartă cele două

balamale, să miște cu grijă șurubelnița înainte și înapoi între ușă și cadru, și să împingă ușa înapoi până când zăvorul ieși din suport.

Ridică ușa și o puse într-o parte.

Fusese mai ușor decât își imaginase.

Mai forțase și alte uși cu ocazia unor deplasări subite când voise să salveze un om care suferise un atac de cord, câțiva copii speriați, lăsați singuri în casă, când nu avusese răbdare să aștepte un lăcătuș.

Dar nu spărsese niciodată biroul unui șef de poliție.

Un laptop identic cu al lui se afla pe masa de scris. Îl porni și așteptă în timp ce programul de pe CD identifică și schimbă parola, apoi căută printre documente, cum era obișnuit.

Câteva minute i-au fost de ajuns.

Ewert Grens puse ușa la loc, strânse sculele, controlă cadrul ușii, uitându-se după eventuale semne de pătrundere forțată, apoi plecă de acolo cu laptopul ascuns în servietă.

•••

Ceasul deșteptător din spatele telefonului nu mai funcționa. Se oprise la patru fără un sfert. Grens fixă cadranul alb, în timp ce sună pentru a doua oară în noaptea aceea la Domnișoara de la Ora Exactă.

Trei, patruzeci și cinci de minute și treizeci de secunde. Ba funcționa.

Noaptea se scurgea fără ca el să fi observat.

Transpirat, desfășură prosopul din jurul ciocanului și se șterse cu el pe frunte și ceafă. Toată fâțâiala asta prin clădire și spartul ușii – nu era obișnuit să facă atâta mișcare.

Se așeză în fața laptopului, care cu câteva minute în urmă se afla pe o altă masă de scris și se uită peste dosarul pe care începuse să-l citească mai devreme.

Västmannagatan 79.

Raportul secret al departamentului de investigații. Cu ceea ce s-a întâmplat cu adevărat.

Se întinse după o mapă subțire din capătul mesei și începu s-o răsfoiască. Același eveniment. Descris altfel. Informațiile false la care avusese acces împreună cu Sven, Hermansson și

Ågestam și care i-au obligat să abandoneze cazul.

Continuă să caute printre documentele din calculator. Dar ce-ar fi să se întoarcă în urmă cu un an? Trei sute două rapoarte secrete despre ce se întâmplă când munca unui informator sau agent infiltrat care vrea să dezvăluie o infracțiune dă naștere la o alta. Pe marea majoritate le cunoștea. Dar au existat și anchete care s-au dus dracului, cu toate că unii colegi dețineau destule informații.

Nu dormise nici în noaptea precedentă și n-avea să doarmă nici acum, nervii întinși la maximum alungaseră oboseala din corp.

Am fost idiotul lor util.

Am aprobat o crimă legitimată.

Mi-am asumat o vină toată viața mea și o merit, dar niciun nemernic nu mă poate obliga să port vina pentru alții.

Nu l-am cunoscut pe Hoffmann. Nici măcar nu mă interesează cine e.

Dar vina asta nenorocită n-am de gând s-o port, știu bine.

Trase telefonul spre el. Numărul pe care-l forma cel mai des pe la ora asta îl știa deja pe de rost. Vocea celei care răspunse era slabă, ca de obicei când oamenii se trezesc din somn.

— Da?

— Anita?

— Cine…

— Sunt Ewert.

Din dormitorul întunecat aflat la etajul unei case alipite din Gustavsberg se auzi un oftat iritat.

— Nu-i acasă Sven. A decis să-și petreacă noaptea la bordul unui avion aflat în drum spre Statele Unite. Asta pentru că tu însuți l-ai trimis acolo, acum câteva ore.

— Știu.

— Așa că-n noaptea asta nu mai poți suna aici.

— Știu.

— Noapte bună, Ewert.

— De obicei îl sun pe Sven. Dar acum va trebui să vorbesc cu tine. Știi… îmi vine să explodez de nervi.

Îi auzi respirația calmă.

— Ewert?

— Da?

— Sună pe altcineva. Cineva care e plătit ca să te asculte. Eu trebuie să dorm.

Îi închisese telefonul. Grens se holbă la un laptop străin care stătea pe biroul lui și se uita la el, la el și la furia lui ascunsă.

Sven se afla într-un avion, undeva deasupra Oceanului Atlantic.

Hermansson. Nu i se părea o idee bună s-o sune, o femeie tânără și un bărbat bătrân și singur la miezul nopții, nu era o combinație reușită.

Grens ridică buzunarul din plastic al foliei protectoare de pe birou și-și plimbă degetul arătător de-a lungul unei liste lungi. Găsi numele pe care îl căuta și formă numărul singurului om cu care nu voia să vorbească niciodată.

•

Telefonul sună de opt ori.

Grens închise și așteptă exact un minut, apoi sună din nou.

Cineva ridicase receptorul imediat. Smulsese, cu siguranță, receptorul din furcă cu furie.

— Tu ești, Grens?

— Deci nu dormeai?

— Nu, acum nu mai dorm. Ce dracu' vrei?

Ewert Grens îl detesta din toată inima. Era genul indiscret și gândea ierarhic. Niște trăsături pe care el, personal, le disprețuia, dar de care avea nevoie în clipa aceea.

— Ågestam?

— Da?

— Am nevoie de ajutorul tău.

Lars Ågestam căscă, se întinse și se relaxă din nou.

— Du-te și culcă-te, Grens.

— Am nevoie de ajutorul tău. Acum.

— De la mine nu primești decât un răspuns. Același pe care l-ai primit de fiecare dată când mi-ai trezit familia la ora asta. Sună la numărul de serviciu de la Procuratură.

Închise telefonul. De data asta, Ewert Grens nu mai așteptă,

ci îl sună în secunda următoare.

— Grens! Să mă ia dracu'… să mă ia naiba dacă nu…

— Sute de procese. Doar în ultimii ani. Martori, dovezi și audieri… au dispărut, toate.

Lars Ågestam își drese vocea.

— Ce tot spui acolo?

— Spun că trebuie să ne întâlnim.

Pe fundal se auzi o voce. Nevasta lui Ågestam, probabil. Grens încercă să și-o imagineze, dar își amintea doar că s-au întâlnit, nu și fața ei, genul de față anonimă, fără contur.

— Grens, te-ai îmbătat, sau ce?

— Sute de cazuri. Tu însuți ai fost implicat în câteva.

— Sigur că da. Ne vedem. Mâine.

— Acum, Ågestam! Nu am prea mult timp la dispoziție. Doar până luni dimineața. După aia… după aia e prea târziu. Și discuția asta… e și în interesul tău. Dumnezeule… îți dai seama ce ciudat mă simt când zic asta? Când îți zic asta, ție?

Vocea femeii se auzi din nou. Grens o auzi, dar nu reuși să distingă și ce spunea. Ågestam vorbi în șoaptă când se întoarse la telefon.

— Te ascult.

— Nu pot să discut despre așa ceva la telefon.

— Dar ți-am spus că te ascult!

— Trebuie să ne vedem. O să înțelegi tu de ce.

Procurorul oftă.

— Vino până aici.

— La tine?

— Da, acasă la mine.

•

Trecu de stația de metrou Åkeshov și intră într-un cartier de vile construite în anii 1940 pentru clasa mijlocie școlită. Avea să fie o zi frumoasă, soarele creștea din ce în ce mai mult deasupra liniei orizontului. Opri mașina în fața grădinii cu meri mari din capătul străzii cu case adormite. Mai fusese acolo o dată, cu vreo cinci ani în urmă când procurorul nou fusese amenințat cu moartea de mai multe ori în timpul unui proces intentat împotriva unui tată cu copii mici, judecat

pentru omor, și Grens nu-l luase în serios până când casa cea galbenă fusese mâzgălită cu un spray negru, *o să mori, canalie,* și vopseaua se scurgea de pe geamul bucătăriei și al camerei de zi.

Două căni mari pe masă.

Și o carafă cu ceai aburind între ele.

— Fără zahăr, nu?

— Fără.

Grens sorbi din cană și Ågestam o umplu din nou.

— E aproape la fel de bun ca ăla de la automatul de pe coridor.

— E patru și un sfert. Ce ziceai că vrei?

Servieta se afla deja pe masă. Grens o deschise și scoase din ea trei dosare.

— Le recunoști?

Lars Ågestam dădu din cap.

— Trei anchete la care am lucrat împreună acum un an.

Ewert Grens arătă cu degetul pe rând spre fiecare.

— Posesie de droguri, parcarea de pe Regeringsgatan. *Condamnat, dar eliberat ulterior.* Încălcarea legii privind posesia armelor, pasajul de sub Liljeholmsbron. *Condamnat, dar eliberat ulterior.* Încercare de răpire și sechestrare, Magnus Ladulåsgatan. *Condamnat, dar eliberat ulterior.*

— Poți să vorbești un pic mai încet? Nevastă-mea. Și copiii. Dorm.

Ågestam arătă cu mâna spre tavan și etaj.

— Ai copii? Data trecută n-aveai.

— Acum am.

Grens scăzu tonul.

— Ți-i mai amintești?

— Da.

— De ce?

— Știi bine de ce. Nu mi-au dat undă verde. Din lipsă de dovezi.

Grens lăsă dosarele la o parte și deschise laptopul care stătuse de curând pe masa șefului său, în spatele unei uși încuiate. Căută printre documente, apoi se întoarse spre

procuror.

— Citește aici.

Lars Ågestam luă cana cu ceai, o duse la gură și rămase cu degetele blocate.

— Ce-i asta?

Se uită la Ewert Grens.

— Grens? Ce-i asta?

— Ce e? Sunt aceleași adrese. Aceleași date. Dar un alt adevăr.

— Nu înțeleg.

— Asta? Posesie de droguri, parcarea de pe Regeringsgatan. Dar ce s-a întâmplat *cu adevărat* e descris de un polițist care n-a luat parte la investigații. Într-un raport secret.

Ewert Grens căută printre documente.

— Și uite încă două. Citește.

Pe gât i se aprinseră flăcări roșii. Își trecu degetele prin păr.

— Și asta?

— Asta? Încălcarea prevederilor privind posesia de arme, pasajul de sub Liljeholmsbron. Și asta? Încercare de răpire și sechestrare, Magnus Ladulåsgatan. Și, la fel, afli ce s-a întâmplat cu *adevărat*. Descriere făcută tot de un polițist din afară, care n-a participat la investigații.

Procurorul se ridică.

— Grens, eu…

— Și ți-am arătat doar trei din cele trei sute două dosare de anul trecut. Le găsești pe toate aici. Cu versiunea despre care n-am știut nimic. Infracțiuni pe care le-au ascuns ca să rezolve alte cazuri. O anchetă oficială, cum e cea de care te ocupi acum. Și una care se află doar aici, pentru șefi, în rapoarte secrete.

Ewert Grens se uită la bărbatul în halat de baie din fața lui.

— Ești implicat în douăzeci și trei, Lars. Cazuri la care ai lucrat în calitate de procuror, dar la care a trebuit să renunți pentru că n-ai avut acces la informațiile prezente aici, în rapoartele astea *secrete, pe bune,* cu dovezi prin care ai fi obținut o condamnare.

Lars Ågestam nu se clinti.

Îi spusese Lars.

Mi se pare… ciudat, nepotrivit. E doar numele meu, e drept. Dar din gura lui Grens… mi se pare aproape neplăcut.

Până acum nu mi-a spus niciodată pe numele mic.

Și nu vreau s-o mai facă vreodată de acum încolo.

— Turnători?

— Turnători. Informatori. Cârtițe. Infractori care au comis fapte penale, ceea ce nu ne interesează câtuși de puțin pentru că ne ajută să rezolvăm alte infracțiuni.

Ågestam ținuse cana în fața gurii pe timpul întregii discuții. Dar acum o puse pe masă.

— Al cui e laptopul?

— Nu vrei să știi.

— *Al cui* e?

— Al șefului de la Länskrim.

Lars Ågestam se ridică de la masă, dispăru în bucătărie și urcă scările cu pași repezi. Ewert Grens privi în urma lui.

Mai am.

Västmannagatan 79.

O să-ți povestesc și despre asta. După ce am terminat aici. În douăzeci și patru de ore.

Celălalt coborî cu aceiași pași nerăbdători, cu o imprimantă în brațe pe care o cuplă la laptop și ascultă, împreună cu Grens, cum trei sute două dosare copiate se așternură într-o tavă, una câte una.

— Îl duci înapoi?

— Da.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu.

— Sigur?

— Ușa e descuiată.

•

Soarele inundase toată bucătăria, lumina era suficient de puternică acum, așa că Grens nu observă când Ågestam stinse toate lămpile.

Era doar patru și jumătate, dar se luminase de ziuă.

— Lars.

Era tânără și avea părul ciufulit, purta un halat de baie alb și papuci albi și părea foarte obosită.

— Iartă-mă. Te-am trezit?

— De ce nu dormi?

— Dânsul e Ewert Grens și…

— Știu cine e.

— Urc și eu imediat. Să terminăm aici.

Femeia oftă și, deși era firavă, pașii ei răsunară mai tare când se întoarse în dormitorul de la etaj, decât cei ai lui Grens.

— Îmi pare rău, Ågestam.

— O să adoarmă la loc.

— E supărată și acum?

— Zice că ai comis o greșeală. Și sunt de acord cu ea.

— Dar mi-am cerut scuze. S-a întâmplat acum cinci ani, ce dracu'!

— Grens?

— Da?

— Iar țipi. Nu trezi copiii.

Lars Ågestam goli lichidul gros și amar, care se lipea mereu de fundul cănii, în chiuveta din bucătărie.

— Nu mai vreau ceai.

Ridică teancul cu cele trei sute două copii proaspăt ieșite din imprimantă.

— Nu mai contează cât e ceasul. Chestia asta… Grens, să știi că nu mai sunt obosit, doar… iritat. Așa că trebuie să mă calmez urgent.

Deschise ușa dulapului de deasupra chiuvetei. Pe raftul cel mai de jos se vedea o sticlă de Seagrams și niște pahare potrivite.

— Ce zici, Grens?

Ågestam umplu două pahare până la jumătate.

— E patru jumate. Dimineața.

— Uneori nu poți să ții cont.

Era un alt om.

Ewert Grens zâmbi discret în timp ce Ågestam goli paharul pe jumătate.

Dacă ar fi trebuit să ghicească, ar fi zis că e genul care nu se atinge de alcool.

După un timp bău și el și constată că gustul era mai moale decât se aștepta, mergea la țanc într-o bucătărie, în pijama și halat de baie.

— Adevărul pe care ni l-au ascuns, Ågestam.

Puse mâna pe teancul de hârtii.

— N-am venit aici ca să te văd cu ochii lipiți de somn. Nici pentru ceai și nici măcar pentru whisky. Am venit pentru că sunt convins că împreună putem să rezolvăm chestia asta.

Lars Ågestam răsfoi rapoartele secrete de a căror existență aflase doar cu câteva minute în urmă.

Avea în continuare gâtul roșu.

Își trecea convulsiv degetele prin păr.

— Trei sute două cazuri.

Uneori se oprea, citea un pasaj, apoi răsfoia mai departe și alese la nimereală un nou document.

— Două versiuni, auzi. Una oficială. Și una pentru conducerea poliției.

Flutură cu teancul în aer, apoi umplu paharul cu whisky.

— Înțelegi, Grens? Pot să obțin mandat pentru toți. Pot să intentez proces împotriva fiecărui polițist nenorocit care a avut de-a face cu toate astea. Pentru fals în acte. Și sperjur. Și tăinuirea unei infracțiuni. Pot să umplu un departament întreg cu polițiști la Aspsås.

Goli paharul și râse.

— Și toate procesele astea? Tu ce părere ai despre asta, Grens? Toate pledoariile și audierile și condamnările astea fără informațiile deținute de poliție!

Aruncă teancul pe masă, câteva foi aterizară pe jos. Se ridică și călcă pe ele.

— Tocmai ai trezit copiii.

N-o auziseră când a intrat, stătea în cadrul ușii în halatul de baie alb, dar fără papuci.

— Trebuie să te calmezi, Lars.

— Nu pot.

— Îi sperii.

Ågestam o sărută pe obraji și se îndreptă spre dormitorul copiilor.

— Grens?

Se întoarse de pe prima treaptă.

— O să stau să lucrez toată ziua.

— Până luni dimineața. Până atunci o să lipsească două verigi.

— Te sun diseară, cel târziu.

— Luni dimineața. Altfel o să ajungă la urechile cui nu trebuie că sunt al naibii de aproape.

— Diseară, cel târziu. Mai mult nu pot să fac. E bine așa?

— E bine.

Procurorul rămase pe loc și izbucni din nou în râs.

— Tu pricepi ce înseamnă asta, Grens? O secție plină numai de polițiști. O secție întreagă, la Aspsås!

•••

Cafeaua avea un gust diferit.

Golise primul pahar în chiuvetă după doar câteva înghițituri. Dar cea de-a doua pe care o cumpărase de la automatul de pe coridor avea același gust. O cumpărase și pe a treia când își dădu seama de ce.

Era ca un strat depus pe cerul gurii.

Începuse ziua în bucătăria lui Ågestam cu două pahare de whisky. Era contrar obiceiului lui. Tărie nu mai bea aproape deloc de ani buni și cu atât mai puțin de unul singur.

Ewert Grens se așeză la birou și se simți ciudat de gol.

Colegii lui mai matinali sosiseră deja și trecură prin fața ușii deschise de la biroul lui, dar nu-l enervară deloc, nici măcar cei care se opriră, ezitând și îi spuseră bună dimineața.

Nu mai era nervos.

Stătuse în mașină după ce plecase de la Ågestam și văzuse câțiva curieri, câțiva bicicliști și atât, orașul părea cel mai obosit înainte de ora cinci.

Vina își ocupase locul imediat, bineînțeles. Vina pe care trebuia să și-o asume, conform altora. Încercase s-o liniștească atunci când se așeză lângă el, o alungă pe bancheta din spate. Dar ea nu și nu, continuă să îl sâcâie și să-l bată la cap, astfel

încât începu să accelereze și să o ia spre casa lui Göransson ca să scape de ea până când se calma, avea să-i confrunte, dar nu acum, în curând avea să-i tragă la răspundere pe cei care erau cu adevărat responsabili, cât de curând. Parcase pe Bergsgatan, în fața intrării în secție, dar nu se dusese direct la birou, luase liftul până la camera de detenție din Kronoberg și apoi urcase până sus, pe acoperiș spre cele opt cuști înguste, unde deținuții se plimbau pe un petic de douăzeci de metri, în timpul singurei ore de „recreație în aer liber" la care aveau dreptul cât timp erau închiși acolo. Îi ordonase gardianului de serviciu să-i ia de acolo pe cei doi deținuți îmbrăcați în uniforma incomodă a Direcției Penitenciarelor, care stăteau și contemplau orașul și libertatea de dincolo de gratii, și-i spusese să bea o cafea în cafeneaua de la etajul inferior. Grens s-a asigurat apoi că a rămas singur și s-a dus la una din cuști, s-a uitat la văzduhul străbătut de pescărușii flămânzi și a țipat spre clădirea adormită din semiîntunericul din Stockholm, în care ținuse în mâini un laptop furat timp de cincisprezece minute, a țipat mai tare decât țipase vreodată în viața lui, eliberându-și furia care s-a grăbit să se ascundă după acoperișurile din Vasastan, și după aceea s-a simțit epuizat și răgușit și aproape fără suflu.

Cafeaua avea în continuare un gust ciudat. Puse paharul deoparte și se așeză pe canapea, apoi se întinse, închise ochii și își imagină o față într-o fereastră aflată în atelierul unei închisori.

Nu pricep.

Un om care alege o viață în care fiecare zi e ca o posibilă condamnare la moarte.

Pentru senzații tari? Vreo fantezie romantică stupidă despre cum e să fii agent secret? Din motive personale?

Nu cred. Chestiile astea sună bine, dar atât.

Pentru bani?

Pentru zece mii de coroane nenorocite, plătite ca „bani oferiți pentru indicii" ca să nu trebuiască să te treacă pe o listă oficială de plăți și ca să-ți protejeze identitatea?

Mă îndoiesc.

Grens aranjă cuvertura de pe marginea puțin cam înaltă a canapelei care îl jena la ceafă și din cauza căreia nu putea să se relaxeze.

Nu pricep.

Puteai să comiți orice infracțiune ai fi vrut, legea nu era valabilă pentru tine, dar asta doar cât timp erai util, cât timp nu se puteau descotorosi de tine.

Ai fost un om hăituit.

Și știai asta. Știai că așa funcționau lucrurile.

Aveai tot ce-mi lipsește mie, o nevastă, doi copii, un cămin, aveai *ceva* de pierdut.

Și, totuși, ai ales altceva.

Nu înțeleg de ce.

•

Avea gâtul înțepenit. Din cauza marginii prea înalte a canapelei.

Adormise.

Fața de la geamul unui atelier dintr-o închisoare dispăruse, oboseala îl doborâse, senzația aia plăcută de după un atac de furie îl legănase până când a adormit și nu s-a trezit decât după aproape șapte ore. Se trezise o dată, probabil, nu era sigur, dar așa i s-a părut, sunase telefonul și Sven îi spusese că e în fața aeroportului din New York și așteaptă următorul avion spre Jacksonville, că fișierele audio au fost interesante și că pregătise întâlnirea cu Wilson cât a stat în avion.

Nu mai dormise așa de bine demult.

În ciuda luminii puternice din cameră, în ciuda zgomotului ăluia nenorocit.

Își dezmorți membrele, spatele îl durea, ca de obicei, iritat că fusese înghesuit pe canapeaua aia îngustă, piciorul bolnav îl săgetă când îl puse pe podea, semn că se ramolea tot mai mult, ca orice bărbat de cincizeci și nouă de ani care nu făcea suficientă mișcare și mânca prea mult.

Făcu un duș rece în vestiarul rezervat personalului, unde nu intra aproape deloc, mâncă doi melci cu scorțișoară și bău un iaurt cu gust de banane de la automat.

— Ewert?

— Da?

— Asta mănânci tu la prânz?

Hermansson ieșise din biroul ei aflat puțin mai încolo, îl auzise șchiopătând și știa că doar Grens scotea zgomotul acela specific.

— La micul dejun sau la prânz, nu știu. Vrei ceva?

Femeia scutură din cap și cei doi făcură câțiva pași împreună.

— Azi-dimineață, devreme… Ewert, tu erai ăla?

— Stai aici, în Kungsholmen?

— Da.

— Aproape?

— Nu foarte departe.

Grens dădu din cap.

— Atunci pe mine m-ai auzit.

— Unde?

— În cușca de pe acoperișul de deasupra camerei de detenție. Ai o vedere splendidă de acolo.

— Te-am auzit. Și toți ceilalți locuitori ai Stockholmului.

Ewert Grens o privi și zâmbi. N-o făcea prea des.

— Aveam de ales între asta și un glonț într-un șifonier. Am înțeles că unii preferă ultima variantă.

Ajunseseră la ușa lui. Grens se opri, i se păru că Hermansson vrea să intre.

— Voiai ceva, Hermansson?

— Zofia Hoffmann.

— Da?

— Nu avansez nicicum. A dispărut.

Iaurtul cu gust de banane se terminase. Ar fi trebuit să-și mai ia unul.

— Am mai sunat o dată la locul ei de muncă. Colegii ei zic că n-a dat niciun semn de când cu situația cu ostaticii. La grădiniță mi-au zis același lucru.

Mariana Hermansson încercă să se uite în camera lui. Grens mai trase ușa puțin. Nu-și dădea seama de ce, doar fusese la el de câteva ori pe zi de când a angajat-o, cu trei ani în urmă. Dar parcă n-ar fi vrut să afle că dormise șapte ore pe

canapeaua de acolo și că se trezise de curând.

— Am găsit niște rude apropiate de-ale ei. Nu foarte multe. Părinții, o mătușă, doi unchi. Stau aici, în zona Stockholmului. Dar nu e la ei. Nici copiii, spuse și se uită la el.

— Am vorbit cu trei femei, prietenele ei cele mai apropiate. Și cu vecinii, cu un grădinar care a lucrat pentru ei câteva ore din când în când, cu niște membri ai corului în care cânta o dată, de două ori pe săptămână, cu antrenorul de fotbal al băiatului mai mare și cu profesoara de gimnastică a celui mic.

Ridică brațele în semn de neputință.

— Nu i-a văzut nimeni.

Hermansson așteptă un răspuns. Dar nu primi niciunul.

— Am verificat la spitale, hoteluri, pensiuni. Zici c-au intrat în pământ. Zofia Hoffmann și băieții au dispărut, Ewert, de parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Ewert Grens dădu din cap.

— Așteaptă aici. O să-ți arăt ceva.

Deschise ușa și apoi o închise după el, uitându-se în spate ca să se asigure că nu îl urmase.

Ai ajuns la penitenciarul din Aspsås pe post de om de legătură al celor de la Wojtek în Suedia.

Sarcina ta era să elimini concurența și să dezvolți organizația.

O singură secundă a fost de ajuns ca să te transformi într-un alt om.

O singură întâlnire cu un avocat, un mesager, și au aflat cine erai, de fapt.

Ai sunat-o. Ai avertizat-o.

Grens ridică un plic căptușit care zăcea pe masa lui de scris și din care lipseau trei pașapoarte, un receptor și un disc cu o înregistrare secretă, și se întoarse cu el pe coridor, la Hermansson.

— A primit două telefoane scurte de la Hoffmann. Nu știm ce-au vorbit și n-am găsit nimic care să sugereze c-ar fi implicată în vreun fel. Nu e suspectă de nicio încălcare a legii.

Grens ridică plicul ca să-l vadă și Hermansson.

— Așa că nu putem s-o dăm dispărută în afara Suediei. Cu

toate că știm că a părăsit țara.

Îi arătă ștampila.

— Sunt convins că Zofia Hoffmann a trimis asta. De la Aeroportul Internațional Frankfurt am Main. Două sute șaizeci și cinci de destinații, o mie patru sute de zboruri, o sută cincizeci de mii de pasageri. Zilnic.

O luă spre automatul cu snacksuri, avea nevoie de încă un iaurt și un melc cu scorțișoară.

— E departe de-acum, Hermansson. Și știe. Știe că n-avem voie s-o căutăm și că nici dacă am avea, n-am putea s-o găsim.

•••

Soarele strălucea în cel mai înalt punct al cerului.

Fusese cald deja de dimineață, se zvârcolise pe cearșaful umed și perna îmbâcsită de transpirație și cu fiecare oră care trecea se făcea și mai cald, iar acum, înainte de prânz, arșița și lumina puternică îl obligară să se oprească brusc în fața porții înalte și să aștepte până când nu mai vedea dublu.

Erik Wilson se așeză pe scaunul din față al mașinii închiriate.

Era acolo de cinci zile, se întorsese în Glynco, Georgia, la baza militară FLETC, ca să-și continue treaba pe care o întrerupsese atunci când Paula l-a sunat și i-a povestit despre un cumpărător care a plătit pentru marfă cu un glonț în cap, într-un apartament din Västmannagatan.

Porni mașina din nou, trecu încet pe poartă și prin fața gardianului care-l salută. Încă trei săptămâni. Colaborarea dintre poliția suedeză, europeană și cea americană era absolut necesară pentru dezvoltarea activității informatorilor, aici se afla tradiția și tot aici se aflau și cunoștințele, și faptul că n-avea voie să-l contacteze pe Paula cât timp acesta își făcea treaba de după gratii pica la țanc, în răstimpul ăsta putea să-și termine specializarea în infiltrare avansată.

Ce căldură stranie.

Nu se obișnuise încă, de obicei se adapta mai repede, nu i se părea atât de neplăcută, cel puțin așa își amintea din primele lui călătorii aici.

O fi o schimbare climaterică. Sau poate că îmbătrânise el.

Îi plăcea să conducă pe șoselele late și drepte din țara aceea imensă cu o infrastructură bine pusă la punct. Ajuns pe I 95 accelera, mai avea șaizeci de kilometri până la Jacksonville și granița cu statul următor, ceea ce la ora asta avea să-i ia vreo treizeci de minute, nu mai mult.

L-a trezit telefonul.

Numai cât se luminase de ziuă, soarele puternic și păsările zgomotoase abia se treziseră în fața geamului.

Sven Sundkvist stătea într-un bar și-și lua micul dejun pe Aeroportul Internațional Newark.

Îi spusese că peste câteva ore avea să-și continue drumul.

Îl anunțase că se îndrepta spre sudul Statelor Unite ca să-i ceară ajutorul imediat, era vorba de o investigație.

Erik Wilson îl întrebase despre ce era vorba, nu prea discutau când se întâlneau pe coridorul sediului poliției din Kungsholmen, așa că de ce-ar fi făcut-o acolo, la șapte sute de mile de Stockholm. Sven Sundkvist nu-i dăduse niciun răspuns, îl întrebase doar unde și când se puteau întâlni, iar Wilson sugeră singurul restaurant pe care-l cunoștea unde puteau servi prânzul zilei, un loc unde puteau sta fără a fi văzuți și auziți de niște indivizi indiscreți.

•

Era un loc plăcut pe colțul dintre San Marco Boulevard și Philips Street, liniștit, cu toate că majoritatea meselor erau ocupate, și destul de întunecat, deși soarele se cățărase pe acoperiș, pereți și ferestre. Sven Sundkvist aruncă o privire în jur. Bărbați la costum și cravată care se uitau unii la alții pieziș, în timp ce discutau în fața unui platou cu pește gras la grătar, o îndeletnicire ce trebuia însoțită obligatoriu de un pahar de vin european și de prezența telefonului mobil pe fața de masă albă. Chelnerii erau invizibili, dar se înfățișau de fiecare dată când o farfurie se golea sau un șervet ateriza pe jos. Mirosul de mâncare se amesteca difuz cu cel al lumânărilor aprinse și cu parfumul unor trandafiri roșii și galbeni.

Zburase șaisprezece ore. Ewert sunase în clipa în care Anita stinsese lampa și se cuibărise lângă el, lipindu-și umărul moale

și sânii de spatele lui, și răsuflă pentru prima oară calm pe ceafa lui, iar gândurile i se destrămară încet și dispărură, oricât ar fi încercat să se agațe de ele. Anita a refuzat să vorbească cu el când s-a apucat să-și facă bagajul și i-a evitat privirea. Ewert Grens le vizitase prea des dormitorul, era un om care trăia în propria lui bulă temporală și din cauza asta nu se putea adapta la cei din jurul lui. Sven nu mai avea energia să discute despre asta cu el, să stabilească niște limite, dar recunoscu că Anita trebuia să facă asta, altfel nu l-ar fi putut suporta deloc.

Taxiul care-l luase de la aeroport n-avea aer condiționat și căldura fusese pe cât de neașteptată, pe atât de agresivă, călătorise în haine potrivite primăverii din Suedia și aterizase aproape de plajele Floridei, unde soarele dogorea ca în toiul verii. Se îndreptă spre ușa restaurantului și bău din apa minerală cu gust de chimicale. În ciuda anchetelor ălora, nu se cunoșteau aproape deloc. Erik Wilson nu era genul de tip cu care voiai să bei o bere după serviciu sau poate că asta era valabil mai degrabă pentru Sven. Sau poate că erau prea diferiți și atât. Lui Sven îi plăcea viața într-o casă adosată, alături de Anita și Jonas, în timp ce Wilson disprețuia așa ceva. Iar acum trebuiau să se întâlnească, să aștepte unul după celălalt, unul cerând informații, iar celălalt refuzând să le dea.

•

Era înalt, mult mai înalt decât Sven și când se înălță pe vârful picioarelor ca să se uite mai bine la clienții restaurantului, păru și mai înalt. Mulțumit, se așeză la masa din capătul localului luxos.

— Am întârziat puțin.

— Mă bucur că ai venit.

Chelnerul apăru de nicăieri cu două pahare de apă minerală, în care era câte o felie de lămâie.

Am un minut la dispoziție.

Când își va da seama de ce sunt aici, n-am mai mult de un minut dacă vreau să-l conving să rămână.

Sven mută suportul de lumânare argintiu și puse laptopul între ei. Deschise programul care conținea mai multe fișiere

audio, dădu clic pe simbolul care arăta ca o linie lungă și ascultă cele câteva replici care durau exact șapte secunde.

— Trebuie să-l facem mai periculos. În curând o să comită o infracțiune serioasă. Or să-l condamne la niște ani grei.

Fața lui Erik Wilson.

Nu trădă nimic.

Sven îi căută privirea, curios să afle dacă era surprins să-și audă propria voce sau dacă se simțea prost, în orice caz, n-o arăta deloc, nici măcar cu privirea.

Încă o secvență, o singură replică, cinci secunde.

— Doar dacă le câștigă respectul poate să se miște liber acolo.

— Vrei să auzi și restul? Știi… e vorba de o întâlnire destul de lungă și interesantă. Și… o am pe toată înregistrată aici.

Vocea lui Wilson păru calmă când se ridică, la fel și privirea lui. Nu voia să își arate deloc sentimentele.

— Mi-a părut bine de cunoștință.

Acum.

Minutul acela.

Deja se pregătea să plece.

Sven deschise cel de-al treilea fișier audio.

— Aș vrea să știu ce-mi garantați exact, înainte să plec de aici.

— Crezi că știi ce-ai auzit?

Erik Wilson pornise deja spre ieșire, ajunsese pe la mijlocul sălii, așa că Sven aproape că țipă.

— Eu nu cred. Ai auzit vocea unui om mort.

Clienții îmbrăcați în costume din material lucios nu înțeleseseră ce spusese. Dar se opriră din vorbit, își puseră jos tacâmurile și îl căutară din priviri pe cel care le tulburase liniștea.

— Vocea unui bărbat care cu două zile în urmă stătea în geamul unui atelier dintr-o închisoare și ținea un pistol lipit

de capul unui gardian.

Wilson era deja lângă barul de pe partea dreaptă, lângă ușă, când se opri.

— Vocea unui bărbat care a fost împușcat și omorât la ordinul colegului nostru, Ewert Grens.

Wilson se întoarse.

— Despre ce dracu' vorbești?

— Vorbesc despre Paula.

Se uită la Sven – acesta ezita.

— Parcă așa-i spui, nu?

Făcu un pas înainte.

Se îndepărtă de ușă.

— Sundkvist, de ce dracu'…

Sven coborî puțin tonul, conștient că-i captase atenția și că n-avea să mai plece nicăieri.

— Și spun că a fost eliminat. Că tu și Grens ați fost amândoi implicați. Că ați colaborat în legitimarea unui caz de omor.

•

Ewert Grens se ridică, aruncă paharul de plastic gol în coșul de hârtii și înfulecă din două îmbucături ce mai rămăsese din melcul cu scorțișoară de pe raftul din spatele biroului.

Era neliniștit, timpul se scurgea din ce în ce mai repede, se plimba agitat între canapeaua pentru vizitatori și fereastra ce dădea spre curtea interioară a secției din Kronoberg.

Sven ar fi trebuit să înceapă audierea de acum. Ar fi trebuit să-l confrunte pe Wilson, să ceară niște răspunsuri.

Grens oftă.

Ajutorul lui Erik Wilson era crucial.

Una dintre voci era a unui om mort. Cu ceilalți trei avea să dea piept mai încolo, avea să-i oblige să-l asculte, dar numai când va vrea el.

Wilson era cel de-al cincilea.

Cel care trebuia să confirme că întâlnirea avusese cu adevărat loc, că înregistrarea era autentică.

— Ai două secunde?

Un breton blond, pieptănat într-o parte și o pereche de ochelari cu ramă rotundă apărură în cadrul ușii.

Lars Ågestam renunțase la pijama și halat de baie în favoarea unui costum gri cu cravată asortată.

— Ai?

Grens dădu din cap și Ågestam urmă corpul greoi care se deplasa șontâcăind pe linoleum, apoi luă loc pe canapeaua pentru vizitatori, ale cărei dungi dispăruseră demult. Fusese o noapte lungă. Grens, o sticlă de whisky și laptopul șefului de la Criminalistică, toate se adunaseră în bucătăria lui. Își vorbiseră fără obișnuitul ton disprețuitor pentru prima oară. Ewert Grens i-a spus chiar pe numele mic. Lars. Așa i-a spus, Lars. În clipa aceea păreau apropiați, iar Grens se străduia să se comporte ca atare.

Lars Ågestam se lăsă pe spate pe canapea, cu corpul prăbușit.

Nu se mai încordă.

Nu se mai pregătea pentru un eventual atac sau vreo amenințare din partea lui Grens.

Până atunci, fiecare întâlnire cu el i se părea un atac, o situație neplăcută, dușmănoasă, dar cum muzica aia din fundal dispăruse și amintirea nopții trecute era încă vie îi venea să râdă, se simțise aproape bine când a intrat la el.

Puse două dosare pe masa din fața lui și îl deschise pe cel de deasupra.

— Rapoartele secrete. Trei sute două la număr. Copiile de azi-noapte.

Ridică apoi și celălalt dosar.

— Rezumatele cercetărilor preliminare ale acelorași cazuri. Cele la care ați avut acces, cele pe care le-ați putut investiga.

— Am apucat să citesc o sută. O sută de cazuri abandonate sau procese care n-au dus la condamnări. Și după aceea am stat și am căutat date, am analizat și am comparat cele două versiuni. Adică informațiile deținute de colegii tăi, pe care le putem regăsi și aici, în rapoartele secrete.

Ågestam vorbea despre niște cópii care fuseseră furate dintr-un laptop aparținând unui director. Grens spera că ușa era închisă cum trebuie.

— Douăzeci și cinci de cazuri au fost suspendate –

procurorul a fost de părere că nu există suficiente dovezi pentru a stabili un verdict și a abandonat cazul respectiv. Ba mai mult, în treizeci și cinci de cazuri, acuzatul a fost declarat nevinovat – curtea a respins verdictul procurorului.

Lars Ågestam se înroși din nou în jurul gâtului, ca de obicei când se enerva din ce în ce mai mult. Ewert Grens îl văzuse așa de fiecare dată când stăteau față-n față și făceau schimb de replici usturătoare. Acum furia lui era îndreptată împotriva altcuiva și asta aproape că-l neliniștea, niciunul dintre ei nu era obișnuit să comunice altfel, așa se simțeau cel mai în elementul lor, disprețul era un scut după care puteau să se ascundă, dar acum – acum li se părea greu să adopte o strategie nouă.

— Dacă – și de asta sunt sută la sută sigur – dacă procurorii ar fi avut acces la aceleași informații pe care poliția, respectiv *colegii tăi, Grens,* le ascundea, dacă datele astea adunate în fișierul ăsta cu rapoarte secrete n-ar fi fost stocate într-un calculator ascuns în biroul unui șef, atunci fiecare – dar fiecare – caz s-ar fi terminat cu un verdict clar și o condamnare.

•

Sven Sundkvist mai comandă un pahar de apă minerală și câteva felii de lămâie. Nu-i mai era cald, restaurantul acela elegant era răcoros și aerul, curat, dar cu toate astea, era extrem de încordat.

Nu avusese la dispoziție decât un minut.

Îl convinsese pe Wilson să rămână, să se întoarcă și să ia din nou loc.

Acum trebuia să-l convingă să și coopereze.

Își cercetă colegul. Fața lui era în continuare imobilă. Dar nu și ochii. Ochii păreau neliniștiți. Nu i se zbăteau, Wilson era un profesionist mult prea bun ca să se lase trădat de reacții, dar vocile de pe înregistrare îl luaseră prin surprindere, îl scoseseră din ale lui, pretindeau niște explicații.

— Înregistrarea asta am găsit-o într-un plic, în cutia poștală a lui Ewert Grens.

Sven dădu din cap spre simbolul de pe monitor, cel care

semnala că era vorba despre un fișier audio.

— Nu știm cine-i expeditorul. Plicul a sosit la o zi după moartea lui Hoffmann. Ce zici, cam cât e de la biroul tău până la cutia lui poștală, cam la fel ca de la mine, nu?

Wilson nu oftă, nu scutură din cap, nu-și încordă mușchii maxilarului. Dar în privire i se citea aceeași neliniște.

— Un plic cu o înregistrare. Dar am mai găsit și altceva. Trei pașapoarte emise pe același nume – fiecare cu aceeași fotografie, destul de neclară, alb-negru, cu Hoffmann. Și pe fundul plicului am dat peste un receptor electronic, unul din ăla mic, argintiu, din metal, pe care-l poți strecura cu ușurință în ureche. Emițătorul se afla într-un turn de biserică, în comuna Aspsås. Un loc ales de lunetistul aflat în subordinea lui Grens, de unde era convins c-o să-l nimerească.

În mod normal, Erik Wilson ar fi trebuit să tragă de colțul feței de masă și să împrăștie paharele și florile pe jos, ar fi trebuit să scuipe, să plângă, s-o ia razna.

Dar n-a făcut-o. A stat cât a putut de liniștit, sperând că nu arată niciun sentiment.

Sundkvist afirmase că a participat la un omor legitimat.

Afirmase că Paula murise.

Dacă ar fi fost altcineva. Ar fi ieșit pe ușă. Dacă altcineva i-ar fi prezentat înregistrarea aia nenorocită l-ar fi expediat imediat. Dar Sundkvist nu glumea niciodată. El mai obișnuia s-o facă, Grens, la fel, majoritatea polițiștilor, majoritatea oamenilor pe care-i cunoștea o făceau. Dar nu și Sundkvist.

— Aș vrea să știu ce-mi garantați exact, înainte să plec de aici.

Nimeni în afară de Paula nu putea înregistra întâlnirea aceea și nici n-ar fi avut vreun motiv. Și hotărâse să împărtășească totul lui Grens și lui Sundkvist. Avusese cu siguranță un scop.

Te-au ars.

— Vreau să-ți arăt și niște imagini.

Sven întoarse laptopul spre Wilson și deschise un fișier nou.

Era un instantaneu, o secundă surprinsă de una dintre

multiplele camere de supraveghere din penitenciarul Aspsås, o imagine destul de neclară reprezentând o fațadă și o fereastră cu grilaj.

— Atelierul de la Aspsås. Corpul B. El e ăla, se vede doar din profil. Mai are de trăit doar opt minute și jumătate.

Erik Wilson trase laptopul spre el, înclină monitorul, voia să-l vadă pe omul acela, undeva pe la mijlocul ferestrei, cu umărul și fața vizibile pe jumătate.

Se întâlnise cu un bărbat cu zece ani mai tânăr. El însuși fusese mai tânăr cu zece ani. Dar ce-ar fi făcut acum? L-ar mai fi recrutat pe Hoffmann? Oare Hoffmann s-ar fi lăsat recrutat? Piet fusese închis la Österåker. O închisoare la câteva zeci de kilometri de Stockholm, plină cu o grămadă de pungași și găinari neînsemnați. Piet fusese unul dintre ei. Era prima lui pedeapsă cu închisoarea. Fusese genul care își executa cele douăsprezece luni, ieșea, stătea puțin liniștit, după care intra din nou și mai executa douăsprezece. Dar proveniența lui, limba lui maternă și personalitatea l-au făcut util în mai multe feluri, nu doar ca exemplu pentru o statistică despre recidivism.

— Și aici? Mai are cinci minute de trăit.

Sundkvist schimbase imaginea. O altă cameră de supraveghere. Aceasta se apropiase mai mult, nu se mai vedea nici fațada, doar fereastra, așa că fața era mai clară.

Confiscaseră dovezile care serviseră apoi drept bază materială pentru acuzație, adică niște pistoale și probabil și vreun kalașnikov, așa procedau de obicei. După asta le-a fost ușor să ceară o expertiză psihiatrică și restricții mai dure; permisii zero, contact cu lumea exterioară, la fel. Piet fusese disperat, așa că îi ascultase și, după câteva luni fără vreun contact uman, a putut fi recrutat pentru orice.

— Trei minute. Cred că se vede pe imagine. Că țipă. E o cameră montată în atelier.

O față acoperă toată imaginea.

E el.

— *Îi omor.* Asta am citit toți. Asta strigă.

Erik Wilson se uită la imaginea absurdă. La fața

contorsionată. La gura deschisă, disperată.

Îl instruise metodic pe Paula.

Un mic hoț de buzunare fusese transformat, document după document, într-unul dintre cei mai periculoși infractori din țară. Registrul de caziere, registrul Curților de Apel, registrul de infractori urmăriți aparținând Poliției. Mitul infractorului capabil de orice fusese creat și apoi răspândit de fiecare patrulă care acționase conform informațiilor primite. Și când a trebuit să facă și ultimul pas și să ajungă la cuibul directorilor de la Wojtek, când trebuia să le câștige și mai mult respectul celor din jur, l-a făcut și mai periculos. Erik Wilson a copiat o expertiză chiar DSM-IV-TR, un test făcut psihopaților, întocmit pentru unul dintre cei mai temuți infractori ai Suediei.

Un document care fusese plasat în actul Direcției Penitenciarelor.

Dintr-odată, Piet Hoffmann era lipsit de conștiință, extrem de agresiv și un pericol pentru siguranța celorlalți.

— Ultima imagine.

Era aproape neagră, se vedea mult fum și undeva în fundal, ceva ce semăna cu o clădire, iar mai sus, un cer probabil senin.

Wilson fixă monitorul și, deși îl auzea pe Sundkvist, continua să caute în întunericul acela compact ceva ce putea fi un om care stătuse acolo cu puțin timp în urmă.

— Ați fost cinci persoane la întâlnirea aia, Erik. Trebuie să aflu dacă materialul înregistrat din plicul trimis lui Grens e autentic sau nu. Dacă ce se aude aici e ceea ce s-a spus acolo. Dacă trei persoane care n-au fost nevoite să țină degetul pe trăgaci au autorizat cu adevărat execuția unui om.

•

Avea gâtul roșu până sus, bretonul pieptănat într-o parte își pierduse de mult forma și îi stătea în toate direcțiile, și se plimba agitat de colo-colo pe lângă masa de scris a lui Grens.

Lars Ågestam aproape că șuieră când vorbi.

— Al dracu' sistem, Grens. Cum, domnule, niște infractori să lucreze pentru poliție? În timp ce infracțiunile comise de ei sunt șterse sau se evaporă în aer, nu știu. O infracțiune e

legitimizată ca să poată investiga o altă infracțiune. Niște polițiști mint și ascund adevărul de colegii lor. Într-o societate democratică, Grens! Ce dracu'!?

Copiase pe parcursul nopții trei sute două rapoarte secrete din laptopul directorului de la Criminalistică. Trecuse deja prin o sută din ele, confruntând versiunea oficială și cea neoficială și verificase munca Poliției Capitalei. Douăzeci și cinci de cazuri s-au terminat cu suspendarea verdictului, iar în treizeci și cinci, suspectul fusese eliberat din lipsă de dovezi.

— Și la celelalte patruzeci am constatat că, deși cazul n-a fost foarte clar, s-a dat un verdict, dar unul incorect – infractorul a fost condamnat pentru o altă infracțiune. Grens, mă auzi? În toate celelalte cazuri!

Ewert Grens se uită la procurorul în costum și cravată, cu un dosar într-o mână și o pereche de ochelari în cealaltă.

Un sistem complet aiurea.

Și încă n-ai văzut totul, Ågestam.

În curând o să discutăm și despre raportul preliminar pe care încă nu l-ai văzut, aflat într-un fișier separat.

Västmannagatan 79.

O anchetă pe care am abandonat-o, în timp ce niște polițiști cu biroul pe același palier ca și mine dețineau piesa care ne lipsea din puzzle, din cauza căreia un om a trebuit să dispară și un idiot util a trebuit să-și asume vina pentru asta.

— Mulțumesc. Ai făcut o treabă bună.

Întinse mâna spre procurorul pe care n-avea să-l placă niciodată.

Lars Ågestam o strânse și o scutură puțin cam prea mult, dar se simți bine, sigur, pentru prima oară pe aceeași parte a baricadei, orele nopții își făceau simțite prezența, cu whiskyul în pahare și Grens spunându-i „Lars".

Zâmbi.

Scăpase de insultele și disprețul celuilalt.

Îi dădu drumul mâinii și voi să iasă, cu o bucurie ciudată în piept, dar se întoarse brusc.

— Grens?

— Da?

— Mai știi harta aia pe care mi-ai arătat-o data trecută?

— Da?

— Mă întrebai de Haga. De Cimitirul de Nord. Dacă-i frumos.

Era pe masa de scris. O văzuse de când intrase. O fotografie cu unul dintre cele mai mari cimitire ale țării, vechi de două sute de ani.

Grens o ținea la îndemână. Se pregătea să-l viziteze.

— Ai găsit ce căutai?

Ewert Grens respira zgomotos, legănându-și corpul greoi.

— Ce căutai?

Grens se întoarse demonstrativ, dar nu spuse nimic, doar respiră adânc și fixă teancul de dosare de pe birou.

— Auzi, Ågestam?

— Da?

Nu se uită la vizitatorul care avea să plece în curând și-i vorbi pe un ton schimbat, puțin cam ridicat, pe care tânărul procuror îl cunoștea deja și știa că nu prevestește nimic bun.

— Am impresia că ai înțeles greșit.

— Da?

— Înțelegi, tu, Ågestam… noi doi lucrăm doar împreună și atât. Nu-s amicul tău nenorocit.

•

Comanda sosise, pește gras, dar nu somon, ceva recomandat de chelner. *Trebuie să aflu dacă înregistrarea aia găsită în cutia poștală a lui Grens e autentică sau nu.* Au mâncat fără să discute, fără să se uite unul la celălalt. *Dacă ce s-a spus e exact ce-am auzit.* Cu toate astea, întrebările pluteau în aer, pe lângă sfeșnic și suportul pentru piper, așteptându-i. *Dacă trei persoane care n-au fost nevoite să țină degetul pe trăgaci au permis executarea unei persoane nevinovate.*

— Sundkvist?

Erik Wilson puse tacâmurile pe farfuria goală, goli cel de-al treilea pahar de apă minerală și ridică șervetul de pe genunchi.

— Da?

— Ai călătorit până aici pentru nimic.

Se hotărâse.

— Știi, într-un fel… cred că toți suntem din aceeași branșă.

— Ai trecut pe la Ewert Grens în ziua următoare. Ai știut ce se întâmplă, Erik, dar n-ai spus nimic.

— În aceeași branșă nenorocită. Există infractori. Și oameni care investighează infracțiuni. Informatorii sunt doar un fel de zonă gri.

N-o să-i spună nimic.

— Și ăsta-i viitorul, Sundkvist. Mai mulți informatori. Mai mulți agenți sub acoperire. Partea asta crește. De asta sunt aici.

— Dacă ne-ai fi spus ceva, Erik. Dacă ne-ai fi spus ceva, n-am sta acum aici. La căpătâiul unui mort.

— Și pentru asta au venit și colegii mei europeni. Ca să ne învețe. Pentru c-o să se dezvolte.

Lucraseră pe același palier ani la rândul.

Wilson nu-l mai văzuse niciodată pe Sven Sundkvist pierzându-și cumpătul.

— Vreau să mă asculți, Erik, vreau să mă asculți al dracului de atent!

Sven trase laptopul spre el cu un gest brusc. O farfurie se făcu țăndări pe marmura albă și un pahar se răsturnă pe fața de masă imaculată.

— Pot să-l opresc unde vreau eu, ai înțeles? Aici, poate? Vezi? E exact secunda în care glonțul pătrunde prin geamul securizat.

O gură urlă pe un ecran.

— Sau aici? Când explodează atelierul.

O *față din profil, într-o fereastră.*

— Sau poate aici? Pe asta nu ți-am arătat-o încă. Fragmentele. Stegulețele de pe perete. Tot ce-a mai rămas din el.

Un om a încetat să mai respire.

— Tu procedezi cum trebuie, cum ai făcut-o de fiecare dată, îți protejezi informatorul. Dar, Erik, ce naiba! Omul e mort, nu înțelegi? Nu mai ai ce proteja! Pentru că și tu, și colegii tăi ați eșuat. De asta stă în fereastră. De asta moare

exact… în secvența asta.

Erik Wilson duse mâna spre monitorul laptopului întors spre el, îl închise brusc și scoase cablul de alimentare.

— *Am lucrat* ca instructor la fel de mult cât ai stat tu în biroul de alături. *Am fost responsabil* pentru informatori de când m-am angajat în Poliție. Și n-am *eșuat* niciodată.

Sven Sundkvist deschise calculatorul și-l întoarse spre el.

— Poți să păstrezi cablul. Bateria e încărcată.

Arătă spre monitor.

— Nu înțeleg, Erik. Ați lucrat împreună timp de nouă ani. Dar când îți arăt imaginea asta… secunda în care… vezi, *aici,* când moare… în fine, văd că n-ai nicio reacție.

Erik Wilson pufni pe nas.

— Nu mi-a fost prieten.

Ai avut încredere în mine.

— Dar eu am fost prieten cu el.

Și eu am avut încredere în tine.

— Așa merg lucrurile, Sundkvist. Un instructor trebuie să se prefacă. Să joace rolul celui mai bun prieten al informatorului. Și trebuie s-o facă atât de bine, încât informatorul să fie pregătit să-și riște viața zi de zi, doar ca să-i ofere cât mai multe informații.

Îmi lipsești.

— Așa că, n-am ce să zic de tipul ăsta de pe monitor. Ai văzut bine. N-am avut nicio reacție.

Erik Wilson aruncă șervetul pe masă.

— Faci tu cinste, Sundkvist?

Porni spre ieșire. O doamnă singură cu un pahar de vin roșu în față, la stânga, doi bărbați la o masă plină de hârtii și de farfurioare cu desert la dreapta lui.

— Västmannagatan 79.

Sven Sundkvist îl prinse din urmă și se opri lângă el.

— Știai totul, Erik. Dar ai ales să-ți ții gura. Și să ajuți la mușamalizarea unui caz de omor. Ai modificat atât registrul Poliției, cât și cel al Curții de Apel. Ai plasat…

— Mă amenințI?

Erik Wilson se oprise, cu fața stacojie și umerii ridicați.

Nu mai părea la fel de impasibil.

— Asta faci, Sundkvist? Mă amenințI?

— Tu ce crezi?

— Tu ce crezi? Ai încercat să mă convingi și să mă impresionezi prezentându-mi niște dovezi și imagini cu moartea unui om. Și acum încerci să mă amenințI cu un căcat de investigație? Sundkvist, te-ai folosit de fiecare capitol al manualului despre audieri. Mă jignești.

Coborî cele câteva scări, trecu pe lângă o masă cu patru bărbați între două vârste care își căutau ochelarii de citit și începuseră să studieze meniul, cărucioarele goale pentru servit și cele două plante cățărate pe un perete alb.

O ultimă privire.

Se opri.

— Dar… lucrurile stau în felul următor. Nu-mi plac deloc oamenii care se descotorosesc de cel mai bun informator al meu când nu sunt prezent.

Se uită la Sven Sundkvist.

— Așa că… apropo de înregistrarea aia. Întâlnirea de care vorbești. Da, e adevărat, a avut loc. Ce-ai auzit e… e pe bune. Fiecare cuvânt.

•••

Ewert Grens ar fi trebuit să râdă, probabil. Cel puțin așa i-a venit, era o senzație din aia care-ți clocotește în stomac, un soi de bucurie care nu se manifestă.

Înregistrarea era autentică.

Întâlnirea avusese loc.

Sven sunase de la un restaurant din centrul orașului Jacksonville și-l urmărise pe Wilson în timp ce acesta urcase în mașină și se întorsese în sudul statului Georgia, după ce îi confirmase totul.

Dar Grens nu râse. Se descărcase de dimineață într-o cușcă de pe un acoperiș, urlase până când furia dispăruse și îl lăsase să doarmă pe canapeaua din birou, iar acum avea din nou loc pentru sentimente noi.

Dar nu pentru furie, n-ar mai fi avut puterea.

Nici pentru bucurie, deși știa că mai aveau puțin și rezolvau

cazul.

Ceea ce simțea era ură.

Hoffmann fusese „ars”. Dar supraviețuise. Și luase niște ostatici ca să nu moară.

Am luat parte la un omor legitim.

Ewert Grens îl sună pentru a doua oară pe omul pe care-l disprețuia cel mai mult.

— Am nevoie, din nou, de ajutorul tău.

— Serios?

— Poți să treci pe la mine diseară?

— Unde, acasă?

— Intersecția dintre Odengatan și Sveavägen.

— De ce?

— Ți-am spus. Am nevoie de ajutorul tău.

Lars Ågestam pufni pe nas.

— Să mă întâlnesc cu tine? După orele de lucru? De ce-aș face una ca asta? Doar nu sunt… cum ai zis că am uitat… *amicul* tău?

Raportul secret de investigație se află în același calculator, într-un fișier nou.

Cel pe care nu ți l-am arătat azi-noapte.

Dar pe care am de gând să ți-l arăt pentru că nu vreau să port vina în locul nimănui.

— N-o să stăm la taclale, o să muncim. Västmannagatan 79. Mai știi? Ancheta preliminară pe care ai închis-o.

— Ești binevenit la sediul procuraturii mâine, în timpul orelor de serviciu.

— O s-o poți deschide din nou. Pentru că eu știu ce s-a întâmplat *cu adevărat.* Dar mai am nevoie o dată de ajutorul tău, Ågestam. Mâine-dimineață o să fie prea târziu. Când persoanele responsabile cu securitatea de la Guvern își vor da seama că lipsește ceva, vor transmite informația și celorlalți. Dacă persoanele nepotrivite apucă să-și „ajusteze” și să-și coordoneze poveștile, pot să distrugă dovezile și să modifice adevărul încă o dată.

Grens își drese vocea lângă receptor, de parcă n-ar fi știut cum să continue.

— Și îmi cer scuze. Pentru chestia aia. Poate c-am fost prea… ei, știi tu.

— Nu. Cum?

— La dracu', Ågestam!

— Ce?

— Poate că… poate că m-am exprimat cam… necioplit, cam… mă rog, n-ar fi trebuit să fiu atât de dur.

•

Lars Ågestam coborî cele șapte etaje ale clădirii de pe Kungsbron. Era o seară plăcută, călduță și Ågestam tânjea după căldură, ca de obicei după opt luni de vânt puternic și ninsoare capricioasă. Se întoarse și ridică privirea spre ferestrele întunecate ale procuraturii. Ultimele două convorbiri telefonice târzii fuseseră mai lungi decât se așteptase, prima oară a sunat acasă, spunând că o să întârzie și a promis pentru a suta oară c-o să spele paharele mirosind încă a alcool, după care l-a sunat pe Sven Sundkvist care se afla, pare-se, într-un aeroport, și a cerut niște informații suplimentare despre vizita lui în Polonia, la fabrica de amfetamină, aruncată în aer între timp.

— Acasă?

— Da.

— Te duci acasă la Ewert Grens?

Sven Sundkvist stătuse așa mult timp, fără să spună nimic. Parcă nu-i venea să închidă telefonul, cu toate că discuția se terminase și Ågestam era nerăbdător să ajungă la Grens.

— Da. Mă duc acasă la Ewert Grens.

— Mă scuzi, Ågestam, dar cred că n-am înțeles eu bine. Îl cunosc pe Ewert Grens și am fost cel mai apropiat coleg al lui timp de paisprezece ani. Dar niciodată nu m-a invitat acasă la el, *niciodată, înțelegi, Ågestam*? E… atât de… e o chestie privată, un fel de-al lui ciudat de-a se… apăra. O dată – au trecut cinci ani de atunci – o singură dată, Ågestam, în ziua de după drama de la morga din Spitalul Söder, am dat buzna peste el, cu forța. Dar tu zici că te-a *invitat* el? Ești sigur?

Lars Ågestam se plimbă prin oraș, pe străzile pline de oameni, deși era duminică și trecuse de ora nouă, toată lumea

tânjise după căldură și apropiere în iarna aceea. Era mai greu să te întorci acasă când viața tocmai revenea.

Nu-și dăduse seama că ar putea fi mai mult decât o anchetă, mai mult decât o noapte prelungită după serviciu. În noaptea aceea, în bucătăria de la Åkeshov, whiskyul și cele trei sute două copii după rapoartele secrete au provocat o oarecare schimbare, au creat un soi de intimitate. Dar Ewert Grens a anihilat sentimentul acela imediat, având grijă să-l împungă puțin, cum numai el putea. Iar acum, dacă Sven zicea că era ciudat că-l invitase acasă, înseamnă că schimbarea aceea se petrecuse *cu adevărat,* poate că aveau să se suporte mai ușor în viitor.

Se uită din nou la oamenii care beau bere pe terase, în haine groase și cu fulare la gât, râzând și discutând ca niște prieteni.

Oftă.

Nu exista nicio schimbare și n-avea să existe niciodată.

Grens avea motivele lui, Ågestam era sigur de asta, motivele lui egoiste pe care nu intenționa să i le împărtășească unui procuror tânăr pe care se hotărâse să-l disprețuiască.

— Grens.

Pe Sveavägen circulau în continuare multe mașini, așa că fu nevoit să ciulească bine urechile ca să audă vocea din interfon.

— Aici Ågestam, voiai să…

— Deschid acum. Etajul patru.

În casa scărilor se vedea un covor roșu, gros, pereții păreau de marmură și lumina lămpilor era puternică, fără să fie prea enervantă. Dacă ar fi locuit în oraș, la bloc, ar fi vrut să aibă un hol identic.

Nu se urcă în lift, se îndreptă direct spre scările late și se opri în fața ușii închise la culoare, pe a cărei cutie poștală scria E.A. Grens.

— Intră.

Comisarul înalt și bine făcut, cu părul rărit deschise. Purta aceleași haine ca și după-amiaza și noaptea precedentă, o haină gri și o pereche de pantaloni de un gri mai închis.

Ågestam privi mirat în jur. Holul părea că nu se mai termină.

— Ce apartament mare.

— N-am prea fost pe-aici în ultimii ani. Dar încă n-am uitat adresa.

Ewert Grens zâmbea. Arăta ciudat. Nu-l mai văzuse zâmbind niciodată. Fața cu trăsături dure, de obicei încordată, îl vâna tot timpul pe omul spre care era îndreptată, dar zâmbetul acesta îi aparținea altcuiva, unei fețe diferite, ceea ce-l făcu pe Ågestam și mai nesigur pe el.

Traversă holul lung care despărțea camerele înșirate de-o parte și de alta, cel puțin șase la număr, încăperi goale care păreau neatinse, adormite, așa le descrisese și Sven, ca pe niște camere care nu voiau să se trezească.

Bucătăria era la fel de imensă și de neatinsă.

Îl urmă pe Grens care traversă încăperea și intră apoi într-o mică sală de mese, cu o masă extensibilă veche și șase scaune.

— Stai singur?

— Ia loc.

În mijlocul mesei se afla un teanc de mape albastre și un caiet studențesc mare, două pahare proaspăt spălate și o sticlă de Seagrams.

Pregătise totul.

— O dușcă mică? Sau ești cu mașina?

Chiar se străduise. Cumpărase până și whisky din ăla de care avea el.

— Cu mașina? Când vin la tine? N-aș îndrăzni. Parcă văd că ai vreun carnet din ăla prăfuit cu amenzi de parcare într-unul din sertarele astea.

Ewert Grens își amintea de seara aceea de iarnă friguroasă, cu un an și jumătate în urmă, când s-a târât în patru labe în zăpada proaspăt căzută, umedă, în costum și pantaloni la dungă și a măsurat distanța dintre mașină și Vasagatan.

Mașina lui Ågestam.

Zâmbi din nou. Lui Ågestam, zâmbetul acela începu să i se pară aproape neplăcut.

— Din câte-mi amintesc, amenda aia a fost anulată. Chiar

de procuror.

Într-un acces de furie, îl amendase pe Lars Ågestam pentru opt centimetri, supărat că procurorul le făcuse probleme atunci când încercau să dea de urma unei adolescente dispărute și au fost nevoiți să coboare în tunelele de sub orașul Stockholm.

— Poți să-mi pui o jumătate de pahar.

Băuseră amândoi, apoi Grens scoase o foaie dintr-un dosar și o așeză în fața lui Ågestam.

— Ai primit trei sute două rapoarte secrete. Cu ce s-a întâmplat cu adevărat, tot ce n-am știut și, prin urmare, n-am putut prezenta în anchetele noastre oficiale.

Lars Ågestam dădu din cap.

— Secția aia de la Aspsås de care-ți ziceam. Doar pentru polițiști. După ce-i iau la trei păzește pe toți care au mințit.

— Alea-s rapoarte de anul trecut. Dar copia asta de aici e după un dosar nou-nouț.

M scoate un pistol
(fabricație Polonia, calibru 9 mm, marca Radom)
din teaca orizontală.
M deblochează cocoșul și lipește arma
de capul cumpărătorului.

— Întocmit, ca și restul dosarelor, pentru șeful de la Länskriminalen.

P îi ordonă lui M să se calmeze.
M coboară arma, face un pas
înapoi, lasă în jos cocoșul armei.

Lars Ågestam tocmai se pregătea să spună ceva, când Grens îl întrerupse.

— Am lucrat la Västmannagatan 79… cam patru ore pe zi… aș zice, de când am primit apelul. Sven Sundkvist și Mariana Hermansson, cam la fel. Nils Krantz spune că el și cei trei colegi ai lui au căutat dovezi timp de o săptămână, cu

lupa și benzile de prelevare pentru amprente. Errfors zice că a analizat cadavrul cetățeanului danez la fel de mult. Câțiva agenți de poliție spun că au supravegheat locul crimei, au audiat chiriașii și au căutat cămăși cu pete de sânge în containere timp de douăzeci de zile – asta ca să mă exprim eufemistic.

Îl privi pe procuror.

— Și tu? Cam câte ore ai dedicat cazului ăstuia?

Ågestam ridică din umeri.

— Greu de spus… o săptămână, să zicem.

Dintr-odată, cumpărătorul strigă:
„Sunt polițist, ce dracu', luați-l de pe mine".
M face un pas în față și ridică arma din nou.

Ewert Grens smulse raportul din mâinile lui Ågestam și începu să-l fluture în fața lui.

— Treisprezece săptămâni și jumătate de lucru. Cinci sute patruzeci de ore. Asta, în timp ce colegii și șefii mei de pe același palier cu mine dețin deja răspunsul. Îți dai seama, Ågestam, îți dai seama, că și scrie aici, Hoffmann a sunat și a dat alarma singur!

Lars Ågestam se întinse după raport.

— Mi-l dai înapoi?

Plecă de lângă masă, se duse în celălalt capăt al bucătăriei și deschise o ușă de la dulapul de deasupra chiuvetei, căută pe acolo un timp, apoi deschise o alta.

— Ce urmărești, de fapt, cu asta?

— Vreau să rezolv o crimă.

— Nu înțelegi ce te întreb, Grens? *Ce* urmărești?

Găsi paharul pe care-l căutase și-l umplu cu apă.

— Nu am de gând să port vina asta de-acum încolo.

— Ce vină?

— Tu n-ai de-a face cu asta, Ågestam. Dar așa e. N-o să mai port niciodată vina în locul altora. Așa c-o să am grijă să-i fac pe cei responsabili să și-o asume.

Procurorul se uită la raport.

— Și poți s-o faci cu ajutorul raportului ăstuia?

— Da. Dacă apuc să termin. În noaptea asta.

Lars Ågestam stătu nemișcat în mijlocul bucătăriei spațioase. Auzea traficul prin geamul deschis, nu mai era atât de intens, mașinile se răriseră, dar se deplasau mai repede, semn că se făcuse târziu.

— Pot să mă plimb puțin pe-aici prin casă?

Grens ridică din umeri.

— Du-te.

Holul i se păru și mai lung decât adineauri. Parchetul acoperit de covoare moi se închisese la culoare, dar nu părea deloc tocit, iar tapetul maroniu părea din anii 1970 după model. Deschise ușa cea mai frumoasă și intră într-un soi de bibliotecă, se așeză într-un fotoliu de piele care păru că protestează, așteptându-și stăpânul. Singura încăpere din apartament care nu urla a singurătate. Urmări cu privirea rafturile cu cărți cam de aceeași mărime, aprinse lampadarul îndoit, cu lumină gălbuie care colora paginile xeroxate. Se lăsă pe spate, imaginându-și că-l copiază pe comisarul de la Criminalistică, și citi din nou raportul anchetei, scris de un polițist la o zi doar după crima de pe Västmannagatan 79, în timp ce ancheta condusă de Grens ducea încet spre o fundătură și urma să fie abandonată în curând.

M apasă mai tare pistolul de tâmplă și trage.
Cumpărătorul se prăbușește ușor înspre dreapta,
cade de pe scaun și rămâne nemișcat pe podea.

Lars Ågestam apucă abajurul lămpii și îl apropie, voia să vadă bine, să fie sigur, acum că se decisese.

În noaptea aceea n-avea să se ducă acasă.

Avea să plece de-acolo direct la procuratură și-avea să deschidă din nou ancheta preliminară.

Se ridică și tocmai se pregătea să iasă din cameră, când observă cele două fotografii alb-negru de pe peretele dintre rafturile bibliotecii, reprezentând un bărbat și o femeie. Erau tineri și plini de speranță, amândoi în uniforme de polițist și

cu ochii vioi.

Se întrebase de multe ori cum arătase atunci, pe vremea când era încă un alt om.

— Te-ai hotărât?

Grens era tot acolo unde-l lăsase, printre dosare albastre și un pahar gol, la o masă de bucătărie frumoasă.

— Da.

— Dacă-i pui sub acuzare, să știi că nu mai e vorba de polițiști obișnuiți. O să ai de-a face cu un ofițer de poliție. Unul sus-pus. Și cu un secretar de stat.

Lars Ågestam se uită la cele trei foi A4 din mână.

— Dar zici că ține? Presupun că n-am văzut totul.

Una dintre camerele de supraveghere din Rosenbad arăta cinci persoane care se îndreptau spre birou. O înregistrare cu cinci voci care iau parte la o întâlnire cu ușile închise.

Nu, n-ai văzut totul.

— Ține.

Ewert Grens zâmbi pentru a treia oară.

Lui Lars Ågestam i se păru că arată aproape firesc, așa că îi zâmbi înapoi.

— Reține-i. În trei zile îți fac rost de un mandat de arestare.

•••

Coborî scările în clădirea cufundată în liniște.

Trecuseră câțiva ani de când avusese oaspeți ultima oară. Călcă apăsat cu piciorul bolnav pe dalele tari ale scărilor, dar de data asta trecu prin fața liftului, cu degetele încleștate în jurul balustradei. La două dintre ușile pe lângă care trecuse se auziseră niște pași repezi, niște ochi curioși au vrut să vadă ce s-a întâmplat cu vecinul de la patru de a urcat pe scări. La parter, de după prima ușă, un ceas de perete începu să bată. Grens numără douăsprezece bătăi.

Sveavägen era aproape goală și afară era în continuare cald. O să vină vara și-n anul ăsta nenorocit. Inspiră adânc, trase aer în piept o singură dată și expiră încet.

Ewert Grens invitase pe cineva la el acasă.

Ewert Grens nu simți cum i se strânge inima imediat și nu-l rugă să plece.

Nu mai făcuse asta niciodată după accident, casa era doar a ei, era căminul lor, numai al lor. Se scutură de vântul timid și o luă spre vest, pe lângă Odengatan, la fel de pustie. Era tot cald, așa că-și scoase haina și își descheie cămașa la gât.

Dintre toți oamenii din lume, îl invitase pe procurorul ferchezuit pe care-l detesta, pe care-l luase peste picior de fiecare dată când îl întâlnise în ultimii ani.

Ba s-a simțit chiar bine.

Încetini lângă chioșcul de hot-dog din Odenplan, se alătură cozii formate din puști cu telefoane mobile în mâini care trimiteau SMS-uri altor puști cu telefoane mobile și-și cumpără un hamburger și un suc cu gust de portocale, neacidulat. Refuzase propunerea procurorului care-l invitase la o ultimă bere la pub-ul juriștilor de pe Frescati, după care i-a părut rău și s-a plimbat agitat dintr-o cameră în alta până când a simțit că trebuie să iasă, nu conta unde, cel puțin pentru un timp.

Doi șobolani se iviră dintr-o gaură de sub chioșcul de hot-dog și se refugiară în parcul populat de bărbați care dormeau pe bănci de lemn. Patru femei tinere, în fuste scurte și pantofi cu toc, alergară spre un autobuz care tocmai închise ușile și demară.

Își mâncă hamburgerul în fața bisericii Gustav Vasa, apoi o luă spre dreapta, spre strada pe care o vizitase de mai multe ori în ultimele săptămâni, și blocul de chiriași care se pregăteau să se culce. Se uită la reflexia lui din geamul ușilor mari, formă codul de acces pe care îl învățase pe de rost între timp și deschise ușa liftului care începea să scârțâie pe la etajul cinci.

Cutia poștală avea o plăcuță nouă. Numele polonez fusese schimbat. Ușa maro de lemn era și mai veche decât a lui și, când o privi, își aduse aminte de o pată de sânge sub un cap și niște steguleț lipite de perete și de podeaua din bucătărie, unde Krantz căutase urme de narcotice.

Totul începuse acolo.

Moartea care avea să-l oblige să ordone moartea altui om.

Vanadisvägen, Gävlegatan, Solnabron, merse mai departe

în seara călduroasă, de parcă ar fi însoțit o siluetă imaginară, nu se gândea la nimic, nu simțea nimic, nu înainte de a se opri pe Solna Kyrkväg, în fața unei intrări, numită Poarta 1, una dintre cele zece ale Cimitirului de Nord.

Nici măcar nu-i era frig.

Deși știa că în cimitire era frig tot timpul.

Ewert Grens o luă pe drumul asfaltat care despărțea peluza mare și șerpuia pe sub mesteceni și alte foioase ale căror nume nu le cunoștea. Șaizeci de hectare, treizeci de mii de morminte. Evită să se uite la ele, preferă să-și îndrepte atenția către crengile vii ale copacilor decât spre pietrele care marcau dorul după un om dispărut, dar se uită pe furiș la cele vechi, la titlurile purtate de cei înmormântați acolo, un poștaș, un controlor de tren, o văduvă. Își continuă drumul pe lângă pietrele mari, inscripționate cu litere vechi ce marcau un „cavou de familie" și-i adăposteau pe cei care au ales să-și doarmă somnul de veci împreună, trecu prin fața altor pietre de mormânt mari ce se înălțau solemne și mândre deasupra celor din jur și se holbau la el, mai importante decât celelalte chiar și după moarte.

Douăzeci și nouă de ani.

O mare parte din viața lui trăise zi de zi cu frica aceea nenorocită, *cade din duba poliției, nu am timp să frânez, roata din spate a mașinii trece peste capul ei* și uneori, când își dădea seama că uitase, că trecuseră prea multe ore de când se gândise la ea, se forța să se mai gândească puțin, mai ales la sângele purpuriu care-i cursese din cap pe genunchii lui.

Nu mai putea.

Se uită la copaci și la morminte și chiar și la locul în care se arunca sau îngropa cenușa celor incinerați, dar nu mai putea, oricât s-ar fi blestemat, nu mai putea să se gândească doar la ochii ei ce se zbăteau sau la picioarele ei care zvâcneau de durere.

Lucrul de care vă temeați s-a petrecut deja oricum.

Se uită în jurul lui, dintr-odată grăbit.

O luă pe scurtătură pe lângă mormintele care, conform unei tăblițe, se numeau Sectorul 15B, cu pietre de mormânt

frumoase, discrete, aparținând unor oameni care au murit într-un mod demn și nu aveau nevoie să atragă atenția atât de al dracului de tare.

Sectorul 16A. Mări pasul. Sectorul 19E. Respira sacadat, transpira.

Pe un suport se vedea o stropitoare verde. Grens o umplu cu apă de la robinetul de alături și o luă cu el, grăbindu-se pe drumul de asfalt care se transformă într-o potecă pietruită.

Avusese nevoie de un an și jumătate ca să parcurgă kilometrii aceștia.

Din cauza luminii slabe nu vedea mai mult de câteva pietre de mormânt. Se aplecă înainte ca să vadă mai bine inscripțiile, fiecare tăbliță nouă marca un mormânt nou.

Mormântul 601.

Mormântul 602.

Tremura și respira greu. Preț de o secundă, se gândi să plece.

Mormântul 603.

O bucată de pământ scurmat, un strat provizoriu de plante verzi și o cruce mică, albă, atât.

Ridică stropitoarea și udă tufele fără flori.

•

E aici.

Ea, care îl ține de mână și-l obligă să facă plimbări lungi alături de ea prin Stockholmul scufundat în întuneric, ea, care alunecă, pierzându-și tot timpul echilibrul, pe o pereche de schiuri prost ceruite, pe lângă el, printre castanii acoperiți de zăpadă din Vasaparken, ea, care se mută cu un bărbat tânăr într-un apartament de pe Sveavägen.

Ea e cea care zace acolo.

Nu femeia care stă într-un scaun cu rotile într-un sanatoriu, cea care nu mă recunoaște.

•

Nu vărsă nicio lacrimă. O făcuse deja de multe ori. Zâmbi.

Nu l-am omorât.

Nu te-am omorât nici pe tine.

•

Lucrul de care mă temeam s-a petrecut deja oricum.

PARTEA A CINCEA

Peste o zi

•••

Îi plăcea pâinea aceea de țară, feliile mari cu semințe mici pe coajă, era sățioasă și scârțâia puțin printre dinți când o mesteca. Cafeaua n-avea zahăr și sucul de portocale era proaspăt stors. Ewert Grens își lua micul dejun aici, la câteva minute de blocul lui, pe colțul dintre Odengatan și Döbelnsgatan, de câteva ori pe săptămână, de când se știa.

Dormise aproape patru ore, în propriul lui pat, în apartamentul cel mare, fără coșmaruri în care cineva îl fugărea. Știa c-avea să fie o noapte liniștită deja din clipa în care închisese ușa de la intrare și se așezase în bucătăria spațioasă, privind pe fereastră. Adunase dosarele și foile de pe masa de bucătărie, zăbovise puțin cam mult și cântase sub duș și ascultase vocile programului de noapte de la radio.

Grens achită nota pentru micul dejun și patru melci cu scorțișoară pe care îi ceru la pachet, apoi se plimbă cu pași repezi pe lângă mașinile blocate în traficul dimineții. Merse de la Sveavägen până la Sergels Torg, o luă pe lângă Drottninggatan și ajunse la Rosenbad și clădirea Guvernului.

Gardianul era tânăr și fusese, probabil, angajat de curând. Îi cercetă cu atenție legitimația și-i căută numele pentru a doua și apoi a treia oară în registrul cu vizitatori programați în prealabil.

— Departamentul de Justiție?

— Da.

— Știți unde are biroul?

— Am fost aici acum câteva nopți. Dar nu m-am întâlnit cu ea până acum.

Camera de supraveghere de pe coridor era montată cam la înălțimea capului. Ewert Grens privi în obiectiv, exact ca

informatorul poliției cu câteva săptămâni în urmă, în același timp în care responsabilul cu securitatea deschise o ușă de la un depozit, cu câteva etaje mai jos, în clădirea cea mare a Guvernului, și constată că raftul de oțel cu casete numerotate era gol în două locuri.

Îl așteptau la masa lungă de conferințe din capătul biroului.

În fața fiecăruia se afla câte o ceașcă de porțelan pe jumătate goală.

Era opt dimineața, dar îl așteptau deja de ceva timp. Îl luaseră în serios.

Îi privi, dar nu spuse încă nimic.

— Ai cerut o întâlnire. Ți-am îndeplinit dorința. Am presupus că n-o să dureze mult. Avem și alte întâlniri – *programate.*

Ewert Grens privi cele trei fețe suficient de îndelung ca să-i incomodeze. Primele două păreau calme, poate că se prefăceau, poate că nu. În schimb, fruntea lui Göransson strălucea de transpirație, clipea prea des și buzele i se încrețiră când le strânse.

— Am adus melci cu scorțișoară.

Puse punga albă pe masă.

— Pentru Dumnezeu, Grens!

Hoffmann avusese o familie.

Doi copii care aveau să crească fără tată.

— Vrea cineva? Am cumpărat pentru toți.

Dacă îl căutau peste câțiva ani? Dacă-l întrebau ce s-a întâmplat, ce avea să le răspundă?

Că mi-am făcut doar treaba?

Că am fost obligat?

Că viața tatălui vostru n-a fost la fel de importantă pentru mine și pentru comunitate ca aceea a gardianului pe care l-a amenințat?

— Nimeni? Atunci o să iau eu unul. Îmi dai și mie o ceașcă, Göransson?

Bău cafeaua, mâncă melcul cu scorțișoară, apoi mai luă unul.

— Mai sunt doi. Dacă cineva se răzgândește.

Se uită din nou la ei, pe rând, ca înainte. Secretarul de stat îi susținu privirea, era calmă, ba chiar zâmbea un pic. Șeful Poliției stătea nemișcat, aruncă doar o privire pe geam, spre acoperișul Castelului și turnul Bisericii Mari. Göransson se holbă la masă, era greu de spus, dar părea că pe frunte i se formaseră broboane de sudoare.

Ewert Grens deschise servieta și scoase un laptop.

— Numai chestii mișto am aici. Și Sven la fel, în sudul Statelor Unite. S-a dus acolo ieri.

Strecură un CD în fanta potrivită cu degetele-i neîndemânatice, deschise fișierul și un pătrat negru umplu monitorul.

— Multe butoane. Dar încep să mă pricep. Și, apropo, tipul cu care s-a întâlnit Sven e Erik Wilson. De asta și-a luat laptopul cu el.

Camerele de supraveghere fuseseră montate în două puncte. Prima la câțiva metri deasupra geamului gardianului, cealaltă, pe coridorul de la etajul trei. Secvența înregistrată pe care o confiscase seara târziu, cu două zile în urmă, era puțin ștearsă și imaginea tremura din când în când, dar toți puteau să distingă imaginile.

Cinci persoane intrând pe rând într-un birou din clădirea Guvernului.

— Îi recunoașteți?

Grens arătă spre monitor.

— Poate recunoașteți chiar și încăperea în care intră?

Opri filmul și imaginea umplu tot monitorul. Cineva stătea cu spatele la cameră, cu brațele întinse, iar în spatele lui se mai vedea o persoană care își ținea mâinile lipite de spatele lui.

— E ultima secvență. Primul, tipul cu brațele întinse, e un infractor care, atunci când s-a făcut înregistrarea asta, lucra ca informator pentru Poliția Capitalei. Cel din spatele lui, cu mâinile pe spinarea informatorului, e un asistent de poliție care-l percheziționează.

Grens îl privi pe Göransson, care stătea ușor aplecat peste masă.

Aștepta, dar cel din fața lui nu se uită spre el.

— Laptopul e al Poliției. Dar ăsta e al meu.

Căută în buzunarul exterior al servietei și scoase un CD-player.

— L-am primit de la Ågestam acu' cinci ani, aproape, am avut noi o mică dispută. E o mașinărie din asta modernă pe care o vedem la puști, eu unul nu prea l-am folosit de atunci, dar să nu-i ziceți. Dar acu' două săptămâni am început să ascult niște înregistrări interesante.

Punga cu melcii cu scorțișoară îl deranja, așa c-o dădu mai încolo.

— Dar pe asta am împrumutat-o de la secția de bunuri confiscate. După o spargere. Un apartament de pe Stora Nygatan. Bunurile confiscate ar fi trebuit returnate. Dar nu le-a solicitat nimeni.

Puse două difuzoare mici pe masă și le conectă ceremonios.

— Dacă funcționează… al dracu' să fiu dacă nu le păstrez.

Ewert Grens apăsă un buton.

Scaune târâte pe jos, oameni care se foiesc.

— O întâlnire.

Privi în jurul lui.

— În încăperea asta. La masa asta. Zece mai, ora cincisprezece și patruzeci și nouă de minute. O să dau puțin înainte, la douăzeci și opt de minute și douăzeci și patru de secunde.

Se întoarse spre șeful lui direct.

Göransson își scosese haina, lăsând la vedere petele închise la culoare de la subsuori.

— O persoană vorbește. Cred că recunoști vocea.

— *Ai mai avut de-a face cu asemenea cazuri.*

— M-ai lăsat pe mine, pe Sven, pe Hermansson, pe Krantz, pe Errfors și…

— Ewert…

— … și pe încă o grămadă de polițiști tâmpiți să muncim săptămâni la rând, cu o anchetă pe care știai cum s-o rezolvi.

Göransson îl privi pentru prima oară. Dădu să vorbească, dar Grens scutură din cap.

— Imediat termin.

Își trecu degetele peste butoanele aparatului fragil și după un timp, îl găsi pe cel potrivit.

— Mai dau puțin înainte. La douăzeci și două de minute și șaptesprezece secunde. E aceeași întâlnire, dar o altă voce.

— Nu vreau să se întâmple. La fel cum nici tu nu vrei să se întâmple. Paula n-are timp de Västmannagatan.

Ewert Grens se uită la șeful Poliției.

Părea că vopseaua de pe fațadele spoite începuse să crape puțin, ochii i se zbăteau abia perceptibil și își frecă încet palmele.

— Minte-i pe colegii tăi. Șterge-ți colaboratorii de pe listă. Oferă-le imunitate infractorilor ca să rezolvi alte infracțiuni. Dacă ăsta e sloganul polițistului din viitor… atunci mă bucur al dracului de mult că n-am decât șase ani până la pensie.

Nu așteptă niciun răspuns, aranjă doar difuzoarele și le îndreptă spre secretarul de stat.

— A stat chiar în fața dumneavoastră. Nu vi se pare ciudat?

— Îți garantez că n-o să fii condamnat pentru Västmannagatan 79. Îți garantez că o să-ți oferim tot sprijinul necesar ca să-ți poți îndeplini misiunea dinăuntru.

— Un microfon fixat cam pe la înălțimea genunchiului de către o persoană care a stat pe locul pe care stau eu acum.

— Și… c-o să ne ocupăm de tine după ce-ai terminat treaba. Se presupune că după aceea ești condamnat la moarte, știu asta, că nu mai ai ce căuta în lumea interlopă. Dar o să-ți dăm o viață nouă, o identitate nouă și bani ca s-o iei de la capăt undeva în străinătate.

Grens ridică difuzoarele mici și le apropie și mai mult de scaunul secretarului de stat.

— Vreau să mă asigur că auziți ce urmează.

Vocea ei din nou, continuând fraza acolo unde o întrerupsese.

— Îți garantez asta în calitate de secretar de stat al Ministerului Justiției.

Se întinse după punga de hârtie albă și scoase încă un melc cu scorțișoară, apoi sorbi și ultimele picături de cafea de pe fundul ceștii.

— Cod infracțiune: permisiune acordată pentru raportarea unei infracțiuni. Cod infracțiune: protejarea unui infractor. Cod infracțiune: instigare la comiterea unei infracțiuni.

Se pregătise pentru o reacție violentă din partea lor, se aștepta să-i zică să plece, să-l amenințe cu gardienii, să-l întrebe ce dracu' era în capul lui.

— Cod infracțiune: mărturie falsă. Cod infracțiune: abatere profesională deosebit de gravă. Cod infracțiune: fals în acte.

Stăteau nemișcați. Nu spuneau nimic.

— Poate mai știți și voi câteva?

Câțiva pescăruși se roteau în fața ferestrei biroului încă de la începutul întâlnirii.

Acum se auzeau doar strigătele lor.

Strigătele și respirația regulată a patru oameni așezați în jurul unei mese.

Ewert Grens se ridică după un timp, făcu câțiva pași prin încăpere și apoi se întoarse la oamenii rămași pe loc.

— N-am de gând să-mi mai asum vina. Nu și de data asta.

Cu doar trei zile în urmă, avusese curajul să ia decizia aceea de care se temuse pe tot parcursul carierei sale – să ordone împușcarea unui om.

— Nu sunt vinovat de moartea lui.

Iar în noaptea precedentă, avusese curajul să petreacă mai multe ore într-un cimitir – lângă un mormânt anonim de care

îi fusese mai frică decât de orice altceva până atunci.

— Nu sunt vinovat de moartea ei.

Vocea lui avea din nou acea stranietate calmă.

— Nu eu i-am omorât.

Arătă pe rând cu degetul spre fiecare.

— Tu ai făcut-o. Și tu. Și tu.

După încă o zi

•••

La câțiva centimetri deasupra noadei, pe la cea de-a treia și a patra vertebră, durerea devenise între timp insuportabilă. Se mișca precaut, făcea bicicleta în aer cu picioarele, pe rând, iar atunci nu se mai auzea nimic și durerea intensă mai ceda cât de cât.

Nu mai simțea mirosul puternic de urină și excremente, poate doar în primele ore îl simțise, dar asta fusese demult, acum gata.

Nu închisese ochii deloc în prima seară și nici în noaptea și dimineața care au urmat, încercase să vadă ceea ce nu se putea vedea, țipete și picioare care alergau. Dar acum închise ochii în întunericul atotcuprinzător și nu-i mai deschise deloc. Oricum n-ar fi văzut nimic.

Zăcea pe niște bucăți de aluminiu sudate pentru a forma o conductă lungă și rotundă, cu un diametru de vreo șaizeci de centimetri, după estimările lui, umerii îi încăpeau perfect și, dacă își întindea brațele în sus, putea să-și țină palmele în capătul celălalt al conductei.

Stomacul îl sâcâia și acum, așa că dădu drumul celor câțiva stropi care se scurseră pe pulpă, era mai bine așa, se mai liniștea puțin. Nu mai băuse din dimineața în care luase ostaticii, doar urina pe care a reușit s-o adune în palme și s-o ducă la gură, adică vreo câțiva pumni, împărțiți la o sută de ore.

Știa că omul poate să supraviețuiască o săptămână fără apă, dar setea era un vizitator nebun și buzele, cerul gurii și

gâtlejul capitulau în fața uscăciunii. Îndură însă și setea și foamea și durerea din membre, după atâta timp de stat nemișcat și îndură și întunericul care-i devenise adăpost după ce țipetele și picioarele care alergau amuțiră. Probabil că din cauza fierbințelii se gândise c-ar fi mai bine să se dea bătut. Electricitatea fusese întreruptă din cauza fumului și a incendiului și, când elicea ventilatorului nu mai împinse aerul curat în încăpere, temperatura din conducta închisă urcă și de aici și senzația că avea febră. În ultimele ore nu reușise să se concentreze mai mult de câteva minute, dar acum nu mai funcționa nici măcar asta, în curând avea să cedeze de tot.

Ar fi trebuit să iasă din conductă deja de ieri.

Inițial, ăsta fusese planul lui, trei zile și trei nopți, în timp ce adrenalina și starea de alertă exacerbată slăbiseră încet.

Dar ieri, cineva deschisese ușa și se plimbase prin atelier. Stătuse nemișcat și trăsese cu urechea la pașii și respirația unui gardian, electrician sau instalator aflat la o jumătate de metru sub el. Știa că centrala electrică și termică a penitenciarului se inspecta doar de vreo două ori pe săptămână, dar se hotărî să mai aștepte douăzeci și patru de ore ca să fie sigur.

Își apropie brațul stâng de față și privi ceasul de mână care-i aparținuse gardianului în vârstă.

Nouăsprezece și patruzeci și cinci. Încă o oră până la închiderea celulelor.

O oră și un sfert până la schimbul de ture.

Trebuia să iasă.

Verifică dacă foarfeca mai era în buzunarul pantalonilor, cea pe care-o furase din suportul de creioane de pe biroul din atelier și cu care-și tăiase părul lung după prima zi. Nu prea avusese loc să se miște în conductă, dar oricum n-avea cu ce să-și omoare timpul și a fost o senzație plăcută, să nu-i mai audă pe oamenii care căutau rămășițe de cadavru. O luă din buzunar, duse brațele în spate și lovi puternic învelișul conductei până când simți o gaură cu vârful degetelor. Roti lama și despică metalul subțire. Apăsă învelișul cu picioarele, își arcui spatele și se lăsă cu toată greutatea peste marginile

tăioase, sângerând puternic, în timp ce conducta cedă și el alunecă prin țeava de aluminiu și se prăbuși pe dalele de piatră ale camerei centralei.

Numără cincizeci și șapte de beculețe verzi, roșii și galbene pe pereți, care reglau apa și lumina. Le mai numără o dată.

Nu se auzi niciun pas, nicio voce.

Era sigur că nimeni nu auzise când un corp aterizase pe podea într-o încăpere din care o ușă dădea drept spre tunelul care lega aripa G cu camera gărzii centrale. Apucă marginile unei chiuvete și se ridică. Era amețit, dar după un timp, amețeala care i se răspândise prin corp dispăru și se putea bizui din nou pe el.

Orbecăi speriat în întuneric.

Într-un suport de pe perete, sub un tablou electric, găsi o lanternă. Preferă s-o folosească pe aceasta în loc să aprindă lumina în cameră. Ochii se obișnuiau mai ușor la lumina unei lanterne, dar cu toate astea, simți o durere ascuțită, neașteptat de puternică atunci când se făcu lumină, probabil că scoase și un țipăt când se aruncă spre el, reflectată de o oglindă aflată deasupra chiuvetei.

Închise ochii și așteptă.

Oglinda nu mai voia să se bată cu el.

Zări un cap împodobit cu smocuri de păr inegale, disparate, luă foarfeca de pe jos și le îndreptă, apoi se tunse cât putu de scurt, lăsând doar câțiva milimetri. Aparatul de ras îl găsise într-un sertar al biroului și-l strecurase în același buzunar ca și foarfecele. Își udă fața și își rase bucățică cu bucățică obrajii acoperiți de barba pe care o lăsase să crească încă de la întâlnirea aceea din Rosenbad, când se hotărâse să se infiltreze printre zidurile înalte ale penitenciarului Aspsås.

Se privi din nou în oglindă.

Cu patru zile înainte avusese părul lung și șaten și purta o barbă de trei săptămâni.

Acum era tuns scurt și ras.

O față nouă.

Lăsă apa să curgă, se dezbrăcă și curăță cu o bucată de săpun murdar, de pe marginea chiuvetei, niște picături care

nu erau de urină, își spălă tot corpul și așteptă până când se uscă în încăperea încălzită. Se întoarse la conductă, la marginile tăioase și căută hainele cu care în urmă cu câteva zile fusese îmbrăcat un gardian-șef pe nume Jacobson, perna lui provizorie cu care-și proteja gâtul, nu voia să le murdărească de secreții, excremente și urină.

Erau cam de aceeași înălțime, așa că uniforma i se potrivea aproape perfect, pantalonii erau o idee cam scurți și pantofii puțin cam strâmți, dar nu-l deranja și nu se vedea deloc.

Se postă lângă ușă și așteptă.

Ar trebui să fie speriat, stresat, neliniștit. Dar nu simțea nimic. Se afla încă în starea aceea pe care o învățase din necesitatea de-a supraviețui, fără gânduri, fără să-i fie dor, fără Zofia și Hugo și Rasmus, tot ce avea și-i amintea că e viu.

O purtase în el din clipa în care intrase pe porțile închisorii.

Nu-i dăduse drumul decât preț de două secunde.

Prima oară când lunetistul ar fi trebuit să tragă în el.

Stătuse lângă fereastră și aranjase receptorul din ureche, aruncând o ultimă privire către turnul bisericii. Se uită la covorul care ascundea un corp și niște materiale explozibile, la rezervorul cu benzină și motorină de la picioarele lor și la bricheta din mâna lui. Își verificase poziția și urma să se așeze cu fața în profil ca să-i oblige să țintească la cap – niciun inspector judiciar n-avea de ce să se mire mai încolo de absența osului cranian.

Două secunde de frică de moarte.

Auzise ordinul de tragere în receptorul din ureche. Ar fi trebuit să stea pe loc și să aștepte. Dar picioarele i se mișcaseră prea repede, fără ca el să fi fost conștient.

Eșuase de două ori.

Dar a treia oară a reușit să se transpună în starea aceea de control, fără gânduri, sentimente și dor. Era exact aceeași stare de dinainte.

Lunetistul a tras.

Iar el a stat pe loc.

A avut exact trei secunde la dispoziție.

Atât cât îi lua glonțului să părăsească țeava puștii din

turnul unei biserici și să nimerească un cap aflat în fereastra unui atelier, la o viteză a vântului de șapte metri pe secundă și o temperatură a aerului de optsprezece grade Celsius.

Nu trebuie să mă mișc prea repede, știu că asistentul lunetistului se uită la mine prin binoclu.

Număr.

O mie unu.

Țin bricheta în mână, flacăra arde, e vie.

O mie doi.

Fac un pas înainte chiar înainte ca glonțul să se izbească de geam și apropii bricheta de cordonul detonant legat de corpul de sub covor.

Lunetistul a tras și obiectivul n-a mai putut fi distins prin geamul distrus.

În clipa aceea, mai avea două secunde la dispoziție.

Atât cât îi lua cordonului să ardă până la capăt și să detoneze pentritul și nitroglicerina.

Alerg către stâlpul de ciment pe care l-am ales în prealabil, aflat la doar câțiva metri de mine, e unul dintre stâlpii ăia masivi care susțin tavanul.

Stau în spatele lui în timp ce și ultimul centimetru din cordonul detonant dispare și explozibilul înfășurat și lipit cu scotch de pielea unui om sare în aer.

Timpanele îmi crapă.

Doi pereți, cel dinspre gardianul-șef și cel dinspre birou, se prăbușesc.

Fereastra prin care a intrat glonțul e împinsă în afară de unda de șoc și aterizează în curtea închisorii.

Unda de șoc mă caută, dar se împiedică de stâlpul de ciment și covorul din jurul ostaticului.

Îmi pierd cunoștința, însă doar pentru câteva secunde.

Trăiesc.

A zăcut pe podea cu durerea aceea țiuitoare în urechi, după ce valul fierbinte de după explozie atinse rezervorul de motorină și încăperea fu înecată într-o mare de fum.

A așteptat până când fumul a găsit ieșirea prin gaura rămasă în locul ferestrei, transformându-se într-un perete

cenușiu-închis, care acoperise și inundase o mare parte din atelier.

A înșfăcat uniforma gardianului în vârstă și a aruncat-o pe geam, după care a sărit și el, pe acoperișul aflat la doar câțiva metri sub el.

Stau nemișcat și aștept.

Strâng hainele în brațe, nu văd nimic din cauza fumului gros și aud și prost pentru că am timpanele sparte, dar simt vibrațiile acoperișului pe care stau, niște oameni se mișcă aproape de mine, sunt polițiștii trimiși pentru a pune capăt situației cu ostaticii, unul dintre ei chiar se împiedică de mine, fără să-și dea seama cine sunt.

Îmi țin respirația, nu mai respir de când am sărit pe fereastră, știu că dacă inhalez o singură dată din fumul ăsta toxic, o să mor.

S-a furișat pe lângă cei care i-au auzit pașii fără să-și dea seama că aparțineau infractorului pe care l-au văzut murind cu câteva minute în urmă, s-a târât pe acoperiș de-a curmezișul, pe bucățile de tablă lucioase, apoi a coborât în ceva ce semăna cu un coș de fum, și-a lipit picioarele și brațele de pereți până când conducta s-a îngustat și era mai greu să-și țină echilibrul, și-a dat drumul și s-a prăbușit pe fundul cutiei ventilatorului.

Mă aplec și mă strecor în conducta cu un diametru de șaizeci de centimetri, care se continuă în clădire.

Mă trag înainte centimetru cu centimetru, cu mâinile lipite de metal, până când ajung în centrala termică și electrică a închisorii, cu ușa spre un pasaj subteran.

Mă întind pe spate și îndes hainele sub cap ca pe o pernă, o să rămân în camera ventilatorului cel puțin trei zile, o să mă piș și o să mă cac pe mine, dar o să stau aici și n-o să-mi fie dor de nimeni, n-o să simt nimic, afară nu există nimic, nu încă.

Lipi urechea de ușă.

Nu auzea bine, dar distinse parcă pașii cuiva, puteau fi niște gardieni care treceau prin pasaj, la ora asta deținuții nu mai aveau voie să iasă, era după ora stingerii și toți erau în celulele lor.

Își pipăi fața și creștetul, nu avea barbă, nici păr, nici urme

de urină pe pulpe.

Hainele noi miroseau a alt om, un parfum sau o loțiune după ras folosită, probabil, de gardianul în vârstă.

Afară se auzeau din nou pași, erau mai mulți care se deplasau în grup.

Se uită la ceas. Opt fără cinci.

Trebuia să mai aștepte puțin, gardienii ăștia tocmai încuiaseră celulele și se pregăteau să plece la casele lor, pe ăștia trebuia să-i evite, ei erau cei care-i văzuseră fața. Mai rămase ascuns vreo cincisprezece minute, înconjurat de întunericul centralei și de cele cincizeci și șapte de beculețe galbene, roșii și verzi.

Acum.

Erau mai mulți și la ora asta nu putea fi decât personalul din schimbul de noapte.

Cei care își începeau tura după încuierea celulelor, cei care nu se întâlneau niciodată cu deținuții și, prin urmare, nu știau cum arată.

Auzul lui era deteriorat puternic, dar era sigur că trecuseră pe lângă el, așa că descuie ușa, o deschise, apoi o încuie la loc după el.

Trei gardieni stăteau cu spatele la el, la aproximativ douăzeci de metri de pasajul subteran care lega aripa G de biroul gărzii centrale. Unul era cam de vârsta lui, dar ceilalți doi păreau mult mai tineri, proaspeți absolvenți, probabil, pregătindu-se să înceapă una dintre primele lor ture. Pe la sfârșitul lunii mai, penitenciarul Aspsås se umplea de absolvenți tineri în căutare de o slujbă de vară, care, după doar o oră de instruire și câteva zile de curs, se îmbrăcau în uniformă și lucrau cot la cot cu personalul vechi.

Se opriseră în fața unei uși încuiate care delimita pasajul subteran în secțiuni mai mici și el se grăbi să-i ajungă din urmă. Gardianul puțin mai în vârstă ținea o legătură de chei și tocmai descuiase ușa când ajunse în spatele lor.

— Sunteți drăguți să mă așteptați și pe mine?

Se întoarseră și-l măsurară din cap până-n picioare.

— Am întârziat puțin.

— Te duci acasă?

— Da.

Gardianul nu părea bănuitor, îi pusese doar o întrebare obișnuită, ca între colegi.

— Ești nou?

— Atât de nou că nici chei nu am încă.

— N-ai nici două zile, deci?

— Ieri am venit.

— La fel ca ei doi. Mâine e a treia pentru toți. Prima zi cu cheie.

Merse în urma lor.

Îl văzuseră. Vorbiseră cu el.

În clipa aceea, era doar unul dintre cei patru gardieni care se deplasau împreună într-un pasaj subteran dintr-o închisoare și se îndreptau spre sediul gărzii centrale și poarta cea mare de acolo.

Se despărțiră la scările care continuau spre aripa A, unde cei trei aveau să lucreze într-o tură lungă de unsprezece ore. Le ură o seară plăcută și cei trei îl priviră invidioși pe colegul care în curând avea să ajungă acasă și urma să aibă o seară liberă.

În mijlocul holului de la intrare se opri. Putea alege între trei uși.

Prima se afla într-o parte și aparținea camerei de vizită pentru neveste sau prietene, prieteni, polițiști sau avocați. Camera în care Stefan Lygás a primit mesajul că în organizație exista un trădător, un informator, o cârtiță, cineva căruia îi umblase gura și care trebuia eliminat.

Cealaltă era chiar în spatele lui și dădea spre coridorul care se termina în aripa G. Puțin îi lipsi să nu izbucnească în râs, gândindu-se că s-ar putea întoarce în celula lui îmbrăcat în uniformă.

Se uită și la cea de-a treia.

Ușa care făcea legătura cu holul din fața monitoarelor vigilente ale gărzii centrale și cu butoanele numerotate din cușca de sticlă care puteau deschide toate ușile încuiate ale penitenciarului.

Înăuntru se vedeau două persoane. Un gardian destul de corpolent, care stătea la geam, cu o barbă neagră, neîngrijită și o cravată aruncată peste un umăr, iar în spatele lui, unul mult mai firav, cu spatele la ieșire, a cărui față nu reușea s-o distingă, dar presupuse că avea în jur de cincizeci de ani și un grad mai înalt. Respiră adânc și încercă să meargă cu spatele drept, explozia care-i distrusese timpanele îi afectase puțin și simțul echilibrului.

— Te întorci acasă în uniformă? Deja?

— Poftim?

Gardianul cu față rotundă și barbă rară se uită la el.

— Ești nou, nu?

— Da.

— Și deja te duci acasă în uniformă?

— Păi… așa s-a nimerit.

Gardianul zâmbi. Nu se grăbea, câteva vorbe goale și seara trecea mai repede.

— E cald afară. O seară a naibii de frumoasă.

— Așa e.

— Te duci direct acasă?

Gardianul se aplecă puțin și potrivi un ventilator mic aflat pe birou, încercând să mai aerisească încăperea închisă. Acum îl vedea și pe celălalt gardian, cel slab care stătea pe scaunul din spate.

Îl recunoscu.

— Cred că da.

— Te așteaptă cineva?

Era Lennart Oscarsson.

Șeful penitenciarului pe care-l agresase într-o celulă din izolator, trimițându-i un pumn în față.

— Sunt plecați de acasă. Dar ne vedem mâine cu toții.

A trecut ceva timp.

Oscarsson închise dosarul și se întoarse.

Privi spre geam, spre el.

Îl văzu, dar nu reacționă nicicum.

— Sunt plecați? Da, am avut și eu cândva o familie, dar… nu știu, în fine, habar nu am…

— Mă scuzi.

— Ce?

— Mă grăbesc un pic.

Cravata era tot așa, aruncată pe umăr, cu resturi de mâncare, sau poate că o spălase doar și o pusese la uscat.

— Te grăbești? Păi, da, cine dracu' nu se grăbește?

Gardianul se trase de barbă, nările i se lărgiră și privirea i se întristă.

— Sigur că da. Du-te. Îți deschid eu.

•

Încă doi pași până la barierele de control.

Și încă doi până la ușa care putea fi deschisă din cușca de sticlă.

Piet Hoffmann se întoarse și dădu din cap către gardianul care îi făcu iritat semn să iasă.

Lennart Oscarsson stătea în continuare în spatele lui.

Privirile li se întâlniră din nou.

•

Se aștepta să strige cineva și să alerge după el.

Dar nu se auzi niciun cuvânt, nicio mișcare.

Bărbatul proaspăt ras și tuns scurt, îmbrăcat în uniformă de gardian, care dispăru prin poartă și apoi pe după zidul penitenciarului părea cunoscut, poate, dar n-avea nume, angajații pe perioadă determinată erau de obicei anonimi pentru ceilalți. Acesta zâmbea când fața-i fu mângâiată de vântul călduț. Avea să fie o seară frumoasă.

Peste încă o zi și încă una

•••

Ewert Grens stătea pe scaunul de birou, în fața unei biblioteci în continuare goale, în ciuda eforturilor sale de-a o umple cu tot felul de lucruri, și privi urmele întunecate care nu voiau să dispară, oricât de des ar fi șters praful. Stătea de vreo trei ore. Avea să stea acolo până când avea să-și dea seama dacă ceea ce văzuse era important sau nu – având în

vedere că nimeni altcineva nu aflase încă nimic despre asta.

Totul începuse cu o dimineață frumoasă.

Dormise pe canapeaua maro din velur, cu fereastra dinspre curtea interioară a sediului poliției deschisă și fusese trezit de primele camioane de pe Bergsgatan. Stătuse și se uitase un timp la cerul albastru, apoi urcase cu liftul până la camera de detenție, cu câte o ceașcă de cafea în ambele mâini.

Nu s-a putut abține.

Era destul de devreme și vremea destul de frumoasă, probabil, pentru că, pe la ora aceea, puteai să te plimbi liber pe culoarul brăzdat de dungi clare, formate de soare. În dimineața aceea se plimbase exact în locul în care podeaua lucea cel mai tare și avusese grijă să treacă suficient de aproape de celulele unde, de trei zile, stăteau și așteptau câteva persoane reținute, supuse unor restricții totale. Ågestam insistase să-și ispășească acolo cele șaptezeci și două de ore prescrise de lege și Grens urma să verifice în scurt timp hotărârile de trimitere în judecată privind un inspector-șef de poliție, directorul general și secretarul de stat din Ministerul Justiției.

Golul din bibliotecă. Părea să fi crescut.

Avea să crească până când se va hotărî.

Timp de două zile dăduse înainte și înapoi benzi din camerele de supraveghere ale penitenciarului Aspsås, cercetând fiecare cadru înregistrat între uși încuiate, pasaje subterane lungi și ziduri cenușii cu sârmă ghimpată până în secunda exploziei care provocă fumul gros și moartea a doi oameni, după care verifică rapoartele lui Krantz și cel al medicului legist, Errfors, precum și rezultatele audierilor efectuate de Sven și Hermansson.

Se blocase în două locuri.

La transcrierea dialogului dintre lunetist și asistent, chiar înainte de tragere.

Cei doi discutau despre un covor pe care Hoffmann îl pusese peste ostatic și-l fixase cu un soi de cablu care, în urma investigațiilor, se dovedi a fi un cordon detonant.

Un covor care închide și direcționează suflul exploziei în jos,

apărându-i pe cei care se află în apropiere.

O audiere a unui gardian-șef pe nume Jacobson.

Jacobson descrise felul în care Hoffmann a acoperit corpul ostaticului cu pungi mici de plastic pline cu un lichid care, în urma investigațiilor, se dovedi a fi nitroglicerină.

Atât de multă nitroglicerină, încât corpul victimei e spulberat în particule microscopice și, deci, nu poate fi identificat.

Ewert Grens izbucnise în râs în birou.

Rămăsese în mijlocul camerei, pe jos, și se uitase la casetofonul și foile imprimate din fața lui și râdea în continuare când părăsise sediul poliției și condusese spre Aspsås și zidul impunător din comună. Se oprise la garda centrală și ceru toate casetele înregistrate după 14:26, începând din douăzeci și șapte mai. Se întorsese, își luase cafea de la automat și se așezase ca să urmărească fiecare secundă din clipa în care, din turnul unei biserici, fusese tras un glonț mortal.

Grens știa deja ce caută.

Alesese camera de supraveghere numărul paisprezece, montată la aproximativ un metru deasupra cuștii de sticlă a gărzii centrale. Apăsase apoi pe repede înainte și se oprise la fiecare persoană care ieșea. Gardieni, vizitatori, deținuți, furnizori de marfă, îi verificase pe toți cei care treceau prin fața obiectivului, unul se legitimă, un altul se semnă în registru, dar majoritatea îi făceau doar cu mâna gardianului, semn că se cunoșteau.

Ajunsese la materialul înregistrat la patru zile după moartea lui Hoffmann.

Ewert Grens își dăduse seama imediat cine era bărbatul de pe monitor.

Un tip tuns scurt, îmbrăcat în uniforma penitenciarului, ridică privirea spre cameră la ora 20:05, în timp ce ieșea. Zăbovi cam lung cu privirea, apoi își continuă drumul.

Grens simțise impulsul acela din stomac și piept care de obicei semnala un atac de furie, dar de data asta era altceva.

Oprise înregistrarea, dăduse înapoi și-l cercetase îndeaproape pe bărbatul care discută puțin cu gardianul, după

care se uită în cameră, la fel ca și cu trei săptămâni în urmă, când vorbise cu un alt gardian, aflat într-o altă gheretă din clădirea Guvernului. Grens îl urmărise pe bărbatul în uniformă în timp ce acesta trecu prin barierele de control, ieși pe poartă și dispăru pe după zid, urmărit de camerele numerotate cu cincisprezece și șaisprezece. Fusese o explozie a naibii de puternică, una din aia care îți sparge timpanele, nu era de mirare că avea probleme cu echilibrul.

Trăiești!

Din cauza asta stătea, așadar, de trei ore pe scaunul de birou și se uita la golul crescând din bibliotecă.

Nu te-am condamnat la moarte.

Din cauza asta era necesar să-și dea seama dacă ceea ce văzuse avea vreo importanță sau nu – având în vedere că nimeni altcineva nu aflase încă nimic despre lucrul cu pricina.

Hoffmann trăiește. Nici voi nu ați putut să-l condamnați la moarte.

Râse din nou și scoase un document dintr-un sertar, o citație privind trimiterea în judecată a trei persoane și care avea să aibă drept urmare tot atâtea condamnări și pedepse lungi cu închisoarea pentru șefii în cauză, care abuzaseră de putere.

Râse mai tare, dansă în mijlocul camerei scufundate în tăcere, apoi îngână discret o melodie, un cântecel care ar fi putut fi recunoscut drept *Tunna skivor* de Siw Malmkvist de către cel care ar fi trecut prin fața biroului său.

După încă o zi și încă una și încă una

•••

Era ca și când cerul s-ar fi apropiat de pământ.

Erik Wilson stătea în mijlocul curții asfaltate și simțea cum îl mănâncă pielea sub hainele subțiri, umede de transpirație, și auzi muștele agitate care se plimbau pe broboanele de sudoare. Erau nouăzeci de grade Fahrenheit, puțin peste temperatura corpului, iar termometrul avea să urce și mai

mult peste câteva ore după prânz, era ora la care arșița punea stăpânire peste tot orașul.

Duse o batistă deja umedă la frunte, dar nu știa care rămăsese mai uscată, pielea sau bucata de pânză. În sala de curs se concentrase cu greu, instalația de aer condiționat din clădire dăduse chix de dimineață și discuția despre *infiltrarea avansată* a fost treptat abandonată de către șefii de poliție din vestul Statelor Unite, cărora, în mod normal le plăcea mult să se audă vorbind.

Privi prin gardul protejat cu sârmă ghimpată, ce dădea spre terenul de exerciții, unde șase bărbați îmbrăcați în negru încercau să protejeze un al șaptelea. Cineva trase dinspre două clădiri joase din apropiere și doi dintre ei se aruncară peste obiectivul protejat, după care o mașină îi luă pe toți și demară. Erik Wilson zâmbi, știa deja ritualul: președintele avea să supraviețuiască și băieții răi care au tras aveau să eșueze, Secret Service câștiga de fiecare dată, era același exercițiu de fiecare dată, trei săptămâni la rând, cu actori diferiți jucând aceeași piesă.

Ridică fața către cerul senin de parcă ar fi vrut să se pedepsească. Trebuia să se trezească din amorțeală.

Mai întâi dăduse vina pe căldură. Dar nu era asta.

Simți că nu e prezent, pur și simplu.

Nu reușise să se angajeze în nicio activitate în ultimele zile, cu toate că participase la cursuri, discuții și antrenamente, gândurile și puterea păreau să-i fi părăsit corpul.

Trecuseră patru zile de când Sven Sundkvist îl rugase să conducă șaptezeci de kilometri până la granița statului și apoi spre Jacksonville ca să ia prânzul cu el într-un restaurant unde mesele erau suficient de încăpătoare pentru un laptop și niște imagini surprinse de camerele de supraveghere dintr-o clădire impozantă și o închisoare. Văzuse fața lui Paula în geamul unei închisori și apoi explozia și fumul negru când glonțul unui lunetist sfâșie corpurile unor oameni.

Colaboraseră aproape nouă ani.

Paula se aflase în subordinea lui. Și-i fusese prieten.

Se apropie de hotel, încercând să se refugieze din fața

arșiței. Holul cel mare era răcoros și Wilson fu nevoit să se strecoare printre masa de oameni care zăbovise acolo din aceleași motive, o luă către lift și urcă la etajul cinci în camera lui, aceeași ca și cu trei săptămâni înainte.

Se dezbrăcă și făcu un duș rece, apoi se întinse pe marginea patului, în halatul de baie.

S-au descotorosit de tine.

Au șușotit între ei și apoi s-au prefăcut că plouă.

Se ridică, se simțea din nou agitat și incapabil să se concentreze. Răsfoi numărul din ziua aceea al ziarului *USA Today* și cel din ziua precedentă al cotidianului *New York Times,* rămase cu ochii pierduți la o reclamă pentru un detergent și una pentru câțiva avocați locali. Nu era prezent, oricât ar fi încercat. Se plimbă prin cameră, se opri puțin în fața celor cinci telefoane mobile înșiruite pe birou, pe care le controlase deja de dimineață, erau legătura lui cu informatorii aflați în subordinea sa. De obicei se calma după ce le verifica de câteva ori, dar nu și de data asta.

Le ridică pe rând și le verifică, unul câte unul.

La cel de-al patrulea fu nevoit să se așeze pe marginea patului. Tremura.

•

Un apel pierdut.

Pe ecranul unui telefon mobil de care ar fi trebuit să se descotorosească deja, având în vedere că informatorul respectiv era mort.

•

Tu nu mai exiști.

Dar cineva îți controlează telefonul.

•

Transpiră din nou, dar nu din cauza căldurii, era altceva, o senzație care-l ardea și-l rănea, ceva ce nu mai simțise niciodată.

Cineva are acces la telefonul tău. Cineva a găsit și a format singurul număr din agendă.

Dar cine?

Cineva care investighează cazul? Cineva care vrea să mă

persecute?

Camera era răcoroasă, i se făcuse aproape frig, începu să dârdâie, așa că smulse cuvertura de pe pat și se ghemui sub plapuma ce mirosea a balsam de rufe până când începu să transpire din nou.

Cineva care nu știe cine e proprietarul telefonului ăstuia. Cineva care sună un abonat care nu e înregistrat nicăieri.

Se înfioră din nou, tremura mai tare decât înainte, plapuma groasă îi irita pielea.

Ar putea să sune. Ar putea să asculte vocea de la capătul celălalt fără să fie recunoscut.

Formă numărul.

O undă de sunet încercă să se agațe de un punct fix în aerul imponderabil, câteva secunde părură câțiva ani, apoi se auzi un țiuit prelung, strident, semn că persoana de la capătul firului răspunse.

Ascultă tonul care-i răsună în ureche de trei ori.

Și vocea pe care o recunoscu imediat:

— *Misiune îndeplinită.*

Persoana de la capătul firului respira încet, cel puțin așa se auzea, sau poate că linia era deranjată și semnalul prea slab.

— *Wojtek a fost eliminat în Aspsås.*

Zăcu nemișcat în pat, de teamă că omul care vorbea avea să-i dispară printre degete.

— *Ne vedem peste o oră la etajul trei.*

•

Erik Wilson îi zâmbi vocii care se amestecase cu o alta, una ce se auzea dintr-un difuzor, pe un aeroport, probabil.

Poate că undeva, în sinea lui, undeva departe, departe, a bănuit ceva sau, cel puțin, a sperat.

Dar acum era sigur.

Răspunse.

— Sau poate altă dată, altundeva.

Din partea scriitorilor

Trei secunde e un roman despre infractorii vremurilor noastre și despre cele două autorități – Poliția și Direcția Penitenciarelor – care îi înfruntă și care sunt responsabile pentru ei.

Și un roman înseamnă și libertate pentru scriitori.

Fapte și ficțiune.

La un loc.

•

FAPTE – POLIȚIE. Poliția a folosit de-a lungul anilor mulți infractori pe post de informatori sau agenți secreți. O colaborare negată și ascunsă sub preș. Pentru a putea investiga infracțiuni grave, alte infracțiuni au fost marginalizate și o parte din anchetele preliminare și procesele demarate s-au desfășurat fără vreun suport sau bază relevantă.

FICȚIUNE – POLIȚIE. Ewert Grens e un personaj fictiv.

FAPTE – POLIȚIE. Doar niște infractori pot juca rolul unui infractor și tocmai de aceea au fost recrutați, în caz de nevoie, încă din închisoare. Pentru a construi niște profiluri credibile, poliția a apelat la registrul pentru infractori dați în urmărire și la diverse rapoarte. Falsificarea informațiilor într-o societate de drept a devenit o metodă de lucru.

FICȚIUNE – POLIȚIE. Sven Sundkvist e un personaj fictiv.

FAPTE – POLIȚIE. Informatorii cu trecut criminal sunt proscrișii vremurilor noastre. Când un agent infiltrat fost infractor e dat în vileag, autoritatea pentru care lucrează neagă c-ar avea vreo legătură cu el și se uită în altă parte, în timp ce organizația în care acesta s-a infiltrat încearcă „să

rezolve problema”. Conducerea Poliției e convinsă că metodele de recunoaștere și de urmărire convenționale sunt ineficiente în lupta împotriva crimei organizate și, de aceea, vor să dezvolte și mai mult colaborarea cu agenți infiltrați și informatori.

FICȚIUNE – POLIȚIE. Mariana Hermansson e un personaj fictiv.

•

FAPTE – DIRECȚIA PENITENCIARELOR. Majoritatea celor care ispășesc pedepse cu închisoarea sunt narcomani. Cei condamnați la pedepse cu închisoarea pot continua consumul de droguri și după gratii. Un narcoman eliberat după ispășirea pedepsei recidivează tocmai pentru a-și putea finanța dependența și pentru a-și putea plăti datoriile acumulate în perioada detenției.

FICȚIUNE – DIRECȚIA PENITENCIARELOR. Penitenciarul Aspsås nu există în realitate.

FAPTE – DIRECȚIA PENITENCIARELOR. Fiecare individ care colaborează cu infractori știe că dependența de droguri îi motivează să-și continue activitățile în afara legii. Cu toate astea, amfetamina din buchetele de lalele galbene trimise șefului penitenciarului, paginile cărților cu coperți tari, împrumutate de la bibliotecă, pungi de plastic legate cu un elastic sau linguri ascunse în țeava de scurgere a toaletei sunt toate metode aplicate pentru distribuirea narcoticelor într-o închisoare cu clasă de siguranță A. Direcția Penitenciarelor poate stopa introducerea drogurilor – *pentru că, nu-i așa, o închisoare e un sistem închis* – dar, uneori, alege în mod conștient să n-o facă.

FICȚIUNE – DIRECȚIA PENITENCIARELOR. Lennart Oscarsson e un personaj fictiv.

FAPTE – DIRECȚIA PENITENCIARELOR. Narcoticele sunt

folosite pentru reducerea angoaselor și un dependent de amfetamine care și-a luat doza împrumută de obicei teancuri întregi de reviste porno, dispare cu ele în celulă și se masturbează. Un sistem penitenciar fără droguri devine, așadar, un sistem haotic, angoasant și solicită mult mai mult personalul. Fără deținuți amețiți de substanțe chimice, Direcția Penitenciarelor ar fi nevoită să angajeze un personal mai competent și, deci, mai scump, bani pe care noi, societatea, n-avem chef să-i dăm pe așa ceva.

FICȚIUNE – DIRECȚIA PENITENCIARELOR. Martin Jacobson e un personaj fictiv.

•

Le mulțumim din suflet lui:

Billy, Kenta, C, R și *T,* voi, care ispășiți sau ați ispășit pedepse lungi cu închisoarea, voi, care ați trăit mai mult după, decât în afara gratiilor și ne oferiți cunoștințele care stau la baza romanelor noastre, informațiile, autenticitatea și credibilitatea, atunci când scriem despre infracționalitate, indiferent dacă e vorba de detalii, precum „de ce trebuie înclinată laleaua la cincizeci, și nu la patruzeci de grade, când urmează să fie umplută cu amfetamină", sau ce consistență trebuie să aibă masa cauciucată care protejează stomacul, sau cum arată toaletele din fața unui atelier dintr-o închisoare cu clasă de siguranță A. Încrederea voastră ne încurajează în demersul nostru de a trage o linie între oameni răi și decizii proaste.

polițiștilor inteligenți și curajoși care ne-au ghidat prin zona aceasta cenușie ciudată ce îi unește pe polițiști și criminali. Fără voi, n-am fi avut nici baza, nici legitimitatea pentru a descrie colaborarea cu informatorii sau agenții infiltrați, o activitate care lezează securitatea oferită de lege într-o democrație pe care o luăm drept sigură.

personalului penitenciarelor – responsabililor cu securitatea,

gardienilor, inspectorilor și șefilor de penitenciare – celor care, atunci când s-au întâlnit cu noi, ne-au ajutat, incomodați de ambiția de a-și îmbunătăți performanțele și de un sistem care îi obligă să-și taie uniformele și să le transforme în cârpe de șters mașina.

lui *Reine Adolfsson* pentru cunoștințele sale despre tehnica explozibililor, lui *Janne Hedström* pentru cunoștințele sale despre tehnica criminalistică, lui *Henrik Hjulström* pentru cunoștințele sale despre lunetiști, lui *Henrik Lewenhagen* și *Lasse Lageren* pentru cunoștințele medicale și *Dorotei Ziemiańska* pentru că vorbește poloneza mai bine decât noi.

lui *Fia Roslund* pentru că ești alături de noi și ne sprijini în demersul nostru scriitoricesc.

lui *Niclas Breimar, Ewa Eiman, Mikael Nyman, Daniel Mattisson* și *Emil Eiman-Roslund* pentru punctele voastre de vedere inteligente.

lui *Niclas Salomonsson, Tor Jonasson, Catherine Mörk, Szilvia Molnar* și *Leyla Belle Drake* de la Salomonsson Agency pentru energia, competența și prezența voastră de spirit nemărginite.

lui *Eric Thunfors* pentru coperta care ne place mult și lui *Astrid Sivander și Lise-Lotte Olaisen* pentru toată munca depusă cu corectura.

lui *Mattias Boström, Cherie Fusser, Anna Hirvi Sigurdsson, Jonna Holmgren, Lasse Jexell, Madeleine Lawass, Anna Carin Sigling, Ann-Marie Skarp, Karin Wahlén* și *Lottis Wahlöö* de la Piratförlaget pentru profesionalismul vostru și căldura cu care ne primiți de fiecare dată când intrăm pe ușa editurii.

Mulțumiri speciale *Sofiei Brattselius Thunfors,* editorul nostru.

virtual-project.eu

{1} Stai, băi, tâmpitule! (în pol. în orig.).

{2} Du-te dincolo. (în pol. în orig.).

{3} Mai aproape de cap. (în pol. în orig.).

{4} Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte. (în pol.).

{5} Opt, nouă, zece. (în pol.).

{6} Este vorba de terminologii diferite pentru același departament, una valabilă în Suedia și cealaltă în Danemarca.

{7} Numele aeroportului din Copenhaga.

{8} *Tipspengar* (în sued., în orig.), bani plătiți poliției de către presă, de pildă, pentru oferirea unor informații despre anumite cazuri.

{9} Curtea Națională a Suediei.

{10} Tutun de mestecat produs doar în Suedia.

{11} Nils Ferlin (1898-1961), poet suedez.

{12} Încăpere mică, prezentă în bisericile suedeze, pe ai cărei pereți se regăsesc blazoanele familiilor nobile din împrejurimi, familii care susțin biserica prin donații.

{13} Kriminalvården – Serviciul Suedez de Penitenciare și închisori Corecționale.